

# **ДЖОАН ХАРИС SINEOKOMOMCNE**

Превод от английски: Надежда Розова, 2010

[chitanka.info](http://chitanka.info)

*На Кевин, който също има сини очи*

*„... и това, което искам да знам, е как ти  
харесва твоето синеоко момче, господин Смърт“*

е. е. къмингс<sup>[1]</sup>,  
„Бъфало Бил“

# **ПЪРВА ЧАСТ**

## **СИНЬО**

*Живяла някога вдовица с трима синове и казвали се те Черен, Кафяв и Син. Черен бил най-големият, мрачен и агресивен. Кафяв бил средният, плахо и глуповато дете. Обаче Син бил любимецът на майка си. Освен това бил и убиец.*

# 1

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикувано в: 02:56, понеделник, 28 януари

Достъп: публичен

Настроение: носталгично

Слуша: Каптън Бийфхарт: „Сладолед за гарван“

Убийството е синьо, размишлява той. Синьо като лед, като димна завеса, като измръзнала плът, като мъртвец, като чувал за трупове. Синьото е и неговият цвят в редица отношения, протича през тялото му като електрически заряд и неспирно крещи за синьо убийство.

Синьото обагря всичко. Той го съзира и долавя навсякъде — от синия компютърен еcran до сините вени на дланите й, вече изпъкнали криволици като следите от пясъчните червеи на плажа Блакпул, където преди четиридесета ходеха заедно всяка година на рождения му ден, той близеше сладолед във фунийка и шляпаше в морето, търсеше скрити под водораслите ракета и ги пускаше в кофичката си, за да умрат под палещата жар в деня на собственото му раждане.

Само на четири години е и извършва тези дребни и безобидни убийства със своеобразна невинност. Постъпката му е лишена от злоба, в нея се тай само силно любопитство към уплашената твар, която се мъчи да избяга, обикаля боязливо дъното на синята пластмасова кофичка и чак след часове престава да се бори, разперва щипци и се гътва със светлото коремче нагоре в безполезна вече капитулация, понеже момчето отдавна е изгубило интерес към ракето и ближе сладоледа си с аромат на кафе (изтънчен избор за такова невръстно дете, но той не обича ванилия). Затова в края на деня, когато настъпва време да изпразни кофичката и да се прибира, момчето е смътно изненадано от смъртта на морската твар и дори недоумява как изобщо е живяла.

Майка му го заварва да стои ококорен на пяська и да побутва мъртвото раче с върха на пръста си. Тревожи я не фактът, че синът ѝ е убиец, а че лесно се поддава на внушение и че неразбирамо за нея много неща го разстройват.

— Не си играй с това — казва му. — Противно е. Махни се от там.

— Защо? — пита той.

Добър въпрос. Съществата в кофичката цял ден са стояли безгрижно. Момчето се позамисля.

— Мъртви са. Събрах си ги, а сега са мъртви.

Майка му го обгръща с ръце. Точно от това се е бояла. От никакъв изблика, може би дори сълзи, които ще станат причина другите майки да я гледат високомерно и да се подхилкват.

Утешава го.

— Не си виновен, станало е случайно. Не си виновен.

Случайно, казва си той. Вече съзнава, че е това е лъжа. Не беше случайно, той беше виновен, а фактът, че майка му отрича, го обърква повече от пронизителния глас и трескавата ѝ прегръдка, след която по фланелката му остават петна от слънцезащитния лосион. Момчето се отдръпва — не обича да се цапа — а тя притеснено го следи с поглед дали ще се разплаче.

Той се пита дали пък да не го направи. Може би тя очаква това от него. Обаче долавя колко е тревожна, как се мъчи да го предпази от болката. Мириසът на майчиното страдание прилича на кокосовото ухание на лосиона ѝ за слънце, примесено с тропически плодове, и в този миг той внезапно проумява — *Смърт! Смърт!* — и наистина се разплаква.

Майката зарива с пяськ останалата част от улова му — охлювът, скридата и мъничката писия са извадени на брега, а устата на рибката е увиснала в трагичен полумесец — усмихва се, изрича напевно: „Опа! Нищо не остана!“, опитвайки се да превърне всичко в игра, и през цялото време го притиска силно, за да не може дори сянка от вина да помрачи погледа на синеокото ѝ момченце.

Толкова е чувствителен, мисли си тя. Надарен е с такова смайващо въображение. Братята му са от друга порода с техните окулени колене, с чорлавите си коси и с вечното боричкане в леглото. Братята му не се нуждаят от нейната закрила. Разчитат един на друг.

Имат си приятели. Обичат ванилов сладолед, а когато си играят на каубои (изпънали два пръста в подобие на пистолет), винаги са от добрите и карат лошите да си платят.

Той обаче открай време е различен. Любознателен. Чувствителен. „Прекалено разсъждаваш“, казва му тя понякога с изражението на жена, която обича твърде силно, за да признае истинския недостатък на обекта на своето обожание. Той вече долавя, че тя го боготвори, че иска да го предпази от всичко, от всяка сянка, пълзнала по синия небосклон на живота му, от всяка евентуална рана, дори ако си я причинява сам.

Зашпото майчината обич е безкритична, безкористна и саможертвена, майчината обич прощава всичко: гневни изблици, безразличие, неблагодарност или жестокост. Майчината обич е черна дупка, която погълща всяка критика, опрощава всяка вина, оневинява всяко светотатство, кражба и лъжа и превръща и най-долната постъпка в нещо невинно...

*Ona! Нищо не остана!*

Дори убийството.

### **Напишете коментар:**

*Captainbunnykiller*: Голям смях, пич. Върхът си!

*ClairDeLune*: Чудесно, *sineokotomche*. Мисля, че трябва да разкажеш повече за взаимоотношенията с майка си и за начина, по който са ти повлияли. Не вярвам, че човек се ражда лош. Просто прави лош избор, това е. С нетърпение чакам да прочета следващата глава!

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*sineokotomche*: Ами, благодаря ти...

---

[1] Едуард Естлин Къмингс (1894–1962), известен също като е. е. къмингс. Американски поет, прочул се с новаторските си езикови похвати, особената пунктуация и липсата на главни букви в произведенията си. Настоявал името му да се изписва само с малки букви. — Б.р. ↑

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche*.  
Публикувано в: 17:39, понеделник, 28 януари  
Достъп: публичен  
Настроение: добродетелно  
Слуша: „Дайър Сграйт“: „Братя по оръжие“

Брат ми беше мъртъв по-малко от минута преди новината да стигне до моя *WeJay*. Горе-долу толкова време е нужно: шест-седем секунди, за да заснемеш материала с камерата на мобилния си телефон, четирийсет и пет секунди, за да качиш материала в *YouTube*, десет, за да стигне в *Twitter* до всичките ти приятели — 13:06 Боже! *Току-що видях ужасна катастрофа!* — и после потегля керванът от съобщения към моя уебдневник — текстовете, имайлите, възклицианията.

Е, прескочете съболезнованията. Двамата с Найджъл се мразехме от деня на раждането си и нито едно негово деяние — включително това, че предаде богу дух — не промени чувствата ми. Обаче все пак ми беше брат. Имам право на известна деликатност. Разбира се, мама сигурно е разстроена, макар той да не е беше любимец. Някога имаше три деца, сега ѝ остана само едно. Искрено ваш, *sineokotomche*, вече почти сам на света...

Полицията се замота, както обикновено. Четирийсет минути разпитваха съседите. Мама беше долу и приготвяше обяд — агнешки котлети с картофено пюре и пай за десерт. От месеци почти не се хранех, а сега неочеквано усетих вълчи глад. Явно трябва да умре някой от братята ми, за да ми се отвори апетит.

Наблюдавах случващото се от стаята си. Полицейската кола, звънецът на входната врата, гласовете, писъкът. Шумът от нещо в нишата на коридора — допускам, че беше масичката на телефона — което се удря в стената, когато тя се свлече, прихваната от двамата полициаи и сграбчила въздуха с протегнатите си ръце, а после

миризмата на прегоряла мазнина, сигурно от котлетите, които бе оставила във фурната, когато отиде да отвори вратата...

Това беше от мен. Време е да излизам от мрежата. Време е да се изправя пред музиката. Дали ще ми се размине, ако си оставя едната слушалка на айпода в ухото? Мама толкова е свикнала да ме гледа със слушалките, че сигурно няма да забележи, обаче полицайт са друго нещо, а на мен никак не ми се иска в такъв момент някой да ме помисли за безчувствен...

— О, С. М., случи се нещо ужасно...

Майка ми обича да драматизира. Разкривено лице, широко отворени очи и още по-широко отворена уста — същинска Медуза. Протегнала ръце, сякаш за да ме повлече надолу, забила нокти в гърба ми, врещейки в дясното ми ухо — беззащитно без слушалката на айпода — и проливайки сини от очната спирала сълзи по яката на ризата ми.

— Моля те, мамо. — Не обичам да се цапам.

Полицайката (винаги има по една полицайка) се помъчи да я утеши. Партьорът й, по-възрастен мъж, ме изгледа с отегчено търпение и съобщи:

— Господин Уинтър, случило се е нещастие.

— С Найджъл ли? — попитах.

— Боя се, че да.

Броях секундите наум, докато мислено си припомнях китарното интро на Марк Нофър от „Братя по оръжие“. Знаех, че ме наблюдават, не можех да си позволя да объркам нещо. Музиката обаче улеснява нещата, свежда до минимум неуместните емоционални реакции и ми помага да функционирам ако не напълно нормално, то поне по начин, който околните очакват от мен.

— Някак усетих — продумах най-сетне. — Изпитах странно чувство.

Той кимна, сякаш разбираше какво имам предвид. Мама продължаваше да нарежда гръмко и да реве. „Прекаляваш, мамо“, помислих си; двамата с брат ми не бяха особено близки. Найджъл беше същинска бомба със закъснител, рано или късно щеше да се случи нещо такова. А в наши дни катастрофите са толкова чести, толкова трагично непредотвратими. Заледен участък, натоварено движение — бих казал, почти съвършено престъпление, почти извън подозрение.

Позачудих се дали да не се разплача, но предпочетох нещо по-простичко. Затова седнах — доста разтреперан — и стиснах главата си с ръце. Заболя ме. Винаги съм страдал от главоболие, особено в трудни моменти. „Престори се, че всичко е измислица, *sineokotomtche*. Просто текст от твоя *WeJay*.“

Отново потърсих утеха във въображаемата си плейлиста — тъкмо се бяха включили барабаните и отмерваха нежен контрапункт на китарния рефрен, който звучи с почти ленива лекота. Разбира се, лекотата е измамна. Такава прецизност изисква усилие. Обаче Нофлър има удивително дълги пръсти с широки върхове. Човек би казал, че е роден китарист, че от първата си гълтка въздух е обречен на този капризен къс дърво, на тези струни. Ако се беше родил с различни ръце, щеше ли изобщо да посегне към китарата? Или все пак щеше да опита, дори да знае, че винаги ще бъде второразреден музикант?

— Синът ми сам ли е бил в колата?

— Моля?

— Имало ли е с него... момиче? — попита мама с пренебрежението, характерно за всяко споменаване на гаджетата на Найджъл.

— Не, госпожо — поклати глава полицаят.

Мама заби пръсти в ръката ми.

— Никога не караше безразсъдно — заяви тя. — Синът ми беше отличен шофьор.

Е, това показва колко малко знае. Найджъл влагаше в шофирането същата сдържаност и изкусност като във взаимоотношенията си с хората. Знам, понеже още имам белези. Но сега, когато е вече мъртъв, тя го идеализира. Не е честно, нали, след всичко, което направих за нея?

— Ще ти пригответя чаша чай, мамо. — Само и само да се махна. Запътих се към кухнята, но полицаят ми препречи пътя.

— Опасявам се, че трябва да ни придружите до участъка, господине.

Изведнъж устата ми пресъхна.

— До участъка ли?

— Формалност — увери ме той.

За миг си представих, че ме арестуват, че излизам от къщи с белезници. Мама е обляна в сълзи, съседите са слисани, аз съм облечен

с оранжев гащеризон (изобщо не е моят цвят) и съм заключен в помещение без прозорци. В измисления свят щях да се опитам да избягам, да поваля полицая, да открадна колата му и да пресека границата, преди ченгетата да успеят да разпространят описанието ми. В реалния живот...

- Каква формалност?
- Трябва да разпознаете тялото, господине.
- А! Това ли!
- Съжалявам, господине.

Разбира се, мама ме принуди да го направя. Чакаше отвън, докато дадох име на онова, което бе останало от Найджъл. Помъчих се да го превърна във фикция, да си го представя като снимачна площадка, но въпреки това припаднах. Върнаха ме вкъщи с линейка. Все пак си струваше. Да го убия, да се освободя завинаги от копелето...

Нали разбирате, че всичко това е измислица. Никога никого не съм убивал. Знам, че ви съветват да пишете за *неща, които знаете*, сякаш е възможно човек да напише каквото знае, сякаш същината е в знанието, а не в желанието. Но желанието да видя брат си мъртъв не е същото като извършването на престъпление. Не съм виновен, ако светът следва написаното в моя уебдневник. И така, животът продължава — за повечето от нас — почти както винаги, а *sine okoto mche* заспива съня на праведните, ако не този на невинните.

# 3

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche*.

Публикувано в: 18:04, понеделник, 28 януари

Достъп: ограничен

Настроение: отврат

Слуша: „Дел Amitri“: „Никога нищо не се случва“

Случи се само преди два дни. Вече всичко се нормализира. Върнахме се към своите успокоителни ритуали, към дребните си всекидневни навици. За мама това означава да бърше праха от порцелановите кученца. За мен, разбира се, означава интернет, моят *WeJay*, моите плейлисти, моите убийства.

*Интернет*. Интересна дума. Като нещо, изтеглено от недрата. Мрежа за нещо, което е било заровено или което предстои да бъде заровено, хранилище за всичко, което ни се иска да държим на скришно в своя реален живот. Но все пак ни се иска да гледаме, нали? Смътно, като в огледало наблюдаваме как земята се върти, един населен със сенки и отражения свят, отдалечен само на едно щракване с мишката. Човек се самоубива — на живо, пред камерата. Отблъскващо е, но странно приковаващо. Питаме се дали не е измама. Може и да е, всичко е възможно. Но нещата изглеждат толкова поистински, когато ги наблюдаваш на компютърния еcran. Там дори всекидневните подробности — може би *тъкмо* те — придобиват допълнително значение, видени през окото на камерата.

Онова момиче например. Момичето с яркочервеното мъхесто палто, което минава покрай моята къща всеки ден, брулено от вятъра и неподозиращо за фотообектива, който я наблюдава. Тя си има навици, аз също. Тя познава силата на желанието. Знае, че светът не се вълнува от любовта и дори не от парите, а от натрапчивото обсебване.

Обсебване ли? Разбира се. Всички сме обсебени. От телевизията, от големината на члена си, от парите, славата и любовния живот на другите. Това виртуално — но съвсем не добродетелно —

пространство е вонящо бунище на мисловни отпадъци, бърканици, караници; на сделки с коли и продажба на виагра, на музика, на игри, на клюки, на лъжи и на дребнички лични трагедии, изгубили се в прехода по редицата и очакващи някой да прояви загриженост поне веднъж, някой да осъществи връзка...

И тук идва мястото на *WeJay*. Уебдневник, мястото за всякаакви пикантерии. Материали с ограничен достъп за лична наслада или публично достъпни — ами, за всички останали. В *WeJay* мога да дам воля на чувствата си както пожелая, да призная всичко без страх от наказание, да бъда себе си — или пък някой друг, разбира се — в свят, където никой не е какъвто изглежда и където всеки член на всяка шайка е свободен да прави онова, което най-силно желае...

Шайка ли? Да, всеки е от някаква шайка с присъщите ѝ разделения и подразделения, с вени и капиляри, разклоняващи се в почти безконечни преобразувания, колкото повече се отдалечават от главния поток. Богатият в неговия замък, беднякът на портата, извратенякът със своята уебкамера — на никого не се налага да ловува сам, колкото и далеч от стадото да се е откъснал. Всеки има дом тук, място, където някой ще го отведе и където ще се погрижат за всичките му нужди...

Повечето хора правят популярния избор. Всеки път избират ванилия. Ваниловите са добрите, разпространени като кока-колата. Съвестта им е бяла като безукорните им зъби, те са високи, с бронзов тен, представителни, хранят се в „Макдоналдс“, изхвърлят боклука, вървят със свидетелство за благонадеждност и никога няма да те застрелят в гръб.

Лошите са най-различни. Лошите лъжат, лошите мамят, те карат сърцето да се разтупти лудешки — а понякога и неочаквано да спре да бие. Затова създадох общността на лошите *badguysrock*, първоначално средище в *WeJay* на всички злодеи във въображаемия свят, но вече форум, където злодеите да се забавляват извън обсега на нравствената полиция, да се радват на славата на престъпленията си, да се перчат, да носят гордо подлостта си.

В момента се набират нови членове, таксата за достъп е един постинг — бил той фикция, някакво съчинение или просто мръсотийка — макар че ако имате нещо да си признавате, това е мястото: без имена, без правила, без цветове — освен един.

Не, не е черен, както допускате. Черното е прекалено ограничаващо. Черното предполага отсъствие на дълбочина. Синьото обаче е съзидателно, меланхолично. Синьото е музиката на душата. Синьото е и цветът на нашия клан, обхваща всички оттенъци на злодеянието, всеки привкус на неблагочестивото желание.

Засега кланът ни е малък, има по-малко от дузина постоянни членове.

Първият е *Captainbunnykiller*, Анди Скот от Ню Йорк. Блогът на Капитана е смесица от тъпашки хумор, порнографски измишльотини и бесни ругатни — против негрите, особняците, кретените, дебелациите, християните, а от скоро — и французите — обаче се съмнявам, че някога е убивал каквото и да било.

Следващата е *chrysalisbaby*. Или още Криси Бейтман от Калифорния. Тази е типична откачалка на тема тяло — на диета е от дванайсетгодишна, а сега тежи повече от сто и трийсет килограма. Пада си по негодници. Но не си взема поука. Никога няма да се научи.

После е *ClairDeLune*, за приятелите — Клеър Мичъл. Тази е местна, преподава творческо себеизразяване в колежа в Малбри (което обяснява леко надменния ѝ тон и пристрастеността ѝ към психобрътвежите) и води онлайн курс за писатели, а също и доста голям фенсайт на някакъв актьор на средна възраст — ще го наречем условно Ейндъжъл Блу — по когото е увлечена. Ейндъжъл е нетипичен избор, актьор, който играе пропаднали герои,увредени типове, серийни убийци и всякакви други злодеи. Списъкът не е представителен, но лицето му е познато. Клеър често качва негови снимки. Любопитното е, че той малко прилича на мен.

Има и един *Toxic69*, Стюарт Досън от Лийдс. Осакатен при катастрофа с мотоциклет, той прекарва гневния си живот онлайн, където не се налага никой да го съжалява. Имаме и *Pureprwnage9*, от Файф, който живее заради „Уоркрафт“ и „Секънд Лайф“, без да съзнава, че собственият му живот се изпълзва неизменно, ала и бързо. Както и неколцина потайни и нередовни посетители — *JennyTricks*, *BombNumberW*, *Jesusismycopilot* и други подобни — които демонстрират развлекателно разнообразни реакции на различните ни материали: от възхита до възмущение, от възторг до ругатни.

Разбира се, тук е и *Albertine*. Определено не е като останалите, постингите ѝ звучат изповедно, което намирам за доста обещаващо,

намек за опасност, мрачен обертон, стил, вероятно сходен на моя. Освен това тя живее тук, в селото, на десетина пресечки от мен... Съвпадение ли е?

Не съвсем. Естествено, наблюдавам я. Особено след смъртта на брат ми. Не озлобено, а любопитно, дори донякъде завистливо. Изглежда толкова овладяна. Толкова спокойна. Така безопасно сгушена в пашкула на своя малък свят, така нехайна спрямо случващото се. Постингите ѝ онлайн са толкова съкровени, така оголени и чудато наивни, че никога не бихте я причислили към нас, злодей сред злодеи. Пръстите ѝ танцуваат по клавишите на пианото като малки дервиши. Помня ги, а също нежния ѝ глас и името ѝ, ухаещо на рози.

Поетът Рилке е убит от роза. Толкова *Sturm und Drang* от негова страна! Едничка драскотина от заразен бодил, дар, който не спира да дарява. Мен лично не ме привлича. Повече се родея с орхидеите, подмолните представители на растителния свят, които при всяка възможност се присламчват към живота неусетно и пагубно. Розите са толкова обикновени с техните противни вихри от розово като на дъвка, с интригантския им аромат, с неприятните им листа, с подлите им бодилчета, които те пронизват в сърцето...

*O, Rosa, болна си ти...*

Но нима не важи за всички нас?

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche*.  
Публикувано в: 23:30, понеделник, 28 януари  
Достъп: ограничен  
Настроение: умозрително  
Слуша: „Рейдиохед“: „Тръпки“

Наричайте ме С. М. Всички ми викат така. Само в полицията и в банката използват истинското ми име. На четирийсет и две години съм, висок съм метър и седемдесет, имам провиснала сиво-кафява коса, сини очи и откакто се помня, живея тук, в Малбри.

Малбри, така се произнася. Самата дума мирише гадно. Аз обаче съм необичайно чувствителен към думите, към тяхното звучене и към отзука им. Затова вече нямам акцент и преодолях детинското си заекване. Тук, в Малбри, повечето хора прекалено натъртват гласните и изговарят тромаво гърлените съгласни, поради което всяка дума звучи мърляво. Ще го чуете навсякъде — момичета с опънати назад коси, които крещят „здраастиии“ във всички нюанси на синтетично ягодоворозово. Момчетата не са толкова изразителни и когато минавам покрай тях, ме наричат „перко“ и „загубеняк“ полугласно и някак заваляно, а в гласовете им долавям тиролска бирена звучност и мириз на пот от съблекалните. В повечето случаи изобщо не ги чувам. Жivotът ми е несекващ саундтрак благодарение на моя айпод, на който съм качил повече от двайсет хиляди парчета и четирийсет и две плейлисти, по една за всяка година от живота ми, всяка със своя конкретна тема...

**Перко.** Казват ми го, понеже си мислят, че ще ме заболи. Явно в техния свят няма по-зла участ от това да ти лепнат етикета перко. За мен е точно обратното. Най-лошото несъмнено е да си като тях, да се ожениш млад, да си на помощи за безработни, да се научиш да пиеш бира и да пушиш евтини цигари, да имаш деца, обречени да бъдат досущ като родителите си, понеже ако тези хора ги бива в нещо, то е да

се възпроизвеждат — не живеят дълго, но, боже, как се множат — така че щом нежеланието да бъда каквото и да било от тези неща ме прави перко в техните очи...

Честно казано, аз съм съвсем обикновен. Чувал съм, че най-хубавото у мен са очите, макар че студеният им цвят не допада на всички. Едва ли ще забележите нещо от останалото. Аз съм удобно незабележим. Не говоря много, правя го само когато е крайно необходимо. Така се оцелява тук, така съхранявам непокътнато личното си пространство. Понеже градчето Малбри е едно от онези места, където тайните, клюките и слуховете са в изобилие и аз трябва да полагам специално старание да не се разголя неблагоприятно.

Не че мястото е толкова ужасно. Всъщност старото село, наричано Селото, е доста хубаво с разкривените си каменни къщурки, типични за Йорк, с църквата и с редицата магазинчета. Тук рядко се случват неприятности, освен може би в събота вечер, когато хлапетата висят пред църквата, докато родителите им са в кръчмата по-надолу по улицата, купуват си чипс от магазинчето за китайска храна и пъхат опаковките в живия плет.

На запад се намира така наречената от мама Улица на милионерите — широка улица с големи каменни къщи, скрити от пътя зад дървета. Високи комини, спортни автомобили, порти, командвани с дистанционни. След това е прогимназията „Сейнт Осуалдс“ с триметровия си зид и портата с герб. На изток са тухлените тераси на Червения град, където е родена майка ми, а на запад е Белият град, потънал в лигуструм и опасан със застлани с чакъл алеи. Тук не е толкова изтънчено буржоазно като в Селото, но аз съм се научил да избягвам опасните зони. Тук е и нашата къща, в края на големия комплекс. Квадрат от трева, цветна леха, жив плет откъм съседите. В тази къща съм роден и оттогава почти нищо не се е променило.

Имам някои допълнителни привилегии. Карам синьо пежо 307, регистрирано на името на майка ми. Имам стая, пълна с книги, айпод, компютър и цяла стена с дискове. Имам си сбирка от орхидеи, повечето от които са само хиbridни, но притежавам и една-две редки зигопеталум, от чиито имена лъха на родната им южноамериканска джунгла и чиито цветове са направо изумителни: невероятни нюанси на съществено зелено и на петнисто киселинно пеперуденосиньо, което няма да откриете на никоя палитра. В мазето имам тъмна стаичка,

където проявявам снимките си. Разбира се, не ги излагам никъде, но смяtam, че имам дарба.

В пет часа сутринта в работни дни се явявам в болницата в Малбри — или поне доскоро се явявах — облечен с костюм и синя раирана риза, с куфарче в ръка. Мама много се гордее с факта, че синът ѝ ходи на работа костюмиран. За нея не е толкова важно какво точно правя. Аз съм несеменен, хетеросексуален и говоря изискано и учтиво, така че в телевизионна драма като любимите на *ClairDeLune* безукорният ми начин на живот и неопетнената ми репутация вероятно биха ме превърнали в главния заподозрян.

В реалния живот обаче ме забелязват единствено децата. В техните очи мъж, който все още живее с майка си, е или педал, или чалнат. Но дори това предположение правят по-скоро по навик, отколкото по убеждение. Ако ме смятаха за опасен, щяха да се държат различно. Дори когато убиха онова хлапе, ученика от „Сейнт Осуалдс“, на никого не му хрумна, че изобщо си струва да разследват мен.

Както може да се очаква, бях любопитен. Убийството винаги интригува. Освен това вече усвоявах занаята и съзнавах, че всяка квадратна информация може да ми бъде от полза, всеки загатнат съвет, на който се натъкнеш. Хубавото, чисто извършено убийство винаги е предизвиквало възхищението ми. Не че има много такива. Повечето убийци са предсказуеми, повечето убийци са банални и цапат. Не сте ли съгласни, че само по себе си е престъпление величественият акт на отнемането на нечий живот да се принизява до нещо обикновено и лишено от артистичност?

В литературата съвършено убийство не съществува. Във филмите злодеят — неизменно блъскав и обаятелен — винаги допуска фатална грешка. Недоглежда дреболии. Поддава се на суетата, изпуска си нервите, става жертва на нелеп недостатък. Във филмите колкото и тъмна да е глазурата, ваниловата сърцевина все прозира: хепиенд за всички, които го заслужават; затвор, изстрел в сърцето или, още по-добре, ефектно — но статистически неправдоподобно — падане от висока сграда за лошия, което сваля товара от плещите на държавата и оставя героя чист от вината собственоръчно да застреля злодея.

Е, аз знам, че това не е вярно, точно както знам, че повечето убийци не са нито блъскави, нито обаятелни, а често са леко

недоразвити и доста тъпоумни, както и че полицията е дотолкова затънала в бумащина, та дори най-глупавите убийци успяват да се промушат между капките — а всъщност извършителят на всяко фатално наръзване, престрелка или юмручен сблъсък, ако изобщо е напуснал местопрестъплението, може да бъде открит в най-близката кръчма...

Наречете ме романтик, ако щете, обаче аз вярвам в съвършеното убийство. И при него като при истинската любов е само въпрос на време и на търпение, на убеденост, на стабилна надежда, на карпе дием, на умението да уловиш мига...

Ето така интересът ми ме доведе тук, в самотното ми убежище в *badguysrock*. Безобиден интерес, поне отначало, макар че скоро започнах да ценя и други възможности. Всичко тръгна от чисто любопитство, като начин да наблюдавам околните невидим, да изследвам света отвъд своя собствен, затворен в тесния триъгълник между градчето Малбри, Селото и тресавищата на Недър Едж, отвъд които не бях дръзвал да припаря. Интернет със своите милиони карти за мен бе все едно друга планета — докато един ден чисто и просто не се озовах *tam*, почти случайно, като изгнаник съзерцавах променящия се пейзаж и постепенно осъзнавах, че точно тук ми е мястото, че *това ще бъде голямото ми бягство от Малбри, от живота ми и от майка ми.*

*Майка ми.* Как звучи... *Майка* е трудна дума, толкова оплетена в сложни асоциации, че едва прозира през тях. Понякога е синя като цвета на статуите на Дева Мария или пък е сива като пухчетата прахоляк под леглото, където се криех като малък; или пък е зелена като зеленото сукно на сергиите на пазара и мирише на несигурност и на загуба, на покафенели и омекнали банани, на сол, на кръв и на спомени...

Моята майка. Глория Уинтър. Тя е причината все още да съм тук, загнезден в Малбри през всичките тези години, като растение, прекалено навикнало със саксията, за да избуи. Останах при нея. Като всичко останало. Нищо, освен съседите не се променяше. Къщата с три спални, аксминстърският килим, противните тапети на цветя, огледалото с позлатена рамка в кухнята, което прикрива дупка в мазилката, избелялата репродукция на китайското момиче<sup>[1]</sup>, лакираната ваза на полицата над камината, кучетата.

Кучетата. Противните порцеланови кучета.

Страст, вече напълно неконтролирам. Сега навсякъде има кучета: шпаньоли, вълчаци, чихуахуа, басети, йоркширски териери (любимите ѝ). Има музикални кучета, портрети на кучета, облечени като хора кучета, нетърпеливи и лениви кучета, седнали мирно, вдигнали умолително лапа, с малки розови шапчици на главата.

Веднъж като малък счупих едно и тя ме наби — макар да не си признавах странното — с парче електрически кабел. И досега ненавиждам тези кучета. Тя го знае, но те са нейните бебчета, така обяснява (с противна престорена момичешка свенливост) и все ми натяква, че тя никога не се оплаквала от *моите* гадории горе.

Не че знае какво върши. Радвам се на уединение, имам си стаи, до една с ключалки на вратите, до които тя няма достъп. Ремонтираният таван, банята, тъмната стаичка, спалнята. Направил съм си дом с моите книги, с моите плейлисти, с моите приятели онлайн, а тя прекарва дните си в салона, пуши, решава кръстословици, бърше праха и гледа телевизия по цял ден...

Салон. Винаги съм мразел тези дума с нейните фалшиви дребнобуржоазни нотки и вонята на цитрусови потпури. А сега я мразя още повече с нейния избелял кретон и нейните порцеланови кучета, с нейната смрад на отчаяние. Естествено, не можех да я изоставя. Знаеше го още от самото начало, знаеше, че нейното решение да остане бе задържало и мен, прикован към нея като затворник, като роб. Приложен син съм. Поддържам градината, следя тя да си взима редовно лекарствата. Карам я на курса по салса (мама умеет да шофира, но предпочита някой да я вози). И понякога, в нейно отствие, си мечтая...

Майка ми е особена смесица от конфликти и противоречия. Марлборо то я лиши от обоняние, обаче винаги си слага парфюм — „Синият час“ на „Герлен“. Мрази романите, но обича да чете речници и енциклопедии. Купува полуфабрикати от „Маркс енд Спенсър“, но плодове и зеленчуци пазарува от пазара в града — и то винаги най-евтините плодове и зеленчуци, натъртени, позагнили и презрели.

Неизменно два пъти седмично (дори през седмицата на годишнината от смъртта на Найджъл) майка ми облича рокля, обува си обувките с високи токчета и аз я откарвам на курса ѝ по салса в колежа на Малбри. После тя се среща с приятелки в града на чаша хубав чай или на бутилка совинън блан и с полуушколувания си глас обсъжда с

тях работата ми, в която съм незаменим (според нея), и как всекидневно спасявам човешки живот. Към осем часа я вземам, макар че спирката на автобуса е само на пет минути пеша. „Тези качулати типчета от комплексите — оплаква се тя, — като едното нищо ще те намушкат.“

Може би основателно е предпазлива. Членовете на семейството ни необичайно често стават жертва на нещастни случаи. Въпреки това ми е жал за хулигана, който ще се изрепчи на пътя на майка ми. Тя умее да се грижи за себе си. Дори сега, на шейсет и девет, я бива достатъчно, че да му пусне кръвчица. Нещо повече, тя знае как да отвърне на удара на всеки, вдигнал ръка срещу нас. Може би ще прибегне до по-изискани средства, отколкото през епохата на електрическия кабел, но въпреки това не е разумно да си навличаш враждебността на Глория Уинтър. Научих този урок още като малък. Ако не в друго, поне в това отношение се оказах схватлив ученик. Не толкова схватлив като Емили Уайт, сляпото момиченце, чиято история повлия силно върху живота ми, но достатъчно, за да оцелея, въпреки че двамата ми братя не успяха.

Все пак нали това отдавна е минало? Емили Уайт е мъртва, умолителното ѝ гласче е заглушено, писмата ѝ са изгорени, неясните магнезиеви снимки са прибрани в тайни чекмеджета и по лавиците на библиотеката в Имението. А дори да не беше замъркнала, пресата почти забрави за нея. Имаха нови теми, по които да грачат, нови скандали, по които да се вманиачават. Изчезването на някакво момиченце преди двайсет години вече не предизвиква загрижеността на обществото. Хората продължиха напред. Забравиха за нея. Време е и аз да го сторя.

Обаче ето какъв е проблемът — нищо не свършва. Ако мама изобщо ме е научила на нещо, то е, че нищо никога не свършва истински. Просто крадешком си проправя път към средата като нишката в кълбо от прежда. Обикаля ли обикаля, пресича и кръстосва, докато накрая почти скрива всичко под плетеницата на годините. Ала не е достатъчно да си скрит. Все някой ще те намери. Някой винаги се спотайва и дебне. Приспиш ли бдителността си дори за секунда, бум! Всичко избухва под носа ти.

Например момичето с червеното мъхесто палто, което прилича на Червената шапчица с розовите си бузки и невинното си изльчване.

Ще повярвате ли, че не е, каквато изглежда? Че под наметката на невинността се крие сърцето на хищник? Като я гледате, бихте ли допуснали, че е способна да отнеме човешки живот?

Не, нали? Е, пак си помислете.

На мен обаче нищо няма да ми се случи. Внимателно съм премислил нещата. Когато работата се размирише — известно е, че така става — *sineokotomche* ще е на другия край на света, ще си седи под чадъра на някой плаж, ще слуша прибоя и ще съзерцава чайките в небето...

Но това тепърва предстои, нали? В момента ме занимават други неща. Време е за поредната порция измислици, струва ми се. Повече се харесвам като измислен герой. Разказът в трето лице осигурява дистанция, както твърди Клеър, дава ми сили да говоря каквото искам. Пък и ми е приятно да имам публика. Дори убиецът се радва да го похвалят. Сигурно затова пиша тези неща. Определено не е от нужда да се изповядвам. Признавам обаче, че сърцето ми подскача всеки път, когато някой изпрати коментар, дори да е човек като Криси или като Капитана, които не биха познали гения дори да им бръкне в окото.

Понякога се чувствам като котешки цар, повел армия от мишици — донякъде хищен, донякъде нуждаещ се от благоговейното им цирикане. Разбирайте ли, важно е одобрението, затова когато вляза в мрежата сутрин и видя списъка със съобщения, които очакват да ги прочета, изпитвам нелепа утеша...

Неудачници, жертвии, паразити — обаче не мога да престана да ги събирам досущ като орхидеите си, както преди на плажа прибирах уплашените същества в синята си кофичка, както някога самия мен ме прибраха.

Да, време е за още едно убийство. За публичен постинг в моя *WeJay* като противовес на тези мои размишления. А още по-добре — убиец. Понеже, макар да говоря за него...

Вие и аз прекрасно знаем, че става дума за мен.

---

[1] Става дума за прочутата картина „Китайско момиче“ от 1952 г. на наричания „цар на кича“ Владимир Третчиков (1913–2006) — най-продаваната репродукция в света (над половин милион екземпляра), по-популярна от „Мона Лиза“ на Леонардо или „Слънчогледите“ на Ван Гог. — Бел.прев. ↑

## 5

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикувано в: 03:56, вторник, 29 януари

Достъп: публичен

Настроение: болен

Слуша: Ник Лоу: „Звярът в мен“

Повечето нещастни случаи стават у дома. Той го знае прекрасно, през голяма част от детството си се е стремил да избягва нещата, които може да му навредят. Площадката с люлките и въртележките и със захвърлените в края игли. Езерцето с рибките и разкаляните му брегове, на които малкото момче като нищо ще се подхлъзне и ще се повлече към смъртта си на обраслото дъно. Велосипедите, които току-виж го изтърсили на платното, та да си одере коленете и ръцете, или още по-лошо — под гумите на някой автобус, та да се обели целият като портокал и да остане на късове на пътя. А също и другите деца, които не проумяват колко специален е той, колко уязвим — лоши момчета, които ще му разкървавят носа, лоши момичета, които ще му разбият сърцето...

Толкова лесно стават нещастия.

Затова, ако има нещо, което следва да е научил досега, то е как да предизвика нещастни случаи. Може би катастрофа, обмисля той, или падане по стълбите, или най-обикновен прости чък пожар, предизвикан от електрическа искра. Само че как да нагласиш нещата така, че нещастният случай — с фатален край естествено — да сполети човек, който не шофира, не се занимава с рискови спортове и чиято представа за бурна нощ е да отскочи до града с приятелки (винаги *отскочат*, никога просто не *отиват*), за да поклюкарят и да изпият по чаша вино?

Не се страхува да го направи. Бои се от последиците. Знае, че полицията ще го повика за разпит. Знае, че ще бъде заподозрян, че ще

трябва да отговаря на въпросите им, да ги убеждава в невинността си, да ги уверява, че няма вина...

Затова трябва да подбере внимателно момента. Няма място за грешки. Съзнава, че убийството много прилича наекса: някои хора умеят да изчакват, да се наслаждават на ритуалите на съблазняването, отхвърлянето, помиряването, на насладата от напрежението, на тръпката от преследването. Обаче повечето искат само да свършат, да се отърват от нуждата възможно най-бързо, да се отдръпнат от ужасите на подобна близост и най-вече да усетят облекчението.

Великите любовници знаят, че не за това става дума.

Великите убийци също го знаят.

Не че той е велик убиец. Просто е старателен аматьор. Няма установен начин на действие, затова се чувства като неизвестен художник, който тепърва ще напипа своя стил. Това е едно от най-трудните неща — и за художника, и за убиеца. Убийството напомня самоутвърждаване, изисква огромна самоувереност. А той още се чувства новак, стеснителен, неуверен, брани дарбата си и се колебае да се прочуе. Уязвим е въпреки всичко, бои се не само от деянието, но и от начина, по който евентуално ще бъде прието; от хората, които неизбежно ще осъждат, заклеймяват и тълкуват погрешно...

И, разбира се, я ненавижда. Иначе никога не би го планирал, не е убиец като в романите на Достоевски, който действа напосоки и необмислено. В ненавистта му към нея се тай страст, каквато не изпитва към нищо друго, страст, която разцъфва у него като цвете, която го помита с горестна синя вълна...

Чуди се какво ли ще е. Да се избави от нея веднъж завинаги, да се освободи от присъствието, обгърнало го целия. Да се освободи от гласа ѝ, от лицето ѝ, от похватите ѝ. Обаче се страхува, не е опитвал. Затова планира да действа предпазливо, да подбере обекта си (отказва да използва думата *жертва*) по правилата, да се подготви със старанието и прецизността, които влага във всичко.

*Нещастен случай. И толкова.*

Крайно неприятен нещастен случай.

Съзнава, че за да отправиш предизвикателство към ограниченията, най-напред трябва да се научиш да спазваш правилата. За да се заеме с подобно деяние, човек е длъжен да тренира, да усъвършенства умението си върху по-простиčък материал, както

скулпторът работи с глината — отстранява всеки недостатък и опитва отново и отново, докато не постигне желания резултат — преди да създаде шедъвър. Повтаря си, че би било наивно да очаква велики дела още при първия си опит. Както векса и в изкуството, първият път често е лишен от изящество, оказва се непохватен и смущаващ. Подгответен е за това. Целта му е не само да не го хванат. Наистина трябва да има нещастен случай и взаимоотношенията му с обекта, макар и реални, трябва да бъдат достатъчно далечни, за да не насочат онези по следите му.

Разбирате ли, той разсъждава като убиец. Усеща магията в сърцето си. Никога не би навредил на човек, който не заслужава да умре. Може и да е лош, но не е несправедлив. Нито е пропаднал. Няма да бъде обикновен насилиник, безразсъден, небрежен и прояден от угризения убиец. Много хора умират безсмислено, но поне в нейния случай ще има причина, ред и... да, някаква справедливост. Един паразит по-малко и светът ще стане по-хубав...

Рязък вик отдолу нахлува във фантазията му. С раздразнение усеща как се разтреперва виновно. Тя почти никога не влиза в стаята му. Освен това защо ѝ е да се катери по стълбите, когато знае, че е достатъчно само да го повика и той ще слезе?

- Кой е там? — провиква се тя.
- Никой, мамо.
- Чух шум.
- В интернет съм.
- С въображаемите си приятелчета ли дърдориши?

*Въображаеми приятелчета.* Това си го бива, мамо.

*Мамо.* Така говори малкото дете, когато е болно и лежи в креватчето си — немощен, млечен и безпомощен звук, от който му иде да се разкреци.

- Слизай долу. Време е за напитката ти.
- Ей сега. Веднага идвам.

*Майка. Мъка.* Как сходно звучат. Матриархат. Майцеубийство. Паразит. *Парацид*, препарат за изтребване на паразити. Всичките — оцветени в нюанси на синьото като синьото одеяло, с което тя го

завиваше всяка вечер като малък и което миришеше на етер и на топло мляко...

*Лека нощ, да спиш в кош...*

Мисли си, че всяко момче обича майка си. И неговата майка много обича сина си. *Толкова много, че целият ще те глътна*, С. М. А може би наистина го е глътнала, понеже той точно така се чувства — сякаш полита бавно, но неумолимо, засмукан в търбуха на звяра...

*Полита.* Ето една синя дума. Полита на юг, към синевата. Польх на море и вкус на сълзи отново му напомнят за кофичката и за горкичките уплашени същества на дъното, погиващи бавно на сълнцето...

Тя толкова се гордеет с него, така твърди, гордеет се с работата му, с интелекта му, с дарбата му. Само че дарбата може да бъде отровна, така да знаете. Пазете се от отровни дарби. И от устремени на юг лястовици. На юг, към острова на мечтите му, към сините Азорски острови, към Галапагос, към Таити, към Хаваи...

*Хаваи. Давай... Давай...* Това е най-далечната южна граница на картата в главата му, ухае на далечни подправки. Не че е ходил там, естествено. Но му допада приспивната напевност на думата, на името, звучащо почти като смях. Бели пясъци, брегове с палми и сини небеса с вещаещи хубаво време облачета. Ухание на плумерия. Красиви момичета с пъстри саронги, заболи цветя в дългите си коси...

Съзнава, че всъщност никога няма да се отправи на юг. Въпреки всичките си амбиции майка му никога не си е падала по пътешествията. Тя обича своя малък свят, фантазията си, живота, който е дълбала късче по късче в скалата на предградията. Знае, че тя никога няма да напусне това място, вкопчена в него, в последния си син, като мида, като паразит...

— Ей! — провиква се тя отдолу. — Слизаш или не? Нали каза, че идваш?

— Слизам, мамо.

*Разбира се, че слизам. Винаги слизам. Някога да съм те лъгал?*

Гмурва се в отчаянието, когато слиза долу, в салона с мирис на евтин плодов освежител за въздух — май на грейпфрут или на мандарина — сякаш се спуска в търбуха на огромно, зловонно и умиращо животно, динозавър или изхвърлен на брега син кит, повръща му се от синтетичната цитрусова миризма...

— Идвай, приготвила съм ти напитката.

Седи в тясната кухничка, скръстила ръце пред гърдите си, а стъпалата ѝ са изгърбени в обувките с високи токчета. Както винаги, той за един кратък миг се учудва колко е дребничка. Винаги си я представя по-висока, но тя е много по-ниска от него, само ръцете ѝ са учудващо големи в сравнение с крехкото ѝ птиче тяло, кокалчетата им са обезформени, но не от артрит, а заради пръстените, които събира от години — със златна английска лира, с грозд от диаманти, с турмалин с цвят на кампари, с полиран малахит и с плосък син сапфир в златно гнездо.

Гласът ѝ е едновременно крехък и странно пронизителен:

— Изглеждаш ужасно, СМ. Нали не се разболяваш? — Изрича го подозрително, все едно сам си го е навлякъл.

— Не спах добре — отговаря той.

— Трябва да си изпиеш витаминната напитка.

— Добре съм, мамо.

— Ще ти се отрази добре. Хайде, изпий я. Знаеш какво става, когато не я изпиеш.

И той я поглъща както всеки път, а вкусът е на гниеща мътилка — равни части плодове и лайна. Тя го измерва с онази ужасна нежност в тъмните си очи и го целува лекичко по бузата. Уханието на парфюма ѝ, „Синият час“, го загръща като одеяло.

— Защо не си полежиши още мъничко? Поспи малко преди довечера. Толкова те товарят в тази болница, направо е престъпление...

Вече наистина му е зле — може наистина да си полегне, да се върне в леглото и да се завие презглава, понеже няма по-лошо нещо в живота от това, от усещането как се давиш в нежност...

— Видя ли? Мама знае най-добре.

*Ма-мин. Ма-стиф. Ма-стодонт.* Думите плуват в главата му, кръжат като пирани, надушили кръв. Боли, но той открай време знае, че после ще го боли много повече; ръбовете на предметите вече са опасани с дъги, които след миг ще разцъфнат и ще се раздуят, ще пронижат като с копие черепа му точно зад лявото око...

— Сигурен ли си, че си добре? — пита майка му. — Да поседна ли до теб?

— Не. — Болката, бездруго силна, само се влошава от присъствието ѝ. — Трябва да поспя. Ще се оправя след час-два.

Обръща се и се запътва нагоре, стиснал перилата, а противният вкус на витаминната напитка изчезва под напора на внезапно връхлетялата го болка и той едва не пада, обаче не го прави, понеже тогава тя ще дойде, ще остане до леглото му с часове или с дни, докато го мъчи ужасното главоболие...

Стоварва се върху неоправеното легло. Няма изход, казва си. Това е присъдата. Виновен. Сега трябва да си вземе лекарството, както прави всеки ден от живота си, лекарството, което ще го пречисти от лошите мисли, лек за скритото вътре в него...

*Лека нощ. Да спиш в кош...*

Сладки сънища, *sineokomotche*.

#### **Напишете коментар:**

*chrysalisbaby*: ау това е страхотно

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*ClairDeLune*: Много интересно, *sineokomotche*. Може ли да се каже, че е представен истинският ти вътрешен диалог или е портрет на герой, който смяташ да разработиш на по-късен етап? Така или иначе, много ще се радвам да прочета още!

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

## 6

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche*.

Публикувано в: 22:40, вторник, 29 януари

Достъп: ограничен

Настроение: язвително

Слуша: Волтер: „Когато си зъл“

Идеалното престъпление има четири етапа. Първи етап, набелязане на обекта. Втори етап, наблюдение на дневния режим на обекта. Трети етап, проникване. Четвърти етап, действие.

Засега няма причина да бързам, разбира се. Тя е едва на втория етап. Минава покрай къщата всеки ден, вдигнала яката на яркочервеното си палто, за да се предпази от студа.

Естествено, червеното не е нейният цвят, но не очаквам да го знае. Не знае, че обичам да я наблюдавам, да обръщам внимание на подробности от облеклото ѝ, да гледам как вятърът развява косата ѝ, как тя пристъпва премерено, как напредва с поредица от почти недоловими докосвания — опира ръка на стената, отърква се в тиса, поспира и вдига лице към учениците, които играят и вдигат шум в двора. Зимата е оголила дърветата и когато не вали, листата ритмично пукат под нозете и все още смътно миришат на фойерверки. Знам, че и тя си мисли същото, знам, че обича да се разхожда по алеите и из градините на оградения със зидове парк и да слуша как голите дървета си шушукат на вятъра. Знам, че тя вдига лице към небето и отваря уста, за да улови дъждовните капчици. Знам как изглежда, когато не е предпазлива, как устата ѝ се разкривява, когато е разстроена, как обръща глава, щом се заслуша, как лицето ѝ се накланя по посока на някой мирис.

Обръща внимание предимно на миризмите — поспира пред хлебарницата със затворени очи, обича да застава на прага и да вдъхва уханието на топъл хляб. Иска ми се да можех да я заговоря открыто, но шпионите на мама са навсякъде, наблюдават, докладват, изследват...

Една от тях е Елинор Вайн, която се отби днес привечер. Уж да провери как е мама, но всъщност да се поинтересува от мен, да подири признания на скръб или на вина след смъртта на брат ми, да надуши какво се случва у дома и да научи, ако има някакви новини.

Всяко село си има човек като нея. Местният досадник. Човек, дето все си вре носа в хорските работи. Онзи, към когото всеки се обръща, когато му потрябва информация. Елинор Вайн е тази личност в Малбри, отровна подлизурка, която в момента е единият член на пагубния триумвират, съставящ свитата на майка ми. Явно трябва да се чувствам поласкан. Госпожа Вайн рядко излиза от къщи и наблюдава света през дантелените си пердета, само понякога благоволява да допусне някого в безукорната си светиня за бисквити, чай и хапливи клюки. Племенницата ѝ Тери ходи на курс по творческо писане като терапия. Госпожа Вайн е на мнение, че ние двамата с Тери бихме били очарователна двойка.

Днес тя беше самата любезност.

— Изглеждаш изтощен, С. М. — отбеляза тя приглушено, както човек разговаря с болник. — Дано да се грижиш за себе си.

Всички в Селото знаят, че Елинор Вайн си пада малко хипохондричка, че пие двайсетина хапчета и че постоянно се дезинфекцира. Преди повече от двайсет години мама чистеше къщата ѝ, но сега Елинор е запазила тази привилегия за себе си и човек често може да я види през прозореца как, надянала гумени ръкавици, лъска плодовете в купата от рязано стъкло върху кухненската маса с изписана на слабото безцветно лице смесица от радост и тревога.

Айподът ми свиреше песен от една от актуалните ми плейлисти. В слушалките мрачно сатиричният глас на Волтер обясняваше различните добродетели на порока, а като негов меланхоличен контрапункт звучеше циганска цигулка.

*„Толкова е лесно, когато си зъл.  
Такъв е животът, разбери,  
сваля ми шапка дяволът дори...“*

— Много съм си добре, госпожо Вайн — уверих я.

— Не си ли болен?

— Дори настинка нямам — поклатих глава.

— Понеже човек боледува и от скръб — обясни ми тя. — Старият господин Маршал се разболя от пневмония четири седмици след смъртта на горката си съпруга. Умря още преди да ѝ поставят паметника. „Екзаминър“ определи случилото се като двойна трагедия.

Усмихнах се при мисълта, че крея от скръб по Найджъл.

— Чувам, че в курса им е домъчняло за теб.

Това заличи усмивката.

— Така ли? Откъде знаете?

— Хората говорят.

*Не се и съмнявам.* Проклета дърта крава. Идва да шпионира как е мама, не се съмнявам. А сега в лицето на Тери си имат и шпионка в курса ми по творческо писане, с което се затваря кръгът от паразити и откачалки, с които споделям — доверително, както се предполага — подробностите от трудния си живот.

— Напоследък бях доста зает — отбелязах.

Тя ме изгледа състрадателно.

— Знам. Сигурно ти е трудно. Ами Глория? Тя добре ли е? — Огледа салона в търсене на издайнически признания — прах на полицата, петънце върху някоя фигурка от порцелановата колекция на мама — което да ѝ подскаже, че мама рухва.

— Ами, нали знаете. Държи се.

— Купих ѝ една дреболия — каза Елинор и ми подаде хартиен плик. — Вземам го понякога, когато се почувствам потисната. — Измайстори киселата си усмивка. — Изглежда и на теб ще ти е от полза. Да не си се бил с някого?

— Кой? Аз ли? — Поклатих глава.

— Не. Разбира се.

*Не, разбира се.* Като че ли бих го направил. Като че ли синът на Глория Уинтър може да участва в сбиване. Всички си въобразяват, че ме познават. Всеки е авторитет. Винаги се дразня, че и тя като мама не би повярвала и на една десета от нещата, на които съм способен...

— О, Елинор, скъпа, трябваше да влезеш! — Мама се показва от кухнята, преметнала кърпа през едната си ръка и с белачка за зеленчуци в другата. — Тъкмо му пригответям витаминната напитка. Искаш ли чай?

Елинор клати глава.

— Отбих се само да видя как сте.

— Държим се — увери я мама. — С. М. се грижи за мен.

Ох! Това беше удар под кръста. Но мама наистина много се гордее с мен. В устата ми бавно пропълзя вкус като на гнили плодове. Гнили плодове със сол, като коктейл от сок с морска вода. От айпода ми Волтер твърдеше с убийствена жизнерадост:

*„Ще направя всичко, защото съм зъл.*

*При това бесплатно...“*

Елинор ме изгледа косо.

— Сигурно ти е голяма утеха, скъпа. — Обърна се да ме погледне още веднъж. — Не разбирам как ни чуваш с това чудо в ушите. Сваляш ли го изобщо?

Ако можех да я убия тогава, на място, без да се изложа на опасност, щях да й прекърша врата като захарна пръчка без абсолютно никакво чувство за вина, обаче бях принуден да се усмихна толкова насила, та чак пломбите ме заболяха, да сваля една от слушалките на айпода си и да обещая следващата седмица да се върна в курса, където на всички им е домъчняло за мен...

— Защо питаше кога ще се върнеш на курса? Пак ли си пропуснал часове?

— Не, мамо, само един. — Не се осмелявах да я погледна в очите.

— Тези часове са за твоето добро. Не искам да чувам за никакви отсъствия повече.

Разбира се, трябваше да се досетя, че рано или късно ще узнае. С приятелки като Елинор Вайн мрежата ѝ обхваща цял Малбри. Освен това ми е много приятно в курса, понеже ми дава възможност да разпространявам всякааква дезинформация...

— Помага ти да се справиш със стреса.

Само да знаеше, мамо!

— Добре, ще отида.

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche*.

Публикувано в: 01:44, сряда, 30 януари

Достъп: ограничен

Настроение: творческо

Слуша: „Брейкинг Бенджамин“: „Дихание“

Повечето инциденти стават вкъщи. Вероятно така съм се появил и аз, едно от трите момчета, родени в рамките на пет години. Найджъл, после Брендан и накрая Бенджамин, макар че тогава тя вече беше престанала да използва истинските ни имена и аз открай време съм си С. М.

**Бенджамин.** Еврейско име. Означава „син на дясната ми ръка“. Всъщност не е никак ласкателно, като се замислиш какво всъщност правят мъжете с дясната си ръка. Но пък и мъжът, когото познавахме като свой баща, не се отличаваше с чувство за дълг. Само Найджъл го помнеше, и то като поредица от смътни впечатления: гръмък глас, грубо лице, мириз на бира и на цигари. Или просто паметта ни погажда някой от обичайните си номера и запълва празнините с достоверни подробности, а другото остава скрито като вретено прежда от вълна на черна овца.

Не че Найджъл беше черна овца — това се случи по-късно. Но му беше отредено все да носи черно, което с течение на времето се отрази на нрава му. По онова време мама работеше като чистачка, бършеше прах и чистеше с прахосмукачка къщите на богатите, переше и гладеше дрехите им, миеше съдовете и търкаше подовете. Не беше немарлива, но времетоечно ѝ се струваше недостатъчно и тя се опитваше да го пести на всяка крачка.

И така, с толкова близки по възраст трима синове и с огромното количество пране, което я чакаше всяка седмица, тя наложи изобретателна система. За да ги различава по-лесно, определи на всеки от синовете си отделен цвят и ни купуваше такива дрехи от местния

магазин на „Оксфам“. Затова дрехите на Найджъл са с цвят на въглен, дори бельото, Брендан винаги е облечен в кафяво, а Бенджамин...

Е, сигурно се досещате.

Разбира се, на нея изобщо не ѝ хрумна какво може да ни причини подобно решение. Цветовете имат значение, всеки болничен служител ще ви го каже. Поради тази причина раковото отделение, в което работя, е боядисано във ведри розови нюанси, чакалните са успокоително зелени, родилните отделения са жълти като великденско пиле...

Мама обаче не схващаше тайната сила на цветовете. За нея те бяха просто практичен начин за сортиране на прането. Тя нито веднъж не се запита как се чувства човек, принуден да носи един и същи цвят всеки божи ден — скучно кафяво, потискащо черно или красиво, ококорено, приказно синьо...

Но пък мама никога не е била като другите. Майките на някои момчета са мили и добрички, а моята... е, тя е друга работа.

Рожденото ѝ име е Глория Бевърли Грийн, третото дете на работничка в завод и на стоманолеяр, детството ѝ е преминало в градчето Малбри, наслед лабиринта от тухлени тераси, наричан от местните Червения град. Улиците са препасани с въжета за пране, всичко е полепнало със сажди, а павираните пресечки не водят наникъде — задънени са от затиснати с боклуци и покрити с графити стени.

Амбициозна още от дете, Глория мечтаела за далечни вили и морски брегове, за милионери, които спасяват работещите момичета. Мама още вярва в истинската любов, в лотарията, в книгите за самопомощ, в овладяването на силата на словото, в рубриките по списанията, в лелите на смъртен одър и в телевизионните реклами, в които подовете винаги блестят от чистота и жените винаги ги бива...

Естествено, тя не притежаваше нито въображение, нито остьр ум — завършила беше само средно образование — обаче Глория Грийн беше достатъчно решителна, за да компенсира недостатъците си, затова бе впргнала впечатляващата си воля и енергия в намирането на път за бягство от мизерията и тесногръдието на Червения град в телевизионния свят на чистите бебета, на прекрасните подове и на числата, способни да променят живота ти.

Не ѝ беше лесно да подхранва вярата си. Не познаваше друго място, освен Червения град. Миши капан, който те подмамва да влезеш, но рядко те пуска. Приятелките ѝ до една се бяха омъжили съвсем млади, бяха си намерили работа, имаха деца. Глория остана при родителите си, помагаше на майка си да поддържа къщата и прекарваше отегчителното си ежедневие в очакване на принца, който все не идваше.

Накрая се предаде. Крис Мокстън беше приятел на баща ѝ, имаше ресторантче за риба и чипс и живееше в покрайнините на Белия град. Не беше страхотно попадение — беше по-възрастен и по-плешив, отколкото бе планирала — но беше мил и внимателен, а пък тя вече започваше да се отчайва. Омъжи се за него в църквата „Вси светии“, издокарана с бял тюл и с букет от карамфили, и за известно време почти повярва, че е успяла да се измъкне от мишия капан...

Не след дълго обаче установи, че вонята на олио за пържене се просмуква във всичките ѝ вещи — в роклите, чорапите, дори в обувките — и колкото и цигари „Марлборо“ да изпушише, колкото и парфюм да втриеше в кожата си, вонята — неговата воня — неизменно проникваше във всичко. Глория си даде сметка, че не е избягала от мишия капан, а само е пропаднала още по-надълбоко в него.

Тогава се запозна с Питър Уинтър — на коледното тържество по-късно същата година. Той работеше в местна автокъща и караше беемве. Глория стремително се впусна в първата си любовна авантюра с хладнокръвието на професионален играч на покер. Залогът наистина беше висок. Бащата на Глория ценеше високо Крис, обаче Питър Уинтър ѝ се струваше обещаващ — беше платежоспособен, амбициозен, спокоен, неженен. Говореше как ще се премести в Белия град, как ще си намери къща може би в Селото...

Което устрояваше Глория. Постави си го за цел. Дванайсет месеца по-късно вече беше разведена и бременна с първото си дете. Разбира се, кълнеше се, че детето е на Питър, и когато стана възможно, се омъжи за него въпреки възраженията на семейството си.

Този път нямаше фанфари. Глория ги посрани. Никой не присъства на церемонията, която се проведе в един навъсен ноемврийски ден в местната общинска служба. И когато всичко тръгна към провал — когато Питър започна да пие, когато автокъщата фалира

— родителите на Глория останаха непреклонни и отказваха дори да видят момченцето, носещо името на баща й...

Глория обаче бе непоколебима. Започна и вечерна работа в града, освен всекидневното чистене, а когато забременя отново, криеше корема си и носеше еластичен колан чак до осмия месец, за да продължи да припачелва. След раждането на втория си син тя започна да кърпи и да глади надомно, затова къщата винаги бе пълна с пари и с мириса на чуждо пране. Мечтата за къща в Селото ставаше все по-непостижима, но в Белия град поне имаше училища и парк за децата, имаше и работа в местната пералня. Според Глория изгледите бяха добри и тя гледаше на новия си живот с оптимизъм.

Обаче двете години, през които остана без работа, предизвикаха рязка промяна у Питър. Някога очарователният мъж напълня, по цял ден киснеше пред телевизора, пушеше цигари „Кемъл“ и се наливаше с бира. Глория го мъкнеше на гръб и негодуваше, а още не знаеше, че е отново бременна.

Не познавам истинския си баща. Мама рядко говореше за него. Той обаче беше красив. Имам неговите очи. Според мен Глория тайничко се е надявала той да се окаже пропуска й за Белия град. Господин Синеок обаче имал други намерения и когато мама узнала истината, корабът вече бил отплавал към слънчеви брегове, а няя зарязал да се оправя с бурите.

На никого не е известно как е узнал Питър. Може би ги е видял някъде заедно. Или някой се е разприказвал. Може просто да се е досетил. Найджъл обаче помни нощта, когато той ги напуснал — или поне така твърди, макар че едва ли е бил и петгодишен. Една нощ на натрошени съдове, крясъци, клетви и оскърбления, а после — запален двигател, затръшната врата, свистенето на гуми по пътя — звук, който винаги иззвиква в съзнанието ми миризмата на пуканки и на седалки в киносалон... и след това ударът, счупеното стъкло, воят на сирените...

Естествено Найджъл изобщо не е чул тези неща. Мама обаче така разказваше историята, това беше нейната версия. Питър Уинтър починал три седмици по-късно и оставил вдовицата си бременна и сама. Глория Грийн обаче била корава. Намерила детегледачка в Белия град, запретнала ръкави и се хванала още по-здраво на работа, а когато накрая напуснala две седмици преди раждането на бебето, работодателите ѝ събрали цели четирийсет и две лири, част от които

Глория похарчила за пералня, а останалите вложила в банката, за да си има. Била само на двайсет и седем години.

Мисля, че на нейно място в този момент аз бих се върнал у дома при родителите си. Тя нямала работа, нямала спестявания, нямала приятели. Красотата ѝ също започвала да повяхва и почти нищо не било останало от онази Глория Грийн, която напуснала Червения град с такива възвишени мечти. Немислимо било обаче да се върне при семейството си с наведена глава — смазана, с три деца и без съпруг. Затова останала в Белия град и работела надомно, грижела се за синовете си, перяла, гладела, кърпела и чистела, но през цялото време търсела друг начин да избяга, нищо че младостта я напускала и Белият град се вкопчвал в нея като ръцете на удавник.

И тогава на мама ѝ провървяло. Изплатили застраховката на Питър. Оказалось се, че мъртъв струва повече, отколкото жив, така че мама най-сетне се видяла с някакви пари. Недостатъчно — никога не са достатъчно — но видяла светлина в края на тунела. Късметът я споходил тъкмо когато най-малкият ѝ син се появил на бял свят и ѝ станал талисман, шанс да спечели печелившия билет.

Нали знаете, в някои краища на света хората смятат, че сините очи носят лош късмет, че издават предрешен демон. Обаче ако човек носи като талисман синьо око — стъклено мънисто на връвчица — ще отклони от себе си малшанса, ще запрати злото там, откъдето идва, ще затвори демоните в леговището им и ще се сдобие с късмет...

Тъй като беше запалена по телевизионните драми, мама вярваше в лесните решения. Измислицата се подчинява на определена формула. Жертвата винаги е красиво момиче. И отговорите винаги са точно под носа ти — разбулват се в предпоследната сцена и завързват всички свободни краища в красива празнична фльонга.

Разбира се, животът е нещо различно. В живота всички краища са свободни. И понякога нишката, която наглед толкова сигурно те е водела към сърцето на лабиринта, се оказва оплетено кълбо, което те оставя сам в мрака, уплашен и в плен на затвърждаващото се убеждение, че *реалните* събития продължават да пропичат някъде без теб, точно зад ъгъла...

Толкова за късмета. Бях много близо. Почти достатъчно, за да го докосна, преди да ми го отнемат. Не бях виновен. Обаче тя въпреки

това ме обвинява. Оттогава се старая да бъда всичко, което тя очаква от мен, но все не е достатъчно, никога не е достатъчно за Глория Грийн...

*Така ли се чувстваш, пита Клеър от групата. — Смяташ, че не си достоен?*

*Кучка. Да не си посмяла.*

Не си първата, която опитва, така да знаеш. Вие, жените, с вечните ви въпроси. Въобразявате си, че е лесно да преценяваш причината и следствието, да анализираш и да намираш извинения. Въобразявате си, че можете да ме напъхате в някоя от кутийките си като екземпляр с прилежно надписано етикетче, че въоръжени с няколко самоволно подбрани подробности, можете да бърникате с молив в душата ми?

При мен нямаш големи шансове за подобно нещо, *ClairDeLune*. Нямате нищо срещу мен. Да не мислите, че съм някой новак? Почти двайсет години влизам и излизам от групи като вашата. Всъщност е забавно — да си спомням злополуки от детството, да си съчинявам сънища, да създавам фантазии от нищото...

Клеър кой знае защо беше решила, че познава человека, който се крие зад превъплъщението. Дебелата Криси — така наречената *chrysalisbaby* — също смята, че разбира. В действителност знам за тях повече, отколкото те някога ще научат за мен. Информацията ще ми бъде от полза, ако някой ден решава да се възползвам.

Клеър си въобразява, че се опитва да ми помогне. Според мен тя е във фазата на отрицанието. Терапевтичният й курс по творческо писане не е нищо повече от прикрито усилие на психотерапевт аматьор. Онлайн възторгът на Клеър към всичко заклеймено и опасно предполага, че тя също се чувстваувредена. Допускам, че е била малтретирана като дете, вероятно от близък родния. Обсебена е от актьора Ейнджъл Блу, много по-възрастен от нея, което насочва към евентуални проблеми с баща й. Е, разбира се, способен съм на съчувствие, но едва ли е уместно по отношение на лектор. А и я прави толкова уязвима. Надявам се накрая да не се стигне до сълзи.

Що се отнася до интереса на Дебелата Криси към мен — изглежда ми само романтичен. Е, все пак е нещо различно от обичайните й постинги със списъци на калорийите, които е погълната — диетична кола: 1,5 кал.; диетичен сладолед: 90 кал.; чипс начос — 90 кал.; нискомаслено сирене, вероятно около 300 кал. — накъсани от

мъчителни монологи за това колко грозна се чувства или от досадни снимки на кълощави девойчета с черни дрехи и зловещ тъмен грим, които нарича *изящновение*.

Понякога публикува и свои снимки — винаги само на тялото, без лицето — направени с мобилен телефон пред огледалото в банята, и насърчава хората да я ругаят. Малцина ѝ угаждат (с изключение на Капитана, който мрази дебеланите), но някои от момичетата оставят съобщения от типа *да живее анорексията* или сладникави стимулиращи послания — *Скъпа, справяш се чудесно. Бъди силна!* — или недомислени съвети за диети.

Затова Криси има почти набожна вяра в свойствата на зеления чай като подобряващо метаболизма средство и в „храните с отрицателни калории“ (които според нея включват моркови, броколи, боровинки, аспержи и много други неща, които тя рядко консумира). Аватарът ѝ е момиченце в стил манга<sup>[1]</sup>, облечено в черно и с пеперудени крилца, а девизът ѝ — едновременно обнадежден и неизразимо печален — гласи: *Някой ден ще стана по-лека от въздуха...*

Е, може и да стане. Надеждата умира последна. Само че далеч не всички вманиачени по телата си умират слаби. Може би и тя ще свърши като някои от тях — от мозъчен или сърден удар върху съкровеното порцеланово гърне.

Една от приятелките ѝ онлайн — *azurechild* — я навива да опита нещо, което се нарича сироп от ипека. Това е известен пургатив с потенциално смъртоносни странични ефекти, но предизвикващ бърза загуба на тегло. Човек би казал, че е несъмнено безответственно и направо престъпно да насърчаваш някой като Криси с проблемно тегло и с вече слабо сърце да приема такова опасно вещество.

Все пак изборът е неин, нали? Никой не я принуждава да приеме съвета. Не ние създаваме такива ситуации, ние само натискаме копчето. *Изтрий. И край.* Фатална грешка. Нещастен случай...

*Е? Кајсете сега колко добре смятате, че ме познавате?*

Ето го тазседмичното *меме*, публикувано от Клеър и отмъкнато от Криси, която винаги ме тагва като дете на претъпкана игрална площадка, което се опитва да си създаде приятелски кръг.

Подобно на мнозина други в нашия интернет клан Клеър и Криси са пристрастени към *мемовете* — верижните писма по

интернет, чиято цел е да предизвикат интерес и разговор и често са под формата на въпросници. Обикалят нета като средношколска мания — *Публикувайте три факта за себе си! Какво сънувахте снощи?* — предават се от човек на човек, разпространяват и полезна, и безполезна информация и понякога се проявяват като вируси, някои от които добиват световен мащаб, други в крайна сметка се озовават в *badguysrock*, където да говориш за себе си — Аз! Аз! — открай време е популярно хоби.

Когато някой ме тагне, обикновено отговарям със същото. Не защото обичам да се самоизтъквам, а понеже намирам тези упражнения за интригуващи поради нещата, които разкриват за получателя — или пък не разкриват. Въпросите — на които трябва да се отговаря бързо — целят създаването на илюзия за близост, поради което понякога дори за близки приятели са предизвикателство подробните, нужни, за да им отговорите правилно.

Благодарение на това явление узнах, че Криси има котка на име Клоуи и обича да носи розови чорапи в леглото, че любимият фильм на Капитана е „Убий Бил“, обаче „Убий Бил 2“ намира за пълна отврат; че *Toxic* харесва чернокожи момичета с големи гърди и че *ClairDeLune* притежава колекция от керамични жаби.

Разбира се, не си длъжен да споделяш истината. При все това мнозина го правят. Подробностите изглеждат съвсем банални и си казваш, че няма причина да лъжеш, само че тези подробности формират картина, очертават дребничките неща, които съставят живота...

Знам например, че паролата за компютъра на Клеър е *клеъробичаейнджъл*. Същата е паролата й за *Hotmail*, което означава, че вече бих могъл да влизам в пощата ѝ. Толкова е лесно да правиш тези неща онлайн, толкова те улесняват всякакви дреболии като имена на домашни любимци, рождения дни на децата, майчини момински имена... Въоръжен с такава наглед безобидна информация, получавам достъп до още по-интимни подробности. Банкови сметки. Кредитни карти. Като азот и глицерин. Поотделно безопасни, но взривоопасни заедно — бум!

Tag от *chrysalisbaby*, постинг в  
badguysrock@webjournal.com

Публикувано в: 12:54, вторник, 29 януари

Ако беше животно, кое би изbral? *Плъх*.

Любима миризма? *На петрол*.

Чай или кафе? *Кафе. Без мляко и захар*.

Любим сладолед? *Горчив шоколад*.

С какво си облечен в момента? С *тъмносиньо горнище с качулка, джинси, сини кецове*.

От какво се страхуваш? *От високото*.

Кое е последното нещо, което си купи? *Музика за моя айпод*.

Какво е последното, което яде? *Препечена филийка*.

Любим звук? *Шумът на прибоя*.

Братя и сестри? *Нямам*.

Как си облечен в леглото? *С пижама*.

Кое мразиш най-много? *Девиза „защото го заслужавам“, понеже не го заслужаваш и много добре го знаеш...*

Най-лошата ти черта? *Аз съм нечестен и манипулативен и лъжва*.

Белези или татуировки? *Белег на горната устна. И още един на веждата*.

Повтарящи се сънища? *Не*.

Къде ти се иска най-много да бъдеш в момента? *На Хаваите*.

У вас има пожар. Какво ще спасиш? *Нищо. Ще оставя всичко да изгори*.

Кога плака за последен път? *Снощи — не, няма да кажа защо...*

Видяхте ли колко ме познавате?

Като че ли бихте могли да си изградите мнение от това какво кафе обичам или дали спя с пижама? Всъщност пия чай и спя гол. Променихте ли си впечатленията за мен? Щеше ли да бъде по-различно, ако ви бях казал, че никога не плача? Че съм имал трудно

детство? Че не съм се отдалечавал на повече от сто и петдесет километра от родното си място? Че се страхувам от физическо насилие, че страдам от сутрешна мигрена, че се мразя?

Част от тези неща — или всичките — може и да са истина. Всичките или нито едно от изброените по-горе. *Albertine* знае част от истината, но рядко коментира тук, а пък нейният *WeJay* е с парола и никой не може да чете личните й постинги.

Криси обаче ще проучи старателно отговорите ми. И ще изгради профил въз основа на тях. Има предостатъчно неща, които да я заинтригуват, а също и намек за уязвимост в противовес на забулената агресивност, на която тя отклика с такава готовност.

Наистина изглеждам зъл тип — но пък току-виж любовта ме спасила. Кой знае. Във филмите се случва постоянно. А Криси живее в розов свят, в който дебеланката може да намери истинската любов в лицето на закопнял за любов убиец...

Разбира се, в действителността не става така. Това го оставям за курса си по творческо писане. Обаче се харесвам много повече като измислен герой. Пък и кой може да каже дали онова, което тя съзира у мен, не е частица от истината — досущ като сърцевината на лукова глава, скрита под пластовете люспи и тъкан около нещо кръгло, от което в очите ти бликват сълзи?

*Разкажи ми за себе си*, настоява тя.

Жените — момичетата — все така започват: допускат, че знаят кой е най-добрият начин да премахнат маминото детенце, което дреме вътре в мен.

*Мамино детенце. Дреме. Бреме.* Звучи като нещо, което влачиш с мъка — товар, наказание...

*Да започнем с майка ти*, предлага тя.

С майка ми ли? Сигурна ли си?

Видяхте ли колко бързо клъвна? Понеже всяко момче обича майка си, нали така? И всяка жена тайничко съзнава, че начинът да спечелиш сърцето на мъжа е най-напред да се отървеш от мамчето...

---

[1] Радващ се на все по-голяма популярност японски стил в комиксите. — Бел.прев. ↑

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикувано в: 18:20, сряда, 30 януари

Достъп: публичен

Настроение: бликащ от енергия

Слуша: „Електрик Лайт Оркестра“: „Господин Синьо небе“

Той я нарича госпожа Електриковосиньо. Тя адски си пада по всякакви уреди: нови звънци за врата, сиди плейъри, сокоизстисквачки, парни ютии и микровълнови печки. Да се чудиш какво ги прави толкова много — само в спалнята за гости има девет кутии със стари сешоари, маши за коса, масажни ванички за крака, миксери, електрически одеяла, видеомагнетофони, радиоапарати и телефони за баня.

Никога нищо не хвърля, пази ги „за резервни части“, така казва, макар да е от поколението жени, които смятат техническата неграмотност по-скоро за очарователна проява на женствена деликатност, отколкото на мързел. Той е убеден, че тя и понятие си няма от техника. Мисли я за безполезен паразит, за манипулаторка, за която никой няма да скърби твърде, поне близките ѝ няма.

Мигом разпознава гласа ѝ. Работил е на половин ден в сервиз за електроуреди на няколко километра от дома ѝ. Старомодно местенце, вече доста запуснато, с витринка, претъпкана с многострадални телевизори и прахосмукачки и осияна със сивкавите конфети на мишиците, намерили смъртта си тук. Тя му звъни на мобилния — в четири следобед в петък, моля ви се — за да огледа нейната менажерия от мъртви електроуреди.

Вече е на петдесет и пет, но е способна да изглежда по-стара или по-млада според случая. Пепеляворуса коса, зелени очи, хубави крака, закачливо, почти момичешко поведение, което за миг може да се

превърне в пренебрежение — освен това обича компанията на млади мъже.

На хубав млад мъж. Е, той е точно такъв. Слаб, с дънков гащеризон, с ъгловато лице, въздълга кестенява коса и искрящи, поразителни синьо-сиви очи. Не е като онези в списанията, но за госпожа Електриковосиньо върши работа — пък и на нейната възраст, казва си той, не може да си позволи да бъде придирчива.

Веднага го осведомява, че е разведена. Приготвя му чай „Брл Грей“, оплаква се колко скъп е станал животът, с дълбока въздишка споменава самотата си — и колко безобразно я пренебрегва синът ѝ, който работи някъде в Сити, а накрая, с вид на човек, който ще му окаже огромна чест, му предлага да купи сбирката ѝ.

Уредите естествено са напълно безполезни. Той отбелязва факта възможно най-благо и обяснява, че старите електрически уреди вече не стават за нищо, освен за боклука, че повечето от тях не отговарят на съвременните стандарти и че шефът му ще го убие, ако плати дори десет лири за тях.

— Наистина, госпожо Е. — уверява я, — най-доброто, което мога да направя, е да ви помогна да ги изхвърлите. Ще ги занеса до сметището. От общината биха ви накарали да платите, но аз имам микробус…

Тя го измерва подозрително с поглед.

— Не, благодаря.

— Просто се опитвам да помогна — казва той.

— Е, в такъв случай, млади човече — заявява тя с кристална хладина, — ще ми помогнете, ако хвърлите един поглед на пералнята ми. Според мен е блокирана — почти седмица не може да се изтече.

— Имам друга поръчка — противи се той.

— Смятам, че това е най-малкото, което можете да направите — отсича тя.

Разбира се, той отстъпва. Тя знае, че така ще стане. В тона ѝ все още се долавя онази смесица от презрение и уязвимост, от безпомощност и властност, която той намира за неустоима…

Просто ремъкът се е изхлузил, това е. Той сваля барабана, намества ремъка, изтрива ръце в гащеризона си и в стъклената врата забелязва, че тя го наблюдава.

Сигурно навремето е била привлекателна. Сега човек би я определил като „запазена“ — определение, което понякога използва майка му и което извиква в съзнанието му представата за стъкленици с формалдехид и за египетски мумии. Долавя, че тя го наблюдава по озадачаващо собственически начин, усеща очите ѝ като впити в кръста си поялници — преценяващ поглед, колкото нехаен, толкова и хищен.

— Не си спомняте, нали? — пита той и се обръща с лице към нея.

Тя го поглежда надменно.

— Майка ми чистеше къщата ви.

— Така ли? — Тонът ѝ показва, че няма как да помни всички хора, които са работили за нея. За миг сякаш си спомня поне *нешичко* — присвива очи и почти изцяло оскубаните ѝ вежди, нарисувани с кафяв молив на сантиметър над мястото, където следва да бъдат, потръпват сякаш притеснено.

— Понякога ме вземаше със себе си.

— Боже! — Вперва поглед в него. — *sineokomotche!*

Разбира се, това е смъртната му присъда. Тя повече няма да го погледне. Поне не по онзи начин — ленивият ѝ поглед няма да се пълзга по гърба му, преценявайки разстоянието между тила и кръста, опипвайки стегнатата крива на задника му под избелелия син гашеризон. Тя вече го вижда — четиригодишен, с непотъмнена от времето коса — и внезапно тежестта на годините я угнетява като мокро зимно палто, толкова ужасно *стара* е...

Той се усмихва широко.

— Мисля, че я поправих.

— Разбира се, ще ти платя *нешичко* — казва тя доста прибръзано, за да прикрие смущението си, сякаш смята, че той работи безплатно, сякаш му прави жест, заради който ще ѝ бъде вечно задължен.

И двамата знаят обаче за какво му плаща. Вина — може би простишка, но никога чиста, неостаряваща, неуморна и горчиво-сладка.

*Горката госпожа Е.,* мисли си той.

Благодари ѝ вежливо, приема още една чаша хладък чай с едва доловим мирис на риба и накрая си тръгва уверен, че през следващите дни и седмици често ще вижда госпожа Електриковосиньо.

Всеки изпитва вина за нещо. Не всеки заслужава да умре. Понякога обаче кармата се намесва неблагоприятно, а Божието дело се нуждае от малко човешка помощ. Така или иначе, вината не е негова. Тя го вика още десетина пъти — да свърже контакт, да смени бушон, да сложи нови батерии във фотоапарата й, а неотдавна — да свърже новия й компютър (един бог знае защо изобщо й трябва компютър, нали ще се гътне след седмица-две), което предизвиква суматоха от спешни обаждания по телефона, а това на свой ред предопределя сегашното му решение да я заличи от лицето на земята.

Не е просто лично. Някои хора заслужават да умрат — независимо дали заради грях, злодеяние, вина, или както в сегашния случай, понеже го е нарекла *sineokotomche*...

Повечето нещастни случаи стават у дома. Лесно можеш да инсценираш подобно нещо — обаче той въпреки това се колебае. Не защото се страхува — макар че наистина се страхува, ужасно се страхува — а просто защото иска да гледа. Прехвърля в главата си идеята да постави камера близо до местопрестъплението, но не може да си позволи такава суeta, затова се отказва от замисъла си (не без съжаление) и се залавя да обмисля какъв метод да приложи. Разберете, много е млад. Вярва в поетичното възмездие. Би искал смъртта й да е някак символична — токов удар може би от развалена прахосмукачка или от някой от вибраторите в шкафчето й в банята (два от тях са в скромен телесен цвят, третият е притеснително морав) сред шишенцата с лосион и хапчета.

За миг едва не се поддава. Знае обаче, че сложните планове рядко са успешни, категорично отхвърля изкусителната представа как госпожа Електриковосинъ си доставя наслада до смърт с помощта на някой от собствените си уреди; при едно от следващите си посещения подготвя всичко за един най-обикновен, но ефикасен електрически пожар и се прибира у дома навреме, за да хапне пред телевизора, докато на друга улица госпожа Електриковосинъ се приготвя за сън (със или без моравото си другарче) и умира по някое време през нощта, вероятно вследствие на вдишания дим, смята той, макар че, разбира се, само може да се надява...

На следващия ден го търсят от полицията. Разказва им как се е опитал да помогне, как всеки електрически уред в къщата е бил потенциално опасен, как тя винаги претоварвала бушоните с боклуците си, как само един лек токов удар и...

Всъщност ги намира за нелепи. Смята, че вината му е ясна като бял ден, обаче те въпреки всичко не я забелязват, а си седят на канапето, сърбат чая на майка му и разговарят с него любезно, сякаш се стараят да не го стреснат, а майка му ги наблюдава подозрително и нащрек за всеки намек за обвинение.

— Нали не намеквате, че той е виновен? Той работи усърдно. Добро момче е.

Той крие усмивката в шепата си. Целият трепери от страх, но смехът го надвива и се налага да имитира пристъп на паника, да не би някой да си даде сметка, че бледият млад мъж със светлосините очи всъщност се бори с връхлитация го смях...

По-късно съумява да определи момента с точност. Усещането е гръмовно, нещо като оргазъм, нещо като Божа благодат. Цветовете наоколо стават по-ярки, разрастват се, светът придобива сияйни нови нюанси, миризмите се усилват, той трепери и ридае, а светът целият се подува и се разпуква като боя, а отдолу заструява светлината на вечността...

Полицайката (винаги има една полицайка) му подава кърпичка. Той я взема и изтрива лицето си, на вид уплашен и виновен, но вътрешно продължава да се смее, а жената, която е на двайсет и четири и би била красива без униформата си, приема сълзите му като проява на скръб, поставя ръка на рамото му в нелепо майчински жест...

*Няма нищо, синко. Ти нямаши вина.*

И онзи зловещ вкус дълбоко в гърлото му — вкусът, който свързва с детството, със загнили плодове и бензин и с противния розов мириз на дъвка — отново се оттегля като облак и подире му остава само синьо небе, а той си казва...

*Най-сетне съм убиец.*

**Изпрати коментар:**

*chrysalisbaby*: опа! опа! *sineokomotche* пипа здраво

*Captainbunnykiller*: Госпожа Електриковосинъ си доставя наслада до смърт... Пич. Пари давам да прочета тази сцена. Какво ще кажеш, а?

*Jesusismycopilot*: ТИ СИ БОЛЕН. ДАНО ДА ГО ЗНАЕШ.

*sineokomotche*: Информиран съм за състоянието си, благодаря.

*chrysalisbaby*: е на мен не ми пука мисля 4е си страхотен

*Captainbunnykiller*: Да, човече. Не обръщай внимание на лилипутите. Тия тъпаци няма да познаят добрата литература дори да скокне и да ги ухапе по задника.

*Jesusismycopilot*: ТИ СИ БОЛЕН И ЩЕ ОТГОВАРЯШ.

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*ClairDeLune*: Ако тези разкази ви разстройват, моля ви, не идвайте тук и не ги четете. *sineokomotche*, благодаря ти, че сподели това с нас. Знам колко ти е било трудно да изразиш тези мрачни чувства. Браво на теб! Надявам се да проследя развитието на историята!

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche*.

Публикувано в: 23:25, сряда, 30 януари

Достъп: ограничен

Настроение: непокаян

Слуша: Канзас: „Давай, давай, синко своенравен“

Не, не го приемам лично. Не всеки умеет да оцени добре написаната литература. Мнозина смятат, че съм извратена откачалка, че мястото ми е в затвора или че заслужавам да ме смажат от бой или да ме убият.

Всеки се прави на критик, нали? Получавам много заплахи за живота си. Повечето дърдорят гръмко, позовавайки се на Бога: например *Jesusismycopilot* и приятелчетата му, които пишат само с главни букви и без почти никаква пунктуация, с изключение на същинска гора от удивителни, извисяващи се над основния текст като вдигнатите копия на вражеско племе, и които ме уверяват: „ТИ СИ ЦИРК!“ (цит.) и „НАБЛИЖАВА ДЕНЯТ!“, а също и че вашият покорен слуга ще „ГОРИ В АДА(Н!) ЗАЕДНО С ВСИЧКИ ПЕДАЛИ И ПЕДОФИЛИ!“.

Е, много благодаря. Пълно е с откачалки. Някаква новачка, която се е кръстила *JennyTricks*, стана наш редовен посетител и публикува коментари на всичките ми литературни опити във възходяща градация на възмущението. Стилът ѝ не става, обаче компенсира с язвителност, не оставя неизползвана обида и ми обещава всички земни страдания само да ме докопа с ръчичките си. Съмнявам се обаче, че ще го направи. Интернет е безопасно място, прилича на изповедалня. Никога не публикувам лични данни. Освен това гневът на другите ме кефи. Огън и жупел, пич, огън и жупел.

Не, сериозно, обичам аплодисментите. Допада ми дори да ми просъскват от време на време. Несъмнено най-великото постижение е да предизвикаш реакция само с думи. Това е смисълът на

литературата. Да подбужда. Да проверя какви реакции мога да породя. Обич и омраза, одобрение и присмех, осъждане, гняв и отчаяние. Ако ви накарам да размахате юмрук, ако ви се догади или ви се доплаче, ако ви се прииска да упражните насилие над мен — или над други хора — нима това не е привилегия? Да се промъкна в съзнанието ви и да ви накарам да направите каквото искам...

Нима това не е отплата за всичко?

Е, добрата новина — освен че ми мина главата — е, че вече разполагам с повече време да се отдавам на въпросното удоволствие. Едно от предимствата на нещастието внезапно да останеш безработен са многобройните хобита, с които да се заемеш. Сега е моментът да се отдам на интересите си — и в мрежата, и извън нея. Време е, както се изразява майка ми, да поспра и да вдъхна аромата на розите.

Безработен ли? Ами да. Напоследък си имам неприятности. Не че мама знае, разбира се — ако питате нея, аз още работя в болницата в Малбри, а подробностите са неясни, но достоверни поне за мама, която едва успяла да завърши училище и има медицински познания, почерпани от „Рийдърс Дайджест“ и от медицинските сериали, които обича да гледа следобед.

Освен това в известен смисъл е почти вярно. Наистина работех в болницата, но мама така и не разбра точно какво вършех. Някакви технически операции — също частично отговаря на истината; на място, където работната характеристика на всеки съдържа думата „оператор“ или „техник“, доскоро бях член на екипа от техници по хигиената, които работят на две смени и са се нагърбили с важни отговорности като метенето, бърсането с парцал, дезинфекцирането, изнасянето на контейнерите с отпадъци и поддръжка на тоалетните, на кухните и на публичните помещения.

Казано простичко — чистач.

Втората ми и още по-опасна работа — също поне до неотдавна — беше като гледач на един възрастен човек на инвалидна количка, на когото готвех и чистех, а в хубавите му дни му четях, пусках му музика от надраскани стари плочи или слушах истории, които вече знаех; а покъсно отивах да търся нея, момичето с яркочервеното мъхесто палто...

Сега имам повече време и вероятността да ме пипнат на местопрестъплението е много по-малка. Дневният ми режим не се е променил. Сутрин ставам както обикновено, обличам се за работа,

полагам грижи за орхидеите си, паркирам колата на паркинга на болницата, вземам си лаптопа и куфарчето и прекарвам остатъка от деня на спокойствие по интернет кафенетата, където научавам новини за хората от списъка с приятелите ми или публикувам истории в *badguysrock* далеч от подозрителния поглед на майка ми. В четири часа често се отбивам в кафене „Розовата зебра“, където шансът да се натъкна на мама или на приятелките ѝ е минимален и където получаваш достъп до интернет срещу цената на бездънна кана чай.

По отношение на мястото бих предпочел нещо малко по-бохемско. Кафене „Розовата зебра“ ми е прекалено небрежно с неговите високи американски чаши, с ламинираните плотове на масите, тебеширените дъски за специалитетите и гълчката от многобройните редовни клиенти. Пък и самото име... тази дума „розов“ излъчва неприятна миризма, силен мирис, който ме връща към детството, към семействия ни стоматолог господин Пинк и към старомодния му кабинет със сладникавата и противна воня на газ. На нея обаче ѝ харесва. Би ѝ харесало. На момичето с яркочервеното мъхнато палто. Допада ѝ анонимността сред посетителите на кафенето. Разбира се, това е илюзия. Но такава, която ми се иска да ѝ осигуря — засега. Една последна неизтъкната проява на вежливост.

Опитвам да си намеря маса наблизо. Пия „ърл Грей“ — без лимон и без мляко. Това пиеше старият ми наставник д-р Пийкок, затова и аз свикнах — не е съвсем необично за място като „Розовата зебра“, в което сервират органична морковена торта и топъл шоколад с мексикански подправки и което е убежище за рокери, за любители на готическата визия и за хора с многобройни пиърсинги.

Собственичката Бетан ме гледа на кръв. Може би заради избора ми на напитка или заради костюма и вратовръзката, които ме правят „Човека“ — или пък днес е само заради лицето ми, заради линията от шевове през скулата, която пресича веждата и устната ми.

Досещам се какво си мисли. Не ми е мястото тук. Смята, че вещая неприятности, макар да не може да обясни конкретно защо. Спретнат съм, кротък съм, обаче нещо у мен я притеснява, кара я да смята, че мястото ми не е тук.

— „ърл Грей“, ако обичате, без лимон и без мляко.

— Ще дойда след пет минутики, окей?

Бетан познава всичките си клиенти. Редовните до един имат прякори досущ като приятелите ми онлайн, например Шоколаденото момиче, Вегетарианеца, Саксофониста и така нататък. Аз обаче съм само Окей. Сигурен съм, че ще е по-доволна, ако ме вмести в някоя категория — може би Юпито или Пича с „Ђрл Грей“ — за да знае какво да очаква от мен.

Предпочитам обаче понякога да я подвеждам. Току цъфна по дънки или си поръчам кафе (което мразя), или както направих преди няколко седмици — поисках пет-шест парчета пай, които изядох едно след друго пред очите ѝ, а тя, макар да умираше да каже нещо, не посмя. Така или иначе, отнася се към мен с подозрение. Човек, който изяжда шест парчета пай, е способен на всичко.

Не съдете по външни признания обаче. Самата Бетан е доста странна птица с тази смарагдова обица на веждата и с татуираните по кълощавите ѝ ръце звезди. Стеснително и обидено момиченце, което сега компенсира със съмтно агресивното си поведение към всеки, който я погледне накриво.

Въпреки това голяма част от информацията си държа на Бетан. Забелязва всичко от кафенето. Разбира се, рядко разговаря с мен, но подочувам другите ѝ разговори. Предпазлива е с хора като мен, но с редовните си клиенти е весела, достъпна. Благодарение на Бетан събирам всякаква информация. Знам например, че момичето с червеното мъхесто палто предпочита топъл шоколад пред чая, сиропирана плодова пита пред торта от моркови, „Бийтълс“ пред „Стоунс“ и смята да ходи на погребение в крематориума на Малбри в единайсет и половина в събота.

В събота. Да, ще бъда там. Ще отида поне да я видя извън това проклето кафене. Може би, просто може би, тя ми го дължи. Финал, както казват американците. Край на този парад от лъжи.

Лъжи ли? Да, всички лъжат. Аз лъжа, откакто се помня. Единственото, което правя добре, а според мен човек трябва да използва силните си страни, нали така? В крайна сметка какво друго е писателят, ако не лъжец с разрешително? От написаното от мен никога не бихте се досетили, че съм обикновен донемайкъде. Поне външно, сърцето е друга работа. Но нима всички ние не сме убийци по душа, които тракат морзовия код на тайните на изповедта?

Клеър смята, че трябва да говоря с нея.

„Някога разкривал ли си ѝ чувствата си?“, пита ме тя в последния си имейл. Естествено, Клеър знае само каквото искам да знае — че от известно време съм обсебен от едно момиче, с което не съм разменил дори една дума. Може би обаче Клеър се отъждествява с мен в много по-голяма степен, отколкото съзнава — или поне се отъждествява със *sineokotomche*, чиято платонична любов към непозната момиче е отглас от собствената ѝ несподелена страсть към Ейнджъл Блу.

Съветът на Капитана е по-първичен. *Изчукай я и да се свърши*, съветва ме той със светското отегчение на човек, който напразно се мъчи да скрие собствената си неопитност. *Отмине ли първоначалното очарование, ще видиш, че тя е като всички останали кучки, и ще можеш да се върнеш към наистина важните неща...*

*Toxic* е съгласен с него и ме моли да опиша интимните подробности в своя *WeJay*. *Колкото по-мръснишки, толкова по-добре*, пише той. *Междудругото, кой номер сутienен носи?*

*Albertine* рядко коментира. Долавям неодобрението ѝ. Обаче *Chrysalisbaby* откликва на моето така наречено от нея безнадеждно влюблуване. *Дори лошият тип се нуждае от човек, когото да обича*, пише тя с неловка искреност. *Ти го заслужаваш, sineokotomche, наистина го заслужаваш*. Не ми се предлага, все още не, но усещам копнежа в думите ѝ. Намеква, че всяко момиче би било щастливо да спечели любовта на човек като мен.

Горката Криси. Да, дебела е. Обаче има хубава коса и красиво лице, а аз я подведох, че предпочитам пухкавките.

Проблемът е, че играя прекалено добре. И сега тя иска да ме види пред уебкамерата. През последните няколко седмици разговаря с мен в уебдневника, изпраща ми лични съобщения, включително свои снимки.

„Що не мога да те видя?“, пише ми тя.

И дума да не става, отговарям.

Що? Грозен ли си?

Аха. *Пълна отврат. Счупен нос, насинено око, целият съм в рани и синини. Все едно съм играл дванайсет рунда с Майк Тайсън. Повярвай ми, Криси. Ще избягаш.*

верно? кво стана?

Някой си го изкара на мен.

*Помляха ли те?*

*Може да се каже.*

*!!! Ох, мамка му, ох, скъпи. Ще ми се да те прегърна силно.*

*Благодаря ти, Криси. Многоси мила.*

*Боли ли те??*

Милата Криси. Усещам как цялата изльчва състрадание. Криси обича да обгрижва, а аз обичам да подхранвам фантазията ѝ. Все още не е съвсем влюбена в мен — още не. Но няма да ми е трудно да я подмамя. Жестоко е, знам. Но нали така правят лошите типове? Освен това сама си го причинява. Аз само пускам нещата в ход. Тя просто си проси нещастието и никой няма да бъде виновен.

*Скъпи, кажи ми какво се случи, пише тя и днес май ще се позабавлявам с нея. Дай ѝ малко, вземи много. Нали това е по-добрата сделка?*

И тогава не щеш ли — скъпи. Щом искаш. Е, какво ще кажете за тази историйка?

## 10

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche* в:  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикувано в: 14:35, четвъртък, 31 януари

Достъп: публичен

Настроение: любовно

Слуша: Грийн Дей: „Писмо бомба“

*sineokomotche* е влюбен. Какво? Мислите, че убиец не може да се влюби ли? Познава я откакто се помни, ала тя никога не го е виждала, нито веднъж. Все едно е невидим за любимите си жени. Той обаче я вижда — косата ѝ, устата ѝ, малкото ѝ бледо лице с правите тъмни вежди, яркочервеното ѝ палто в сутрешната мъгла като излязло от вълшебна приказка.

Разбира се, червеното не ѝ отива, но той не очаква от нея да го знае. Тя не подозира колко обича той да я наблюдава през телеобектива, да забелязва подробностите от облеклото ѝ, как вятърът разявя косата ѝ, как тя пристъпва много предпазливо и бележи преминаването си с почти недоловими докосвания — опряна на стената ръка, отриване в живия плет, извръщане на лицето по посока на уханието от селската пекарна.

Не се смята за воайор. Прави го за собствена защита. Инстинктът му за самосъхранение е дотолкова изострен, че той долавя опасността у нея, опасността, скрита зад това мило лице. Пита се дали пък не е влюбен в опасността. Във факта, че е поел по опасен път. Във факта, че всяка открадната пред телеобектива ласка е потенциално смъртоносна за него.

Или пък е просто защото тя принадлежи на друг.

Досега не е бил влюбен. Това малко го плаши — силата на чувството, как лицето ѝ нахлува в мислите му, как пръстите му се пълзгат по името ѝ и как всичко се подрежда така, че мисълта за нея не го напуска...

Чувството променя поведението му. Прави го противоречиво, едновременно по-приемливо и по-неприемливо. Той желае да постъпи правилно, но мисли само за себе си. Копнее да я зърне, но стори ли го, бяга. Иска му се това да продължава вечно, но и жадува да приключи.

Приближава образа ѝ и лицето ѝ добива загадъчни, почти чудовищни пропорции. Останала е с едно око, между синьо и златисто на цвят, невиждащо вперено през стъклото като орхидея в саксия...

През очите на любовта обаче тя винаги е синя — като синина, като пеперуда, като кобалт, като сапфир, като планина. Синя като цвета на тайната му душа, като тленността.

Брат му в черно щеше да знае какво да каже. *sineokotomche* няма думи. Но сънува как двамата танцуват под звездите: тя — с бална рокля от небесносиня коприна, а той — в любимите си цветове. В тези сънища той е останал безмълвен, усеща мириза на косата ѝ, почти я усеща на допир...

В този момент някой силно тропа на вратата му. *sineokotomche* виновно се сепва. И това го дразни. У дома си е, не прави нищо нередно, защо го пронизва тази вина?

Прибира камерата. Отново се чука, заповедно. Някой май е нетърпелив.

— Кой е? — питат *sineokotomche*.

От другата страна прозвучава глас — немного обичан, но познат:

— Отвори ми.

— Какво искаш? — питат *sineokotomche*.

— Да поговорим, извратено леке такова.

Да го наречем господин Среднощносиньо. Много по-едър от *sineokotomche* и зъл като бясно куче. Днес е изпаднал в неистова ярост, невиждана от *sineokotomche*, бълска по входната врата, настоява да го пуснат. Веднага щом му отключват, той нахлува в коридора и директно забива глава във физиономията на нашия герой.

Траекторията на полета на *sineokotomche* го запраща върху масичката в коридора, а украшенията и вазата се разхвърчат като парчета от шрапнел към стената. Той се препъва и пада в основата на стълбите, а господин Среднощносиньо скочи отгоре му и започва да го налага с юмруци...

— Стой далеч от нея, извратено малко копеле!

Нашият герой не прави опит да се противопостави. Съзнава, че е невъзможно. Вместо това се дръпва като рак в черупката си, мъчи се да предпази лицето си с ръце, плаче от страх и омраза, докато нападателят сипе удар след удар по ребрата, раменете и гърба му.

— Разбра ли? — пита Среднощния и спира, за да си поеме дъх.

— Нищо не правя. Дори не съм говорил с нея.

— Не ми ги пробутвай тия — отсича господин Среднощносиньо.

— Знам към какво се домогваш. И какви са тия снимки?

— С-с-снимки ли? — заеква *sineokotomche*.

— Да не си посмял да ме лъжеш! — Вади снимките от вътрешния си джоб. — Ето тези снимки, които ти си направил и си проявил тук, в тъмната си стаичка.

— Как са попаднали у теб? — пита *sineokotomche*.

Среднощният му забива последен юмрук.

— Няма значение как са попаднали. Ако отново опиташ да я доближиш, ако я заговориш, ако ѝ пишеш, дори само да я погледнеш, мамка му, ще съжаляваш, че изобщо си се родил. За последен път те предупреждавам.

— Моля те! — ридае нашият герой, вдигнал ръце, за да защити лицето си.

— Сериозно ти говоря. Ще те убия...

*Не и ако аз те убия преди това*, казва си той и преди да успее да се предпази, противната парникова воня на гнили плодове изпълва гърлото му, болката пронизва главата му като копие и той сякаш умира...

— Моля те...

— По-добре не ме лъжи. Не ми се пречкай.

— Няма — отговаря той през сълзи и кръв, останал без дъх.

— Постарай се — заявява господин Среднощносиньо.

Проснат зашеметен върху килима, *sineokotomche* чува затръшването на входната врата. Предпазливо отваря очи и установява, че господин Среднощносиньо си е тръгнал. Въпреки това изчаква да чуе как колата му потегля по алеята, преди бавно и внимателно да се изправи и да отиде в банята, за да провери какви са пораженията.

Ама че бъркотия. Ама че скапана бъркотия.

Горкото *sineokotomche* — носът му е счупен, очите му са насинени, подути и затворени. Отпред ризата му е изцапана с кръв,

кръв тече все още от носа му. Болката е силна, но по-непоносим е срамът, а най-лошото е, че той изобщо не е виновен. В случая е невинен.

Колко странно, мисли си, че досега е избягал възмездietо за всичките си прегрешения, обаче този път, при все че не е сторил нищо нередно, го постигна наказание.

*Това е карма, мисли си, карма.*

Вглежда се в отражението си, този път по-продължително. Чувства се много спокоен, взира се в себе си като актьор на малкия еcran. Докосва отражението си и усеща смъдящия отклик на охлуванията по лицето си. Въпреки това се чувства странно откъснат от человека в огледалото — сякаш образът е само възстановка на подалечна реалност, на нещо, случило се на друг преди много, много години.

*Сериозно говоря, С. М. Ще те убия...*

*Не и аз те убия преди това, казва си.*

Толкова ли е невъзможно? Демоните трябва да бъдат побеждавани. Може би не с насилие, а с интелигентност и притворство. Вече усеща как в съзнанието му покълва план. Отново поглежда отражението си, изпъва рамене, изтрива кръвта от устата си и най-сетне се появява усмивката.

*Не и аз те убия преди това.*

Зашо не?

В крайна сметка, вече го е правил.

### **Коментари на постинга:**

*chrysalisbaby*: супер, ама наистина ли?

*sineokotomche*: Наистина като всичко друго, което пиша...

*chrysalisbaby*: о горкото *sineokotomche* ще ми се да го прегърна силно

*Jesusismycopilot*: ЗАСЛУЖАВАШ ДА УМРЕШ.

*Toxic69*: О, човече! Нима всички не заслужаваме?

*ClairDeLune*: Това е фантастично, *sineokotomche*. Най накрая започваш да проумяваш гнева си. Мисля, че трябва да продължим да обсъждаме това, нали?

*Captainbunnykiller*: Яко, пич! Това парче е супер! Нямам търпение да видя разплатата.

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*sineokomomche*: Много си упорита, *JennyTricks*. Кажи, познаваме ли се?

# 11

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche*.

Публикувано в: 01:37, петък, 1 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: меланхолично

Слуша: Волтер: „Зъл по рождение“

Е, не, не се случи *точно* така. Но все пак не е далеч от истината. Истината е дребно и зло животинче, което с нокти и зъби си проправя път към светлината. Знае, че ако иска да се роди, нещо — или *някой* — трябва да умре.

Започнал съм живота си като половината от двойка близнаци. Другият — ако беше оживял, мама щеше да го кръсти Малкълм — се родил мъртъв на деветнайсет седмици.

Е, поне така гласи официалният разказ. Когато бях на шест, мама ми каза, че съм погълнал братчето си *in utero* — най-вероятно някъде между дванайсетата и тринайсетата седмица — по време на спор относно *Lebensraum*<sup>[1]</sup>. Случва се по-често, отколкото смятат хората. Две тела, една душа, плават в амниотичната течност на Природата, борят се за правото да живеят...

Тя пазеше спомена за него като украшение върху поставката над камината — статуетка на спящо куче, на която бяха гравирани инициалите му. Всъщност същата като фигурката, която счупих като малък и опитах да изльжа, за да се защитя, заради което ме нашибаха с парче кабел и ми заявиха, че съм зъл по рождение, убиец дори като зародиш, че дължа и на двамата да стана добър, да изпълня с някакъв смисъл своя откраднат живот...

В действителност тя тайно се гордееше с мен. Фактът, че бях погълнал близнака си, за да оцелея, ѝ вдъхваше увереност, че съм силен. Мама ненавиждаше слабостта. Яка като закалена стомана, тя не търпеше загубенящите. *Животът е такъв, какъвто си го направиши, твърдеше тя. Не се ли бориш, не заслужаваш да живееш.*

След този случай често сънувах, че Малкълм — чието име ми звучи в отблъскуващи зелени нюанси — е спечелил борбата и е заел мястото ми. И досега продължавам да сънувам това — две лакоми попови лъжички, две пиrани една до друга, две сърца на сред кървава химическа баня, които настойчиво се мъчат да тупят като едно. Питам се дали ако беше оцелял той, а не аз, Мал щеше да заеме мястото ми? Дали щеше да стане *sineokotomche*?

Или щеше да си има собствен цвят. Сигурно зелен, за да е съзвучен с името му? Опитвам да си представя зелен гардероб — зелени ризи, зелени чорапи, тъмнозелен пулover с остро деколте за училище. Всички досущ като моите (освен по цвят, разбира се), всички с моя размер, сякаш пред света е поставен филтър и животът ми се е обагрил в различен цвят.

Цветовете са важни. Дори след толкова много години още спазвам съчетанията на мама. Сини джинси, качулка, фланелка, чорапи — дори маратонките ми имат синя звезда отстрани. Едно черно поло, подарък за миналогодишния ми рожден ден, лежи неразопаковано в долното чекмедже и когато се сетя за него, внезапно ме пробожда необяснима вина.

*Това е пуловерът на Найджъл*, казва остьр глас и макар да съзнавам ирационалността му, не мога да се накарам да облека този цвят, дори за погребението му не успях.

Сигурно заради това ме мразеше. Обвиняваше ме за всяка неприятност. Твърдеше, че аз съм причината татко да си тръгне, че заради мен е лежал в затвора, обвиняваше ме заради нервния си срив, за проваления си живот, заради факта, че съм любимецът на мама. Е, тук поне имаше основание. Тя несъмнено беше по-благоразположена към мен. Поне отначало. Може би заради умрелия ми близнак, заради мъчителното раждане или пък заради господин Синеок, за който твърдеше, че бил любовта на живота й.

Найджъл обаче превърна съперничеството между двама братя в същинско изкуство. Братята му тръпнеха в ужас от неконтролирамите му пристъпи на ярост. Кафявият му брат избегна най-лошото, понеже беше твърде уязвим. Найджъл го презираше, превръщащо го в свой охотен роб, когато му изнасяше, в жив щит срещу гнева на мама, а през останалото време го използваше като изкупителна жертва да поема вината на всички.

Тормозът над Брен обаче беше твърде лесен. Ударите по мишена като него не му носеха никакво задоволство. Можеш да фраснеш един юмрук на Брендан и да го гледаш как плаче, обаче никой никога не го е виждал да отвръща на удара. Може би от опит бе научил, че най-добрият начин да се справи с Найджъл е същият като с боен слон — лягаш на земята и се преструваш на мъртъв, надявайки се да не те стъпче. Изглежда не му се и сърдеше, дори когато Найджъл го изтезаваше, с което потвърждаваше убедеността на мама, че Брен не е най-острото сечиво в комплекта и че ако някой ще осигури приказния финал, това ще бъде Бенджамин.

Ами да. Мама си падаше по клишетата. Израснала с приказката за лотарията, за по-малките синове, които се женят за принцеси, за ексцентрични милионери, които зарязват богатството си в търсене на сладката малка фея, която да завладее сърцето им — мама вярваше в съдбата. Виждаше всичко в черно и бяло. И макар че Брен се предаде без никакво недоволство и предпочете посредствеността пред измамното бреме на блясъка, Найджъл, който не беше глупав, вероятно изпитваше известно негодувание от факта, че още от малък е хвърлен в калъпа на зата доведена сестра, на вечния човек в черно.

Затова Найджъл се сърдеше. Сърдеше се на мама, сърдеше се на Бен, сърдеше се дори на горкичия дебел Брендан, който толкова се стараеше да бъде кротък и добричък и все по-често намираше утеша в храната, сякаш удоволствието от сладкото щеше да му осигури някаква закрила срещу свят с толкова много остри ръбове.

Ето защо, докато Найджъл играеше навън или караше колелото си в квартала, а Брен гледаше телевизия с по една шоколадова суха паста във всяка ръка и с шест кутийки кола отстрани, Бенджамин придружаваше майка си на работа, стиснал в пълната си ръчичка парцала за прах, и ококорено разглеждаше разкошните домове на другите хора, широките стълбища и спретнатите алеи отпред, мощните музикални уредби и книгите, заемащи цели стени, претъпканите хладилници, пианото в хола, килимите с дълъг косъм и фруктиерите на масата в трапезарията, лъскава и широка като пода на бална зала.

— Погледни това, Бен — казваше тя и сочеше снимка на момче или на момиче в училищна униформа, ухилено с беззъба усмивка в кожена рамка. — След няколко години и ти ще изглеждаш така. И ти ще отидеш в голямото училище, а аз толкова ще се гордея с теб...

Подобно на много други мамини нежни изблици и този прозвуча по-скоро като зловеща заплаха. Тя беше на трийсет и няколко години и вече бе похабена от годините.

Или поне аз така си мислех като малък. Като гледам снимките ѝ сега, виждам, че е красива, може би не в традиционния смисъл, но изглежда поразително с черната си коса и с тъмните си очи, с плътните устни и високите скули, които ѝ придават френски вид, макар да е британка до мозъка на костите си.

Найджъл приличаше на нея с тъмните си като еспресо очи. Аз обаче открай време съм различен — руса коса, която с времето потъмня до кестенява, тънка и доста подозрителна уста, любопитни синьо-зелени очи, толкова големи, че поглъщаха цялото ми лице...

Дали двамата с Мал щяхме да изглеждаме еднакво? Дали и той щеше да има моите сини очи? Или пък аз имам неговия, а също и своя собствен, вечно вперен навътре поглед?

Източните езици, или поне така ни казваше д-р Пийкок, не правят разлика между зелено и синьо. Имат единствена сложна дума, която изразява и двата нюанса и се превежда „на цвет като небе“ или „на цвет като листо“. Струваше ми се смислено. Още от ранно детство винаги съм смятал синьото за „цвет като на Бен“, кафявото — „цвет като на Брендан“, а черното — „цвет като на Найджъл“, без изобщо да се питам дали другите не възприемат нещата по различен начин.

Д-р Пийкок промени всичко това. Той ми даде нов поглед към нещата. Със своите карти и записи, с книгите си и с витрините си с пеперуди той ме научи как да разширя света си, да се доверя на възприятията си. Винаги ще му бъда признателен за това, макар че накрая ме подведе. Подведе всички ни: мен, братята ми, Емили. Разбирате ли, въпреки цялата му доброта на господин Пийкок не му пушкаше. Когато ни се насити, просто ни захвърли на бунището. *Albertine* разбира, макар никога да не споменава онзи период, всъщност се преструва на някой друг...

Все пак последните събития може и да са променили всичко. Време е да проверя как е *Albertine*. Сигурно още не знае, но аз чета всичките ѝ публикации. За мен не важат никакви ограничения — все ми е едно дали достъпът е публичен, или частен. Разбира се, тя не го подозира. Скрита в пашкула си, няма никаква представа колко отблизо я наблюдавам. Изглежда толкова невинна с червеното си палто и с

кошницаата, нали? Но както установи брат ми Найджъл, лошите понякога не са облечени в черно и понякога едно заблудило се в гората момиченце като нищо може да се справи с големия лош вълк...

---

[1] Букв. „жизнено пространство“. Идеята, че човечеството се намира в непрекъсната борба за жизнено пространство, принадлежи на Фридрих Ратцел (1844–1904) и впоследствие е възприета с въпросния термин от Хитлер и Хаусхофер. — Бел.прев. ↑

**ВТОРА ЧАСТ  
ЧЕРНО**

# 1

Разглеждате уебдневника на *Albertine*.

Публикувано в: 20:54, събота, 2 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: черно

Открай време мразя погребенията. Шумовете в крематориума, хората, говорещи един през друг, трополенето на краката по излъскания под, лепливото ухание на цветя. Погребалните цветя са различни от всички останали — изобщо не миришат на цветя, а на нещо като дезинфектант против смърт, нещо средно между хлор и бор. Естествено цветовете са красиви, така твърдят. Обаче докато ковчегът влиза в пещта, мислите ми кръжат единствено около клонката магданоз върху порцията риба в ресторанта, около тази безвкусна и жила украса, която никой не иска да яде. Нещо, което придава хубав вид на ястието и отвлича вниманието ни от вкуса на смъртта.

Засега той изобщо не ми липсва. Знам, че звучи ужасно. Бяхме не само приятели, но и любовници и въпреки всичко — мрачните му настроения, вечното му беспокойство, непрекъснатото потропване и шаване — аз го харесвах. Знам го. И все пак не изпитвам почти нищо, докато гледам как ковчегът му се плъзва в пещта. Това означава ли, че съм лош човек?

Да, струва ми се, означава.

Казват, че било злополука. Найджъл беше ужасен шофьор. Винаги превишаваше разрешената скорост, винаги избухваше, винаги барабанеше с пръсти, почукваше, жестикулираше, сякаш с движенията си някак би могъл да компенсира вялостта на другите. И неизменната му тиха ярост — към човека пред него, задето все го изоставят, срещу бавните шофьори, срещу бързите шофьори, срещу трошките на пътя, хлапетата, джиповете...

Колкото и бързо да шофираш, казваше той — потрепвайки с пръсти по таблото по начин, който ме подлудяваше — винаги има

някой пред теб, някакъв идиот, който навира задната си броня в лицето ти, както похотливо куче си показва задника.

*E, Найджъл, вече го постигна.* Точно на кръстовището на „Мил Роуд“ и на „Нортгейт“, проснат върху четири платна, преобрънат като детска играчка. Заледен участък, така казаха. Камион. Всъщност никой не знаеше със сигурност. Идентифицира те роднина. Вероятно майка ти, макар че аз няма откъде да знам. Имам чувството обаче, че така е станало. Тя винаги печели. А сега стои тук издокарана и ридае в прегръдките на сина си — тоест на оцелелия си син — а аз съм в дъното на залата със сухи очи...

Не остана много нито от колата, нито от теб. Кучешка храна в сплескана консерва. Нали разбираш, опитвам се да бъда жестока. Да се принудя да почувствам нещо — каквото и да е — само не това зловещо спокойствие в сърцето.

Още чувам как машинарийките тракат зад завесата, шумоленето на евтино кадифе (подплатено с азбест) в края на краткото представление. Не изплаквам нито една сълза. Дори когато зазвучава музиката.

Найджъл не харесваше класическа музика. Винаги е знал какво иска да свирят на погребението му и те изпълниха желанието му с „Оцвети го в черно“ на „Ролинг Стоунс“, и „Съвършен ден“ на Лу Рийд, песни, които, макар да звучат мрачно в този контекст, изобщо не ми въздействат.

След това сляпо последвах тълпата до залата, където си намерих стол и седнах далеч от навалицата. Майка му не ми продума. Не съм го и очаквала, но усещах присъствието й наблизо — гибелно като гнездо на оси. Убедена съм, че ме обвинява, макар да ми е трудно да си представя как бих могла да съм отговорна.

Обаче смъртта на сина й за нея е не толкова загуба, колкото възможност да изложи на показ скръбта си. Чух я да разговаря с приятелките си и в гласа ѝолових стакатото на възмущението:

— Не мога да повярвам, че тя е тук. Как изобщо е дръзнала...

— Хайде, скъпа — намеси се Елинор Вайн. Разпознах безцветния ѝ глас. — Успокой се, не си вреди.

Елинор е приятелка на Глория и нейна някогашна работодателка. Другите две от антуража ѝ са Адел Робъртс, друга бивша работодателка, някога учителка в „Сънибанк Парк“, която всички

смятат за французойка (заради ударението на името й), и Морийн Пайк — безцеремонната и донякъде агресивна жена, ръководител на местната доброволческа съседска организация. Гласът ѝ се чува най-силно, чувам я как свиква войските.

— Точно така. Успокой се. Изяж още едно парче торта.

— Ако си мислиш, че мога да ям каквото и да е...

— Тогава изпий чаша чай. Ще ти се отрази добре. Поддържай силите си, скъпа Глория.

Отново си помислих за ковчега, за цветята. Вече сигурно са почернели. Толкова много хора оставиха и мен в това състояние. Кога ще заплача?

Всичко започна преди седем дни. Преди седем дни с онова писмо. Тогава ние — тоест аз и Найджъл — обитавахме мекия пашкул на всекидневните радости и безобидните навици, двама души, които се преструват пред самите себе си, че всичко е нормално — каквото и да означава това — и че никой от двамата не еувреден или извратен, вероятно непоправимо.

Ами любовта? Имаше я, разбира се. Само че любовта в най-добрания случай преминава като кораб, а ние двамата с Найджъл бяхме същински корабокрушенци, вкопчени един в друг в търсене на утеша и топлина. Той беше сърдит поет, който от канавката бе отправил взор към звездите. А аз винаги съм била нещо друго.

Родена съм тук, в Малбри. Невзрачно северно селце в покрайнините на непопулярен северен град. Тук е безопасно. Никой не ме забелязва. Никой не поставя под съмнение правото ми да бъда тук. Никой вече не свири на пиано, нито пуска останалите от татко плочи или онази ужасна „Фантастична симфония“ на Берлиоз, която продължава натрапчиво да ме преследва. Никой не говори за Емили Уйт, за скандала и за трагедията. Всъщност почти никой. Пък и всичко се случи толкова отдавна — преди повече от двайсет години — че ако изобщо се сетят, хората окачествяват чисто и просто като съвпадение факта, че човек като мен се е преместил в тази къща —

небезизвестната къща на Емили — и че от всички мъже в Малбри тъкмо синът на Глория Уинтър намери място в сърцето ми.

Запознах се с него почти случайно една съботна вечер в „Зебрата“. Дотогава живеех почти доволно, а в къщата, която се нуждаеше от ремонт, най-сетне не бе останал нито един майстор. Татко почина три години преди това. Аз си върнах предишното име. Имах компютъра си, приятелите си онлайн. Ходех в „Зебрата“ в търсене на компания. А ако все пак се почувствах самотна от време на време, пианото си стоеше в задната стая, вече безнадеждно разстроено, но болезнено познато като мириса на татковите цигари, уловен случайно на улицата, като целувка от устните на непознат...

И тогава се появи Найджъл Уинтър. Найджъл, който като природно бедствие връхлетя и обърка всичко, Найджъл, който си търсеше белята, а вместо това някак бе открил мен.

В „Розовата зебра“ рядко се случват неприятности. Дори в събота, когато тук се стичат рокери или готически откачалки на път за концерт в Шефийлд или в Лийдс, посетителите там почти винаги са дружелюбни и фактът, че заведението затваря рано, означава, че те обикновено са и трезви.

Този път имаше изключение. В десет часа група жени — някакво кокошче парти от града — все още не си бяха тръгнали. Бяха изпили няколко бутилки шардоне и разговорът им се насочи към минали скандали. Преструвах се, че не ги слушам, постараах се да бъда невидима, обаче усещах погледите им върху себе си. Нездравото им любопитство.

— Ти си тя, нали? — Женски глас оповести с възсилен пиянски шепот онова, което никой друг не се осмеляваше да спомене. — Ти си онази... как се казваше... — Протегна ръка и докосна рамото ми.

— Съжалявам, не знам кого имате предвид.

— Ама си ти. Видях те. Имаш си страница в Уикипедия и всичко останало.

— Не вярвайте на всичко, което четете в интернет. В повечето случаи са просто куп лъжи.

Тя обаче упорито продължи:

— Отидох да видя онези картини, така да знаеш. Помня, че мама ме заведе. Дори навремето имах едната на плакат. Как се казваше? Някакво френско име. Много шантави цветове. Сигурно е било ужасно

за теб. Горкото дете. На колко си била? На десет? Дванайсет? Казвати, ако някой докосне моите деца, ще убия гадното копеле, мамка му...

Лесно изпадам в паника. Пристъпите ме връхлитат внезапно, когато най-малко ги очаквам, дори сега, след всичките тези години. Този ми е пръв от месеци и ме свари съвсем неподгответена. Изведнъж усетих, че не мога да дишам, давех се в музиката, макар да не свиреше музика...

Отърсих ръката на жената от своята. Размахах длан във въздуха. За секунда отново станах момиченце — момиченце, изгубено сред ходещи дървета. Пресегнах се към стената, но се натъкнах само на въздух, край мен хората се побутваха с лакти и се смееха. Веселата женска групичка си тръгваше. Помъчих се да се овладея. Чух някой да иска сметката, друг попита „Кой си поръча риба?“ и смехът им отекна покрай мен.

*Дишай, скъпа, дишай, помислих си.*

— Добре ли си? — Мъжки глас.

— Съжалявам, просто не обичам да има много хора.

Той се засмя.

— В такъв случай не си попаднала където трябва, обич моя.

*Обич. Тази дума притежава сила.*

Отначало хората се опитваха да ме предупреждават. Найджъл бил нестабилен. Имел престъпно минало, така твърдяха, но в крайна сметка собственото ми минало също не беше безупречно, а пък с него ми беше толкова приятно — най-сетне да съм с истински човек — че не обърнах внимание на предупрежденията и се впуснах презглава...

*Толкова си прелестна, казваше ми той тогава. Прелестна и изгубена. О, Найджъл.*

По-късно същата нощ излязохме с колата на полето и той ми разказа всичко за себе си, за затвора и за младежката грешка, която го беше изпратила там, а после с часове лежахме в пустошта насред изумителната звездна тишина и той се опита да ми обясни за тези топлийки от светлина, пръснати по кадифето...

*А така, помислих си. А сега за сълзите. Но не толкова заради Найджъл, колкото заради мен, заради онази звездна нощ. Обаче дори на погребението на любовника си не отроних нито една сълза. И тогава усетих на рамото си нечия ръка и мъжки глас каза:*

— Извинявай. Добре ли си?

Имам ухо за гласовете. Всеки е като отделен инструмент, уникален, със собствен алгоритъм. Неговият звучи примамливо, тихо, прецизно, с леко заваляне на някои срички като човек, който преди е заеквал. Изобщо не прилича на гласа на Найджъл, но въпреки това личеше, че са братя.

— Добре съм, благодаря — отговорих.

— Добре — повтори той замислено. — Полезна дума, нали? В този случай означава „Не ми се говори с теб. Моля те, върви си и ме остави сама“.

В тона му нямаше озлобление. Само хладна ведрина, може би дори известно съчувствие.

— Съжалявам... — подех.

— Не, аз съм виновен. Извини ме. Просто мразя погребенията. Лицемерието. Баналностите. Храна, каквато иначе никога не би ти хрумнало да ядеш. Типичните сандвичи с рибен пастет, миниатюрни плодови пити и ролца с колбас... — Замълча. — Съжалявам. Държа се грубо. Да ти донеса ли нещо за хапване?

Засмях се колебливо.

— Представи го толкова примамливо. Ще пропусна.

— Умен избор. — Чух усмивката в гласа му. Обаянието му ме изненадва дори сега, след толкова много време, и малко се възмущавам от себе си, че на погребението на любовника си разговарях — смях се — с друг мъж, когото намирах почти за привлекателен...

— Признавам, че изпитвам облекчение — каза той. — Мислех, че ще обвиниш мен.

— За злополуката с Найджъл ли? Защо?

— Ами, може би заради писмото ми — каза той.

— Какво писмо?

Отново го чух да се усмихва.

— Писмото, което той отвори в деня, преди да умре. Защо според теб е карал толкова безразсъдно? Допускам, че е идвал при мен. За да ми отправи едно от своите... *предупреждения*.

Свих рамене.

— Нали уж си досетлив? „Смъртта на Найджъл беше нещастен случай...“

— В моето семейство няма нещастни случаи...

При тези негови думи се изправих светкавично и столът шумно се стовари върху паркетния под.

— Какво означава това, по дяволите? — попитах.

Гласът му беше спокоен, все още леко развеселен.

— Означава, че премного пъти ни е сполитал лош късмет. А ти какво очакваше? Изповед?

— Не бих се учудила.

— Е, благодаря, постави ме на място.

Вече се чувствах странно замаяна. Може би заради топлината или заради шума, или просто защото бях близо до него, достатъчно близо да хвана ръката му...

— Ти го мразеше. Искаше смъртта му. — Гласът ми прозвуча по детски умолително.

Мълчание.

— Смятах, че ме познаваш — каза той. — Наистина ли мислиш, че съм способен на това?

Вече ми се струваше, че чувам първите тонове на „Фантастична симфония“ на Берлиоз с потръпването на флейтите и с тихото галене на струнните. Предстоеше нещо ужасно. Изведнъж усетих, че във въздуха, който дишам, няма достатъчно кислород. Протегнах ръка, за да запазя равновесие, не улучих облегалката на стола и се озовах насред нищото. Гърлото ме дращеше, главата ми се бе превърнала в балон, разперих ръце и докоснах само празно пространство.

— Добре ли си? — Звучеше разтревожен.

Отново опитах да напипам стола — изпитвах отчаяна нужда да седна — но се оказах изгубена във внезапно заприличалата на пещера зала.

— Опитай да се отпуснеш. Седни. Дишай. — Усетих ръката му да ме обгръща, внимателно да ме насочва към стола и отново си помислих за Найджъл и за гласа на татко, който повтаря в лек фалцет:

*Хайде, Емили. Дишай. Дишай!*

— Да те изведа ли навън? — попита той.

— Нищо ми няма. Заради шума е.

— Стига да не е заради моите думи...

— Не се ласкай — насилих се да изобразя усмивка. Усетих я като зъболекарска маска на лицето си. Трябваше да изляза. Дръпнах се и столът ми се плъзна по линолеума. Само да си поемех гълтка въздух, и

всичко щеше да се оправи. Гласовете в главата ми щяха да замълчат.  
Ужасната музика щеше да спре.

— Добре ли си?

*Дишай, скъпа, дишай.*

Музиката отново зазвуча, извиси се в мажор — по-опасен, по-тревожещ от минора...

Гласът му прозвучава през статично пращене:

— Да не си забравиш палтото, *Albertine*.

При тези думи се отскубнах и хукнах, без да обръщам внимание на препятствията, и отново намерих гласа си, колкото да се провикна „Пуснете ме!“, сетне хукнах като престъпник, проправяйки си път през навалицата към безмълвния въздух навън.

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche*.

Публикувано в: 21:03, събота, 2 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: язвително

Слуша: Волтер: „Почти човешки“

Е, значи ме намира почти за привлекателен. А това ме вълнува по-силно, отколкото мога да изразя с думи. Всичко сякаш започва да добива смисъл, след като знам, че тя изпитва това към мен — или че го е изпитала поне за миг...

Когато Найджъл дойде в деня на смъртта си, проявях снимки. Айподът ми беше надут до дупка, затова не чух почукването на вратата.

— С. М.! — властно прозвуча гласът на мама.

Мразя да ме нарича така.

— Какво? — Слухът ѝ е дяволски добър. — Какво правиш там?

Стоиш от часове.

— Просто подреждам едни негативи.

Мама владее палитра от мълчания. Сегашното беше неодобрително. Мама не одобрява фотографските ми занимания, смята ги за загуба на време. Освен това тъмната стаичка си е само моя, ключалката отвътре не ѝ дава достъп. Не било здравословно, така твърди, момчетата не бивало да имат тайни от майките си.

— Какво има, мамо? — попитах най-накрая.

Мълчанието започваше да ме нервира. За миг то се задълбочи, стана умислено. В такива моменти мама е особено опасна. Крои нещо, знам си. А това не ми понасяше.

— Мамо? — обадих се. — Там ли си още?

— Брат ти е дошъл да те види — съобщи тя.

Е, не се съмнявам, че се досещате какво се случи после. И според нея вероятно го заслужавах. В крайна сметка сам се бях лишил

от закрилата ѝ, като имах тайни от нея. Не стана точно като в разказа ми, но трябва да допуснем малко художествена измислица, нали? Освен това Найджъл е доста темпераментен, а аз никога не съм обичал да отвръщам на удара.

Сигурно можех да се измъкна с някоя лъжа, както често съм правел преди, но прецених, че вече е късно — нещо се бе задвижило, нещо, което не можеше да бъде спряно. А и брат ми беше безочлив. Чувстваше се напълно уверен в своята жестока и принудителна тактика и изобщо не му хрумваше, че има и по-деликатни начини от грубата сила да спечели битката помежду ни. Найджъл никога не е бил деликатен. Може би тя затова го обичаше. В крайна сметка той беше толкова различен от нея, толкова открит и непосредствен, предан като вярно куче.

Това ли си помисли, *Albertine*? Това ли видя у него? Отражение на изгубената невинност? Какво би могла да кажеш? Ти сбърка. Найджъл не беше невинен. Беше убиец досущ като мен, макар да съм сигурен, че не ти го е споменал. Пък и какво да ти каже? Че въпреки цялата си престорена честност е фалшив като нас двамата? Че е приел ролята, която си му предложила, и те е разигравал майсторски?

Погребението се проточи прекалено. Винаги е така и след като сандвичите и кифличките с колбаси най-сетне бъдат раздигнати, тепърва предстои осмислянето на случилото се, ваденето на снимките, въздишките и сълзите, и изтърканите фрази — като че ли някога я е било грижа за него, като че ли изобщо някога я е било грижа за друг, освен за Глория Грийн...

*Поне е станало бързо.* Първи номер, най-голямото попадение, любимата баналност на всички времена, следвана по петите от класики като: *Поне не е страдал и Този път е много опасен, как карат само.* Мястото, на което брат ми е намерил смъртта си, вече е отрупано с цветя почти като гроба на Даяна — само че в по-скромни машаби, слава богу.

Знам. Отидох на поклонение. Майка ми, Адел, Морийн и аз. Искрено ваши и всеки в своя цвят: мама царствена и цялата в черно, с воалетка, ухаеща непоносимо на „Синият час“, разбира се, и понесла,

представете си, плюшено кученце с венец в муцуна — защо да е просто погребение, като може да бъде увеселение...

— Няма да съм в състояние да погледна — заявява тя, извърнала лице, но орловият ѝ поглед обхожда жертвенните дарове в крайпътното светилище и тя мислено пресмята цената на карамфилите, на бегонията, на букета печални хризантеми, взети от някой крайпътен сервиз.

— Дано не са от *нея* — отбелязва тя без никаква нужда.

Всъщност по нищо не личи момичето на Найджъл изобщо да е стъпвало тук, още по-малко да е донесло цветя.

Майка ми обаче не е убедена. Изпраща ме да намеря и да изхвърля всеки дар без картичка с подпис и после полага плюшеното кученце отстрани на пътя със сълзлива въздишка.

С Адел и Морийн от двете страни, стиснали я за двета лакътя, тя се отдалечава, олюявайки се на високите си токчета, които приличат на подострени моливи и издават звук, от който повечето вкусови рецептори се свиват уплашено като тебешир пред черна дъска.

— Остана ти поне С. М., Глория, скъпа.

*Избрани хитове*, четвърти номер.

— Да, не знам какво щях да правя без него. — Очите ѝ са сурови и безизразни. В средата на всяко има точица синя светлина. Едва след време осъзнавам, че това е моето отражение. — С. М. никога няма да ме изостави. Никога няма да ме измами.

Наистина ли изрече тези думи? Сигурно си въобразявам. Но всъщност тя точно така окачествява това предателство. Достатъчно лошо е, друга жена ѝ е отнела сина. Но да ѝ го отнеме точно тази жена...

Разбира се, Найджъл трябваше да прояви повече съобразителност. Никой не може да избяга от Глория Грийн. Майка ми е като онова хищно растение непентес, подобно на кратунка, което привлича жертвите си със своята сладост, само за да ги удави в киселина по-късно, когато са изтощени от борбата.

Трябваше да се досетя, живея с нея четирийсет и две години и причината да не ме е изконсумирала досега е, че паразитът се нуждае от примамка, от жива твар, която седи на устенцата на растението, за да показва на другите, че няма от какво да се страхуват...

Знам, задачата ми не е блъскава. Но със сигурност е по-добре, отколкото да те изгълтат жив. Струва си да останеш верен на мама. Струва си да се преструваш. Пък и нали аз бях нейният любимец, подгответен още в утробата да стане убиец? След като се отървах от Мал, защо да щадя другите двама?

Като малък си представях, че правосъдната система е обърната наопаки. Първо, някой извършва престъпление. После (стига да го хванат) идва ред на присъдата. Пет, десет, двайсет години в зависимост от престъпленietо, разбира се. Но тъй като много престъпници не успяват да предвидят колко ще им струва да изплатят такъв дълг, по-смислено от престъпление на кредит е да заплатят за престъпката си предварително и да излежат присъдата си *преди* престъпленietо, след което без никакво съдебно преследване биха могли необезпокоявани да безчинстват.

Представете си колко време и пари ще бъдат спестени — за полицейско разследване, за дълги процеси, да не говорим за тревогата и притеснението на извършителя на престъпленietо, който никога не знае дали ще бъде заловен, или ще му се размине. Убеден съм, че при тази система ще бъдат избегнати много повече сериозни престъпления — тъй като съвсем малко хора ще се съгласяват да лежат в затвора заради едно-единствено убийство. Въщност е много по-вероятно някъде по средата на присъдата бъдещият закононарушител да поиска да бъде освободен — все още, без да е извършил никакво престъпление, въпреки че най-вероятно ще изгуби депозита си. Или пък дотогава вече ще е натрупал достатъчно време, за да си плати за по-дребно престъпление — може би нападение с телесни повреди, изнасилване или обир...

Видяхте ли? Системата е съвършена. Тя е морална, евтина и практична. Дори допуска промяна на намерението. Дава възможност за опрощение. Грях и изкупление в едно, бесплатна карма в супермаркета на Исус Христос...

Това е просто начин да кажа: вече съм си излежал присъдата. Повече от четирийсет години. А сега, тъй като наближава да ме освободят...

Светът ми дължи едно убийство.

### 3

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикувано в: 22:03, събота, 2 февруари

Достъп: публичен

Настроение: убийствено

Слуша: Питър Гейбриъл: „Семейна снимка“

Братята му не го харесваха много. Май беше прекалено различен. Може пък да завиждаха на дарбата му и на вниманието, което тя привличаше. Така или иначе, те го ненавиждаха — е, може би Брендан не, неговият кафяв брат, който беше прекалено глупав, за да мрази някого истински, но със сигурност го ненавиждаше Найджъл, черният му брат, който в годината на раждането на Бенджамин претърпя толкова коренна промяна на личността, че би могъл да бъде съвсем различно момче.

Раждането на най-малкия му брат беше съпътствано от силни гневни изблици, които майка му нито можеше да контролира, нито разбираще. Що се отнася до тригодишния Брендан — спокойно, флегматично, добросърдечно дете — първите му думи, след като научи, че има по-малко братче, бяха: „Защо, мамо? Върни го!“.

А това не бяха обещаващи думи за Бенджамин, който се озова подхвърлен в жестокия свят като кокал на глутница кучета, а единственият му закрилник беше майка му, която да го бранит и да не допуска да го изядат жив.

Той обаче беше нейният синеок талисман. Специален още от деня на раждането си. Другите ходеха в началното училище, където се люлееха на люлките и си играеха на катерушките, рискуваха живота и крайниците си на футболното игрище и всеки ден се прибираха у дома насинени и ожулени, но мама сякаш изобщо не забелязваше. Над Бен обаче трепереше. И най-малката синина, и най-леката кашлица предизвикваше майчината ѝ тревога, а когато той се прибра от

детската градина с разкървавен нос (вследствие на бой за контрол над пясъчника), тя тутакси го отписа от градината и започна да го води със себе си по къщите.

Майка му чистеше на четири дами, до една обагрени в синьо в съзнанието му. И до една живееха в Селото, на не повече от километър и половина една от друга, на улиците с два реда дървета между „Мил Роуд“ и края на Белия град.

Освен госпожа Електриковосиньо, която щеше да умре толкова неочеквано петнайсет-двайсет години по-късно, другите бяха госпожа Френскосиньо, която пушеше „Галоаз“ и харесваше Жак Брел, госпожа Химическосиньо, която пиеше двайсет вида витамини и чистеше къщата, преди майка му да отиде (а вероятно и след като си тръгнеше), и накрая госпожа Бебешкосиньо, която колекционираше порцеланови кукли и имаше ателие на тавана, понеже беше художничка или поне така твърдеше, а съпругът ѝ беше учител по музика в „Сейнт Осуалдс“, мъжкото училище малко по-надолу по улицата, където майка му също ходеше да чисти, да обира с прахосмукачка стаите в Горния коридор в четири и половина всеки учебен ден и да прокарва грамадния парцал по ширналите се сякаш на километри паркетни подове.

Бенджамин не харесваше „Сейнт Осуалдс“. Мразеше миризмата на спарено, вонята на дезинфектант и на препарат за лъскане на пода, лекия мириз на плесен и на изсъхнали сандвичи, умрелите мишки, прояденото от червеи дърво и тебеширения прах, който засядаше в задната част на гърлото му и предизвикваше постоянно възпаление. След известно време само като чуеше името — противното засядашо в устата звучене — тутакси усещаше отново миризмата. Още от самото начало се ужасяваше от това място, боеше се от учителите с техните черни тоги, боеше се от момчетата с техните раирани шапки и сините им блейзъри с емблеми.

Допадаха му обаче дамите на майка му. Поне отначало.

*Толкова е сладък, възклициаха те. Защо не се усмихва? Искаш ли бисквитка, Бен? Искаш ли да си поиграеш на нещо?*

Установи, че му харесва да го глезят така. Когато си на четири, оказващ огромно влияние над жените на определена възраст. Той скоро се научи как да използва това влияние, дори как с престорено циврене да предизвика огромната загриженост на тези дами, как с усмивка да

си спечели бисквити и други лакомства. Всяка дама си имаше специалитет: госпожа Химическосињо го черпеше с шоколадови бисквити (караше го да ги яде над мивката); госпожа Електриковосињо му поднасяше кокосови пръстенчета; госпожа Френкосињо — *langues de chat*<sup>[1]</sup>. Любимка обаче му беше госпожа Бебешкосињо, чието истинско име беше Катрин Уайт. Тя винаги му купуваше големите червени метални кутии с бисквити „Семеен кръг“, пълни със слепени със сладко сандвичи, шоколадови диджестиви, пръстенчета с глазура, розови вафлички, които винаги му се струваха някак особено упадъчни поради своята крехкост, досущ като воланите на леглото ѝ с балдахин и колекцията ѝ от кукли с техните бледи и някак застрашителни лица от кретонено-дантелените си гнезда.

Братята му почти никога не идваха. В редките случаи, когато го правеха, през уикендите или по празници, само му вредяха. Деветгодишен Найджъл вече беше разбойник, начумерен и склонен към насилие. Брендан, все още сладичък, също се ползваше с привилегии преди време, но вече започваше да губи детинското си очарование, освен това беше доста тромаво дете — винаги буташе разни неща, а веднъж събори слънчевия часовник на госпожа Уайт, той се строши върху каменните плохи и, разбира се, наложи се мама да го плати, заради което наказа и него, и Найджъл: Брен заради самата беля, а Найджъл — задето не му беше попречил, след което двамата престанаха да идват и всички лакомства останаха за Бенджамин.

Как майка му тълкуваше цялото това внимание? Е, може да си е мислела, че някой някъде може да се влюби в нея, че в някоя от тези големи къщи ще намери благодетел за сина си. Разбирайте ли, майката на Бен имаше амбиции, които самата тя почти не проумяваше. Може да си ги е имала от самото начало или пък са се породили през дългите дни, докато е лъскала сребърните прибори на други хора или е гледала снимките на техните синове с мантии и шапчици в деня на дипломирането им. Той още от самото начало разбра, че посещенията му в големите къщи трябва да го научат на нещо повече от това да тупа килими или да лъска паркета. Още от първия ден майка му ясно му даде да разбере, че е специален, че е уникален, че са му отредени много по-велики неща, отколкото на братята му.

Естествено той нито веднъж не постави този факт под съмнение. Нито пък тя. Обаче усещаше очакванията ѝ като оглавник на младата

си шия. И тримата знаеха колко много работи тя, как гърбът я боли от навеждането или от стоещето на крак по цели дни, колко често получава мигрени, как дланите ѝ се напукват и кървят. Още от най-ранна възраст ходеха да пазаруват заедно с нея и много преди да тръгнат на училище, вече можеха да събират наум цените на продуктите от списъка и да пресмятат каква малка част от спечеленото от нея през този ден им остава за други разходи...

Тя нито веднъж не го изрече. Но независимо дали бе изречено, или неизречено, тримата непрекъснато усещаха тежестта му върху плещите си, тежестта на очакванията на мама, ужасяващата ѝ увереност, че те ще направят така, че жертвите ѝ да имат смисъл. Тази цена трябваше да платят — никой не го изрече гласно, но се подразбираше — имаха дълг, който никога нямаше да успеят да върнат изцяло.

Ала Бен открай време беше нейният любимец. Всяка негова постъпка засилваше надеждите ѝ. За разлика от Брен спортът му се отдаваше и го възпитаваше на нужната борбеност. За разлика от Найджъл той обичаше да чете, което пък задълбочи увереността ѝ, че той е надарен. Умееше и да рисува — за огромна радост на отчаяната госпожа Уайт, която винаги бе искала да има свое дете, суетеше се край него и го тъпчеше със сладкиши, която беше красива, руса и разкрепостена, наричаше го „сладурче“, обичаше да танцува, смееше се и плачеше понякога без причина и която трите момчета тайно мечтаеха да имат за майка...

Къщата на госпожа Уайт също беше прекрасна. В хола имаше пиано, а над входната врата — голям цветен стъклопис, който в слънчеви дни хвърляше червеникави и златисти отблъсъци по изльсканите подове. Докато майка им работеше, госпожа Уайт водеше Бен в ателието си, където бяха натрупани платната ѝ и рулата хартия за рисуване, и го учеше да рисува коне и кучета, показваше му тубичките и палитрите с боя и четеше имената им досущ като заклинания.

*Изумруденозелено. Сиво-зелено. Хромовоожълто. Понякога боите имаха френски, испански или италиански названия, които ги правеха още по-вълшебни. Violetto. Escarlata. Pardo de turba. Outremer.*<sup>[2]</sup>

— Това е езикът на изкуството, сладурче — обясняваше му понякога госпожа Уайт, която рисуваше големи размазани платна в сладникаво розово и зловещо пурпурно, върху които след това

залепваше изрязани от списания снимки — най-вече глави на момиченца — и после обилно нанасяше лак върху платното и го украсяваше с къдрички от старинна дантела.

Бенджамин не харесваше картините й особено, но въпреки това тъкмо госпожа Уайт го научи да различава цветовете, помогна му да проумее, че собственият му цвят има огромен брой нюанси, да преодолее дълбоките пропasti между сапфиреното и ултрамариненото, да усети текстурата им, да опознае мириса им.

— Това е шоколад — казваше той и сочеше дебелата алена тубичка с картийка на ягода отстрани.

„Ескарлата“, гласеше етикетът, а мирисът беше изумително завладяващ, особено когато поставиш боята на слънце, изпълваща главата му с щастие и с прашинки, които блещукаха и се носеха като вълшебни бонбончета във въздуха.

— Как така червеното е шоколад?

Той вече беше на седем години, но въпреки това не можеше да й обясни. Просто така, твърдеше упорито, точно както лешниковокафявото е доматена супа и често кой знае защо събужда у него беспокойство, веронското зелено е женско било, а портокаловожълтото мирише на варено зеле, от което винаги му се гади. Понякога изпитваше въпросното усещане дори само като чуеше името, сякаш името владееше алхимията и изкопчваше от летливите думи възторжена експлозия от цветове и миризми.

Отначало си мислеше, че всеки човек има такава способност, но когато го спомена пред братята си, Найджъл го фрасна с юмрук и го нарече „извратеняк“, а Брендан само го изгледа объркано и попита: „Наистина ли можеш да помиришеш думите, Бен?“, след което често се хилеше и бърчеше нос, когато Бенджамин беше наблизо, сякаш усещаше нещата като него — имитираше го, но никога подигравателно. Всъщност горкичкият Брендан му завиждаше, мудният, пълничък и уплашен Брен, дето все изоставаше, все не правеше нещо както трябва...

Дарбата на Бен беше непонятна за мама, за разлика от госпожа Уайт, която знаеше всичко за езика на цветовете и обичаше ароматни свещи — от скъпите френски — което според мама си беше все едно да гориш пари, но пък ухаеха прелестно: на теменужки, на пущен градински чай, на будоарно пачули, на кедър и роза.

Госпожа Уайт познаваше някого — всъщност приятел на съпруга й — който разбираше от тези неща и обясняваше на майката на Бен, че синът сигурно е специално дете, в което мама си беше убедена открай време, но в което самият той тайничко се съмняваше. Госпожата обеща да ги свърже с въпросния човек, който се казваше д-р Пийкок и живееше в една от големите стари къщи зад игрищата на „Сейнт Осуалдс“, на улицата, наричана от мама Улицата на милионерите.

Доктор Пийкок беше на шейсет и една година, бивш директор на „Сейнт Осуалдс“, автор на редица книги и личен приятел на господин Уайт, който преподаваше музика в училището. Понякога го мяркахме в Селото: мъж с брада, със сако от туид и с увисната стара шапка, който разхожда кучето си. Бил доста ексцентричен, предупреди ни госпожа Уайт с печална усмивка, и благодарение на умно вложените си пари имал повече средства, отколкото здрав разум...

Естествено, мама не се поколеба. Тъй като на практика нямаше никакъв слух, тя не обръщаше особено внимание на начина, по който синът ѝ възприема звуковете и думите, а ако изобщо обърнеше внимание, отдаваше способността му на факта, че е чувствителен — така обясняваше повечето неща. Обаче мисълта, че момчето може да се окаже надарено, надмогна скептицизма ѝ. Освен това се нуждаеше от благодетел, от покровител на своето синеоко момче, което след половин срок вече имаше проблеми в училище и се нуждаеше от бащинско влияние.

Доктор Пийкок — бездетен, пенсиониран и най-вече богат — вероятно ѝ се е струвал събудната мечта. Затова тя отиде да го помоли за помощ и така задвижи поредица от събития, които подобно филтри пред обектив оцветяваха следващите трийсет години във все по-наситени багри.

Естествено тя не би могла да го знае. Как изобщо би могъл да заподозре някой от тях какво ще последва от тази среща? И кой да допусне, че ще свърши така — че две от децата на Глория ще умрат, а *sineokotomche* ще се окаже безпомощен и затворен в капан като онези уплашени твари тогава на брега на морето, забравени и гинещи под слънцето?

**Изпрати коментар:**

*ClairDeLune*: Това е много добро, *sineokomotche*. Много ми харесва как си служиш с образите. Забелязах, че повече от обикновено черпиш от лични истории. Добра идея! Надявам се да прочета още!

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*sineokomotche*: За мен е удоволствие...

---

[1] Котешки езичета. — Бел.прев. ↑

[2] Сътв. виолетово, алено, лешниковокафяво, ултрамарин. —  
Бел.прев. ↑

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикувано в: 01:15, неделя, 3 февруари

Достъп: публичен

Настроение: ведро

Слуша: Дейвид Бауи: „Герои“

Не познаваше нито един милионер. Представяше си мъж с копринен цилиндър като лорд Снути от комиксите. Или пък с монокъл и с бастунче. А вместо това доктор Пийкок се оказа някак занемарен със сакото си от туид, папийонката и пантофите си, изгледа момчето с млечносините си очи иззад стъклата с телени рамки и каза „А, ти сигурно си Бенджамин“ с глас, в който се усещаха цигари и кейк с кафе.

Мама беше неспокойна; беше като извадена от кутия и бе издокарала Бен с дрехите за новото му училище: тъмносини панталони и небесносин пуловер — нещо като цветовете на „Сейнт Осуалдс“, само че неговото училище нямаше униформа и повечето други деца ходеха по джинси. Найджъл и Брен ги придружаваха — нямаше им доверие, за да ги остави сами у дома — и им беше наредено да кротуват, да мълчат и да не са посмели да докоснат нищичко...

Тя се стараеше да направи добро впечатление. Първата година на Бен в началното училище не беше блестяща, но целият Бял град беше научил, че най-малкият син на Глория Уинтър бил изпратен у дома, след като забил пергел в ръката на момче, задето го е нарекло „скапан педал“, и не го изключили единствено заради настървената намеса на майка му.

Тепърва щеше да се установява дали тази информация бе стигнала до Селото. Глория Уинтър обаче не възнамеряваше изобщо да рискува, затова Бенджамин беше същинско ангелче, докато стоеше на стълбите на Имението през онзи октомврийски ден и слушаше

мелодията на звънеца на входната врата — в розово, бяло и сребристо — забол поглед в маратонките си, преди д-р Пийкок да застане на прага.

Разбира се, той и представа си нямаше какво означава думата „педал“. Помнеше обаче, че е имало много кръв и макар да нямаше никаква вина, фактът, че не се бе разкаял — даже напротив, свадата явно му допадаше — сериозно разстрои учителката му, която ще наречем госпожа Католическосинъ и която (явно съвсем открито) имаше забавни възгледи като например вярата в невинността на детството, жертвата на единствения Божи син и бдителното присъствие на ангелите.

За жалост името й миришеше отвратително, като евтин тамян и конски изпражнения, и това често го разсейваше в час и ставаше причина за редица инциденти, довели най-сетне до изключването на Бен, за което майка му обвиняващо училището, изтъквайки, че той не е виновен, задето те не успяват да се справят с едно надарено дете, и им обещаваше отмъщение в местните вестници.

Доктор Пийкок беше различен. Неговото име миришеше на дъвка. Привлекателна миризма за едно малко момче, освен това д-р Пийкок разговаряше с него като с възрастен, думите се плъзгаха и се търкулаха по езика му като пъстри топчета дъвка от автомат за сладки лакомства.

— А, ти вероятно си Бенджамин.

Той кимна. Допадаше му тази сигурност. Зад д-р Пийкок, където врата водеше от верандата към коридора, някаква космата черно-бяла твар се втурна към нашия герой — оказа се възстаричкият джакръсел, който заподскача и залая край тях.

— Моят учен колега — представи го д-р Пийкок. Сетне се обърна към териера: — Бъди така любезен да осигуриш на нашите гости достъп до библиотеката — при което кучето тутакси престана да лае и ги поведе навътре в къщата.

— Моля, заповядайте — покани ги д-р Пийкок. — Каня ви на чай.

Пиха чай. „Ърл Грей“, без захар, без мляко, поднесен с маслени бисквити, завинаги запечатани в съзнанието му като липовия чай на Пруст — проводник на спомени.

Сега *sineokotomche* има спомени наместо съзнание. Те го задържат тук толкова дълго, заради тях бута инвалидната количка на някакъв старец по обраслите алеи на Имението, пере го, чете му на глас, реже препечените му филийки на тънки ивички, за да ги топи в рохките яйца. И макар че през повечето време старецът изобщо не създава кой е, *sineokotomche* никога не се оплаква и не го изоставя — нито веднъж — понеже помни онази първа чаша с чай „Ђрл Грей“ и начина, по който го гледаше доктор Пийкок, сякаш и той е специален...

Стаята беше просторна, с килими в различни оттенъци на червеникавото и кафявото, със столове, цели три стени с книги, огромна камина, пред която имаше кошница за кучето, кафяв чайник, голям колкото онзи на Лудия шапкар, бисквити, няколко стъкленици, пълни с насекоми. Най-интересното нещо може би беше детската лулка, окачена от тавана, в която трите момчета се взираха с копнеж от мястото си на канапето до мама, но не смееха да продумат.

— К-какво е това? — попита *sineokotomche* и посочи една стъкленица.

— Нощни пеперуди — отговори докторът, видимо доволен. — В редица отношения приличат на дневните пеперуди, но са устроени много по-интригуващо и възвишено. Ето тази тук с мъхестата главичка — посочи той с пръст към стъкленицата — е вечерницата *Laothoe populi*. Тази в червено и кафяво е *Tuna jacobaeae*, пеперудата цинобър. А това приятелче — посочи той нещо на щърбено, което *sineokotomche* оприличи на изсъхнало листо, — е *Smerinthus ocellata*, вечерницата с очички. Виждаш ли очичките?

*sineokotomche* отново кимна в благоговейно мълчание не само заради самите пеперуди, а заради спокойната вещина, с която доктор Пийкок изрече думите и после посочи друга стъкленица, провесена над пианото, в която *sineokotomche* видя една-единствена огромна светлозелена пеперуда — цялата мляко и прашно кадифе.

— А тази млада дама — каза обичливо д-р Пийкок — е царицата на колекцията ми. Пеперудата луна, *Actias Luna*, идва чак от Северна Америка. Донесох я тук още като какавида преди повече от трийсет години, седях в тази стая, наблюдавах я как се излюпва и заснх всеки

етап. Не можеш да си представиш колко е вълнуващо да наблюдаваш как такова създание излиза от какавидата, да я видиш как разперва криле и полита...

„Явно не е отлетяла далеч — помисли си *sineokotomche*. — Само до стъкленицата...“

Но разумно премълча. Майка му започваше да губи търпение. Ръцете ѝ мърдаха в ската и пръстените ѝ потракваха евтино.

— Аз пък събирам порцеланови кученца — оповести тя. — И двамата сме колекционери.

Доктор Пийкок се усмихна.

— Колко хубаво. Трябва да ви покажа статуетката си от епохата на династия Тан.

*sineokotomche* се ухили вътрешно, когато зърна изражението на майка си. Той нямаше никаква представа как изглежда статуетката Тан, но се досещаше, че е нещо толкова различно от майчината му колекция от порцеланови кучета, колкото и пеперудата луна от спаруженото като мъртво листо същество с крещящите и безполезни очи.

Майка му го изгледа злобно и *sineokotomche* разбра, че рано или късно ще бъде принуден да си плати, задето я е поставил в глупаво положение. Засега обаче беше в безопасност, затова се зае да оглежда къщата на доктор Пийкок с растяющо любопитство. Освен остьклените витрини с пеперудите видя и картини по стените — не плакати, а истински картини. С изключение на госпожа Уайт и нейните колажи в розово и виолетово не познаваше друг човек, който да притежава картини.

Очите му се спряха на изящна скица на кораб, направена с избеляло мастило в сепия, а зад кораба се виждаше дълъг светъл бряг на фона на далечни колиби, кокосови палми и конусовидни планински върхове, над които се носеше пушек. Картината го привлече, макар да не разбираше защо. Може би заради небето или заради чаеното на цвят мастило, или заради мекото сияние на възрастта, което искреще през стъклото като искрящата свежест на сочно златно грозде...

Доктор Пийкок проследи погледа му.

— Знаеш ли какво е това?

Синеокото момче поклати глава.

— Това са Хаваите.

*Xa-va-i.*

— Някой ден може пък да отидеш там — увери го д-р Пийкок с усмивка.

Ето така, с една-единствена дума *sineokotomche* влезе в колекцията му.

**Изпратете коментар:**

*Captainbunnykiller*: Човече, излагаш се. Два постинга за толкова много време и никого не си убил

*sineokotomche*: Дай ми време. Работя по въпроса...

*ClairDeLune*: Много добре, *sineokotomche*. Показваш истинска смелост, като пишеш за тези болезнени спомени! Не би ли могъл да ги обсъдиш по-подробно на следващия ни сеанс?

*chrysalisbaby*: ау толкова много ми харесва (прегръдки)

## 5

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикувано в: 02:05, неделя, 3 февруари

Статут: публичен

Настроение: поетично

Слуша: „Зомбис“: „Роза за Емили“

След това заведе трите момчета в розовата градина, докато майка им пиеше чай в библиотеката, а кучето търчеше по моравата. Показа им розите си и прочете имената им от металните етикетчета, закрепени за стеблата. *Аделаид Орлеанска*, *Уилям Шекспир*. Имена с вълшебни свойства, от които ноздрите на децата потрепваха и се разширяваха.

Доктор Пийкок обичаше розите си, особено старите, гъстолистните и пастелните — синкавите, кремавите, консервативните стари дами, които според него ухаеха най-хубаво. В градината на д-р Пийкок момчетата се научиха да различават алба от мъхава роза, дамаска от галицийска, а Бенджамин колекционираше названията им, както преди време колекционираше имената от етикетите на тубичките с бои, названия, от които свят му се завиваше, които отекваха с нещо повече от цветове и ухания, от *Rose de Recht*, тъмночервена роза с мириз на горчив шоколад, до *Boule de Neige*, *Tour de Malakoff*, *Belle de Crecy* и *Albertine*, любимата му с нейния мускусен, бледорозов старомоден аромат, като на момичета с бели рокли, на крокет, на ледена розова лимонада на моравата, която пък според Бен мириеше на локум...

— На локум ли? — попита д-р Пийкок и очите му заблестяха заинтригувано. — Ами тази? *Rosa Mundi*?

— На хляб.

— А тази? *Cecile Brunner*?

— На автомобили. На петрол.

— Наистина ли? — възклика той съвсем не сърдит, както очакваше *sineokotomche*, а искрено заинтригуван.

Всъщност всичко у Бенджамин интригуваше доктор Пийкок. Оказа се, че повечето му книги са за нещо, което се нарича синестезия и което звучеше като болнична манипулация, но в действителност се оказа неврологично състояние, така му каза доктор Пийкок, следователно мама е имала право и Бен открай време си е специален.

Момчетата нищо не схващаха, но доктор Пийкок обясни, че било свързано с функцията на сетивните пътища в мозъка, че там нещо някак се е кръстосало и изпраща нееднозначни сигнали на сложните нервни снопчета.

— Нещо като с-свръхсетивност, така ли? — прекъсна го *sineokotomche* и мислите му разсеяно поеха към Спайдърмен, Магнето и дори Ханибал Лектър (нали виждате, че той вече се отдалечава от ваниловия край на спектъра и навлиза в територията на лошите).

— Точно така — каза доктор Пийкок. — И когато установим как става това, тогава може би познанията ни ще помагат на хората — например на хора, претърпели удар или травма в главата. Мозъкът е сложен инструмент. А въпреки всички постижения на науката и на съвременната медицина все още знаем съвсем малко за него — как съхранява информацията и получава достъп до нея, как бива пренасяна тази информация...

Синестезията се проявява по много начини, обясни им доктор Пийкок. Думите придобиват цветове, звуците добиват форми, числата светят. Някои хора се раждат такива, други придобиват състоянието по пътя на асоциацията. Повечето случаи на синестезия са зрителни, но има и други видове синестезия, при които думите се превръщат във вкусове или в миризми, или пък цветовете са предизвикани от мигрена. С две думи, каза доктор Пийкок, синестетът може да вижда музиката, да докосва звука, да възприема цифрите като текстура или форма. Имало дори огледална синестезия, при която по силата на крайно силно чувстване субектът можел да изпита физическите усещания на друг човек...

— Искате да кажете, че ако видя как удрят някого, и аз ще усетя удара, така ли?

— Изумително, нали?

— Но... те как гледат гангстерски филми, в които непрекъснато бият и убиват хора?

— Съмнявам се, че им се иска, Бенджамин. Сигурно прекалено се разстройват. Всичко опира до внушението, разбираш ли? Такава синестезия може да направи човека много чувствителен.

— Мама казва, че аз съм много чувствителен.

— Не се съмнявам, че си, Бенджамин.

По това време Бенджамин вече беше станал силно чувствителен не само към думи и имена, но и към гласове, към изговора и интонацията. Разбира се, още преди знаеше, че хората говорят с различен акцент. Винаги бе предпочитал гласа на госпожа Уайт пред гласа на майка си или на госпожа Католическосиньо, която имаше носов белфастки изговор, който стържеше по синусите му.

Братята му говореха като другите момчета в училище. Те казваха „ш’сь скиваме“ вместо „до скоро“ и „мерсаж“ вместо „благодаря“. Ругаеха се взаимно с грозни думи, които воняха като маймунарника в зоопарка. Майка му се стараеше, но не успяваше — акцентът ѝ се появяваше и изчезваше в зависимост от компанията. Пред доктор Пийкок се излагаше най-силно — навсякъде вмъкваше излишни звукове като шишове в кълбо прежда.

*sineokotomche*олови колко много се старае тя да го впечатли и направо му се догади от срам. Не искаше и той да звучи така. Вместо това имитираше доктор Пийкок. Слушаше какви думи използва той. Как казва: „ако обичате“ или „моля, обърнете внимание на еди-какво си“ или „С кого разговарям?“ по телефона. Доктор Пийкок знаеше латински, френски, гръцки, италиански, немски и дори японски, а когато говореше на английски, езикът от неговата уста звучеше различно, по-хубаво — тук „какво“ не е „к’во“ и „мляко“ (сладка и сребриста дума) не е „млеко“ (зелено-сива, кисела дума) — звучеше като актьор, който чете Шекспир. Той говореше така дори на кучето: „Моля, пострай се да не ръфаш килима“ или „Дали ученият ми колега би желал да се поразходи из градината?“. Най-стрannото беше, мислеше си *sineokotomche*, че кучето сякаш откликаше, което го накара да се запита дали и той би могъл да се отучи от некултурните си навици.

От своя страна доктор Пийкок толкова се впечатли от дарбата на Бен, че обеща лично да го обучава — стига той да се държи дисциплинирано в училище — за да го подготви за конкурса за стипендии за „Сейнт Осуалдс“, в замяна на, както ги нарече, „няколко научни опита“ и съгласието всичко, което изследователят откриве по време на сеансите им, да бъде използвано в книгата, която пишел, кулминация на изследванията, които правел цял живот и заради които бил разговарял с многобройни субекти, но нито един толкова млад и обещаващ като Бенджамин Уинтър.

Разбира се, мама беше на седмото небе от радост. „Сейнт Осуалдс“ беше върхът на надеждите й, на неизречените й амбиции, на всичките й мечти. Приемният изпит беше след три години, но тя говореше така, сякаш е ей сега, обещаваше да пести всяко спечелено пени, суетеше се край Бен повече от преди и недвусмислено му даваше да разбере, че му е даден невероятен шанс, шанс, от който е длъжен пред нея да се възползва...

Той не беше толкова въодушевен. „Сейнт Осуалдс“ все още не му се нравеше. Въпреки моркосиния блейзър и вратоворъзката на училището (направо идеални за него, така каза тя) той вече бе видял достатъчно, за да съзнава, че е неподходящ — неподходящо лице, неподходяща коса, неподходяща къща, неподходящо име...

Никое момче от „Сейнт Осуалдс“ не носеше името Бен. Учениците там се казваха Лион, Джаспър, Руфъс или Себастиан. Дори Рупърт звуци готино, когато е в съчетание с тъмносиния блейзър на „Сейнт Осуалдс“. Знаеше, че Бен ще бъде неподходящо синьо, ще мирише на къщата на майка си, на прекалено силен дезинфектант, на прекалено тясно място, на прекалено много пържена храна и на недостатъчно книги, както и на острата и неизбежна воня на братята му.

Обаче доктор Пийкок му каза да не се притеснява. Три години бяха много време. Щяха да му стигнат да подготви Бен, да го превърне в момче за „Сейнт Осуалдс“. Бен имал потенциал, така му каза — червена дума, като протегната гумена ръка, готвеща се да фрасне някого в лицето...

И той прие. Имаше ли избор? В крайна сметка беше най-голямата надежда на майка си. Освен това искаше да зарадва и двамата

— най-вече доктор Пийкок — а ако това означаваше да влезе в „Сейнт Осуалдс“, така да бъде.

Найджъл отиде да учи в „Сънибанк Парк“, голямото общеобразователно средно училище в края на Белия град. Няколко бетонни сгради с бодлива тел по покрива. Приличаше на затвор. Вонеше на зоопарк. На брат му явно не му пукаше. Брендан, който беше на девет и също бе обречен на „Сънибанк Парк“, не показваше признания на необичайни способности. Доктор Пийкок изследва и двете момчета — не го заинтригуваха. Найджъл отхвърли веднага, а Брендан — след три-четири седмици поради липса на отзивчивост.

Найджъл беше на дванайсет, агресивен и мрачен. Обичаше тежка рок музика и филми, в които избухват разни неща. Никой не го тормозеше в училище. Брендан го следваше като сянка, мек и безгръбначен, оцеляваше само благодарение на закрилата на Найджъл като паразитите, които живееха чрез симбиозата с акули и крокодили — защитени от хищниците благодарение на ползата си за своите гостоприемници. Найджъл беше доста интелигентен (макар никога да си правеше труда да свърши нещо), а Брен беше безполезен във всяко отношение: без спортни дарби, несхватлив в училище, мързелив и неспособен да се изразява, сигурен кандидат за опашката за безработни, както казваше мама, или в най-добрия случай щеше да прави бургери...

Бен обаче беше предопределен за по-хубави неща. През събота, докато Найджъл и Брендан караха велосипедите си или си играеха с приятели в квартала, той отиваше в дома на д-р Пийкок — който наричаше Имението — където сутринта седеше пред едно тапицирано в бутилковозелено писалище, четеше книги с твърди корици и изучаваше география от цветен глобус, върху който със ситни къдрави букви бяха изписани разни имена — ирокези, Рангун, Азербайджан, древни, забравени, вълшебни имена досущ като бойте на госпожа Уайт с техния далечен мириз на джин и на море, на пиперлив прах и на силни подправки, като предвкусване на някаква загадъчна свобода, която тепърва му предстои да опита, а завъртеше ли глобуса достатъчно бързо, океаните и континентите се погваха един друг така шеметно, че всички цветове се сливаха в един, в съвършения нюанс на синьото, океанскосиньо, небесносиньо, Бенджаминово синьо...

Следобед вършеха други неща, например гледаха картички и слушаха звуци, което беше част от изследванията на д-р Пийкок, непонятни за Бен, но въпреки това приемани с покорство.

Имаше много книги с букви и цифри, подредени в поредици, които той трябваше да разпознава. Имаше цяла библиотека със записани звуци. Имаше и въпроси като „Какъв цвет е сряда?“, „Коя цифра е зелена?“ и форми с любопитни измислени имена, обаче никой отговор не беше грешен, следователно доктор Пийкок беше доволен, а мама винаги се гордееше с него.

Освен това му харесваше да ходи в голямата къща с нейната библиотека, с ателието и с хранилището на всевъзможни забравени неща: записи, фотоапарати, купчини пожълтели снимки на сватбени и на семейни събирания, на отдавна починали деца в моряшки костюмчета и със съсредоточени усмивки от типа „кажи зеле“. Страхуваше се от „Сейнт Осуалдс“, но му беше приятно да учи с д-р Пийкок, който се обръщаше към него с „Бенджамин“ и му разказваше за пътешествията си, за музиката си, за изследванията си, за розите си.

И най-хубавото беше, че там Бен беше значим. Беше специален — обект на изследване, случай. Д-р Пийкок го слушаше, отбелязваше си реакциите му на различни стимули, питаше го точно какво чувства. Често записваше резултатите на малкия си диктофон, като наричаше Бен „Момчето X“, за да запази анонимността му.

*Момчето X.* Това му допадаше. Звучеше впечатляващо, като момче със специални заложби — с никаква дарба. Не че наистина беше много надарен. В училище беше средно добър ученик, оценките му никога не бяха впечатляващи високи. Що се отнася до сетивните му заложби, както ги наричаше д-р Пийкок — звуковете, които се превръщаха в цветове и миризми — ако изобщо се замисляше за тях, винаги предполагаше, че всички ги усещат точно като него. Колкото и д-р Пийкок да го уверяваше, че особеностите му са отклонение, Бен продължаваше да смята себе си за нормален, а всички останали — за откачалки.

*Думата спокойствие е сива* (пише д-р Пийкок в статията си, озаглавена „Момчето X и ранно придобитата синестезия“), обаче спокоен е тъмносиня и има лек вкус на анасон. Цифрите нямат никакви цветове, но имената на места и на хора често се силно натоварени, понякога невероятно силно, както с цветове, така и с

*вкусове. В някои случаи има изразена взаимовръзка между тези невероятни сетивни впечатления и преживени от Момчето Х събития, което показва, че този вид синестезия може да е отчасти асоциативна, а не просто вродена. Обаче дори в този случай може да се наблюдават някои интересни физически реакции на стимулите: включително отделяне на слюнка като пряка реакция на думата ален, която според Момчето Х мирише на шоколад, или пък леко замайване, свързано с думата розов, която според Момчето Х силно мирише на газ.*

Тогава звучеше толкова важно. Като че ли правеха нещо в името на науката. Пийкок твърдеше, че когато книгата бъде издадена, и той, и Момчето Х ще се прочуят. Може би дори щяха да спечелят награда за научно изследване. Всъщност Бен беше толкова зает с уроците си в къщата на д-р Пийкок, че почти бе престанал да мисли за дамите, на които чистеше майка му и които го глезеха толкова. Вече го занимаваха по-неотложни тревоги, а проучването на доктор Пийкок беше заело мястото на картините и на куклите.

Ето защо шест месеца по-късно, когато най-накрая един ден срещна госпожа Уайт на пазара, с учудване установи колко е напълняла, сякаш след като той бе изчезнал, се бе заловила сама да изпразва съдържанието на онези червени тенекиени кутии с бисквити. Какво ли се бе случило? Красивата госпожа Уайт имаше изпъкнал корем и се клатушкаше като патица сред зеленчуците и плодовете с широка глуповата усмивка на лицето.

Майка му им съобщи добрите новини. След десет години неуспешни опити госпожа Уайт най-сетне беше бременна. Мама кой знае защо се вълнуваше от това, вероятно защото щеше да има повече работа, но *sineokotomche* се почувства неловко. Замисли се за нейната колекция от кукли, за онези зловещи и облечени с воланчета и къдрички не съвсем деца, и се запита дали ги е изхвърлила, след като вече щеше да си има истинско дете.

Връхлитаха го кошмари, като се замислеше — всички онези умилително ококорени кукли, издокарани с коприна и старинни дантели, изхвърлени в някая кофа за смет с разкъсани дрехи, избелени от дъждъа, със зейнали натрошени глави сред бутилките и консервените кутии.

— Момиче или момче? — попита майка му.

— Момиченце. Ще я кръстя Емили.

Емили. Е-ми-ли, три срички като почукване на вратата на съдбата. Толкова странно и старовремско име в сравнение с всякакви там Кайли, Трейси или Джейд — имена, които воняха задушливо на „Импулс“ и на мазно и извикваха представа за крещящи неонови цветове — докато нейните тонове бяха приглушени: бледорозово като на дъвка, като на роза...

Откъде би могло да знае *sineokomotche*, че един ден заради нея ще стигне дотук? Как изобщо би могъл някой да допусне, че двамата ще се сближат толкова — жертва и хищник, преплетени като роза, виеща се през човешки череп — без дори да го съзнават?

#### **Изпратете коментар:**

*ClairDeLune*: Наистина ми харесва накъде вървят нещата. Част ли е от нещо по-дълго?

*chrysalisbaby*: тази работа с цветовете истина ли е? колко ти отне проу4ването?

*sineokomotche*: Не колкото смяташ :-) Радвам се, че ти харесва, Криси!

*chrysalisbaby*: о скъпи (прегръдки)

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

## 6

Разглеждате уебдневника на *Albertine*.

Публикувано в: 02:54, неделя, 3 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: безучастно

Изплаках си очите, когато татко почина. Плача на лоши филми. Плача на тъжни песни. Плача заради мъртво куче, заради реклама по телевизията, когато денят е дъждовен или е понеделник. Е, защо да не поплача за Найджъл? Знам, че „Реквиемът“ на Моцарт или „Адажиото“ на Албинони могат да завъртят кранчето, но това не е скръб, това е самоугаждане, каквото обича Гlorия Уинтър.

Някои хора обичат публичността. Погребението на Емили беше показателно. Планина от цветя и от плюшени мечета, открито плачещи по улиците хора. Цялата нация скърбеше, но не за детето. Може би за загубата на невинността, за повсеместната гнусота, за собствената им колективна алчност, която в крайна сметка я бе погълнала цялата. Явлението Емили Уайт, предизвикало такава шумотевица през годините, накрая завърши с ридания, с малка надгробна плоча в двора на църквата в Малбри и със стъклопис в църквата, платен от д-р Пийкок за огромно възмущение на Морийн Пайк и на дружките ѝ, които смятаха, че е неуместна връзката на този човек с църквата, със Селото и с Емили.

Вече никой не говори за това. Хората ме оставиха на мира. В Малбри съм независима, наслаждавам се на своята липса на задълбоченост. Гlorия ме нарича *безцветна* — чух я веднъж по телефона навремето, докато тя и Найджъл все още си говореха.

*Съмнявам се, че това ще продължи дълго, каза тя. Тя е толкова безцветна и незначителна. Знам, че сигурно я съжаляваш, обаче...*

*Мамо, не я съжалявам!*

*Разбира се, не я съжаляваш. Що за глупости...*

*Мамо, още една дума и ще затворя.*

*Много съжалиявам за теб, понеже тя е...*

*Щрак.*

Един ден в „Зебрата“ дочух и: „Един бог знае какво вижда у нея. Съжалиява я, това е“.

Колко мило и учтиво невероятно, че жена като мен може да привлече мъж поради нещо повече от състрадание. Понеже Найджъл беше красив мъж, а аз бях някак увредена. Имах минало, бях опасна. Найджъл беше много открит — разказа ми всичко за себе си през онази нощ, докато лежахме и съзерцавахме звездите. Едно от нещата обаче, които не ми каза — изтъкна го Елинор Вайн — е, че винаги е облечен в черно, безкрайна поредица от черни джинси, черни сака, черни фланелки, черни боти. *По-лесно се перат*, каза той, когато накрая го попитах. *Можеш да переш всичко заедно*.

Изрекъл ли е името ми накрая? Съзнавал ли е, че аз съм виновна? Или всичко му е било като в мъгла, едно-единствено рязко отклонение към нищото? А започна толкова безобидно. Бяхме деца. Бяхме невинни. Дори *той* беше такъв — *sineokotomche*, което натрапчиво се явява в сънищата ми...

Може би в крайна сметка вчерашният ми пристъп на паника се дължи на чувството за вина. Емили Уайт отдавна си отиде. Почина деветгодишна и вече никой не я помни — нито татко, нито Найджъл, никой.

Коя съм сега? Не съм Емили Уайт. Няма, не мога да бъда Емили Уайт. Нито пък мога отново да бъда себе си сега, когато татко и Найджъл вече ги няма. Сигурно бих могла да съм просто *Albertine* — така се наричам в интернет. Има нещо мило в името *Albertine*. Мило и доста носталгично, като на героиня на Пруст. Не знам точно защо го избрах. Може би заради *sineokotomche*, което се крие в сърцевината на всичко това и което толкова дълго се мъча да забравя...

Частица от мен обаче явно помни. Частица от мен сигурно е знаела, че това ще се случи. Понеже сред билките и цветята в градината ми — шибоя, мащерката, градинския карамфил, здравецата, маточината, лавандулата и ароматния нощен шибой — не съм засадила нито една роза.

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикувано в: 03:06, неделя, 3 февруари

Достъп: публичен

Настроение: поетично

Слуша: Робърта Блак: „Когато видях лицето ти за пръв път“

Бенджамин беше на седем в годината на раждането на Емили Уайт. Време на промяна, на несигурност, на дълбоки и неизречени лоши предзнаменования. Отначало не беше сигурен какво означават, но след онзи ден на пазара усещаше постепенната промяна. Хората вече не го зяпаха. Жените не го подмамваха със сладкиши. Никой не се дивеше колко е пораснал. Явно се беше придвижил крачка напред в начина, по който го възприемаха.

Майка му, по-заета от всяко като чистачка по домовете и в „Сейнт Осуалдс“, често беше твърде изморена, за да разговаря с момчетата, и само им нареждаше да си измият зъбите и да се стараят в училище. Приятелките ѝ, които преди му обръщаха такова внимание и се скучваха около него като квачки около пиле, изчезнаха от живота му и го зарязаха да се чуди дали е заради нещо, в което се е провинил, или е чисто и просто съвпадение, че никой (с изключение на д-р Пийкок) явно вече не дава и пет пари за него.

Най-сетне проумя. Той ги развлечаше и толкова. Трудно можеш да разговаряш с человека, който чисти зад хладилника ти или търка около тоалетната ти чиния, пере на ръка дантеленото ти бельо, а в края на седмицата няма в портмонето си пари дори колкото за един-единствен чифт от това скъпо бельо. Дамите, за които работеше майка му, знаеха това. Читателки на „Гардиън“ до една, привърженички на равенството до известна степен, които се чувстваха донякъде неловко, задето им се налага да си наемат чистачка — не че биха го признали. В

крайна сметка помагаха на тази жена и посвоему я компенсираха, като се радваха на сладкото момченце, както посетители във ферма биха ахкали и охкали по агънцата, които не след дълго в прекрасни опаковки ще се появят по рафтовете на магазините като биологично чисти пържоли и котлети. В продължение на три години той беше малкият принц, глезен и хвален, и обожаван, а после...

После се появи Емили.

Звучи толкова безобидно, нали? Такова мило и старомодно име — захаросани бадеми и розова вода. Въпреки това обаче всичко започна от нея — оста, около която се въртеше животът им, ветропоказателят, който се обръща от слънце към буря само с едно завъртане на петлевата опашка. Отначало беше просто слух, но слухът се засилваше и набираше сила, докато накрая се превърна в непреодолима сила и премаза всичко под тежестта на явлението Емили Уайт.

Мама им каза, че той плакал, когато научил. Колко му беше мъчно за горкото бебче, колко съчувстваше и на госпожа Уайт, която повече от всичко на света искаше да има дете, а сега, когато желанието й най-сетне се бе събъднало, бе изпаднала в депресия, отказваше да излиза от къщи или да кърми бебето, дори да го къпе, и всичко това, понеже детето беше сляпо...

Но мама си беше такава, преувеличаваше чувствителността му. Бенджамин не беше пролял нито една сълза. Брендан плака. На него повече му отиваше. Бен обаче дори не се разстрои, изпитваше само известно любопитство и се чудеше какво ли ще прави тя сега. Чу госпожа Вайн да споменава пред мама, че под въздействието на следродилната депресия понякога жените наранявали децата си. Питаше се дали бебето е в безопасност, дали социалните ще го вземат и ако е така, дали госпожа Уайт ще поиска обратно него...

Не че имаше нужда от госпожа Уайт. Но се промени много в сравнение с преди. Косата му потъмня и от руса стана кестенява, детското му лице стана ъгловато. Съзнаваше, че е изгубил хлапашкото си очарование, че изпитва негодувание към хората, които не са го предупредили как нещата, които приема за даденост на четири години, може да му бъдат безмилостно отнети, когато стане на седем. Често му повтаряха, че е възхитителен, че е добър, а ето че сега се

чувстваше отхвърлен точно като новите кукли, които тя захвърляше, когато на сцената се появяваха новите й живи кукли...

Братята му не проявиха почти никакво съчувствие към загубата на привилегированата му позиция. Найджъл нескрито ликуваше, Брен както обикновено беше равнодушен. Вероятно отначало дори не бе забелязал, тъй като прекалено усърдно подражаваше на Найджъл. И двамата не разбираха, че тук не става дума за търсене на внимание или от страна на мама, или от страна на друг. Обстоятелствата около раждането на Емили ги бяха научили, че никой не е незаменим, че дори някой като Бен Уинтър може най-изненадващо да изгуби позлатата си. Сега единствено сетивните му особености го отличаваха от останалите, а дори и те щяха да се променят.

Когато най-сетне я видяха, Емили беше на девет месеца. Пухкавко момиченце, издокарано в розово като розова пъпка, здраво притиснато в обятията на майка си. Момчетата бяха на пазара и помагаха на мама с покупките; *sineokotomche* я забеляза пръв — госпожа Уайт беше облечена с дълго мораво палто (виолетово, любимия й цвят), което би трябвало да й придава бохемски вид, но вместо това я правеше твърде бледа, и което миришеше на пачули и предизвикващо парене в очите му, по-силно от плодовия мириз.

Забеляза, че с нея има още една жена — на възрастта на майка му, с избелели джинси и жилетка, с дълга, сурова и светла коса и сребърни гривни по ръцете. Госпожа Уайт посегна към някакви ягоди, в този момент забеляза Бенджамин на опашката и възклика изненадано:

— Сладурче, колко си пораснал! Наистина ли мина толкова време? — Обърна се към жената до себе си: — Федър, това е Бенджамин. И майка му Глория. — Изобщо не спомена Найджъл или Брендан. Но пък това можеше да се очаква.

Жената, която нарече Федър<sup>[1]</sup> — ама че глупаво име, помисли си *sineokotomche* — се усмихна едва-едва. Личеше си, че не ги харесва. Очите й бяха издължени и зимнозелени, лишени от всяка милост. Личеше, че е подозителна към тях, че ги причислява към простолюдието, към по-недостойните...

— Вие имате б-б-бебе — отбеляза *sineokotomche*.

— Да. Казва се Емили.

— Е-ми-ли — изпробва той звученето на името. — М-може ли да я подържа. Ще внимавам.

Федър се усмихна със стиснати устни.

— Не, бебето не е играчка. Нали не искаш да му направиш нещо?

*Не искам ли*, запита се *sineokotomche*. Не беше толкова сигурен, колкото явно беше тя. Пък и каква полза от едно бебе? Не може да ходи, не може да говори, само яде, спи или плаче. Дори котка умеет повече неща. Не разбираше защо едно бебе е толкова важно. Бен със сигурност е по-важен от него, няма спор.

Нещо отново парна очите му. Отдаде го на мириса на пачули. Откъсна зелево листо и скришом го смачка в дланта си.

— Емили е... специално бебе. — Прозвуча като извинение.

— Доктор Пийкок казва, че аз съм специален — заяви Бен и се подсмехна самодоволно на видимата изненада на Федър. — Пише книга за мен. Твърди, че съм забележителен.

Благодарение на уроците при д-р Пийкок речникът на Бен беше претърпял съществено подобрение, така че той произнесе думата със замах.

— Каква книга? — попита Федър.

— Изследване.

Двете жени явно се изненадаха от този факт и изгледаха Бен не съвсем дружелюбно. Той малко се озапти, вероятно усетил, че най-сетне е привлякъл вниманието им. Госпожа Уайт вече наистина го гледаше, но някак замислено и подозрително, поради което *sineokotomche* се смути.

— Е... значи той... ти помага, така ли? — попита тя.

Мама отговори с престорена скромност:

— Малко.

— И финансово ли го подпомага?

— Бен участва в изследването му — отговори мама.

*sineokotomche* усети, че майка му е оскърбена от намека за нуждата им от финансова помощ. Все едно им подхвърляха милостиня, а нещата не стояха така. Бен се зае да обяснява на госпожа Уайт, че всъщност те помагат на д-р Пийкок, а не обратното. Мама обаче го стрелна с поглед и от изражението ѝ той заключи, че изобщо не е трябвало да се обажда. Тя сложи ръка на рамото му и го стисна. Имаше силни ръце. Той се намръщи.

— Гордеем се с Бен — каза тя. — Според доктора той има дарба.

*Дарба, дарба*, помисли си *sineokotomche*. Зелена и малко зловеща дума като радиоактивност. *Даррба* досущ като гърмяща змия, която забива зъбите си в плътта ти. *Дарба* като граната в красива опаковка, която всеки момент ще избухне в лицето ти...

И в този момент го връхлетя като плесница главоболието, вонята на прогнили плодове, която обгърна всичко. Изведнъж му се догади толкова силно, че дори мама забеляза и престана да стиска рамото му.

— Какво има сега?

— Прилош-ш-ша ми.

Тя го изгледа предупредително.

— Само да си посмял. Ще ти дам причина да хленчиш.

*sineokotomche* стисна юмруци и започна да търси мисълта за сини небеса, за Федър в чувал за трупове, накълцана и с етикетче за сметището, за Емили, която лежи посиняла в креватчето си, а госпожа Уайт вие от скръб...

Главоболието леко отслабна. Добре. Ужасната воня също се разнесе. После той си представи как братята и майка му лежат мъртви в моргата и болката го ритна със страшна сила като див жребец, а пред погледа му затанцуваха дъги...

Мама го изгледа подозрително. *sineokotomche* се помъчи да запази равновесие и се облегна на най-близката сергия. Ръката му докосна една палета, върху която беше подредена пирамида от зелени ябълки, аха да се отприщят като лавина...

— Само да падне нещо, ще те накарам да го изядеш — закани се мама.

*sineokotomche* дръпна ръка, сякаш палетата пареше. Съзнаваше, че е виновен — задето е погълнал близнака си, задето е пожелал смъртта на мама. Беше лош по рождение, лош до мозъка на костите си, а това гадене му беше наказанието...

Реши, че му се е разминал. Пирамидата потрепери, но не рухна. И после една-единствена ябълка — виждаше я мислено с малката синя лепенка отстрани — побутна съседната и сякаш цялата предна част на сергията се плъзна, ябълките, прасковите и портокалите весело заподскачаха, посипаха се върху изкуствената трева и се търкулнаха по бетонния под.

Тя го изчака да прибере плодовете до един. Някои бяха почти непокътнати, други бяха стъпкани в мръсотията. Тя плати за щетите на сергията с почти изтънчена настойчивост. А по-късно вечерта се надвеси над него с капеща найлонова торба в едната ръка и с парче кабел в другата и го накара да ги изяде всичките, една по една, заедно с обелките и семките, с мръсотията и прогнилото месо, а братята му надничаха между перилата на стълбите, забравили дори да се подхилкват, докато той ридаеше и се бореше с непоносимото гадене... *sineokotomche* си мисли, че и до този момент нищо не се е променило. Разтворените витамини винаги връщат спомена и той се бори с гаденето, но мама никога не забелязва. Просто го смята за по-изнежен. Мама знае, че той никога не би сторил нищо на никого...

**Напишете коментар:**

*Chrysalisbaby*: о скъпи доплака ми се

*Captainbunnykiller*: Зарежи сълзите, човече, къде е кръвта!

*Toxic69*: Съгласен. Извади чувалите с труповете — и между другото, пич, къде е екишънът в спалнята?

*ClairDeLune*: Браво на теб, *sineokotomche*. Много ми харесва как свързваш историите! Не искам да ти се меся, ама колко е автобиографично и колко е измислица? Развказът в трето лице придава интересно усещане за дистанцираност. Би ли го обсъдил с групата някой път?

---

[1] На англ. означава „перо, перце“. — Бел.прев. ↑

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикувано в: 19:15, понеделник, 4 февруари

Достъп: публичен

Настроение: мечтателно

Слуша: Нийл Йънг: „След златната треска“

След госпожа Електриковосиньо му е много по-лесно. Невинността подобно на девствеността можеш да загубиш само веднъж, но изчезването ѝ не предизвиква у него усещането за загуба, а само смътно удивление, че в крайна сметка се е оказало такава дреболия. Дреболия, но въздействаща и вече оцветява всяка страна на живота му като цианово кристалче в чаша вода, багрещо течността в най-тъмното синьо...

Вече вижда в синьо всички: потенциалните цели, набелязаните жертви, мишените. Мишена. Нещо, което може да бъде изтрито. *Черен знак. Етикетче.* Много е чувствителен към думите, към звученето им, към цветовете им, към тяхната музика, към формата им на страницата.

*Мишена* е синя дума, като мушка, като пушка. Харесва я много повече от *плячка*, която му изглежда белезникава като яйчена черупка, и дори от *жертва*, която има неприятни нюанси на свещеническо пурпурно и далечен дъх на тамян. Вече всички вижда в синьо — хората, които ще умрат — и колкото и да е нетърпелив да повтори деянието, си дава известно време, докато страстта се поуталожи, цветовете отново се оттеглят от света, за да може възелът, заседнал неизменно точно под слънчевия му сплит, да набъбне дотолкова, че да го тласне към действие, да го задължи да предприеме нещо или да умре...

Знае обаче, че за някои неща си струва да почакаш. А за това е чакал дълго. Онази случка на пазара е отпреди повече от десет години,

никой не помни госпожа Уайт, нито нейната приятелка с глупавото име...

Да я наречем госпожа Белезниковосинъо. Как му се иска да изпуши един-два джойнта. Поне тя така правеше като млада, когато тежеше не повече от четирийсет и пет килограма и дори не носеше сутиен. Сега, вече надхвърлила петдесетте, контролира теглото си и когато пуши марихуана, неистово ѝ се дояжда.

Затова всеки ден ходи в спортната зала, на тай чи и на курс по салса два пъти седмично и все още вярва в свободната любов, макар че в днешно време според нея и тя е прекалено скъпа. Някога радикална феминистка, възприемала всички мъже като агресори, тя се мисли за свободен дух, кара жълт ситроен, обича етно гривни и дънки с хубава кройка, пътува на скъпи почивки в Тайланд, оценява се като „одухотворена“, гледа на Таро по партита, организирани от приятелките ѝ, и краката ѝ могат да минат за крака на трийсетгодишна жена, което обаче не важи за лицето ѝ.

Сегашното ѝ завоевание е на двайсет и девет — почти на възрастта на *sineokotomche*. Рус андрогин с къса коса, паркиращ мотоциклета си до църквата, достатъчно далеч от къщата на госпожа Белезниковосинъо, за да не дава повод на съседите да шушукат. От което нашият герой заключава, че госпожа Белезниковосинъо не е волният дух, за който се представя.

Е, нещата са се променили от шейсетте насам. Тя съзнава ценността на участието в общност и възможността да се откаже от конкурентната надпревара ѝ се струва не толкова привлекателна сега, когато страстта ѝ по сабото и по чарлстона е заменена от интереса към акциите и дяловете...

Той не намеква, че поради тази причина тя заслужава да умре. Би било ирационално. Само че се пита дали светът наистина ще усеща липсата ѝ. Дали някой ще дава и пет пари, че тя е мъртва?

Истината е, че всъщност никой не дава пет пари. Ощетява ни смъртта само на шепа хора. Освен ако не става дума за загуба в собствения ни клан, повечето от нас изпитват само безразличие при смъртта на непознат. Тийнейджъри, наръгани заради наркопари, пенсионери, замръзнали в дома си, жертви на глад, болести или война — и толкова много от нас се преструват на загрижени, защото това очакват околните, макар тайничко да се питаме за какво е цялото това

суетене. Някои случаи ни засягат по-силно. Смъртта на фотогенично дете, на някоя знаменитост. Но всъщност повечето от нас най-вероятно ще скърбят за умрялото куче или за мъртвия герой от телевизионен сериал по-силно, отколкото за своите приятели или съседи.

Така размишлява нашият герой, докато следва жълтия ситроен на влизане в града и спазва безопасна дистанция. Тази вечер кара бял микробус, търговско превозно средство, откраднато от паркинга на магазин за строителни материали в шест и петнайсет същата вечер. Собственикът вече се е приbral у дома и ще забележи липсата едва на сутринта, а тогава ще е вече твърде късно. Дотогава микробусът ще е запален и никой няма да свърже *sineokotomche* със сериозния инцидент от същата нощ, при който местна жена е била прегазена на път за курса си по салса.

Инцидентът — допада му думата, лимоновият ѝ аромат, вълнуващият ѝ цвят. Не е точно нещастен случай, но е нещо инцидентно, отклонение от главното събитие. Дори не може да го нарече сблъсък и бягство, понеже никой не бяга.

Всъщност госпожа Белезниковосиньо го вижда да наближава, чува рева на форсирания двигател. Само че госпожа Белезниковосиньо го пренебрегва. Заключва жълтия ситроен, след като го е паркирала точно отсреща, и излиза на пешеходната пътека, без изобщо да се огледа, токчетата ѝ потракват по пътната настилка, а полата ѝ свършва точно където трябва, за да изложи на показ повече от прекрасните ѝ крака.

Госпожа Белезниковосиньо е привърженичка на възгледа, проповядван от девиза на известна серия продукти за коса — девиз, който той винаги е презирал и който според него обобщава в четири думи наглостта на тези вежливи женски паразити с тяхната боядисана коса и маникура им, с пълното им презрение към останалата част от света, към младия мъж в синьо на волана на микробуса — определено не е бледият ездач, но да не би тя да си е въобразяvalа, че Смъртта ще ѝ се яви лично, просто защото тя си заслужава?

*Той трябва да спре*, това си мисли тя, когато излиза на платното точно пред него. Трябва да спре на червения светофар. Трябва да спре на кръстовището. Трябва да спре, понеже това съм аз, а аз съм твърде важна, за да ме пренебрегне...

Ударът е по-силен, отколкото е очаквал, и я просва чак в тревната ивица отстрани. Налага се да се качи на тротоара, за да я премаже на заден, а тогава вече двигателят енергично се оплаква, окачването е сдало багажа, а успухът се влачи по земята, радиаторът пуши...

*Добре че колата не е моя*, казва си той. И си дава време още веднъж да премаже онова, което вече прилича по-скоро на купчина пране, отколкото на същество, което е танцуvalо салса, после се отдалечава с прилична скорост, понеже само загубеняк би останал да гледа, а той е научил от толкова много филми, че арогантността и суетата често са причина за падението на лошите, и затова скромно се оттегля, докато се събират зяпнали свидетели като антилопи на езерце, които наблюдават преминаването на хищника...

Връщането на местопрестъплението е лукс, който не може да си позволи. Обаче от върха на многоетажния паркинг, въоръжен с фотоапарат и дълъг обектив, може да наблюдава какво се случва след инцидента — полицейската кола, линейката, малката групичка хора, а после и доста бавното потегляне на линейката — знае, че им трябва лекар, който да оповести смъртта на жертвата на мястото на инцидента, но има случаи, когато преценката на всеки лаик също би била меродавна.

Официално госпожа Белезниковасинъ беше обявена за мъртва още при пристигането на екипите.

*sineokotomche* знае, че всъщност тя е починала петнайсет минути преди това. Знае също, че устните ѝ са били извити надолу точно като муциуната на малка писия и че полицията ще затрупа петното с пяськ, за да може на сутринта по нищо да не личи, че тя изобщо е била тук, освен по евтиното букетче, залепено с тиксо за един пътен знак...

Колко уместно, мисли си той. Колко блудково, колко невзрачно. Явно вече и боклуците по пътя се броят за уместен израз на скръб. Когато загина принцесата на Уелс, няколко месеца преди този инцидент, улиците бяха отрупани с приношения, залепени с тиксо за всеки пътен знак, оставени покрай всяка стена, цветя в най-различни стадии на гниене, превръщащи се в тор в целофана. Всеки уличен ъгъл имаше собствена купчина цветя, разпокъсана хартия, плюшени мечета,

съболезнователни картички, бележки и пластмасови опаковки, а заради лятната жега улиците воняха като общинското сметище...

И защо? Какво означаваше тази жена за тях? Лице от списанията, епизодична роля от телевизионен сериал, жаден за внимание паразит, жена, която в един пълен с откачалки свят минаваше почти за нормална?

Наистина ли заслужаваше всичко това? Всички тези излияния на скръб и на отчаяние? Цветарите натрупаха цяло състояние, цените на цветята скочиха до небето. А в кръчмата седмица по-късно, когато *sineokotomche* се осмели да намекне, че май всичко това е ненужно, един тъпанар и грозната му жена го замъкнаха на задната уличка и сериозно си поговориха с него — не точно го набиха, но имаше достатъчно шамари и бълскане, та да мине за побой — и му заявиха, че не е добре дошъл тук и най-добре да се пръждоса...

В този момент от историята тъпанарят — дали да не го наречем господин Дизеловосиньо? — семеен мъж, уважаван член на общността, двайсет години по-възрастен от *sineokotomche* и по-тежък от него с петдесетина килограма — вдига своите лоялни юмруци и фрасва нашия герой право в устата, а грозната му съпруга, която вони на цигари и на евтин дезодорант, се хили, докато *sineokotomche* плюе кръв, и отсича: „Тя струва повече мъртва, отколкото ти ще струваши някога...“.

Шест месеца по-късно микробусът на Дизеловия е проследен по записи от охранителни камери до място, на което водач е бълсал жена и е избягал, а жената на средна възраст, пресичаща улицата към колата си, е загинала на място. По микробуса, който след това е подпален, още има следи от косми и от тъкан и макар господин Дизеловосиньо да твърди разпалено, че не е виновен той, че микробусът е откраднат предната нощ, не успява да убеди съдията — особено с оглед на предишните си прояви на пиянство и насилие. Делото отива в наказателния съд и след четиридневен процес Дизеловосиньо е оправдан най-вече поради липса на улики. Заснетият от охранителните камери материал не успява да потвърди самоличността на шофьора на микробуса — фигура с качулка и бейзболна шапка, чието тяло може би

изглежда едро заради размъкнатата дреха, а лицето му изобщо не се вижда.

Не е достатъчно обаче да те оправдае съдът. Графити по стените на къщата, враждебен шепот в кръчмата, писма до местната преса — всичко сочи, че Дизеловосинъ се е измъкнал благодарение на съдебни формалности, а когато четири седмици по-късно в къщата избухва пожар (докато той и жена му са вътре), искрено опечалени няма.

Заключението — смърт вследствие на нещастен случай, вероятно предизвикан от цигара.

*sineokotomche* не е изненадан. Вече е отписал този тип като пушач.

#### **Изпратете коментар:**

*Captainbunnykiller*: Ти си пълно куку, пич. Харесва ми!

*chrysalisbaby*: хип хип ура за *sineokotomche*

*ClairDeLune*: Много интересно. Усещам недоверието ти към авторитети. Много ми се ще да чуя историята зад тази история. И тя ли стъпва на реални житейски събития? Знаеш, че с нетърпение очаквам още.

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикувано в: 21:06, понеделник, 4 февруари

Достъп: публичен

Настроение: раздразнително

Слуша: „Пойзън“: „Розите имат бодли“

Раждането на малката Емили Уайт завари промяна у майката на *sineokotomche*. Тя открай време си беше раздразнителна, но в края на лятото сякаш непрекъснато се намираше на прага на някакво мощно изригване. Една от причините беше финансовият стрес — подрастващите момчета гълтат много пари, а по силата на някакво нещастно стечание на обстоятелствата все по-малко хора в Селото се нуждаеха от домашна помощница. Госпожа Френскосиньо също мина в редиците на бившите работодатели на мама, а госпожа Химическосиньо заяви, че не разполага със средства, и намали заетостта ѝ до два часа седмично. Може би сега, когато Бен отново се върна на училище, хората не бяха толкова милосърдно предразположени да предлагат работа на семейството. Или пък просто им беше омръзно да слушат колко талантлив и специален е той.

И тогава, точно преди Коледа, се натъкнаха на госпожа Електриковосиньо близо до покрития пазар на Танди, само че тя, изглежда, не ги забеляза дори когато мама я заговори.

Може би на госпожа Електриковосиньо не ѝ беше приятно да я виждат толкова близо до пазара, където винаги имаше крещящи хора и пръснати по земята зелеви листа, където всичко беше осеяно с кафеникава мазнотия, а повсеместно използваното обръщение беше „миличка“. Вероятно всичко това ѝ изглеждаше твърде простонародно. Може би се срамуваше от познанството си с мама, облечена със старо палто и с пригладена назад коса, от трите ѝ мърляви момчета, от пълните ѝ с покупки торби, които трябваше да отнесе у дома с

автобуса, и от ръцете й, татуирани с мръсотия от слугуването по хорските къщи.

— Добро утро — поздрави мама и госпожа Електриковосиньо се сепна и придоби странна прилика с някоя от куклите на госпожа Уайт — наполовина учудена, наполовина не съвсем жива със стиснатите си розови устни, с извитите си вежди и дългото бяло палто с кожена яка, което й придаваше вид на Снежната кралица, макар да нямаше сняг.

Отначало им се стори, че май не ги е чула. Бен я стрелна с усмивка, която преди време му носеше заплахи. Госпожа Електриковосиньо не се усмихна в отговор, а се извърна и се престори, че разглежда някакви дрехи, провесени на съседната сергия, макар дори *sineokotomche* да виждаше, че това не са дрехи, каквото тя би облякла — торбести блузи и евтини лъскави обувки. Дали да не се обърне към нея по име...

Майка му обаче почервения, каза „Хайде!“ и го задърпа за ръката. Той се помъчи да обясни, обаче Найджъл му фрасна един юмрук точно над лакътя, където боли най-много, Бен закри лицето си с ръка, мама перна Найджъл по главата, а *sineokotomche* видя как госпожа Електриковосиньо се отдалечава към магазините, където един млад мъж — много млад мъж — облечен с флотска зелена куртка и джинси я чака нетърпеливо и вероятно би я целунал, така поне си помисли момчето, ако не бяха чистачката и трите ѝ деца, едно от които все още я гледаше укорително, сякаш знаеше нещо, което не би трябвало да му е известно. Това я накара да ускори крачка, потраквайки с високите си токчета — звук с мириз на цигари, на зелеви листа и на евтин парфюм, купен с огромна отстъпка.

Седмица след това тя освободи мама — представи го като проява на щедрост, заявявайки, че твърде дълго се е натрапвала — вследствие на което на мама ѝ останаха само две от нейните дами и няколко смени в „Сейнт Осуалдс“ седмично, крайно недостатъчно за наема, камо ли за отглеждането на три деца.

Затова мама се хвана на още една работа — продаваше на сергия на пазара, откъдето се връщаше измръзнала и изтощена, но с торба, пълна с полуизгнили плодове и други неща, които не бяха успели да продадат и които им поднасяше в най-различна форма през цялата седмица или пък, още по-лошо, слагаше всичко в блендера и приготвяше така наречената от нея „витаминна напитка“. Тя понякога

съдържаше страшно разнообразни съставки като зеле, ябълки, цвекло, моркови, домати, праскова или целина, но за *sineokotomche* неизменно имаше вкус на сладникаво-гнила блатнозелена мътилка — на етикета на тубичката с боя може и да пише „Лешниковокафяво“, обаче говното си мирише на говно — а и винаги му напомняше за пазара, затова след време му се повдигаше дори само от звученето на думата *па-зар* с нейните две хъхрещи срички като двигател, който отказва да запали. И всичко това само защото бяха видели госпожа Електриковосиньо и нейния хубавелко на пазара онзи ден.

Ето защо, когато я срещнаха отново шест седмици по-късно на улицата, противният вкус нахлу в устата му, остра болка прониза слепоочията му, а предметите край него започнаха да добиват конична форма...

— О, Глория — възклика госпожа Електриковосиньо с присъщия си отровно-сладникав маниер. — Колко се радвам да те видя. Изглеждаш добре. Как се справя Бен в училище?

Мама я изгледа остро.

— О, много добре се справя. Наставникът му казва, че е надарен...

Всички в Малбри знаеха, че синът на госпожа Електриковосиньо не е надарен, че е опитвал да влезе в „Сейнт Осуалдс“, но не е успял, че после се е провалил и на приемните изпити за Оксфорд въпреки частните уроци. Огромно разочарование, така говореха. Госпожа Електриковосиньо му възлагала големи надежди.

— Нима? — попита сега тя. От нейната уста думата прозвучава като нова и ледено свежа паста за зъби.

— Да. Синът ми има наставник. Ще опита да кандидатства в „Сейнт Осуалдс“.

*sineokotomche* скри гримасата си зад ръката, но майка му все пак забеляза.

— Ще учи на стипендия. — Това беше леко преиначаване на истината. Предложението на д-р Пийкок да обучава Бен беше отплата за неговото участие в научните му изследвания. Способностите на момчето засега си оставаха само предполагаеми.

Въпреки това госпожа Електриковосиньо се впечатли, а вероятно мама точно това целеше.

*sineokomotche* обаче вече се мъчеше да овладее гаденето, което го заливаше на вълни заедно с миризмите на пазара, с vonята на блатнокафявата витаминна напитка, на пукнатите домати, превърнали се в поръбена с бяло каша, и на наполовина изгнилите ябълки (*наи-сладката част от кафявото*, така казваше тя), на почернели банани и на зелеви листа. Не беше само заради спомена, заради потракването на токчетата ѝ по павираната улица, нито дори заради гласа ѝ с неговите претенциозни пронизителни срички...

*Не съм виновен*, повтаряше си той, *аз не съм лош човек.*  
*Наистина не съм.*

Ала това не възпря противната миризма, нито цветовете, нито главоболието му. Напротив, влоши го по един особен начин, все едно си прелетял покрай нещо мъртво на пътя и ти се иска да го бе огледал както трябва...

*Синьото е цветът на убийството*, помисли си той и противното паническо усещане позагъхна — съвсем леко. Представи си, че госпожа Електриковосиньо лежи мъртва на каменната маса в моргата с етикетче на палеца като красиво обозначен коледен подарък; и всеки път, когато си помислеше за това, тинестата миризма отново отслабваше, главоболието загъхваше до глухо туптене, а околните цветове ставаха малко по-ярки и се сливаха, превръщайки се в едно-единствено синьо — като кислород, като пламък на газова горелка, като дънна платка, като аутопсия...

Опита да се усмихне. Почувства се добре. Миризмата на гнили плодове беше изчезнала, макар да се появяваше равномерно и периодично и през цялото му детство точно като фразите, с които майка му разговаряше с госпожа Електриковосиньо...

*Бенджамин е добро момче.*

*Толкова се гордеем с Бенджамин.*

И винаги се появяваше заедно със същата противна сигурност, че той не е добро момче; че е извратен във всяка своя клетка — и още по-лошо, че това му харесва...

*Дори тогава би трябало да е знаел...*

*Че някой ден ще я убие.*

**Изпратете коментар:**

*ClairDeLune*: Много добре, *sineokomomche!*

*Chrysalisbaby*: супер адски си готин

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

## 10

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикувано в: 21:43, понеделник, 4 февруари

Достъп: публичен

Настроение: заблудено

Слуша: Мъри Хед: „Толкова силно“

През онази година положението безнадеждно се влоши. Мама се озлоби, парите не достигаха и явно никой, дори Бенджамин, не я радваше. Вече не работеше за госпожа Уайт и ако тази дама отидеше на сергията ѝ на пазара, мама гледаше някой друг да я обслужи и се правеше, че не я забелязва.

Сетне плъзнаха слуховете. *sineokotomche* така и не беше сигурно какво точно се говори, но забелязваше шушукането и внезапното мълчание, което се възцаряваше понякога с приближаването на госпожа Уайт, както и начина, по който го гледат съседите, когато ходеше на пазара. Смяташе, че вероятно е свързано с Федър Дън, клюкарка и досадница, преместила се в Селото през пролетта, която се беше сприятелила с госпожа Уайт и често ѝ помагаше да се грижи за Емили, макар че за *sineokotomche* си оставаше загадка причината за нейното презрение към майка му. Каквато и да беше причината, отровата се бе разпространила. Не след дълго всички шушукаха.

*sineokotomche* се чудеше дали да не опита да поговори с госпожа Уайт и да я попита какво се е случило. От всички дами на майка му тя винаги му бе харесвала най-много и винаги се беше държала добре с него. Сигурно ако я помолеше, тя щеше да промени решението си да уволни мама и пак щяха да се сприятеляят...

Един ден се прибра от училище по-рано и видя колата на госпожа Уайт паркирана отпред. Заля го вълна от облекчение. Реши, че

двете пак си говорят. За каквото и да се бяха скарали, явно бе приключило.

Само че когато надникна през прозореца, вътре видя не госпожа Уайт, а господин Уайт, който стоеше до бюфета.

*sineokotomche* не бе имало много вземане-даване с господин Уайт. Разбира се, срещаше го в Селото и в „Сейнт Осуалдс“, където той работеше, но никога така, никога в дома си и никога без съпругата му, разбира се...

Сигурно идваше направо от „Сейнт Осуалдс“. Беше облечен с дълго палто и носеше чанта. Беше мъж със среден ръст и телосложение, с тъмна, вече прошарена коса, с малки чисти ръце и със сини очи зад очилата с телени рамки. Кротък, любезен и свит човек, който никога не беше в центъра на нищо. Този път обаче беше различно. *sineokotomche* го усещаше. Животът с мама бе създал у него специална чувствителност към всякакви прояви на напрежение или на ярост. А господин Уайт определено беше гневен, личеше си от стойката му — напрегната, неподвижна, едва овладяна.

*sineokotomche* се примъкна по-наблизо, като се стараеше да не се подава над живия плет от лигуструм. През една пролука между клоните виждаше мама, леко извърната в профил и застанала до господин Уайт. Беше на високи токчета, личеше си; с тях винаги изглеждаше по-висока. Въпреки това главата ѝ едва стигаше до рамото на господин Уайт. Тя вдигна поглед към него и за миг двамата застинаха неподвижни — мама усмихната, а господин Уайт, вперил очи в нея.

След това той бръкна в джоба на палтото си и извади от там нещо, което отначало *sineokotomche* помисли за книга с меки корици. Мама го пое, раздели гръбчето и тогава нашият герой осъзна, че всъщност това е пачка банкноти — нови, шумолящи, немаркирани...

Но защо господин Уайт плаща на мама? И защо е толкова ядосан от това?

Тогава една мисъл споходи *sineokotomche* — любопитно зряла и ясна мисъл. Ами ако баша му всъщност не е господин Синеок, а господин Уайт? Ако госпожа Уайт е разбрала? Това би обяснило нейната враждебност, както и слуховете в Селото. Би обяснило много неща — работата на мама в „Сейнт Осуалдс“, където той преподаваше,

нескритото ѝ негодуване към съпругата му, а сега и този паричен подарък...

Скрито от поглед зад живия плет, *sineokomotche* проточи шия, за да види, даолови в чертите на този мъж дори най-бледо свое отражение...

Явно бе усетил раздвижването. За миг очите им се срещнаха. Господин Уайт се ококори и *sineokomotche* го видя как се сепна — в този момент нашият герой се обърна и търти да бяга. Въпросът дали има вероятност господин Уайт да му бъде баща беше безусловно второстепенен по отношение на факта, че мама несъмнено би го одрала жив, ако го пипнеше да ги шпионира.

Доколкото видя обаче, господин Уайт изобщо не спомена на мама, че е видял момче на прозореца. Мама пък изглеждаше в добро настроение и престана да се оплаква от безparичие, обаче докато седмиците и месеците се низеха без повече сътресения, подозренията на *sineokomotche* се засилиха и в крайна сметка се превърнаха в желязна увереност...

Патрик Уайт беше баща му.

### **Изпратете коментар:**

*ClairDeLune*: Много ми допада, че историите ти съчетават „действителни“ събития и измислица. Не искаш ли да се върнеш в grupata и да обсъдим процеса на писане? Сигурна съм, че за другите ще бъде полезно да получат представа за твоето емоционално пътуване.

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*sineokomotche*: Джени, познаваме ли се?

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*sineokomotche*: Сериозно! Познаваме ли се?

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche*.  
Публикуван в: 22:35, понеделник, 4 февруари  
Достъп: ограничен  
Настроение: развеселено  
Слуша: „Блак Сабат“: „Параноя“

Е, след като не ми отговаряш, просто ще изтрия постингите ти. Сега си на моя територия, *JennyTricks* и важат моите правила. Струва ми се обаче, че те познавам. Възможно ли е да сме се срещали преди? Възможно ли е да ме преследваш?

*Преследване.* Зловеща дума. Като част от растение, горчиво зелено стебло, което някой ден ще се разпука в нещо отблъскващо. Обаче онлайн нещата стоят различно. Онлайн ние сме фиктивни герои и понякога можем да си позволим лукса да проявяваме антисоциално поведение. До гуша ми дойде да слушам как еди-кой си се почувстввал толкова оскърен от еди-коя си забележка или как някой друг се почувстввал сексуално омърсен от нечий безобиден намек. О, тези хора с техните болни места. Извинявайте, обаче да пишеш коментар с главни букви не е същото като да крешиш. Да дадеш отдушник на язвителността си не е същото като физически удар. Така че изливай го навън, *JennyTricks*. Каквото и да кажеш, няма да се обидя. Признавам обаче, че съм любопитен. Кажи ми, срещали ли сме се преди?

Останалата част от моята публика онлайн демонстрира приятно задоволство — особено *ClairDeLune*, която ми изпраща литературна критика (по нейните думи) на всеки откъс, който напиша, като коментира стила и образите. Твърди, че последният ми опит демонстрира едновременно психологическа интуиция и е пробив към нов и по-зрял стил.

Капитанът, далеч не толкова префинен, апелира за повече драматизъм, за повече страдание, за повече кръв. *Toxic*, който мисли заекс непрекъснато, ме насырчава да се изразявам по-недвусмислено.

Както ме съветва: „Пиши за онова, от което се празниш, пич. Гледай да ме наточиш и мен...“.

Криси пък само ме уверява в обичта си — в своята благоговейна, безkritична и робска обич, а посланието ѝ е: „Адски си як!“, върху знаме с розови сърчица...

*Albertine* не коментира. Рядко го прави по отношение на моите истории. Може би я карат да се чувства неудобно. Надявам се. Защо иначе ги публикувам?

Видях я отново днес следобед. Червено палто, черна коса, кошница в ръка, спускаше се по склона към Малбри. Този път си носех фотоапарата с телеобектива и успях да направя няколко ясни снимки от запустялото местенце горе на „Мил Роуд“, преди някакъв мъж, който си разхождаше кучето, да ме принуди да прекратя разследването си.

Той ме изгледа подозрително. Беше нисък, кривокрак и мускулест — мъже като него, изглежда, винаги испитват недоверие и омраза към мен още щом ме зърнат. И кучето му същото — изкривено, белезниково, с едри зъби и без очи. Изръмжа, когато ме видя. Отстъпих назад.

— Птици — опитах се да обясня. — Идвам тук да снимам птици.

Мъжът ме измери с поглед с нескрито презрение.

— Не се и съмнявам.

Проследи ме с поглед как си тръгвам, без да отрони нито дума повече, но усещах очите му, забодени в кръста ми. Казах си, че трябва да внимавам повече. Хората и бездруго вече ме мислят за откачалка, а последното, което ми се иска, е някой да си спомни как момчето на Глория Уинтър се е спотайвало край „Мил Роуд“ с фотоапарат в ръка...

Обаче не мога да спра да я наблюдавам. Вманиачих се. Един бог знае какво ще направи мама, ако разбере. Тя има кого другого да върти на шиш след погребението на Найджъл (ха!); въпреки че задачата да изпразни апартамента му се падна на вашия покорен слуга.

Не че там имаше бог знае какво. Телескопът му, малко дрехи, компютърът му, половин полица със стари книги. Документи от болницата в една картонена кутия под леглото. Очаквах повече — поне дневник — но явно опитът го беше направил по-предпазлив. Ако Найджъл изобщо си бе водил дневник, той вероятно беше в къщата на

Емили, където прекарваше повечето време и където можеше да разчита, че писанията му са защитени от любопитни очи.

Тук няма и следа от гаджето на Найджъл. Нищичко — нито косъм, нито снимка. Тясното легло все още е неоправено, покривката е придърпана небрежно над съмнително чистите чаршафи, обаче тя не е спала тук. Няма и полъх от нейното ухание, няма нейна четка за зъби в банята, няма чаша за кафе в мивката със следа от устните ѝ. Апартаментът миришеше на непроветreno легло, на застояла вода, на влага, така че щеше да ми отнеме по-малко от половин ден да натъпча съдържанието му в един микробус и да го откарам на сметището, където всичко ценно ще бъде съхранено и рециклирано, а останалото ще заровят за нещастие на бъдещите поколения.

Не е ли интересно до колко нищожно малко се свежда човешкият живот? Малко стари дрехи, кутия с документи, няколко мръсни чинии в мивката. Наполовина празен пакет цигари, пъхнат в чекмеджето на нощното шкафче — тя не пуши, така че той сигурно ги е държал тук за безсънните нощи, през които от кръглото прозорче на тавана ще наблюдава небето с телескопа си и ще се опитва през леко замърсения въздух да зърне кристалната мрежа от звезди.

Да, брат ми обичаше звездите. И почти нищо друго. Със сигурност мен никога не ме е обичал. И двамата не ме обичаха, разбира се, обаче аз се страхувах повече от Найджъл, понеже той страдаше най-силно заради очакванията на мама...

Ох, тези очаквания. Питам се как точно ги е разбирал Найджъл. Наблюдаваше отстрани, блед в черните си дрехи, неизменно стиснал юмруци, така че разтвореше ли длани, се виждаха малките червени полумесеци, издълбани от ноктите му в длани, следи, които той прехвърляше върху моята кожа, когато двамата останехме насаме...

Апартаментът на Найджъл еmonoхромен. Сиви чаршафи под черно-бяла завивка, гардероб в саждени и черни тонове. Човек би допуснал, че той ще се откаже от тази практика, но времето не се отразяваше на цветовата гама на брат ми. Чорапи, якета, пуловери, джинси. Нито една риза, нито една фланелка, нито дори чифт гащета, които да не са в утвърденото черно или сиво...

Найджъл беше на пет, когато татко ни напусна. Често съм се питал дали помни да е носел цветни дрехи, докато е бил все още единственото дете? Дали понякога е ходел на брега и си е играел на

соления жълт пяськ? Или пък е лежал там с татко нощем и му е показвал съзвездията? Какво всъщност търсеше, докато се взираше в небето със своя телескоп „Джуниър“ (купен с парите, които беше спечелил като разносач на вестници)? Откъде извираше гневът му? И най-вече как така беше решено, че той трябва да е черен или пък Бен — син? И дали ако ролите бяха разменени, нещата щяха да се развият различно?

Май никога няма да разбера. Може би трябваше да го попитам. Обаче двамата с Найджъл всъщност никога не сме разговаряли, дори и като деца. Съжителствахме някак, водехме своеобразна партизанска война напук на неодобрението на мама и всеки нанасяше възможно най-много поражения на омразния враг.

Брат ми така и не ме опозна, бях само средоточието на гнева му. А единствения път, когато аз усетих някаква близост с него, си замълчах, понеже се страхувах от възможните последствия. Обаче ако всеки човек убива онова, което обича, нима и обратното не трябва да е вярно? Дали всеки човек обича онова, което убива? И дали любовта е липсващата ми съставка?

Включих компютъра му. Прегледах набързо любимите му сайтове. Резултатът беше какъвто подозирах — линкове към телескопа „Хъбъл“, към снимки на галактики, към уебкамери на Северния полюс, към чатрумове, в които фотографи обсъждат последното слънчево затъмнение. Малко порно, абсолютно стандартно, малко законно свалена музика. Влязох в пощата му — беше оставил паролата отворена — но не открих нищо интересно. Нито дума от *Albertine*, никакви имейли, никакви снимки, никакви признания, че я познава.

Нямаше и никаква друга следа, никаква официална кореспонденция, с изключение на няколко реда всеки месец от терапевта му; никакво доказателство за тайна връзка, нито дори кратичка бележка от приятел. Брат ми е имал по-малко приятели от мен и тази мисъл ми се стори учудващо трогателна. Моментът обаче не е подходящ за състрадание. Брат ми знаеше опасностите още от самото начало. Просто не трябваше да се пречка, това е. Не съм виновен аз, че го направи.

Намерих най-чистата му чаша и си пригответих чаша чай. Не беше „Ърл Грей“, но щеше да свърши работа. После влязох в *badguysrock*.

*Albertine* не беше онлайн. Криси обаче както винаги ме очакваше и аватарът ѝ примигваше самотно. Отдолу емотикон и умолително послание: „На *Chrysalisbaby* ѝ е лошо“.

Е, не съм съвсем изненадан. Сиропът от ипека понякога има неприятни странични ефекти. Въпреки това вината не е моя, пък и днес имам по-неотложни грижи.

Бързо прегледах пощенската си кутия. *Captainbunnykiller* се чувства добре. *BombNumber20* е отегчен. Въпросник от Клеър, озаглавен: „Каква откачалка сте?“.

Ммм. Сладко. И типично за Клеър, чието познание за човешката психология — доколкото изобщо го има — е почерпано предимно от полицейски филми и от сериали със заглавия като „Синьо убийство“, в които сприхави жени профайлъри преследват подмокрящи леглата психопати, като проникват в престъпното съзнание...

Е, каква точно откачалка съм аз, Клеър? Да видим резултатите.

„Поздравления, скъпи мой! Ти си злонамерен нарцисист. Ти си сладкодумен, обаятелен, манипулативен и си в голяма степен напълно лишен от уважение към околните. Харесва ти лошата слава и искаш да прибягваш до насилие, за да задоволяваш желанието си за незабавно удовлетворение, макар че тайно вероятно се чувствуаш неадекватен. Възможно е да страдаш от параноя и си склонен да живееш в света на мечтите, в който винаги си център на вниманието. Трябва да потърсиш професионална помощ, понеже си потенциална заплаха за себе си и за околните.“

Скъпата Клеър. Много си я харесвам. И всъщност убедеността ѝ, че може да ме анализира, е доста трогателна. Само че въпреки всичките ѝ психологически брътвежи съзнанието ѝ в най-добрния случай е на неопитен социален работник, освен това самата тя не е стабилна, както вероятно ще установим след време.

Разбирате ли, дори Клеър поема рискове онлайн. По време на онова, което минава за нейната „истинска“ работа — да раздава хвалебствия на бездарните и да осигурява банална утеша за

екзистенциално затормозените — Клеър тайно прекарва часове наред онлайн, където ъпдейтва фен сайта си за Ейнджъл Блу, създава банери, рови из мрежата за картички, коментари, интервюта, слухове, гостувания или каквато и да било информация за неговите настоящи координати. Освен това редовно му пише и на уебсайта си е постнала малка сбирка от негови собственоръчно написани отговори, които са вежливи, но безлични, и които само наистина вманичен човек би приел за окуражаващи...

Клеър обаче е вманичена. Благодарение на моя линк към нейния *WeJay* знам, че тя пише фен фикшън за неговите герои — а понякога и за самия него — еrotична белетристика, която с течение на времето става все по-дръзка. Освен това рисува портрети на своя любим и шие възглавници, върху които принтира лицето му. Спалнята ѝ у дома е пълна с такива възглавници, предимно розови — любимиия ѝ цвят — като на някои от тях е изобразено и нейното лице до неговото, оградени със сърце.

Клеър следи и кариерата на съпругата му — актриса, за която той е щастливо женен вече пет-шест години — макар че от скоро Клеър е започнала да се отдава и на обнадеждени очаквания. Онлайн приятелка — която се логва под псевдонима *sapphiregirl* — я осведомила за връзката между съпругата на Ейнджъл и колега от снимачната площадка на новия ѝ филм.

Което доведе до масирани нападки срещу госпожа Ейнджъл в някои от скорошните постове в дневника ѝ. Чувствата ѝ стават пределно ясни след последната ѝ публикация. Не иска никой да наранява Ейнджъл и е малко озадачена, че толкова интелигентен мъж като него още не се е примирил с факта, че съпругата му е... ами, недостойна.

*sapphiregirl* несъмнено няма вина, че такава връзка всъщност няма — слуховете се разпространяват толкова лесно, пък и тя откъде би могла да знае, че Клеър ще реагира толкова импултивно? Би било интересно да се види каква ще е нейната реакция, ако — по-скоро когато — ѝ пишат адвокатите на Ейнджъл.

Питате откъде съм сигурен. Е, човек може и да не обърне внимание на писмо по електронната поща, но писмо на адреса на госпожа Ейнджъл, придружено с кутия шоколадови бонбони — в този случай съдържаща неочеквана изненада, проследими до *ClairDeLune* и

изпратени в радиус от десетина километра до дома ѝ — е нещо доста по-зловещо.

Естествено тя ще отрича. Но дали Ейнджъл Блу ще ѝ повярва? А Клеър е толкова верен фен, тя пътува до Америка, за да гледа своя кумир на сцената; ходи на всяко събиране, та дано го зърне. Какво би направила, ако получи, да кажем, съдебна заповед или дори укор от своя човек? Подозирам, че е доста избухлива — може би дори леко ненормална. Какво би я накарало да превърти? Няма ли да е забавно да узнаем?

В момента обаче ме вълнуват други неща. Човек винаги трябва да разчиства подире си. А кашата с Найджъл в крайна сметка забърках аз — забърках кашата, но не го убих.

Дали убийството се предава по наследство? Почти съм убеден, че е така. Кой ли ще е следващият? Може би аз ще пукна от свръхдоза или пък ще ме намерят пребит до смърт на някоя тъмна уличка. Катастрофа? Някой ще ме бълсне и ще избяга? Или пък ще изглежда като самоубийство — шишенце с хапчета до ваната, изцапан с кръв бръснач върху плочките?

Може да е всичко, разбира се. Убиецът би могъл да е всеки. Така че залагай на сигурното. Не рискувай. Не забравяй какво се случи с другите двама...

Пази си гърба, *sineokomotche*.

## 12

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 01:22, вторник, 5 февруари

Достъп: публичен

Настроение: предпазливо

Слуша: „Олтърд Имиджис“: „Честит рожден ден“

Открай време умее да си пази гърба. През годините му се наложи да учи. Толкова лесно стават нещастни случаи, а и мъжете от семейството му явно са много податливи. Оказва се, че дори баща му, за когото *sineokotomche* смяташе, че просто е излязъл да си купи цигари и не си е направил труда да се върне, е станал жертва на фатален инцидент, в конкретния случай катастрофа без виновни — каквато в болницата в Малбри наричат „специалитетът на събота вечер“. Много алкохол, малко търпение, може би семейна криза...

Тряс!

Затова не би трябвало да бъде изненада, че *sineokotomche* стана такова. Без направляващо бащино влияние, с властна и амбициозна майка и по-голям брат, склонен да решава всички проблеми с юмруци. Не е нужно да си гений, за да се досетиш за резултата, нали? А той има не само основни познания по психология.

„Поздравления! Имате Едипов комплекс. Необичайната ви близост с майка ви задушава способността ви да се развивате като емоционално уравновесено човешко същество. Нееднозначното ви отношение към нея се проявява в изпълнени с насилие фантазии, често от сексуален характер.“

„Ами — пфу!“, както би казал Капитана.

Найджъл сигурно е тъгувал за баща си, обаче този човек не означаваше нищо за *sineokotomche*. Дори не беше истинският му баща — на снимките не откриваше никаква прилика със себе си. Може би имаше прилика с Найджъл — с големите четвъртити ръце, с черната коса, падаща върху лицето, с малко прекалената хубост на устата, прикрила заплаха за насилие. Мама често намекваше, че у Питър Уинтър е имало жестока жилка, а ако някое от момчетата направеше пакост, тя заявяваше, размахвайки онова парче кабел: „Добре че баща ви го няма. Щеше да ви даде да се разберете“.

Ето как думата „баща“ се сдоби, така да се каже, с отрицателни конотации. Отворено, зеленикаво, жълчно звучене като мътната вода под пристана в Блакпул, където ходеха на рождения му ден. *sineokotomche* обичаше морския бряг, обаче пристанът го плашеше, приличаше му на животинска вкаменелост — може би динозавър — цялата вкостеняла, но все още достатъчно опасна със своите кални лапи и изпочупени зъби.

Пристан. Питър. Пиер на френски. Думите не могат да ме наранят...

След като видя господин Уайт с мама, любопитството на нашия герой към Патрик Уайт нарасна. Улови се, че наблюдава господин Уайт винаги когато го срещне в Селото — върви към „Сейнт Осуалдс“ с чанта в едната ръка и с купчина тетрадки в другата, в неделя се разхожда в парка заедно с госпожа Уайт и с Емили — вече двегодишна и тъкмо проходила — играе си с нея, разсмива я...

Хрумна му, че ако господин Уайт му е баща, значи Емили му е сестра. Представи си се с малка сестричка, как помага на мама да се грижи за нея, как ѝ чете приказки преди лягане. Започна да ги следи, сядаше в парка там, където те обичаха да ходят, преструваше се, че чете, а всъщност ги наблюдаваше...

Не се осмели да попита мама за истината. Пък и не се налагаше. Усещаше я със сърцето си. Патрик Уайт беше баща му. Понякога нашият герой обичаше да си мечтае, че някой ден баща му ще дойде и ще го отведе надалеч...

Би могъл да го сподели, казваше си. Би могъл да го сподели с Емили. Само че господин Уайт се стараеше с всички сили дори да не го поглежда. Човек, който дотогава винаги го беше поздравявал

сърдечно на улицата, винаги го беше наричал „млади човече“ и го беше питал как върви в училище...

Не беше само защото Емили е толкова по-интересна и приятна. Имаше нещо в изражението на господин Уайт, в гласа му, когато нашият герой се приближаваше до него, някаква предпазливост, почти страх...

Обаче защо господин Уайт ще се страхува от деветгодишно момче? Ншият герой нямаше как да разбере. Да не би да се боеще, че *sineokotomche* може да навреди на Емили? Или се страхуваше да не би госпожа Уайт да открие тайната му?

Започна да пропуска часове в училище и да се навърта край „Сейнт Осуалдс“. Криеше се зад бараката за инструменти и оглеждаше двора в междучасията, потока от момчета със сини униформи, учителите с техните пърпорещи на вятъра черни мантии. Във вторник господин Уайт отговаряше за училищния двор и *sineokotomche* го наблюдаваше жадно от скривалището си как върви по асфалта, поспира от време на време да размени няколко думи с един или друг ученик...

— Репетиция на струнния квартет довечера, Джоунс. Да не си забравиш нотите.

— Няма, сър. Благодаря ви, сър.

— Хъдсън, прибери си ризата в панталона, ако обичаш. Не си на плажа в Брайтън...

*sineokotomche* си спомня онзи вторник, когато се падна десетият му рожден ден. Не че очакваше някакво празненство. Тази година му беше доста безрадостна, ако не броим посещенията в Имението, парите не достигаха, мама беше напрегната и за пътуване до Блакпул не можеше да става и дума — имаха твърде много работа. Едва ли можеше да се надява дори на празнична торта. Въпреки това през онази сутрин във въздуха виташе нещо специално. Беше на десет години. Първият голям юбилей. Жivotът му в двуцифрене число. На път към „Сейнт Осуалдс“ си каза, че може би вече е време да узнае истината за Патрик Уайт...

Откри го в училищния двор, няколко минути преди края на училищното събрание. Господин Уайт стоеше до входа на сградата за средния курс, преметнал през едната си ръка избелялата си мантия и с чаша кафе в другата. След минута-две дворът щеше да се напълни с

момчета, но сега нямаше никой, освен нашия герой, разбира се, който тутакси се забелязваше, понеже не беше с униформа и стърчеше на портата с герба и мотото на училището на латински — *Audere, agerre, auferre*, чийто смисъл разбираше благодарение на господин Пийкок: „Смелост, борба, победа“.

Неочаквано обаче смелостта напусна *sineokotomche*. Беше отчаяно убеден, че ще запелтечи, че думите, които толкова копнеше да изрече, ще се накъсат и ще се изронят в устата му. А и господин Уайт изглеждаше заплашителен дори без черната си роба — по-висок и по-строг от обикновено, наблюдаваше как нашият герой се приближава решително, заслушан в шума от стъпките си в павирания двор...

— Какво търсиш тук, момче? — попита той и гласът, макар и тих, прозвуча ледено. — Защо ме следиш?

*sineokotomche* го погледна. Сините очи на господин Уайт му се сториха много, много нависоко.

— Г-г-господин Уайт — поде той. — Аз... аз...

Заекването започва в главата. То е проклятието на очакването. Затова той си говореше съвсем нормално понякога, а друг път думите се превръщаха във върви и го омотаваха в мрежа, която сам си беше оплел.

— Аз... аз... — Нашият герой усещаше как лицето му почервениява.

Господин Уайт го изгледа.

— Виж какво, нямам време за това. Звънецът ще удари всеки момент.

*sineokotomche* направи последен опит. Трябваше да узнае истината. В крайна сметка днес беше рожденият му ден. Опита да си се представи в синьо, в синьото на „Сейнт Осуалдс“, пеперуденосиньо. Виждаше думите като пеперуди, които излизат от отворена уста, и попита почти гладко:

— Господин Уайт, вие ли сте баща ми?

За един кратък миг ги обгърна тишина. И после, тъкмо когато удари училищният звънец на „Сейнт Осуалдс“, *sineokotomche* видя как изражението на Патрик Уайт преминава от изненада в удивление, а после се превръща в озадачена жал.

— Това ли си мислел? — попита той най-накрая.

*sineokotomche* просто го гледаше. Край тях дворът се пълнеше със сините униформи на „Сейнт Осуалдс“. Чуруликаха гласове, кръжаха като птички. Някои от момчетата го зяпаха — самотна лястовичка сред ято сини папагалчета.

След малко господин Уайт се отърси от вцепенението си.

— Чуй — поде той категорично, — не знам откъде ти е хрумнало това, но не е вярно. Наистина не е. И ако те хвана да разпространяваш такива слухове...

— Значи н-н-не сте ми б-баша? — попита *sineokotomche*, а гласът му отново затрепери.

— Не, не съм.

За миг думите сякаш изгубиха смисъл. *sineokotomche* беше толкова сигурен... Но господин Уайт казваше истината, четеше го в сините му очи. Но в такъв случай защо даде пари на мама? И защо го направи тайно?

И тогава всичко си дойде на място в главата му като сглобени елементи от конструктор. Май беше очевидно. Мама изнудваше господин Уайт — *изнудване*, зловеща дума, като бял комедиант с почернено лице. Господин Уайт беше кривнал от правия път и мама някак си бе разбрала. Това обясняваше шушуканията, начина, по който госпожа Уайт гледаше мама, гнева на господин Уайт, а сега и презрението му. Този мъж не му беше баща, това си мислеше момчето. Този мъж изобщо не даваше и пет пари за него.

*sineokotomche* вече усещаше как сълзите започват да парят под клепачите му. Ужасни, безпомощни, детински сълзи на разочарование и срам. „Моля те, само не пред господин Уайт“, умоляваше всевишния, но и той като мама беше непреклонен. И той като няя понякога се нуждае от проява на разкаяние.

— Добре ли си? — попита господин Уайт и неохотно положи ръка на рамото му.

— Добре съм, благодаря — отговори *sineokotomche* и изтри носа с опакото на дланта си.

— Не знам откъде ти е хрумнало, че...

— Оставете. Наистина, добре съм — увери го той и съвсем спокойно се отдалечи с изпънат гръб, макар отвътре да бе развалина, макар да имаше усещането, че умира.

„Днес е рожденият ми ден — повтаряше си той. — Днес заслужавам да бъда специален. Каквото и да ми струва, на всяка цена, каквото и наказание Бог или мама да ми наложат...“

Ето защо петнайсет минути по-късно се озова не обратно в училището, а в края на Улицата на милионерите, вдигнал поглед към Имението.

За пръв път *sineokotomche* отиваше в Имението сам. Посещенията му заедно с братята му и с мама винаги бяха строго контролирани, затова си даваше сметка, че ако мама узнае къде е отишъл, ще го накара да съжалява, че изобщо се е родил. Днес обаче не се боеше от нея. Днес явно го беше завладял бунтовен дух. Поне днес негова милост беше в настроение да извърши простъпка.

Градината беше отделена от улицата с ограда от ковано желязо. В далечния край имаше каменна стена, а околовръст — жив плет от трънки. Като цяло положението не изглеждаше обещаващо. Само че *sineokotomche* беше изпълнено с решимост. Откри местенце, откъдето да пропълзи, като внимаваше с клонките и бодилите, които захващаха косата му и се забиваха през фланелката му, и се промъкна от другата страна на плета, на територията на Имението.

Мама го наричаше „парка“, а д-р Пийкок — „градината“, макар че бяха повече от четири акра овощна и зеленчукова градина и морави, плюс оградената със зид розова градина, с която д-р Пийкок толкова се гордееше, езерцето и старата оранжерия, където сега държаха саксии и градинарски инструменти. По-голямата част от градината обаче беше гориста, което устройваше идеално *sineokotomche*, имаше алеи с рододендрони, които лумваха с кратка слава през пролетта, а през лятото ставаха същински скелети, злокобно надвиснали над пътеката — идеално прикритие за човек, който иска да проникне незабелязан вътре.

*sineokotomche* изобщо не умуваше какво го е тласнало към Имението. Не можеше да се върне в „Сейнт Осуалдс“ обаче, не и след случилото се. Естествено не се осмеляваше да се върне у дома, а в училище щяха да го накажат, че е закъснял. В Имението обаче беше спокойно, скришно и безопасно. Стигаше му дори да бъде там, да се гмурне в гъстата ниска растителност, да слуша лятното жужене на

пчелите високо горе сред листатия балдахин и да усеща как туптенето на сърцето му се забавя до своя естествен ритъм. Все още беше потънал дълбоко в тревожните си мисли и на една от алеите между дърветата едва не се бълсна в д-р Пийкок, застанал на входа на розовата градина с градински ножици в ръка и с навити до лактите ръкави на ризата.

— Теб пък какво те води тук тази сутрин?

За един кратък миг *sineokotomche* не бе в състояние да отговори. После погледът му се плъзна покрай д-р Пийкок и видя — пресния гроб, купчината пръст, навитото квадратно парче торф, оставено настриани...

Д-р Пийкок му се усмихна. Беше доста сложна усмивка, едновременно тъжна и съучастническа.

— Опасявам се, че ме хвана на местопрестъплението — каза той и посочи към прясно изкопания гроб. — Давам си сметка как ти изглежда, но с напредването на възрастта чувствителността на човек прогресивно нараства. На теб може и да ти прилича на старческа глупост...

*sineokotomche* го гледаше, без да разбира нито думичка.

— Искам да кажа, че се сбогувах с един стар и много верен приятел — обясни д-р Пийкок.

За миг *sineokotomche* отново не беше сигурно какво точно има предвид възрастният човек. И тогава си спомни териера на д-р Пийкок, над когото старецът буквально трепереше. *sineokotomche* не обичаше кучета. Бяха прекалено нетърпеливи, прекалено непредсказуеми.

Потръпна и леко му се догади. Помъчи се да си спомни името на териера, но в главата му се въртеше само „Малкълм“ — името на неродения му близнак, в очите му безпричинно бликнаха сълзи и главата го заболя...

Д-р Пийкок обгърна раменете му с ръка.

— Не се разстройвай, синко. Жivotът му беше хубав. Сигурен ли си, че си добре? Целият трепериш.

— Не ми е много д-добре — отговори *sineokotomche*.

— Така ли? Ами тогава най-добре да те заведа в къщата, нали? Ще ти пригответя да пийнеш нещо разхладително. А после сигурно ще трябва да се обадя на майка ти...

— Недейте! Моля ви! — възклика *sineokotomche*.

Д-р Пийкок го изгледа.

— Добре, разбирам — увери го той. — Не искаш да я тревожиш. Приятна жена в много отношения, но прекалено покровителствена. Освен това — очите му се присвиха в палава усмивка — прав ли съм, като предполагам, че в тази слънчева лятна утрин насладата от учебния процес не е била достатъчна, за да те задържи в класната стая и естествознанието взискателно е привлякло цялото ти внимание?

Според *sineokotomche* това означаваше, че кръшкането му от училище е разкрито.

— Моля ви, господине, не казвайте на мама.

Д-р Пийкок поклати глава.

— Не виждам причина да ѝ казвам — отвърна той. — И аз съм бил момче някога. Охлюви, буболечки и опашки на кучета. Риболов в реката. Обичаш ли да ловиш риба, млади човече?

*sineokotomche* кимна, макар че никога не беше опитвало и нямаше да опита.

— Превъзходно хоби. Излизаш на чист въздух. Разбира се, аз си имам градината... — Хвърли поглед през рамо към купчината пръст и зейналия гроб. — Ще ми дадеш ли малко време? После ще пригответя да пийнем нещо.

*sineokotomche* наблюдава мълчаливо как д-р Пийкок зарина гробчето. Всъщност не му се искаше да наднича вътре, но и не можеше да отмести поглед. Нещо стегна гърдите му, крайниците му се вдървиха, свят му се зави. Да не би наистина да беше болен? Или се дължеше на шумовете от копането — на металното стържене на лопатата, на възкселата зеленчукова миризма, на влудяващото трополене на буците пръст в зейналия гроб.

Най-сетне д-р Пийкок оставил лопатата, но не се обърна веднага. Остана прав до надгробната могила с ръце в джобовете и с наведена глава толкова дълго, че *sineokotomche* се зачуди дали не го е забравил.

— Добре ли сте, господине?! — попита то най-накрая.

Гласът му накара д-р Пийкок да се обърне. Беше свалил градинарската си шапка и примижаваше от слънцето.

— Сигурно ме мислиш за страшно сантиментален — каза. — Такава церемониалност заради едно куче. Ти някога имал ли си куче?

*sineokotomche* поклати глава.

— Жалко. Всеки трябва да си има куче. Все пак си имаш братя. Обзалагам се, че е много забавно.

*sineokotomche* се опита да си представи света така, както го виждаше д-р Пийкок, свят, в който братята му са страшно забавни, където момчетата ходят на риба, имат си кучета, играят крикет на поляната...

— Днес е рожденият ми ден — каза той.

— Така ли? Днес?

— Да, господине.

Д-р Пийкок се усмихна.

— Ах, помня рожденияте си дни. Желе и сладолед, торта със свещички. Днес вече не го празнувам. Двайсет и четвърти август, нали? Моят беше на двайсет и първи. Бях забравил, ти ми припомни.

— Този път изгледа момчето замислено. — Мисля, че трябва да отбележим повода. Не мога да предложа бог знае какво, но ще направя чай и имам малко кифлички с глазура, понеже... — усмихна се широко и палаво той, все едно беше момче с изкуствена брада и много убедително предрешено като старец, — ... ние, Девите, трябва да се подкрепяме.

Наглед не е бог знае какво, нали? Чаша „Ђрл Грей“, кифличка с глазура със забодено в нея късо пънче от свещ. Само че в спомените на *sineokotomche* този случай изпъква като позлатено минаре на сред гола пустош. Помни всяка подробност с идеална, повишена точност: сините розички на чашата, почукването на лъжичката о порцелана, кехлибареният цвят и мириз на чая, полегатият сноп слънчеви лъчи. Дребни неща, но отчетливостта им напомня на невинност. Не че той изобщо някога е бил невинен, но на този ден почти се почувства невинен, а сега, обърне ли поглед назад, съзнава, че това е бил последният ден от детството, изтекъл между пръстите му като пясък...

### Из pratете коментар:

*ClairDeLune*: Радвам се, че изследваш темата по-подробно, *sineokotomche*. Главният ти герой често изглежда студен и безчувствен, освен това ми харесва как намекваш за скритата му уязвимост. Изпращам ти списък с книги, които може да ти бъдат от

полза. Току-виж си решил да си нахвърляш някои бележки преди следващата ни среща. Надявам се скоро пак да се видим!

*chrysalisbaby*: как ми се иска и аз да съм била там (плаче)

## 13

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 01:45, вторник, 5 февруари

Достъп: публичен

Настроение: хищно

Слуша: „Нирвана“: „Намирисва на младежка лудост“

След това д-р Пийкок се превърна в герой за *sineokotomche*. Обратното би било странно, понеже д-р Пийкок притежаваше всички качества, които будеха възхищението му. Поразен от личността му, копнеещ за одобрението му, той живееше за онези кратки мигове на разнообразие — посещенията си в Имението — и попиваше всяка дума на д-р Пийкок.

Сега *sineokotomche* помни единствено откъслечните прояви на благоволение. Разходка в розовата градина, чаша „Брл Грей“, мимоходом подхвърлена дума. Нуждата му още не се бе превърнала в копнеж, нито обичта му — в ревност. Пък и д-р Пийкок умееше да накара всички да се почувстват специални — не само Бен, а и братята му, дори мама, която беше корава като камък, беше подвластна на неговото обаяние.

После дойде годината на приемния изпит. Бенджамин беше на десет. Бяха минали три години и половина от първото му посещение в Имението. През това време много неща се бяха променили. В училище вече не го тормозеха след случая с пергела; (децата се научиха да не го закачат), но въпреки това той се чувстваше нещастен. Беше се прочул като задръстеняк — смъртен грях в Малбри — а това заедно с предишния му статут на откачалка и на особняк беше равносилно на социално самоубийство.

Не помогна и фактът, че благодарение на мама се разчу и за неговата дарба. В резултат дори учителите започнаха да гледат на него различно — някои от тях с възмущение. Различното дете е трудно дете

или поне така смятаха учителите на „Аби Роуд“ и вместо да бъдат заинтригувани, мнозина бяха подозрителни, някои — нескрито саркастични, като че ли очакванията на мама и собствената му неспособност да се приспособи към посредствеността на това място бяха нападка срещу тях.

Мама и нейните очаквания. По- силни от всяко, разбира се, след като дарбата му стана официално достояние, след като вече си имаше и име — официално име, синдром, който дъхаше на святост и на болест, с мъхнати тъмносиви съскави съгласни и със сочен католически оттенък.

Не че имаше значение, казваше си той. Още една година и ще бъде свободен. Свободен да посещава училището „Сейнт Осуалдс“, което мама описваше в такава привлекателна светлина, че той почти се омагьосваше, и за което д-р Пийкок говореше с такава обич, че той остави страховете си и се впусна в задачата да стане онова, което се очакваше от него, да се превърне в сина, който старецът никога не бе имал, в отломък от стария каменен блок, както се изразяваше...

Понякога Бенджамиン се питаше какво ще се случи, ако се провали на приемния изпит. Но тъй като мама отдавна вече смяташе изпита просто за формалност, за поредица от документи за подпис, преди той да влезе през свещената порта, *sineokotomche* знаеше, че е най-добре да премълчи притесненията си.

Братята му учеха в „Сънибанк Парк“. Римува се с тъпак, заявяваше им той, което разсмиваше Бръндан, обаче вбесяваше Найджъл, който — успееше ли да го хване — понякога го стискаше с колене и започваше да го млати с юмруци, за да го разреве, и крещеше: „Майната ти, откачалка такава“, докато накрая не се източи или пък мама не чуе и не дотърчи...

Найджъл беше на петнайсет години и го мразеше. Мразеше го още от самото начало, но сега омразата му разцъфтя. Може би завиждаше за вниманието, което получаваше брат му, или пък беше просто заради тестостерона. Така или иначе, колкото повече растеше, толкова по-целенасочено се стараеше да кара брат си да страда, независимо от последиците.

Бен беше кълощав и нисък. Найджъл вече беше едър за възрастта си, имаше броня от младежка мускулатура и владееше всякакви наистина непроследими начини да причинява болка — иглички, хапане

и щипане, коварни подривания под масата — обаче ядосаше ли се, изоставяше предпазливостта и без да се страхува от наказание, започваше да налага брат си с юмруци и да го рита...

Измишълотините само влошаваха нещата. Найджъл явно пет пари не даваше за наказанието и просто го използваше като извинение, за да подхранва негодуванието си. Боят го озлобяваше още повече. Ако го изпратеха да си легне гладен, той насила тикаше в устата на брат си паста за зъби или мръсотия, или паяци, старателно събрани на тавана и пазени за подобни случаи.

Брендан, предпазлив както винаги, приемаше естествения ред на нещата. Може би беше по-умен, отколкото си мислеха. Може би се страхуваше от възмездие. Беше също и прекалено чувствителен — ако мама набиеше Найджъл или Бен, той ревеше заедно с тях — но поне не представляваше заплаха и понякога дори черпеше Бен с бонбони, ако Найджъл беше безопасно далеч.

Брендан ядеше много сладко и вече започваше да си личи. Бялото кълбо на корема му провисваше под колана на магарешкокафявите му памучни панталони, гърдите му под провисналите кафяви пуловери бяха пълни и момичешки, и макар че Бен би имал шанс за победа, ако двамата заедно се опълчеха на Найджъл, на Брендан просто не му стискаше. Затова Бен се научи сам да се грижи за себе си и да си плюе на петите, когато облеченият му в черно брат беше наблизо.

Промениха се и други неща. *sineokotomche* растеше. Честа жертва на главоболията, той вече получаваше и миграна, която започваше като пулсираща светлина, прорязана от зловещи цветове. След това идваше ред на вкусовете и на миризмите, по-силни от когато и да било преди: на развалени яйца, на креозот, притаената воня на витаминната напитка и накрая се проявяваше гаденето, болката, която го премазваше като канара и го погребваше жив.

Не можеше да спи, не можеше да мисли, едва успяваше да се концентрира в училище. И като че ли това не стигаше, ами и говорът му, колеблив поначало, се превърна в истинско заекване. *sineokotomche* знаеше какво е това. Дарбата му — неговата чувствителност — се бе превърнала в отрова за него. В отрова, която бавно пълзеше в тялото му и пътьом го превръщаше от здрава кръв и кости в нещо, на което мама трудно съчувстваше.

Разбира се, тя викаше лекар, който отначало отдаде главоболието на растежа, а след това, когато мигрената не изчезна — на стреса.

— На стрес ли? Че от какво е стресиран? — възклика вбесено мама.

Още повече я дразнеше мълчанието му и накрая се стигна до поредица неловки разпити, от които той се почувства още по-зле. Бързо се научи да не се оплаква, да се преструва, че му няма нищо, дори когато му беше толкова зле, че сякаш ей сега щеше да припадне.

Разработи си собствен начин да се справя с болката. Научи се кое лекарство да краде от шкафчето на мама. Научи се да преодолява фантомните усещания с вълшебни думи и образи. Взе ги от картите на д-р Пийкок, от книгите, от тъмните кътчета на сърцето си...

Повечето виждаше в синьо. Синьо, цвета на контрола. Винаги го беше свързвал с мощта, мощност като тази на електричеството, а сега се научи да си представя себе си в черупка от горящо синьо, недосегаем, непобедим. Там беше в безопасност от всичко. Там се зареждаше с енергия. Синьото означаваше сигурност. Синьото означаваше спокойствие. Синьото беше цветът на убийството. Записваше мечтанията си в същата Синя книжка, в която записваше историите си.

Освен фикцията обаче има и други начини за справяне с юношеския стрес. Трябва ти само подходяща жертва, за предпочитане такава, която не може да отвръща на удара, жертвен агнец, който да поеме вината за всичко, което си изстрадал.

Пъrvите жертви на Бенджамин бяха осите, понеже една го беше ужилила, когато беше понечил да отпие от полупразна кутийка кокакола, оставена без надзор на лятното слънце. След този случай всички оси бяха виновни. Отмъщаваше им, като ги ловеше с капани от буркани, наполовина пълни със сладка вода, а после пронизваше с връхчето на игла омразното същество и гледаше как то се бори и бавно умира, показва и прибира бледото си жило и извива отвратителния корсет на тялото си, все едно е най-миниатюрната танцьорка на прът на света.

Понякога ги показваше и на Брендан и го наблюдаваше как мърда неловко.

— О, недей, това е отвратително — казваше Брен с разкривено от смайване лице.

— Защо, Брен, това е само една оса.

— Знам, обаче... — свиваше рамене той.

Бен вадеше иглата и освобождаваше осата. Насекомото, почти разполовено, започваше да прави мъчителни кълбета. Брен потръпваше уплашено.

— Сега доволен ли си?

— То още мърда — отбелязваше Брен с разкривено от страх и отвращение лице.

Бен изсипваше съдържанието на буркана на масата пред него:

— Ами убий я тогава.

— О, моля те, Бен.

— Хайде, убий я. Избави я от страданията ѝ.

— Н-не мога — отвръщаше Брендан вече почти разплакан. — Аз просто...

— Направи го! — щипваше го по ръката Бен. — Направи го, убий я... веднага...

Някои хора са родени убийци. Брендан не беше от тях. А Бенджамин се наслаждаваше кисело на глупавата безпомощност на Брендан, на хлипането му, когато Бен отново го ошипеше, на начина, по който се свиваше в ъгъла, обхванал главата си с ръце. Брендан никога не се противопоставяше. Бен беше с три години по-малък и с почти петнайсет килограма по-лек, но въпреки това никак не му беше трудно да го ступа. Не че го мразеше, обаче слабостта на брат му беше ввесяваща и засилваше желанието на Бен да го засегне още по-силно, да го гледа как се гърчи като оса в буркан...

Да, може би беше малко жестоко. Брендан не беше направил нищо нередно. Обаче така получаваше усещането за контрол, какъвто нямаше, и му помагаше да се справя със засилващия се стрес. Сякаш като тормозеше брат си, можеше да премести собственото си страдание, да избяга от онova, което го затваряше в клетката си от миризми и цветове.

Не че много се замисляше. Действията му бяха просто инстинктивни, самозащита срещу света. По-късно *sineokomotche* щеше да узнае, че този процес се нарича „пренасочване“. Интересна дума, обагрена в блатно синьо-зелено, която му напомня за рисунките, които братята му лепяха по ръцете си — евтини и мръсни изкуствени татуировки, които цапаха ръкавите на училищните им ризи и им

носеха неприятности в час. Но накрая той някак се научи да се справя. Най-напред с помощта на капаните за оси, после с мишките и накрая с братята си.

Я виж своето *sineokotomche* сега, мамо. Надмина всички очаквания. Ходи на работа, облечен с костюм — най-малкото, за да поддържа преструвката. Носи кожено куфарче. В названието на служебния му пост участва думата „технически“, както и „оператор“, а ако никой не знае точно с какво се занимава той, това се дължи просто на факта, че повечето обикновени хора нямат ни най-малка представа колко сложни могат да бъдат тези операции.

„Днес лекарите разчитат на машини — разяснява Глория на Адел и на Морийн, когато се среща с тях в петък вечер. — Милиони лири са вложени в скенери и в камери за ядрено-магнитен резонанс, така че някой трябва да оперира с тях...“

Нищо, че всъщност се доближава до тези умни машини само когато трябва да изсмуче с прахосмукачката под тях. Разбираш ли, думите наистина притежават сила, мамо — силата да замаскират истината, да я оцветяват в паунови багри.

О, само да знаеше, щеше да го накара да си плати. Обаче тя няма да узнае. Той внимава. Разбира се, може да има своите подозрения, но според него засега му се разминава. Въпрос на здрави нерви, толкова. На здрави нерви и на самоконтрол. В крайна сметка предостатъчно е за един убиец.

Освен това, както знаете, вече съм го правил.

### **Изпратете коментар:**

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*ClairDeLune*: Джени, не ти ли писна да идваш тук само да критикуваш? Това е любопитно, *sineokotomche*. Прегледа ли списъка с книги, който ти изпратих? Много искам да разбера какво мислиш за заглавията...

## 14

Разглеждате уебдневника на *Albertine*.

Публикуван в: 01:55, вторник, 5 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: будно

Тази вечер няма нищо в пощенската ми кутия. Само един въпросник от *sineokotomche*, за да ме изкуши да изляза да си поиграем. Почти съм сигурна, че той ме чака, често се логва горе-долу по това време и остава до малките часове. Какво ли иска от мен? Любов? Признания? Лъжи? Или просто жадува за общуване, иска да знае, че го слушам? Нима всички ние не се нуждаем от човешки допир в малките часове, когато Бог прилича на космическа шега и сякаш никой не слуша? Дори ти, *sineokotomche*. Наблюдаваш мен, наблюдавам теб през матово стъкло, потраквам по тази спиритична дъска своите писма до мъртвите.

Затова ли пише тези свои истории и ги публикува да ги чета? Това покана за игра ли е? Очаква ли да му отговоря със своя изповед?

Tag от *sineokotomche*, публикуван в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 01:05, вторник, 5 февруари

Ако бяхте животно, кое бихте си избрали? Орел, който се рее над планината.

Любима миризма? На кафенето „Розовата зебра“ в четвъртък на обяд.

Чай или кафе? Защо да пиеш което и да е от двете, когато можеш да си вземеш топъл шоколад със сметана?

Любим вид сладолед? Зелена ябълка.

С какво си облечен в момента? Джинси, маратонки и любимия ми стар кащмирен пулover...

От какво се боиш? *От призраци.*

Кое е последното нещо, което си купи? *Мимоза. Това е любимото ми цвете.*

Кое е последното нещо, което си ял? *Препечена филийка.*

Любим звук? *Йо-Йо Ма свири Сен Санс.*

С какво се обличаш в леглото? *Със стара риза на гаджето ми.*

Какво мразиш най-много? *Да ме покровителстват.*

Най-лошата ти черта? *Уклончивостта.*

Белези или татуировки? *Повече, отколкото искам да си спомням.*

Имаш ли повтарящи се сънища? *Не.*

У вас избухва пожар. Какво ще спасиш?

*Компютърът си.*

Кога плака за последен път?

Е... иска ми се да кажа, че когато умря Найджъл. Но и двамата знаем, че не е вярно. А и как да му обясня този лукав и нерационален прилив на радост, който засенчва грамадата на скръбта ми, съзнанието, че нещо ми липсва, никакво усещане, което няма нищо общо с очите?

Разбирате ли, аз наистина съм лош човек. Не умея да се справям със загубата. Смъртта е опияняващ коктейл от една част мъка и три части облекчение — изпитах го с татко, с мама, с Найджъл, дори с горкия доктор Пийкок...

*sineokotomche* знаеше — и двамата знаехме — че просто се заблуждавам. Найджъл нямаше никакъв шанс. Дори любовта ни беше лъжа от самото начало, разлистила зелените си филизи като от отрязана клонка във ваза, филизи не на съзвезмание, а на отчаяние.

Да, бях egoистка. Да, грешах. Още от самото начало знаех, че Найджъл принадлежи на друг. На някой, който никога не е съществувал. Но след дългогодишното бягство част от мен искаше да бъде това момиче, да потъне в нея като дете в пухена възглавница, да забрави себе си — и всичко останало — в кръга на Найджъловата прегръдка. Приятелите в мрежата вече не ми бяха достатъчни. Най-неочаквано изпитах нужда от нещо повече. Исках да бъда нормална, да

се докосна до света не през стъкло, а чрез устните си и чрез пръстите си. Исках нещо повече от света онлайн, повече от някакво име под връхчетата на пръстите си. Исках разбиране — не от някой, седнал пред клавиатурата някъде далеч, а от човек, когото можех да докосна...

Понякога обаче едно докосване е фатално. Би трябвало да знам, случвало се е и преди. И след по-малко от година Найджъл беше мъртъв, отровен от близостта. Момичето на Найджъл се бе оказало точно толкова отровно, колкото Емили Уайт, беше изпратило смъртта само с една дума...

В конкретния случай — с писмо...

Разглеждате уебдневника на *Albertine*.

Публикуван в: 15:44, вторник, 5 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: неспокойно

Писмото пристигна в събота, докато закусвахме. Тогава Найджъл вече почти се беше нанесъл при мен, но беше запазил и апартамента си в Малбри и бяхме установили рутина, която устрояваше и двама ни. И двамата бяхме нощи същества — най-щастливи нощем. Така че обикновено Найджъл идваше към десет, изпивахме бутилка, говорехме, любехме се, той преспиваше при мен и си тръгваше към девет сутринта. През уикендите оставаше по-дълго, понякога до десет или единайсет, така че ето защо той изобщо беше тук и получи писмо на свое име. Ако беше работен ден, нямаше да го отвори и аз щях да се оправя с него сама. Допускам, че и това е било част от плана. Обаче тогава нямах никаква представа от писмото бомба, което щеше да избухне в нашите нищо неподозиращи лица...

На сутринта яях зърнена закуска, която пушкаше и цъкаше, докато млякото попиваше в нея. През този ден Найджъл нито яде, нито беше особено разговорлив. Той почти никога не закусваше, а мълчанието му беше направо зловещо, особено сутрин. Звуци, които кръжат край едно централно мълчание като сателити край гибелна планета, скърцането на вратата на килера, подрънкването на лъжицата по буркана за кафе, потракването на чашите. След секунда се отвори вратата на хладилника, изтрополи, затръшна се. Чайникът писна — кратък изближ, последван от военна окончателност. После изскрибуца пощенската кутия и пощата апатично тупна вътре на два пъти.

По-голяма част от пощата ми са боклуци, рядко получавам лична поща. Сметките си плащам с разплащателни влогове. Писма ли? Защо да си правя труда? Поздравителни картички? Забравете.

— Нещо интересно? — попита.

Найджъл замълча за известно време. Чух го да разгръща хартия. Един лист, разгънат със сухо шумолене като отварянето на остро ножче.

— Найджъл?

— Какво?

Когато беше ядосан, тресеше крак — чувах го как тропа по крака на масата. Долових нещо и в тона му, нещо плоско и твърдо, нещо като пречка. Разкъса плика на две, после взе листа. Опра го на палеца си като острие.

— Лоши новини ли? — Не изрекох онова, от което най-много се страхувах, макар да го усещах как надвисва над мен.

— Мамка му, остави ме да го прочета — сряза ме той.

Пречката вече беше в обсега ми — като плот за маса с остри ръбове на неочеквано място. Тези остри ръбове никога не пропускат, притежават собствена гравитация и всеки път ме придърпват в орбитата си. А Найджъл имаше толкова остри ръбове, толкова области с ограничен достъп...

Казах си, че вината не е негова, иначе нямаше да се хвана с него. Двамата се допълвахме по някакъв странен начин: неговите мрачни настроения и моята липса на темперамент. Аз бях широко отворена, както се изразяваше той, нямах никакви скрити места, никакви неприятни тайни. И толкова по-добре, понеже притворството, тази присъща женска черта, е онова, което Найджъл презира най-силно. Притворството и лъжата, които са му толкова чужди — и според него са толкова чужди и на мен самата.

— Налага се да изляза за около час. — Гласът му звучеше странно отбранителен. — Нещо против? Трябва да отида до къщата на мама.

Гlorия Уинтър, по баща Гlorия Грийн, на шейсет и девет години и все още вкопчена в остатъците от семейството си с упоритостта на риба прилепало. Познавах я само като глас по телефона, като едва доловим северен акцент, като нетърпеливо потропване по слушалката, като властния ѝ маниер да те срязва, както градинар подрязва рози.

Никога не сме се запознавали. Поне не официално. Обаче Найджъл ми е разказал за нея — познавам поведението ѝ, познавам гласа ѝ по телефона и разнообразните ѝ злокобни мълчания. Има и други неща, които той никога не ми е казвал, но които прекрасно знам.

Ревността, озлоблението, яростта, примесената с безпомощност ненавист.

Той рядко говореше за нея. Дори почти не споменаваше името ѝ. По време на съжителството си с Найджъл не след дълго разбрах, че е най-добре да не засягам някои теми, които включваха детството му, баща му, братята му, миналото и по-специално Глория, която заедно с един от другите си двама синове имаше дарбата да изважда на повърхността най-лошото у Найджъл.

— Не може ли брат ти да се заеме?

Чух го да спира на път за вратата. Запитах се дали се обръща и вперва към мен тъмните си очи. Найджъл рядко споменаваше брат си, а когато го правеше, говореше за него все лоши неща. „Извратено копеленце“ бе най-доброто, което съм го чувала да изрича — Найджъл никога не беше особено обективен, когато ставаше дума за семейството му.

— Брат ми ли? Защо? Той говорил ли е с теб?

— Не, разбира се. Защо да го прави?

Поредната пауза. Усетих погледа му върху темето си.

— Греъм Пийкок е мъртъв — съобщи той учудващо апатично. — Явно нещастен случай. Паднал от инвалидната си количка през нощта. Намерили го мъртъв чак сутринта.

Не вдигнах поглед. Пет пари не давах. Внезапно всичко някак се усили: вкусът на кафе в устата ми, чуруликането на птиците, туптенето на сърцето ми, масата под върховете на пръстите ми с всичките ѝ драскотини и следи.

— Писмото от брат ти ли е? — попитах.

Найджъл пренебрегна въпроса ми.

— Пише, че по-голямата част от наследството на Пийкок, оценено на около три милиона лири...

Поредната пауза.

— Моля? — попитах.

Този странно безизразен глас ме тревожеше повече от гнева.

— Оставил е всичко на теб — каза той. — Къщата, артефактите, сбирките си...

— На мен ли? Но аз дори не го познавам — казах.

— Извратено копеленце.

Нямаше нужда да питам кого има предвид — така наричаше само брат си. Толкова си приличаха в редица отношения, но само да споменеше името му, убедена бях, че Найджъл е способен на убийство, способен е да го премаже от бой с юмруци и ритници...

— Станала е грешка — казах. — Никога не съм се срещала с д-р Пийкок. Дори не знам как изглежда. Защо ще завещава парите си на мен?

— Ами, може би заради Емили Уайт — прозвуча безцветно гласът на Найджъл.

Кафето ми вече стана прашно на вкус, птиците притихнаха, сърцето ми се вкамени. Това име бе накарало всичко да притихне — с изключение на жуженето на обратната връзка, пропълзяло от основата на гръбнака ми, изтрило последните двайсет години само с една вълна от смъртоносно статично електричество...

Знам, че трябваше да му кажа още тогава. Но толкова дълго бях крила истината, убедена, че Найджъл ще си бъде тук винаги, надявайки се да улуча подходящия момент, неподозираща, че разполагаме само с това време...

— Емили Уайт — повтори Найджъл.

— Не съм чувала за нея — отговорих.

## 16

Разглеждате уебдневника на *Albertine*.

Публикуван в: 03:15, сряда, 6 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: безсънно

Когато се справяме с ужасните житетски удари — смърт на родител, край на връзка, положителен резултат от медицинско изследване, осъдителна присъда, последната крачка от покрива на висока сграда — настъпва един миг на лекомислие, почти на еуфория, когато нишката, свързваша ни с нашите надежди, се къса и ние отскочаме в друга посока, за кратко отметнати натам от инерцията на освобождаването.

Предпоследната част на „Фантастична симфония“ — приближаването към лобното място — съдържа сходен момент, когато осъденият вижда бесилката и минорът преминава в победоносен мажор като при вида на приятелско лице. Познавам чувството — това стремление към освобождението, усещането, че най-лошото вече се е случило и останалото е просто гравитация.

Не че най-лошото се е случило — още не. Но облаците вече се скупчват. Когато пристигна писмото, на Найджъл му оставаше по-малко от един час живот, а последното, което ми каза, бяха четирите срички на нейното име, Емили Уайт, като музикално жило, изпълнено от призрака на Бетовен...

И д-р Пийкок най-сетне беше мъртъв. Бившият учител от „Сейнт Осуалдс“, особняк, гений, шарлатанин, мечтател, колекционер, светец, шут. Непреклонен в смъртта, както и приживе. Кой знае защо не се изненадах да узная, че за пореден път и с най-добри намерения той е разкъсал живота ми на парчета.

Не че би могъл да ме нарани. Поне не умишлено. Емили винаги го е обичала — едър и натежал мъж с мека брада и необичайно детинско поведение, който четеше „Алиса в страната на чудесата“ и

пускаше стари надраскани плочи на грамофон, който се навиваше с ръчка, докато тя седеше на люлката в Къщата с камината и говореше за музика, картини, поезия и звуци. Старецът най-сетне беше мъртъв и вече нямаше как да избягаме от него или от онова, което бяхме помогнали да се задвижи.

Всъщност не знам на колко години е била Емили, когато за пръв път е отишла в Къщата с камината. Знам само, че сигурно е минало известно време след коледния концерт, защото тогава паметта ми изневерява трайно — в един миг съм там и навсякъде около мен звучи музика като прелестно кадифе, а в следващия...

Обратна връзка и бял шум. Дълъг напор от бял шум, прекъсван понякога от внезапен взрив от идеален звук, фраза, акорд, нота. Опитвам се да открия смисъл, но не мога — твърде много е скрито. Разбира се, имаше свидетели; стига да искам, бих могла с тяхна помощ да свържа вариациите, ако не и цялата фуга. Само че на тях вярвам още по-малко, отколкото на себе си — пък и доста усилия положих, за да забравя всичко. Защо да се мъча да си спомням сега?

Когато бях дете и се случваше нещо лошо — счупена играчка, отказана нежност, дребните, но мъчителни нещастия на детството, припомнени през мъглата на зрелостта — винаги търсех убежище в градината. Там имаше едно дърво, под което обичах да седя — помня гропавината на кората му като слонска кожа, мекия сочен мириз на загнили листа и мъх. Днес, когато съм объркана и разстроена, отивам в „Розовата зебра“. Най-безопасното място на света, бягство от самата мен, светилище. Всичко тук сякаш е създадено специално за да посрещне моите нужди.

Първо, приятно голямо е и всяка маса е до стена. Менюто включва всичките ми любими неща. И най-хубавото е, че за разлика от Селото тук няма никакви претенции и обвързаности. Тук не съм невидима и макар че този факт крие своите опасности, приятно е просто да влезеш и хората да говорят с теб, а не на теб. Дори гласовете тук са различни — не са тънки като на Морийн Пайк, нито кисели и раздразнителни като на Елинор Вайн, нито престорени като на Адел Робъртс, а са с богати обертонове на джазов кларинет, ситар и стоманени барабани, с весел и мелодичен ритъм, така че докато си тук, все едно слушаш хубава музика.

Отидох там през онази събота, след като Найджъл си отиде. Името, което промълви той, ме разстрои, така че имах нужда да отида някъде и да помисля. На шумно място. На безопасно място. Винаги съм намирала убежище в „Розовата зебра“, понеже там постоянно е пълно с хора. Днес бяха повече от обикновено и всички чакаха пред вратата на кафенето, а гласовете им се разнасяха дружно като на животни, скучени да се хранят. Ямайският акцент на Саксофониста. Задъханият изговор на Дебеланата. И всичко това дирижирано от звучния ирландски напев на Бетан, която весело бъбреше с всички и ги свързваше в едно цяло:

— Ей, какво става? Закъсня. Трябваше да си тук преди десет минути.

— Здравей, скъпи! Какво да бъде?

— Остана ли шоколадена торта?

— Чакай, ще погледна.

Мислено благодарих на Бог за Бетан — моето прикритие. Съмнявам се, че Найджъл разбираше. Той мразеше да ходя в „Розовата зебра“ и се чудеше защо толкова често предпочитам компанията на непознати пред неговата. За да разбере човек Бетан обаче, трябва да проникне през многообразните ѝ маскировъчни пластове: интонациите, шагите, прякорите, ведрия ирландски цинизъм, прикриващ нещо поделикатно и болезнено.

Под всичко това се крие друг човек. Наранен и уязвим. Човек, който отчаяно се мъчи да проумее нещо тъжно и безсмислено...

— Ето те и теб, скъпа. Я опитай това дали ще ти хареса — горещ шоколад с кардамонов крем.

Шоколадът е едно от любимите ми неща. Поднесен с мляко във висока чаша, кокос и карамелени бонбони или черен с мъничко чили...

— Чуй това. Зловещият пич идва в кафето онзи ден. Седна точно на твоето място. Поръча си лимонов пай с целувки. Наблюдавах го оттук как го изяде, а после дойде и си поръча още един. Видях го как изяде и второто парче, после ме повика и си поръча трето. Честна дума, скъпа, този тип изяде шест парчета пай за половин час. Дебеланата седеше срещу него и имах чувството, че очите ѝ ще изхвръкнат от орбитите, честно.

Отпих от шоколада си. Беше безвкусен. Но пък успокоително топъл. Продължих да водя разговора, без много да внимавам в него на

фона на стена от шумове, лишени от смисъл като прибоя.

— Здрави, скъпа, добре изглеждаш...

— Бетан, две еспресо, ако обичаш.

— Шест парчета пай. Представяш ли си! Реших, че сигурно бяга, че може да е застрелял любовницата си и смята да се хвърли от Бийчи Хед, преди да го залови полицията, понеже да изядеш шест парчета пай... Мили боже! Такъв човек няма какво да губи.

— Казах ѝ, заявих ѝ го в очите — т'ва няма да го търпя...

— Ей сега идвам, скъпа...

Понякога в шумна стая се откроява един-единствен глас, дори едничка дума, която издрънчава наслед шума като фалшива цигулка в оркестър.

— „ърл Грей“, моля. Без лимон и мляко.

Не можеш да съркаш гласа му. Тих и сякаш малко носов, с характерно придвижение на съгласните, все едно е театрален актьор или човек, който е заеквал някога. Отново чувам музиката, първите акорди на Берлиоз, които непрестанно кръжат около мислите ми. Така и не разбрах защо точно това произведение, но така звучи най-дълбокият ми страх — като края на света...

Самата аз говорех тихо и спокойно. Нямаше нужда да притеснявам другите посетители.

— Този път наистина го направи — казах.

— Нямам представа за какво говориш.

— За писмото ти.

— Какво писмо?

— Не ме баламосвай — заявих. — Найджъл получи писмото днес. Като знам в какво настроение излезе и че само един човек може да го ядоса така...

— Радвам се, че смяташ така. — Чух усмивката му.

— Какво му каза?

— Не много — отговори. — Но нали го знаеш брат ми. Много е импулсивен. Все схваща нещата накриво. — Замълча и отново чух усмивката му. — Сигурно се е шокиран от новината за завещанието на д-р Пийкок. Може би е искал само мама да е сигурна, че той не знае нищо по въпроса... — Отпи от чая си. — Знаеш ли, мислех, че ще се зарадваш — каза той. — Имението все още е превъзходно. Къщата е малко позанемарена, но всичко може да се ремонтира, нали така? А и

произведенията на изкуството. Колекциите. Три miliona лири по скромни изчисления. Според мен са по-скоро четири...

— Пет пари не давам — изсъсках му. — Да го дадат на някой друг.

— Няма друг.

*Разбира се, че има. Найджъл. Найджъл, който ми имаше доверие...*

Колко крехки са нещата, които градим. Колко трагично мимолетни. За разлика от тях къщата е здрава като камък — керемиди, греди и мазилка. Нима можем да се мерим с камъка? Как да оцелее крехкият ни съюз?

— Признавам, че очаквах да проявиш благодарност — благо каза той. — В крайна сметка имението на д-р Пийкок ще ти донесе доста прилична сума — повече от достатъчно, за да се махнеш от това място и да си купиш хубава къща другаде.

— Харесвам живота си какъвто е — отговорих.

— Така ли? Аз пък човек убивам само да се махна оттук.

Взех празната си чаша от шоколада и я завъртях между длани си.

— Как точно почина д-р Пийкок? И какво завеща на теб?

Мълчание.

— Това не беше много любезно. — Снижих глас и прошепнах злобно: — Пет пари не давам. Това е краят. Всички са мъртви...

— Не съвсем.

*Да, може би, помислих си.*

— Значи си спомняш. — Чух усмивката му.

— Не много.

Достатъчно голяма, за да помня. Това има предвид той. Смята, че би следвало да помня много неща, но за мен повечето спомени в момента са просто частици от Емили — някои са в най-добрния случай противоречиви, а други са откровено неправдоподобни. Знам обаче онова, което знаят всички — че тя беше прочута, че беше уникална, че професори от университетите пишеха дисертации за „явленietо Емили Уайт“, така го наричаха.

*Паметта, пише д-р Пийкок в своя труд „Просветленият човек“, е в най-добрия случай несъвършен и много идиосинкратичен процес. Склонни сме да си представяме мозъка като ефективно*

*функционираща записваща машина с гигабайти леснодостъпна информация — слухова, зрителна и осезателна. Но това е далеч от истината. Макар да е вярно, поне на теория, че би трябвало да помня какво съм закусвал която и да е конкретна сутрин през живота си или точните думи на Шекспиров сонет, който съм учили като дете, повороятно е без помощта на медикаменти и на дълбока хипноза — а и двата метода във всеки случай са доста спорни предвид степента на податливост към внушение на обекта — тези конкретни спомени да останат недостъпни за мен и постепенно да се разпаднат като електрически апарат, оставен на влага, която предизвиква къси съединения и оплетени жици, докато накрая системата не се превърне в алтернативна и опорна памет със свои сетивни впечатления и вътрешна логика, които в крайна сметка може да се окажат предизвикани от съвсем различни преживявания и стимули, но пък снабдяват мозъка с компенсаторен буфер срещу всякаква непоследователност или явна неизправност.*

Скъпият д-р Пийкок. Винаги стига до същината страшно бавно. Ако се постараия, все още бих могла да чуя ясно гласа му, който беше кадифен, звучен и малко комичен като фагота от „Петя и вълкът“. Имаше къща близо до центъра на града — от онези големи и просторни стари къщи с високи тавани, притрити паркетни подове, широки еркерни прозорци, остролиста аспидистра и лек мириз на стара кожа и на пури. В салона имаше камина — огромна, с гравирана полица и с тиктакащ часовник, вечерно време в грамадното огнище горяха пънове и шишарки, а докторът разказваше разни неща на всеки, който се случеше там.

В Къщата с камината постоянно се нежеха хора. Ученици (разбира се), колеги, почитатели, скитници, които търсят нещо за хапване или чаша чай. Всички бяха добре дошли, стига да се държат прилично, и доколкото ми е известно, никой никога не е злоупотребявал с добросърдечието на д-р Пийкок, нито пък го е поставял в неудобно положение.

В такава къща има по нещо за всекиго. Винаги ще се намери бутилка вино и топъл чайник. Има и храна — обикновено хляб и някаква супа, няколко плодови торти с обилно количество сливи, и бренди, и огромна кутия с бисквити. Имаше няколко котки, куче, което

се казваше Пач, и заек, който спеше в една кошница под прозореца в салона.

В Къщата с камината времето бе спряло. Нямаше телевизор, нямаше радио, нямаше вестници или списания. Във всяка стая имаше грамофони, прилични на грамадни разцъфнали месингови лилии, имаше цели лавици и шкафове с площи — някои малки, други големи като табли, пътно набраздени с отколешни гласове и стържещи, стипчиви, леко дразнещи щрайхове. Върху паянтовите масички имаше мраморни и бронзови статуетки, нанизи черен кехлибар, пудриери, наполовина пълни с ароматен прашец, книги с есенни страници, глобуси, мънинки кутийки за енфие, миниатюри, чаши и чинии, кукли на пружина. Това беше домът на Емили Уайт и сега, когато си помисля, че бих могла да отида при нея, вечно дете в къща, пълна със забравени неща, и да съм свободна да правя каквото си поискам...

Освен да си тръгна, разбира се.

Мислех, че съм успяла да се измъкна. Да изградя нов живот за себе си и с Найджъл. Вече разбирам, че всичко е било илюзия, криви огледала. Емили Уайт не успя да се измъкне. Нито пък Бенджамин Уинтър. Защо изобщо се надявах с мен да е по-различно? А и разбирах ли изобщо от какво се опитвам да избягам?

*Емили Уайт?*

*Не съм чувала за нея.*

Горкият Найджъл. Горкият Бен. Боли, нали, *sineokotomche*? Да те затъмни по-ярка звезда, да те пренебрегнат и да те зарежат в тъмното, без дори да си имаш име. Е, вече знаеш как се чувствах. Как съм се чувствала винаги. И как се чувствам все още...

— Това е минало — казах. — Почти нищо не помня вече.

Той си наля още една чаша „Ърл Грей“.

— Накрая ще си припомниш.

— Ами ако не искам да си припомня?

— Съмнявам се, че имаш избор.

Може би имаше право поне за това. Нищо никога не изчезва. Дори след всичките тези години Емили все още ме засенчва. Ето ти едно признание, *sineokotomche*. Сигурна съм, че забелязваш иронията. В известен смисъл значението на приятелството ни ми е по-скъпо от самото приятелство. Вероятно заради преградата, която ни разделя и толкова прилича на преградата в изповедалня.

Сигурно това ме привлече към *badguysrock*. Предполагам, че е място за такива като мен, където да се изповядаш, ако се налага, да разказваш истории, които би трябвало да са верни, но всъщност не са. А що се отнася до *sineokotomche*, признавам, че той също ме привлича. Двамата с него си пасваме; надилепени заедно като хартиена кърпичка между страниците на албум със стари снимки, нашите животи имат толкова много допирни точки, сякаш сме едва ли не любовници. А историите, които пише той, са толкова по-истински от измислицата, върху която аз съм построила живота си...

Чух мобилния му да звъни. Сега като се замисля, това беше първото от онези съболезнователни послания, съобщения от неговия електронен дневник, където бе оповестена смъртта на брат му.

— Съжалявам, трябва да вървя — каза той. — Мама ме вика за обяд. Но ти помисли над онова, което ти казах. Не можеш да избягаш от миналото.

След като си тръгна, се замислих над думите му. Може би в крайна сметка той имаше право. Може би дори Найджъл би проумял. След като толкова много години бях възприемала света смътно, като в огледало, може би бе настъпил моментът да се изправя пред самата себе си, да си върна миналото и да си спомня...

Ала в момента единственото сигурно нещо е неизбежното статично електричество във въздуха и първата част на Берлиоз, *Reveries-Passions* — скучват се като облаци.

**ТРЕТА ЧАСТ  
БЯЛО**

# 1

Разглеждате уебдневника на *Albertine* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикувано в: 21:39, четвъртък, 7 февруари

Достъп: публичен

Настроение: напрегнато

Първият ѝ записан спомен е свързан с парче грънчарска глина. Мека като масло, по-късно засъхнала като грапава коричка по ръцете и лактите ѝ, мирише като реката зад къщата — на мокър от дъжд тротоар, на мазето, където тя никога, ама никога не бива да слиза и където майка ѝ държи зимните картофи в техните малки ковчези и с прораснали към светлината дълги слепи очи.

Синя глина, така казва майка ѝ. Размачква я под разперените си като морска звезда пръсти. *Направи нещо, Емили. Създай някаква форма.*

Глината е мека, усеща я под дланите си като хълзгава кожа. Поднася я към устата си — на вкус е като стената на ваната, когато я близне: топла, сапунена, леко кисела. *Създай форма*, заръчва майка ѝ и ръчичките на малкото момиче се заемат да изследват парчето хълзгава синя глина, да го галят като мокро кутре, да го милват и да напипват формата вътре.

Разбира се, това е пълна глупост. Не си спомня парчето глина. Всъщност няма никакви достоверни спомени от онези години. Научила се е чрез имитация, може да изрече думите на един дъх. Знае, че наистина е имало парче глина: години наред стоеше в ателието, твърдо и плътно като глава на вкаменелост.

По-късно го продадоха на една галерия, където бе изложено красиво и излято от бронз. Прекалено скъпо може би, но винаги има пазар за подобни неща. Сувенири, свързани с убийства, примки от бесило, парчета кости, джунджурии с привкус на лошата слава, разграбвани от колекционерите като топъл хляб.

Надявала се бе на по-хубав паметник, но явно трябваше да се задоволи с това. Поради липсата на истински спомени щеше да вземе отлятата от бронз глинена глава и издълбаните в месинга букви преди почти трийсет години.

*Първи отпечатъци*, гласеше надписът.

*Емили Уайт*, 3 год.

**Изпратете коментар:**

*sineokotomche*: *Albertine*, нямам думи. Нямаш представа колко много означава това за мен. Ще има ли още? Моля те?

*Albertine*: Може би. Щом толкова много искаш...

Разглеждате уебдневника на *Albertine* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикувано в: 22:45, четвъртък, 7 февруари

Достъп: публичен

Настроение: решително

Майка ѝ беше художничка. Цветовете бяха целият ѝ живот. Емили Уайт се научи да пълзи на пода на ателието на майка си още преди да проговори, познаваше ронливото ухание на акварелите и на кредата, металния мириз на акрилните бои, пушечната воня на маслените бои. Майка ѝ миришеше на терпентин, първата дума на детето беше „хартия“, пъrvите ѝ играчки бяха рулата пергамент под бюрото, пленителното им шумолене, праховият им мириз.

Докато майка ѝ работеше, Емили се научи да разпознава звуците, съпътстващи процеса — плоското шляпане на четките за фона, дращенето на перата, мекото търкане на пастелите и на гъбичките, скърдането на ножиците, жуленето на молива по хартията за рисуване.

Това бяха майчините ѝ ритми, понякога съпътствани от раздразнени или доволни възклициания, друг път — от крачки, а най-често — от подметната забележка за цвета или нюанса. Когато навърши годинка, Емили още не се беше научила да ходи, но можеше да изреди имената на всички цветове в кутията с бои на майка си. Названията отекваха в главичката ѝ като камбанен звън: синя слива, умбра, охра, златно, ализарин, виолетово, алено, розово.

Виолетовото ѝ беше любимо — тубичката изстискана почти докрай и после навита на спирала като джунджурийка за спомен, за да се изцеди боята докрай. Бялото беше пълно, но само понеже тубичката беше нова. Черното беше изсъхнало и рядко използвано, изтикано най-отзад в кутията с боите до останалите без косми четки и до парцалчетата за почистване.

„Пат, тя се развива по-бавно. И с Айнщайн е било така.“ Тя смята, че този спомен не е истински, подобно на много други от онези ранни дни: извисяващият се глас на майка ѝ, колебливият отговор на баща ѝ.

— Но, скъпа, лекарят...

— Лекарят да върви по дяволите! Тя знае името на всеки цвят в кутията.

— Просто повтаря каквото ѝ кажеш.

— Нищо подобно!

Позната висока нотка потръпва в гласа на майка ѝ, оцетно-кисела нотка, която задираше синусите ѝ и насиљзваше очите ѝ. Не знае названието — още не, чак години по-късно ще разбере, че е фа диез — но може да покаже клавиша на татковото пиано. Това обаче е тайна дори за майка ѝ — часовете, които двамата с татко прекарват пред старото пиано „Бехщайн“: той — с лулата си в уста, Емили — седнала в скута му, просто докосва с ръчички клавишите, докато той свири „Лунната соната“ или „За Елизе“, а майка ѝ си мисли, че детето е в леглото.

— Моля те, Катрин...

— Тя вижда прекрасно!

Миризмата на терпентин се усилива. Това е миризът на майчиното нещастие и на ужасното ѝ разочарование. Тя гушва детето — лицето на Емили се притиска до предницата на гащеризона ѝ — и когато се обръща, крачетата на Емили се провлачват по работната ѝ маса и туп-туп-туп разпиляват тубички, шишенца и четки по паркетния под.

— Чуй ме, Катрин. — Гласът на баща ѝ както винаги е смирен, почти извинителен. И както винаги усеща смътно мириза на тютюн „Клан“, макар че той официално никога не пуши в къщата. — Моля те, Катрин...

Тя обаче не го слуша, а прегръща детето и стене:

— Нали виждаш, Емили, скъпата ми? Нали виждаш?

Това няма как да не е лъжлив спомен. Емили е била само на годинка, няма как да е разбирала или запомнила нещо толкова добре. Но въпреки това си го спомня толкова ясно: обърканите ѝ сълзи, виковете на майка ѝ и промърморените възражения на баща ѝ, миризът на ателието и на боя от гащеризона на майка ѝ, който слепваше връхчетата на пръстите ѝ, и онзи неспирен фа диез в гласа на Катрин,

нейните осуетени оплаквания, упорит обертон на прекалено изопната струна.

Татко разбра почти от самото начало. Той обаче беше благ и умозрителен човек, контрапункт на гневните изблици на майка й. Още като малка Емили долавяше, че съпругата му го смята за по-нисше същество, че той я е разочаровал. Може би заради отсъствието на амбиция, може би защото му бяха нужни петнайсет години, за да я дари с детето, за което копнееше. Той беше учител по музика в „Сейнт Осуалдс“, свиреше на няколко инструмента, но пианото бе единственият от тях, допускан от майка й в къщата — останалите бяха продадени един по един, за да се осигурят средства за нейнителечения и процедури.

Всъщност това не било никаква жертва, казваше татко. В крайна сметка нали разполагал с инструментите в училищния кабинет по музика. Така било честно — майката на Емили имаше мигrena, а Емили беше неспокойно дете и се будеше и от най-малкия шум. Затова той пренесе записите и партитурите си в училището, винаги ги слушаше по време на обедната почивка или през междуучасията, пък и бездруго прекарваше повечето си време в училище.

*Помъчете се да разберете какво преживяваше тя.*

Така говореше татко, винаги намираше обяснения, винаги беше готов да я защити, същински изморен стар рицар в служба на безумна кралица, изгубила царството си. Много време мина, преди Емили да проумее причината за татковото раболепие. Татко й бе изневерил веднъж с жена, която не означаваше нищо за него, но на която бе направил дете. И сега беше дължник на Катрин и никога нямаше да успее да й се отплати, което означава, че до края на живота си ще се примирява да бъде на заден план, без да се оплаква, без да протестира, без да се надява на нещо повече, освен да я обслужва, да й осигурява каквото поиска, да се мъчи да поправи непоправимото...

*Миличка, трябва да разбереш.*

Живееха с неговата заплата, а тя смяташе за свое рождено право да преследва амбициите си като художничка, докато татко работи, за да издържа и двамата. От време на време една малка галерия продаваше по някой колаж на майка й. Постепенно амбициите ѝ се промениха. Била изпреварила времето, така казваше. Бъдещите поколения щели да я признаят. Вместо да се затвори в себе си, нея я обзе неистова

решителност и тя с цялото си сърце се зае да зачене, след като дребничките очаквания на татко отдавна бяха се стопили.

И накрая се появи Емили. *O, какви планове чертаехме само — така говореше татко, макар да се съмнявам, че е имал думата в планирането на живота на Емили, — какви мечти имахме за теб, Емили.* В продължение на седем месеца и половина майката на Емили почти се опитоми — плетеши терлички в пастелни тонове, пускаше си зов на китове, за да роди без стрес, искаше естествено раждане, но в последния момент прие упойка, затова татко преброи пръстчетата на ръцете и на краката, притаил дъх пред още неизкъпаното природно чудо под върховете на пръстите си — маймунката без коса, зажумяла и здраво стиснала юмручетата си.

*Скъпа, тя е съвършена.*

*O, боже...*

Но е родена два месеца по-рано. Дадоха ѝ прекалено много кислород, вследствие на което ретините ѝ се отлепиха. Никой не забеляза веднага, тогава беше достатъчно, че Емили си има пълен комплект крайници. Когато впоследствие слепотата ѝ стана по-видима, Катрин отказваше да я приеме.

Емили беше *специално* дете, така твърдеше майка ѝ. Нужно беше време, за да се развият дарбите ѝ. Приятелката на майка ѝ — Федър Дън, любителка астроложка, вече ѝ беше предсказала блъскаво бъдеще. Загадъчен съюз между Сатурн и Луната потвърждаваше, че момиченцето е изключително. Когато лекарят започна да губи търпение, майката на Емили се обрна към лечител, практикуващ алтернативна медицина, препоръча билката очанка, масажи и цветова терапия. Цели три месеца майката живя в мъгла от тамян и свещи, изгуби интерес към платната си, дори престана да си реше косата.

Татко подозираше, че тя страда от следродилна депресия. Катрин отричаше, но изпадаше ту в една, ту в друга крайност: днес е покровителствена и не го пуска да при pari до бебето, а на следващия ден седи апатично и не дава пет пари за вързопчето до нея, което реве с пълно гърло.

Понякога ставаше и по-зле и татко търсеше помощ от съседите. Стана съмнение, че Емили е била грешка, така твърдеше Катрин, в болницата разменили бебетата и вместо нейното съвършено момиченце ѝ дали това увреденото.

*Погледни я, Патрик, казваше тя, дори не прилича на бебе.  
Отвратителна е. Отвратителна.*

Каза го на Емили, когато тя беше петгодишна. Не бивало да имат тайни помежду си, така ѝ каза, двете били част една от друга. *Освен това любовта е лудост, нали, скъпа? Любовта е своеобразно обсебване.*

Да, това беше нейният глас, това беше Катрин Уайт. *Тя чувства нещата по-силно от повечето хора*, твърдеше бащата на Емили, сякаш като извинение, задето самият той привидно чувства нещата много по-слабо. Обаче тъкмо на татко се крепеше всичко — и по време на нейните сривове, и впоследствие, татко плащаше сметките, татко готвеше и чистеше, сменяше пелените и хранеше детето, всеки ден нежно отвеждаше Катрин в изоставеното ателие, показваше ѝ четките и боите, и детето, което пълзеше между рулата хартия и скърцащите дървени стърготини.

Един ден тя взе четка за рисуване, поразгледа я, после пак я остави; само че за пръв път от месеци насам проявяваше някакъв интерес, затова татко го прие като признак за подобрение. И наистина беше. Когато Емили навърши две годинки, страстта на майка ѝ отново се бе разгоряла и макар че този път почти изцяло минаваше през детето, беше не по-малко силна отпреди.

Започна с онази глава от синя глина. Но глината, макар да беше доста интересна, не задържа вниманието ѝ за дълго. Емили искаше да опитва нови неща, искаше да докосва, да мирише, да усеща. Ателието вече ѝ бе твърде тясно, тя се научи да излиза в другите стаи, следвайки опипом стените, да си намира приятно място до прозореца, където грее слънце, да си служи с касетофона, за да слуша приказки, да отваря капака на пианото и да свири с един пръст. Обичаше да си играе с металната кутия, където майка ѝ държеше копчета, да заравя ръцете си дълбоко вътре, да ги изсипва на пода и да ги подрежда по големина, форма и структура.

Разбирате ли, Емили беше най-обикновено дете във всяко отношение, освен в едно. Обичаше приказките, които баща ѝ записваше за нея, обичаше да се разхожда в парка, обичаше родителите си, обичаше куклите си. Имаше редки гневни изблици като всяко малко дете, забавляваше се, когато ходеха във фермата на Пок Хил, и си мечтаеше да си вземат куче.

Когато Емили проходи, майка ѝ почти бе успяла да приеме слепотата ѝ. Специалистите бяха скъпи, а и заключенията им неизбежно представляваха вариация на една и съща тема. Състоянието на детето било необратимо — то реагирало само на много силна директна светлина, при това съвсем незначително. Емили не различаваше форми, само съмнено разпознаваше движения, и не виждаше цветове.

Катрин Уайт обаче не се предаваше. Тя се зае с образованието на Емили с цялата енергия, която преди влагаше в работата си. Найнапред глина, за да развие пространствената ѝ ориентация и да насърчи творческия импулс. След това числата с помощта на голямо дървено сметало с топчета, които почукваха и потракваха. После буквите с помощта на плоча за брайлово писмо и машинка за щамповане. Накрая, по съвет на Федър, „цветова терапия“, която по нейните думи стимулирала свързаните със зрението зони от мозъчната кора посредством образни асоцииации.

— След като върши работа за момчето на Глория, защо да не помогне на Емили?

Това изречение използваше отново и отново всеки път, когато татко понечеше да се възпротиви. Нямало значение, че случаят със сина на Глория е съвсем различен, за Катрин Уайт важно бе само, че Бен — или Момчето X, както го наричаше д-р Пийкок с типичната си маниерност — по някакъв начин е придобил допълнителна сетивност, а след като е възможно за сина на чистачката, защо не и за малката Емили?

Разбира се, малката Емили нямаше никаква представа за какво говорят. Обаче искаше да ги зарадва, жадна беше да учи, а останалото дойде естествено.

Цветовата терапия донякъде свърши работа. Макар че за Емили думите сами по себе си нямаха повече смисъл, отколкото имената на цветовете в кутията с боички, „зелено“ събуджаше спомена за летните морави и окосена трева, „червено“ беше миристицата на нощта на големите огньове на открито, прашенето на горящо дърво, топлина. „Синьо“ беше вода, тишина, прохлада.

— Твоето име също е цвят, Емили — обясни ѝ Федър, която имаше дълга гъделичкаща коса и миришеше на пачули и на цигарен дим. — Емили Уайт, бялата Емили. Не е ли прекрасно?

Уайт. Бяла. Снежнобяла. Толкова е студено, та чак пари връхчетата на пръстите, вледенява, изгаря.

— Емили. Не ти ли харесва красивият сняг?

Не, не ми харесва, мисли си Емили. Козината е красива. Коприната е красива. Копчетата в тенекиената кутия са красиви или оризът, или лещата, докато се посипват фърррр през пръстите. В снега няма нищо красиво — от него ръцете болят, а краката се подхлъзват. Пък и бялото не е цвят. Бялото е грозното бррръм между радиостанциите, когато звукът се разпада и остава само шум. Бял шум. Бял сняг. Снежанка, полумъртва, полузааспала под стъкления похлупак.

Когато Емили навърши четири, татко предложи тя да тръгне на училище. Може би в Кърби Едж, където имало подходящи условия. Разбира се, Катрин отказа да обсъжда предложението му. Каза, че с помощта на Федър обучението на Емили вече довело почти до чудо. Тя си знаела открай време, че Емили е изключително дете, така че нямало да пилее дарбите си в училище за слепи деца, където щели да я учат да тъче килими и да се самосъжалява, нито пък щяла да ходи в обикновено училище, където винаги ще си остане втора категория. Не, Емили щяла да продължи обучението си у дома, за да може когато си възвърне зрението — а Катрин изобщо не се съмнявала, че и това ще стане някога — да бъде готова за предизвикателствата, които ѝ поднесе светът.

Татко се възпротиви възможно най-енергично, но не беше достатъчно. Федър и Катрин просто не го чуха. Федър вярваше в минали прераждания и смяташе, че ако бъдат стимулирани подходящи зони от мозъка на Емили, тя би могла да възвърне зрителната си памет, а Катрин пък вярваше...

Е, знаете в какво вярваше Катрин. Би могла да приеме грозно дете, дори уродливо дете. Но сляпо дете? Дете, което не проявява никакъв интерес към цветовете?

Цветове, цветове, цветове. Зелено, розово, златисто, оранжево, алено, синьо. Само синьото имаше хиляди нюанси: небесно, сапфирено, кобалтово, ултрамарин, от синьото на небето до синьото на среднощния мрак през индиговото и морското, електриковото, теменуженото, тюркоазното. Тя разбираше названията на цветовете. Познаваше термините и тяхната ритмика, учеше се да повтаря тоновете и арпежите на тяхната седемстепенна тонова стълбица. Обаче

природата на цветовете все още ѝ се изпълзваше. Все едно глух човек се учи да свири на пиано, съзнавайки, че онова, което чува, няма нищо общо с музиката. Тя обаче умееше да изнася представления; о, да, това можеше.

— Виж нарцисите, Емили.

— Красиви нарциси. Сънчеви златистожълти нарциси. — Всъщност на допир бяха грозни, студени и някак месести като резенчета шунка. Емили предпочиташе сочните копринени листа на кактуса или лавандулата с нейните цветове на бучици и съненото ѝ ухание.

— Искаш ли да нарисуваме нарцисите, миличка? Искаш ли Кейти да ти помогне?

Стативът беше подгответен в ателието. Отляво имаше кутия с боички с надписани на брайлово писмо тубички. Отдясно имаше три бурканчета с вода и няколко четки. Емили харесваше най-много четките със самурени косми. Те бяха най-качествени и меки като връхчето на котешка опашка. Обичаше да ги прокарва точно под долната си устна — толкова чувствително местенце, че усещаше всяко косъмче на четката, там усещаше най-ясно и прелестно мекото мъхче на една кадифена панделка. Хартията — дебела, гланцирана хартия за рисуване, която миришеше на прани чаршафи — беше закопчана за статива с канцеларски щипки и беше разграфена на квадрати като шахматна дъска с помощта на опънати върху нея струни. Така Емили се ориентираше да не излиза от рисунката и да не бърка небето с дърветата.

— Сега дърветата, Емили. Добре. Много добре.

Дърветата са високи, мисли си Емили. По-високи от татко. Катрин я оставя да ги докосва, да допира лицето си до грубата им кора, все едно прегръща брадат човек. Доловя и някакъв мириз, а също и едва доловимо движение някъде далеч, но въпреки това свързано, докосващо.

— Ветровито е — допуска Емили и се старае, много се старае. — Дърветата се движат на вятъра.

— Браво, скъпа! Много добре.

Цоп, пляс. И бялата безцветна хартия става зелена. Знае го, понеже майка ѝ я прегръща. Емили я усеща как трепери. Доловя и нотката в гласа ѝ — този път не е фа диез, а нещо не толкова

пронизително и сълзливо — освен това усеща у нея някакъв мириз на гордост и на щастие, понеже Емили обича майка си, обича миризмата на терпентин, защото така мирише майка ѝ, обича уроците по рисуване, защото те карат мама да се гордее — нищо че по-късно, когато всичко свършва, тя пропълзява обратно в ателието и се опитва напразно да разбере защо я правят толкова щастлива. Емили усеща само съвсем лекичкото набръчкане и огрубяване на хартията, като току-що измити ръце. Само това усеща дори с долната си устна. Мъчи се да не бъде толкова разочарована. Мисли си, че в картината би трябвало да има нещо. Щом мама така казва.

**Изпратете коментар:**

*sineokomotche*: Това е красиво, *Albertine*.

*Albertine*: Радвам се, че ти харесва, *sineokomotche*...

### 3

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche* в  
[badguysrock@wehjournal.com](mailto:badguysrock@wehjournal.com)

Публикуван в: 04:16, петък, 8 февруари

Статут: публичен

Настроение: творческо

Слуша: „Муди Блус“: „Какво разказват очите ти“

Горката Емили. Горката госпожа Уайт. Толкова близо и същевременно толкова далеч. Онова, което бе започнало с господин Уайт и с несполучилото търсене на баща от страна на нашия герой, се разрасна до същинска мания, обхванала цялото семейство: госпожа Уайт, съпруга ѝ и най-вече Емили, сестричката, която той би могъл да има, ако нещата се бяха стекли различно.

Затова през цялото лято, през лятото на единайсетата си година, *sineokotomche* ги следеше тайно, ритуално отбелязваше къде ходят, как са облечени, какво обичат да правят, любимите им места в подвързаната с плат Синя тетрадка, която му служеше за дневник.

Проследяваше ги до парка със скулптурите, където малката Емили обичаше да си играе, до откритата ферма с прасенцата и агънцата, до кафенето на грънчарската работилница в града, където ако си поръчаш чаша чай, можеш да получиш и да моделираш парче глина, което още същия ден да изпекат в пещта, а после да го оцветиш и да си го занесеш у дома, за да заеме почетно място върху някая полица или в някой шкаф.

В онази събота на синята глина Емили беше на четири години. *sineokotomche* я видя бавно да се спуска заедно с госпожа Уайт надолу по склона към Малбри: Емили, облечена с късо червено палтенце, с което изглеждаше като неуместна през този сезон коледна играчка, и с подскачаща нагоре-надолу малка главица, а госпожа Уайт — с ботуши, синя щампована рокля и спускаща се по гърба руса коса. Той ги проследи чак до града, като се прокрадваше покрай храстите

отстрани на пътя. Госпожа Уайт изобщо не го забеляза, дори когато се приближеше съвсем наблизо, лепнат за синия ѝ силует с упорството на млад шпионин.

*sineokotomche*, млад шпионин. Допадаше му потайното звучене на фразата, бисерният наниз от съгласни, скритият мирис на барут. Проследи ги до центъра на Малбри, в грънчарската работилница, където Федър ги чакаше на маса за четирима, седнала на чаша кафе и с наполовина изпушена цигара между елегантните пръсти.

На *sineokotomche* много му се искаше да седне там, при тях, но присъствието на Федър го възпираще. Още първия ден на пазара беше усетил, че тя не го харесва особено и го смята недостоен и за госпожа Уайт, и за Емили. Затова седна на една маса зад тях и се помъчи да си придаде нехаен вид, все едно имаше да похарчи малко пари и да си свърши някаква работа.

Федър го изгледа подозрително. Беше облечена с кафява рокля с етномотиви и носеше многобройни рогови гривни, които тракаха, когато тя мърдаше с ръката си с наполовина изпушена цигара.

*sineokotomche* избегна погледа ѝ и се престори, че наднича през прозореца. Когато отново дръзна да извърне очи, Федър разговаряше доста високо с госпожа Уайт, облегнала лакти на масата, и от време на време изтръсваше конусчето пепел от цигарата си в празната чаена чаша.

Красивата келнерка се приближи към него.

— Всички заедно ли сте? — попита тя.

Явно момичето беше допуснало, че е дошъл с госпожа Уайт, и преди да се усети, той каза „да“. Федър говореше толкова силно, че дребната му измама остана нечути и след малко келнерката му поднесе пепси и буца глина, като настоя мило да я повика, ако се нуждае от още нещо.

Не беше сигурен какво възнамеряваше да направи. Куче за колекцията на мама може би, нещо, което да сложат на полицата над камината. Нещо, каквото и да е, само и само да я отвлече дори за миг от Имението, работата на д-р Пийкок и особеностите на синестезията.

Наблюдаваше ги над пепсито си, хвърляше коси погледи към Емили и подобните ѝ на морска звезда пръсти, потънали в нейната бучка синя глина. Федър я насырчаваше с думите: „Направи нещо, скъпа. Създай форма“, а госпожа Уайт се бе привела напред,

изпълнена с напрегнато очакване и надежда, и дългата ѝ коса висеше толкова близо до глината, че аха да полепне по нея.

— Какво ще направиш? Лице?

Емили издаде звук, който би могъл да се приеме за неохотно съгласие.

— Ето това са очите, а това е носът — показваше въодушевено Федър, макар *sineokotomche* да не виждаше нищо, което да предизвика такъв шеметен възторг.

Ръцете на Емили се движеха по глината, издълбаваха по някоя дупка тук-там, изследваха с върховете на пръстите, ноктите ѝ драЩеха отзад, за да произведат някакво подобие на коса. Вече си пролича, че това наистина е глава, макар примитивна и разкривена, с уши като на прилеп и с нелепо, уж високо чело, в сравнение с което останалите черти изглеждаха съвсем дребнички. Очите бяха плитки отпечатъци от палец, едва забележими.

Обаче Федър и госпожа Уайт грачеха доволно и *sineokotomche* се присламчи по-наблизо, за да види какво според тях правеше произведението толкова забележително.

Федър го изгледа злобно и той тутакси се дръпна от масата. Обаче госпожа Уайт най-сетне го бе забелязала и вместо да се зарадва, той прочете в очите ѝ тревога, като че ли би наранил Емили, като че ли беше опасен...

— Ти пък какво търсиш тук? — попита тя.

— Н-нищо — сви рамене той.

— Къде са братята ти? Майка ти?

Пак сви рамене. Най-сетне очи в очи с отдавнашния обект на желанието си, той установи, че не може да продума, че е в състояние да изрече само няколко накъсани срички и безпомощно да заеква.

— Ти ме следиш — заяви госпожа Уайт. — Какво искаш?

Отново сви рамене. Не би могъл да ѝ обясни дори да бяха сами, камо ли пък в присъствието на Федър. Заизвива се на стола си, чувствайки се глупаво и като в капан, усещайки вкуса на витаминната напитка в гърлото си и челото си като набръчкан балон...

Федър го изгледа с присвiti очи.

— Знаеш ли, че това е тормоз? — каза тя. — Катрин може да извика полиция.

— Той е още момче — възрази госпожа Уайт.

— Момчетата порастват — отбеляза Федър мрачно.  
— Какво искаш? — отново го попита госпожа Уайт.  
— И-исках само да ви-идя Е-емили — отговори *sineokotomche* и усети, че му се гади. Погледна към своята недокосната буца глина и недопитата пепси до нея. Не искаше да си ги поръчва. Нямаше пари да плати. Пък и сега, когато приятелката на госпожа Уайт спомена за полицията...

Наистина смяташе да им признае истината, само че вече не знаеше каква е тя. Мислеше, че когато я заговори, ще знае какво да каже, но сега, след като зеленчуковата миризма се засили и главоболието му се задълбочи, той осъзна, че иска от тях нещо много по-деликатно, една дума, която изникна в съзнанието му, обгърната от сини оттенъци...

Късно през нощта, сам в стаята си, той извади Синята тетрадка изпод леглото си и вместо да попълни дневника си, се зае да пише разказ.

### **Из pratете коментар:**

*ClairDeLune*: Интересно е как този фикшън изследва еволюцията на творческия процес. Ако нямаш нищо против, бих искала да разпространя текста сред някои от другите си ученици — или пък може да го обсъдим тук?

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche*.

Публикуван в: 22:40, петък, 8 февруари

Статут: ограничен

Настроение: зловещо

Слуша: Джарвис Кокър: „Пак ще убивам“

Елинор Вайн се отби привечер, докато мама се готвеше да излиза, и се възползва от възможността отново да нахока моя милост. Явно продължителното ми отсъствие от групата по творческо писане като терапия е било забелязано и коментирано. Разбира се, самата тя не посещава курса — имало прекалено много хора, прекалено много мръсотия — ама явно Тери се е разприказвала.

Хората си развързват езика пред Елинор. По някакъв начин тя вдъхва доверие. Усещам как адски се тормози, че ме познава от толкова отдавна, а все още не знае за мен повече, отколкото когато бях четиригодишен.

— Наистина трябва да се върнеш, така да знаеш — каза тя. — Трябва да излизаш по-често. Да завързваш нови приятелства. Пък и го дължиш на майка си...

Дължа го на мама ли? Голяма смешка.

Нагласих слушалката на айпода си. Само така мога да я издържа. От слушалката Джарвис Кокър ми довери с дрезгавия си глас какво би направил на човек като Елинор, стига да има и най-малък шанс...

Тя ме изгледа укорително и ококорено.

— Доколкото чувам, на някой му е мъчно за теб.

— Така ли? — невинно попитах.

— Не хитрувай. Тя те харесва — смушка ме Елинор. — Никак не е лоша.

— Да. Благодаря, госпожо Вайн.

Досадна дъртачка. То какво ли да очаква човек от онази сбирщина загубеняци и тъпаци. Знам кого има предвид и не проявявам

интерес. В слушалката в ухото ми гласът на Кокър смени тоналността и се заря печално към горната октава:

*„Не вярвай, когато твърдя, че съм твой приятел,  
понеже пак ще убивам, само да имам шанс...“*

Само че Елинор Вайн е адски прилепчива.

— Ще станеш хубав младеж, само да ти изчезнат синините. Трябва да се целиш по-високо. Виждала съм те да се мотаеш покрай онова момиче и знам не по-зле от теб, че ако майка ти разбере, лошо ти се пише.

Потреперих при тези думи.

— Не разбирам какво имате предвид.

— Онова момиче от „Розовата зебра“. С татуировките — уточни тя.

— Кой, Бетан ли? Тя ме мрази.

Елинор изви веждата си — тънка чертичка върху кожата.

— Значи си говорите на малко име, а? — уточни тя.

— Говорим си само колкото да си поръчам „Ђрл Грей“.

— На мен пък ми казаха друго.

Тери, няма кой друг, казах си. Понякога и тя идва в „Зебрата“. Всъщност дори подозирям, че ме следи. Все по-трудно успявам да я избягвам.

— Бетан не е мой тип — отговарям.

Думите ми явно поуспокояват Елинор и острите ѝ, лакоми черти отново добиват дяволито изражение.

— Е, нали ще се позамислиш над думите ми? Момиче като нашата Тери няма да чака вечно. Скоро ще трябва да предприемеш нещо...

— Добре — отвръщам с въздышка.

Тя ме измерва одобрително с поглед.

— Знам, че схващаш. Трябва да вървя. Знам, че майка ти има курс по салса днес. Но ти ме дръж в течение, нали? Нали знаеш какво казват хората...

Питам се кое ли клише ще използва този път. „Само смелите печелят“ или „Желязото се кове, докато е горещо“.

Не ѝ се удаде обаче възможност, понеже в този момент се появи мама — цялата в черно и с пайети. Обувките ѝ за танци бяха с петнайсетсантиметров ток. Горкият ѝ партньор.

— Елинор! Каква изненада!

— Тъкмо си бъбрех със С. М.

— Много хубаво. — Стори ми се, че мама леко присви очи.

— Учудена съм, че си няма приятелка — заяви Елинор и ми метна кос поглед. — Ако бях двайсет години по-млада — каза тя този път на майка ми, — кълна се, щях да се омъжа за него.

Представих си госпожа Вайн в синьо. Отиваше ѝ.

— Наистина — отговори мама.

Допускам, че е добронамерена, макар да няма никаква представа с какво си има работа. Просто се опитва да постъпи по най-добрния начин, понеже мама винаги се старае да прави най-доброто за мен. Обаче „нашата Тери“, както я нарича тя, изобщо не е момичето мечта. Пък и нямам време за романтика. Чака ме друга работа.

Госпожа Вайн ме удостои с нещо, което вероятно трябваше да е усмивка.

— Ще ме хвърлите ли до къщи? Мога да се прибера пеша, но понеже знам, че ще закараш майка си и...

— Да, трябва да тръгвате — прекъснах я аз.

## 5

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 23:49, събота, 9 февруари

Достъп: публичен

Настроение: чисто

Слуша: „Дженесис“: „Единственият“

Нарича я госпожа Химическосиньо. Вманиачена е по хигиената и чистотата — обсебеност, която за петнайсет години се е разраснала неимоверно, дори смехотворно. Бисквитите се ядат над мивката, прозорците се мият всеки ден, прах се обира десетина-двойсет пъти дневно, украшенията над камината се преподреждат през четвърт час. Винаги е била къщовница — каква странна дума, мисли си той, припомнряйки си какво знае за тази къща, как преди време наблюдаваше мама, докато работи, стиснала тънките си длани уплашено и тревожно, с напрегнато изражение да не би някоя кърпа да е останала фатално накриво или пък постелката пред вратата да не е съвсем успоредна на прага, на килима да е останала прашинка или някоя друга дреболия да не е наред.

Господин Химическосиньо отдавна вече не е между живите и е отвел със себе си младия си син. Понякога на госпожата сигурно ѝ е мъчно, обаче децата са толкова разхвърляни, а тя така и не бе успяла да накара мъжка си да проумее защо наемането на чистачка само усложнява нещата и вместо да намали работата ѝ, ще я увеличи: ще трябва да наглежда още някого, друг човек в къщата, още следи от пръсти... Съзнава, че вината не е тяхна, но присъствието им е непоносимо за нея — да, дори това сладко момченце... Така че накрая се налага да напуснат.

Разбира се, след това положението се влоши. Тъй като нямаше кой да я контролира, манията напълно завладя живота ѝ. Недоволна от безукорната си къща, тя се отдае на натрапчивия импулс да пере на

ръка и стана зависима от почти отровни дози листерин. Открай време си беше леко невротична, но петнайсетте години, през които се бе наливала с алкохол и бе вземала антидепресанти, се бяха отразили на личността ѝ и сега, вече петдесет и девет годишна, госпожата беше просто сбор от тикове и нервни спазми — излязла от релсите нервна система, загърната в тънък пласт изнурена пълт.

Той си повтаря, че тя няма да липсва на никого. Всъщност вероятно ще бъде облекчение. Анонимен подарък за семейството ѝ, за сина ѝ, който я посещава два пъти годишно и който едва издържа да я вижда в това състояние, за съпруга ѝ, продължил напред с живота си, но с прораснало като тумор чувство за вина, за племенницата ѝ, отчаяна от добронамерените ѝ, но пагубни опити да ѝ намери някой млад мъж...

Освен това тя заслужаваше да умре, ако ще и само заради загубата на време, заради многобройните слънчеви дни, прекарани на закрито, заради незабелязаните усмивки, заради всички неща, които би могла да направи, само да се бе задоволила с по-малко...

Сега я крепи единствено клюката. Клюката, слуховете и спекулациите, разпространявани в енорията от ухо на ухо по разваления телефон. Вижда всичко иззад дантелените си перденца. За нея нищо не остава незабелязано — нито една точица човешки отпадък. Всяко престъпление, всяка тайна, всяко дребно отклонение е докладвано. Всичко се подлага на щателна проверка. Никой не избягва преценката и присъдата. Дали не ѝ се иска понякога да можеше да зареже всичко, да отвори вратата и поеме гълтка въздух? Не се ли пита понякога дали маниакалното ѝ внимание към хигиената не прикрива друг вид омърсяване?

Може и да го е правила, ала много отдавна. Сега е способна само да наблюдава. Като рак в черупката си, като прилепало, здраво вкопчено в света. Какво прави там, вътре, по цял ден? Никой няма право да влиза в къщата, преди да се събуе пред вратата. Чашите за чай се дезинфекцират преди и след употреба. Хранителните продукти се доставят на предната веранда. Дори пощальонът не пъха пощата в процепа на вратата, а в метална кутия до портата. Госпожа Химическосинъ я взема оттам скришно и бързо, надянала гумени ръкавици, а светлите ѝ очи са тревожно ококорени по време на

всекидневното неудобство от изминаването на два метра и половина нехигиенизирано пространство...

Той не може да устои на предизвикателството. Да я изтрие като упорито петно, да я изпъди като паразит, да я подмами извън черупката и да я принуди отново да се покаже на открито...

В крайна сметка се оказва лесно. Нужна е малко хитрина и незначителни разходи. Миниван под наем с лепенка на емблемата на въображаема фирма, бейзболна шапка и тъмносин работен гащеризон с логото на същата фирма, избродирано на горния джоб, различни неща, поръчани по интернет, платени с чужда кредитна карта и доставени до пощенска кутия в града, а също и един клипборд за авторитет и една илюстрована брошура (произведена изцяло от собствения му настолен компютър), възхваляваща качествата на промишлен почистващ препарат, който е толкова ефикасен, че едва неотдавна е получил разрешение за (строго ограничена) домашна употреба.

Обяснява ѝ всичко това през пукнатина във вратата, откъдето госпожа Химическосинъ го наблюдава с поглед на мекотело. За миг страхът надвила желанието ѝ, но после тя се поддава, точно както е очаквал, и кани симпатичния млад човек вътре.

Този път той наистина иска да гледа. Затова за съществената част си слага маска, купена от магазин за военни стоки. Газът, купен от американски сайт и според рекламата унищожаващ нежелани паразити, все още не е тестван официално върху хора — макар че местно куче вече е дало своята дан в изследването, при това с многообещаващи резултати. Според него госпожа Химическосинъ ще издържи по-дълго, но предвид слабия ѝ имунитет и нервното надигане и спускане на гърдите ѝ почти е сигурен в крайния резултат.

Все пак очаква да усети нещо повече. Вина може би, дори жал. А вместо това изпитва само научно любопитство, примесено с детинско смайване пред незначителността на цялата работа. Смъртта всъщност не е нищо особено, казва си той. Разликата между живота и неговата противоположност може да се окаже мъничка като кръвен съсирак, нищожна като мехурче въздух. В крайна сметка тялото е машина. Той поназнайва това-онова за машините. Колкото повече движещи се части имат, толкова по-голяма е вероятността нещо да се повреди. А пък тялото има толкова движещи се части...

*Не за дълго, мисли си той.*

Според часовника му „Сейко“ фазата на агонията (терминът се използва от клиницистите, за да описват видимата част от опита на живота да се отдели от протоплазмата, която е твърде компрометирана, за да го поддържа) трае малко повече от две минути. Старае се да я наблюдава безстрастно, за да избегне потрепването на ръцете и на краката на умиращата жена на пода и да опита да установи какво се случва зад тези очи на мекотело — последните хрипливи гълтки въздух...

За малко му се гади от звука, понеже за един кратък миг (че има ли друг?) е съпътстван от въображаем вкус; вкус на гнили плодове и на развалено зеле, но той се заставя да го пренебрегне, като се съсредоточи върху госпожа Химическосиньо, която е в края на фазата на агонията, блуждаещите ѝ очи започват да се изцъклят, устните ѝ вече са нещо средно между циан и мораво...

В крайна сметка той не познава анатомията достатъчно добре, за да е съвсем сигурен коя е причината за смъртта. Но както казва Хипократ, *Човекът не може без въздух*. Което вероятно означава, както заключава той по-късно, че госпожа Химическосиньо е умряла, понеже нейните зависими от въздуха клетки не са получили достатъчно кислород, което е предизвиквало смъртоносен шок...

*Следователно, с други думи, аз не съм виновен...*

Латексовите му ръкавици не оставят отпечатъци по излъсканите повърхности. Ботушите му са нови, току-що извадени от кутията и не оставят издайнически кални следи. През отворения прозорец ще се разсее и мириසът от металната кутия, която той ще хвърли, докато минава покрай общинското сметище, връщайки буса — без емблемата — на фирмата, от която го е наел. Смъртта ѝ ще изглежда като нещастен случай — припадък, удар, сърдечен пристъп — и дори да надушат нещо подозително, нищо не може да ги накара да заподозрат него.

Изгаря гащеризона и кепето заедно с купчината листа в задния си двор, а мириසът на изгоряло — досущ като празничната нощ на големите огньове — му напомня за карамелени бонбони и за захарен памук, и за въртенето на виенски колела в тъмното — все неща, които майка му не му позволяваше, макар че братята му винаги ходеха на панаира, връщаха се у дома с лепкави от сладкото пръсти, миришещи

на пушек и премалели от шеметните празнични въртележки, а той си стоеше на сигурно място у дома, където нищо лошо не можеше да го сполети...

Днес обаче е свободен. Разравя сърцевината на големия огън и усеща топлината му с лицето си, долавя и внезапен волен прилив...

Знае, че ще го направи отново. Знае дори кой ще е следващият. Вдъхва мириса на пушека от огъня, мисли за лицето й и се усмихва...

А навсякъде край него цветовете припламват като изригващи към небето фойерверки.

### **Изпратете коментар:**

*ClairDeLune*: Трябва да поговорим за това, *sineokomotche*. Мисля, че начинът, по който се развива написаното от теб, води до интересни прозрения за взаимоотношенията в семейството ти. Защо не ми изпратиш съобщение по-късно днес? Наистина искам да поговорим за това.

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*sineokomotche*: Пак здравей. Познаваме ли се?

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*sineokomotche*: Моля те, *Jenny*. Познаваме ли се?

## 6

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche*.

Публикуван в: 14:38, неделя, 10 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: безсънно

Слуша: Ван Морисън: „Бурна нощ“

Много любов има в дневника ми днес. Най-вече в отговор на моите измислени истории, които според Клеър са истински пробив в стилово отношение, *Toxic* ме уверява, че съм голям задник, Капитана обобщава мамка му, блестящо, човече, а Криси, която все още е болна, смята за *страхотно (и наистина гот!)*.

Е, Криси може и да е болна, но е щастлива. През тази седмица е отслабнала с три килограма — което според собственото й мерило за калории означава, че продължи ли с това темпо, ще постигне желаното тегло някъде през август тази година, а не през юли следващата — освен това изпраща обичта си и много прегръдки на приятеля си *azurechild*, който толкова я е подкрепял...

Клеър обаче е разстроена. Получила е имейл от Ейнджъл Блу. Или по-скоро от негов представител, който й нарежда занапред да престане да си кореспондира с Ейнджъл и я заплашва със съдебни действия.

Горката Клеър е наранена и възмутена. Никога не е изпращала обидни писма или подозрителни пратки нито на Ейнджъл, нито на съпругата му. Защо да го прави? Тя баготвори Ейнджъл. Уважава правото му на лично пространство. Не се съмнява, че зад всичко стои жена му. Ейнджъл е прекалено добър, така твърди Клеър, за да причини подобно нещо на някого, превърнал се в негов приятел с течение на времето.

Ревността на госпожа Ейнджъл е доказателство за нещо, което Клеър отдавна подозира: че бракът на Ейнджъл е в криза или че вероятно още от самото начало е пълен фарс. Нейните онлайн молби

към Ейндър Блу са започнали да привличат публика. Някои я съветват да си намери свой живот. Други я настърчават да преследва своите мечти. Трети разказват собствени истории за разочарование, любов и отмъщение. Един от участниците в кореспонденцията, *HawaiianBlue* я настърчава да не се отказва, да спечели със сила вниманието на мъжа, когото харесва, да му даде знак за любовта си по безусловен начин...

*Albertine* също изпраща разкази. Приемам това за добър признак. Сега, след като е успяла да се възстанови от шока след смъртта на брат ми, тя е онлайн всекидневно.

Разбира се, през времето, което са прекарали заедно, тя изобщо не присъстваше толкова редовно. Понякога минаваха няколко седмици, без да се включи в мрежата — като уебмастър мога да проследя движението ѝ, колко пъти посещава сайта, какви постинги пише, какво чете.

Знам, че тя следи всичко, което пиша аз, дори коментарите ми. Чете публикациите и на Клеър, както и тези на Криси — знам, че е загрижена за диетата на Криси. Не говори много с Капитана — усещам, че той я кара да се чувства неудобно — но с *Toxic69* си пише редовно, вероятно заради недъга му. Някои са на мнение, че тези онлайн приятелства може да добият прекомерно значение, особено за онези от нас, за които животът на екрана изглежда по-реален, по-осезаем от живота навън.

Днес тя иска да разговаря с мен. Може би е заради погребението на Найджъл, може би е заради последната ми публикация. Вероятно я е смутила. Въщност надявах се да стане така. Тъй или иначе, тя се обърна към мен чрез частната ни услуга за съобщения. Колеблива, разтърсена, леко възмутена, дете, което се нуждае от утеша.

*Откъде ти хрумват историите, които пишеш? Защо трябва да ги разказваш тук?*

А, неизменният въпрос. Откъде произхождат историите? Приличат ли на сънища, оформени от подсъзнанието ни? Таласъмите ли ги носят нощем? Или са просто разновидности на истината, огледални варианти на това какво е можело да бъде, разкривени и преплетени като сламени детски кукли...

*Може би нямам избор, пиша ѝ. По-близо е до истината, отколкото предполага.*

Пауза. Свикнал съм с нейните мълчания. Това продължава малко по-дълго и аз разбирам, че тя е малко разстроена.

*Не ти е харесала последната ми история.*

Не е въпрос. Мълчанието се удължава. Само *Albertine* от цялото ми племе в мрежата няма иконка. Всички други са показали някакъв образ — направената от Клеър снимка на Ейндър Блу, крилатото дете на Криси, анимационният заек на Капитана — тя обаче е оставила оригиналните настройки: силует в обикновен син квадрат.

Резултатът е някак странно объркващ. Иконките и аватарите са част от начина, по който общуваме. Подобно на средновековните щитове те служат едновременно като средство за защита и като наш образ, който показваме на света, като евтини гербове на онези от нас, които нямат почетни титли, нямат крал, нямат родина.

Все пак как си представя себе си *Albertine*?

Времето минава, влачи се, отмерва секундите като нетърпелива учителка. Известно време съм сигурен, че тя си е тръгнала.

Най-накрая отговаря. *Историята ти малко ме разстрои, пише ми. Жената ми напомня за една моя позната. Всъщност за приятелка на майка ти.*

Странно как факти и фикция се преплитат. Споделям го с *Albertine*.

*Елинор Вайн е в болницата. Прилошало ѝ снощи. Нещо с белия дроб, така чух...*

Наистина ли? Ама че съвпадение.

*Ако знаех, че не е възможно, щях да си помисля, че си замесен,* пише тя.

*Нума?* Не сдържам усмивката си.

Звучи ми малко саркастично. Само че не можеш да видиш изражението на лицето и няма начин да си сигурен. Ако беше Криси или Клеър, щяха да поставят символ в края на коментара — усмивка, намигване, разплакано лице — за да премахнат многозначността. Обаче *Albertine* не използва емотикони. А липсата им прави разговорите с нея странно безчувствени, поради което никога не съм сигурен дали съм я разбрал правилно.

*Чувстваш ли се виновен, sineokotomche?*

Дълго мълчание.

Истина или предизвикателство?

*sineokomotche* се колебае, претегля удоволствието да ѝ се довери спрямо опасността да каже твърде много. Фикцията е опасен приятел, димна завеса, която може да се разсее най-неочаквано и да го покаже чисто гол.

Накрая написва: *Да*.

*Може би затова пишеш тези неща. Може би поемаш вината за нещо, за което всъщност не си виновен.*

Хм. Интересна идея. Значи не смяташ, че съм виновен за нещо?

*Всеки има някаква вина, пише тя. Но понякога е по-лесно да призаем нещо, което не сме извършили, отколкото да се изправим лице в лице с истината.*

Сега се опитва да направи на мен психологически профил. Нали ви казах, че е умна.

*E, а ти защо идваш тук, Albertine? В какво смяташ, че си виновна?*

Отново мълчание, много дълго, почти съм сигурен, че е прекъснала връзката. Курсорът примигва безмилостно. Пощенската ми кутия избръмчава. Веднъж. Два пъти.

Питам се какво да направя, ако тя просто ми каже истината. Само че нищо никога не е толкова лесно. Дали изобщо тя знае какво е сторила? Съзнава ли, че всичко е започнало тогава, на концерта в параклиса на „Сейнт Осуалдс“ — дума, която в моето съзнание извика коледните цветове на стъклописите и аромата на бор и на тамян?

Коя си ти всъщност, *Albertine*? Най-обикновен човек или злодей по душа? Убиец, страхливец, измамник или крадец? И когато се промъкна до същината ти, ще разбера ли дали там изобщо има някого?

И в този момент тя ми отговаря и бързо излиза от мрежата, преди да успея да направя коментар или да попитам за още нещо. Понеже няма иконка или аватар, няма как да съм сигурен в мотивите ѝ, но усещам, че тя бяга, че най-сетне съм успял да докосна нещо в нея...

*Истина или предизвикателство, Albertine? Какво идваш да признаеш?*

Посланието ѝ към мен се състои само от три думи.

*Изрекох една лъжа.*

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 04:38, понеделник, 11 февруари

Достъп: публичен

Настроение: споделящо

Слуша: Хейзъл О'Конър: „Големият брат“

Всеки го прави. Всеки лъже. Всеки изопачава истината: като се почне от рибаря, преувеличил големината на шарана, който му се изплъзнал, и се стигне до мемоарите на политиците, които превръщат метала на ниските страсти в златото на историята. Дори дневникът на *sineokomotche* (скрит под матрака му у дома) е много повече мечтане, отколкото факт, разказва с патетично обнадеждаване живота на едно момче, което не е имал възможност да бъде — на момче с двама родители, на момче, което прави обикновени неща, на рождения си ден ходи на морския бряг, на момче, което обича майка си — съзнавайки, че суровата истина се крие тук, под повърхността, и търпеливо чака да бъде извадена на показ от някой случаен обрат...

Бен се провали на приемния изпит за „Сейнт Осуалдс“. Разбира се, би трябвало да го предвиди, но толкова пъти му повтаряха, че ще издържи, че всички го приемаха за даденост, все едно преминаваш границата с приятелска държава — нужен е само символичен жест, за да влезеш в „Сейнт Осуалдс“, и впоследствие успехът...

Не че изпитът беше труден. Всъщност установи, че е доста лесен — или поне щеше да бъде, ако беше довършил. Само че мястото и неговите миризми го обезкуражиха, а също и подобната на пещера стая, пълна с униформи, и списъкът с имена, забоден на стената, и надменните враждебни лица на другите момчета на стипендии.

Пристил на паника, така каза лекарят. Физическа реакция на стреса. Започна с главоболие на нервна почва, което по средата на първата част на изпита бързо прерасна в нещо повече — във вихър от цветове и миризми, които го връхлетяха като тропическа буря и го повалиха в несвяст на паркетния под на „Сейнт Осуалдс“.

Откараха го в лечебницата на Малбри, където той се помоли да го настанят на легло. Знаеше, че е изгубил стипендията си, че мама ще се вбеси и че единственият начин да избегне истинските неприятности е да спечели лекарите на своя страна.

Обаче отново не му провървя. Медицинската сестра веднага се обади на мама, а учителят, който го беше придружил — някой си д-р Дивайн, слаб мъж, чието име звучеше навъсено тъмнозелено — ѝ обясни какво му се е случило.

— Нали ще му позволите да се яви отново на изпита? — Първата мисъл на мама беше за лелеяната стипендия. Положението се влоши още повече поради факта, че Бен вече се чувстваше добре, нямаше и следа от главоболие. Почти черните ѹ очи приковаха неговите за миг — достатъчно дълго, за да му дадат да разбере, че го чака свят, пълен със страдание.

— Боя се, че не — отговори д-р Дивайн. — Политиката на „Сейнт Осуалдс“ не го позволява. Ако Бенджамин се яви на общия изпит...

— Искате да кажете, че няма да получи стипендия, така ли? — Очите ѹ се присвиха почти в цепки.

Д-р Дивайн сви рамене.

— Боя се, че не аз вземам това решение. Би могъл да опита следващата година.

— Вие не разбираете... — поде мама.

Само че д-р Дивайн сложи точка.

— Съжалявам, госпожо Уинтър — каза той и се запъти към вратата на болницата. — Не можем да правим изключения заради едно-единствено момче.

Тя запази спокойствие, докато се прибраха у дома. И там гневът ѹ се разрази. Най-напред с парчето електрически кабел, след това с юмруките и стъпалата си, а Найджъл и Брендан наблюдаваха като маймунки в клетка от горната площадка на стълбите, мълчаливо притиснали лица към перилата.

Не за пръв път го биеше. Беше била всички тях в един или друг момент — най-вече Найджъл, но и Бенджамин, и дори глупавия Брендан, който прекалено се страхуваше от всичко, за да сбърка — това бе нейният начин да ги държи под контрол.

Само че този път беше различно. Него винаги бе смятала за изключителен. Но вече явно бе станал просто „някакво момче“. Очевидно мисълта ѝ бе подействала като шок, като ужасно разочарование. Е, така поне смята *sineokotomche* сега. Всъщност вероятно още тогава е започнал да се досеща, че майка му полудява.

— Лъжеш и се преструваш, малък негоден боклук такъв!

— Не, мамо, моля те! — хленчеше Бен и се мъчеше да предпази лицето си с ръце.

— Нарочно си провалил изпита, Бен. Нарочно си ме измамил! — Стисна косата му с едната си ръка и дръпна неговата ръка от лицето, за да го зашлеви отново.

Той затвори очи и потърси думите, правилните думи, за да укроти звяра. И го озари вдъхновение...

— Моля те, мамо. Не съм виновен. Моля те, мамо. Обичам те...

Тя застина... вдигнала юмруци като обсипани със скъпоценности ръкавици и присвила злобно едното си око.

— Я повтори!

— Обичам те, мамо...

Сега, след като Бен извоюва известна преднина, трябваше да затвърди позицията си. Вече целият се тресеше, облян в сълзи. Малко трябваше, за да се случи и останалото. Той се вкопчи в нея, подсмърчайки пред погледа на братята си, които зяпаха от стълбищната площадка горе, и си помисли, че ако го направи добре, ако изиграе картите си както трябва, може и да оцелее. Всеки си има слабо място. А Бен току-що беше открил ахилесовата пета на майка си.

Видя как зад перилата на стълбището Брендан се ококорва. За миг срещна погледа му и неочеквано се убеди, че Брен, който никога нищо не четеше, е прочел мислите му, както самият той чете детски книжки.

Брат му тутакси отмести поглед. Само че преди това Бен беше разчел погледа му, разбирация поглед. Наистина ли беше толкова очевидно? Или пък просто бе сбъркал за Брен? Години наред го бе пренебрегвал като дебело и безполезно разхищение на пространство.

Но колко всъщност знаеше Бен за своя бавноразвиващ се брат? Какво бе приел за даденост? Зачуди се дали не е сбъркал, дали Брен не е по-умен, отколкото е смятал. Достатъчно умен, за да изобличи преструвката. Достатъчно умен, за да се превърне в опасност...

Откъсна се от прегръдката на мама. Брен още чакаше горе на стълбите и пак изглеждаше едновременно изплашен и глупав. Бенджамин обаче знаеше, че брат му се преструва. Под проскубаната перушина кафявият му брат си играеше някаква своя игра. Не знаеше каква — още не. Но от този момент нататък Бенджамин беше убеден, че един ден ще се наложи да се оправи с Брен...

**Изпратете коментар:**

*Albertine*: Сигурен ли си, че знаеш накъде си се запътил с това?

*sineokomotche*: Напълно. А ти?

*Albertine*: Следвам те. Винаги го правя.

*sineokomotche*: А! Къде си днеска, лански сняг<sup>[1]</sup>...

---

[1] „Балада за някогашните жени“, Франсоа Вийон, прев. Васил Сотиров. — Бел.прев. ↑

Разглеждате уебдневника на *Albertine* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 20:14, понеделник, 11 февруари

Достъп: публичен

Настроение: лъжливо

Да, оттук започна всичко. С една малка безобидна лъжа. Бяла като красивия сняг. Снежанка като от приказката — пък и кой би помислил, че снегът е опасен, че онези леки влажни целувки от небето може да станат смъртоносни?

Въпрос на инерция, нали разбирате. Точно както една дребна и необмислена лъжа набира собствена инерция. Камък може да предизвика лавина. Думите понякога са способни на същото. А лъжата също може да стане лавина и да помете всичко по пътя си, бълскайки, ревейки, затрупвайки, преобразявайки света подире си, пренаписвайки хода на живота ни.

Емили беше на пет и половина, когато баща ѝ за пръв път я заведе в училището, където преподаваше. Дотогава то беше просто загадъчно място (далечно и измамно като всички митични места), което родителите ѝ обсъждаха на масата за вечеря. Не често обаче: Катрин не обичаше така наречените от нея „служебни дрънканици на Патрик“ и често насочваше разговора към други теми точно на най-интересното място. Емили схвана, че „училище“ е място, където се събират деца — за да учат или поне така твърдеше баща ѝ, макар че Катрин явно не беше съгласна.

— Колко деца?

Копчета в кутия, мъниста в буркан.

— Стотици.

— Деца като мен ли?

— Не, Емили, не като теб. В „Сейнт Осуалдс“ учат само момчета.

По онова време тя вече четеше ненаситно. Трудно се намираха детски книжки на брайлово писмо, но майка ѝ беше направила релефни книжки от филц и бродерия, а татко всеки ден с часове преписваше приказки — всичките напечатани огледално с помощта на старата машина за щамповане. Емили вече можеше да събира и да изважда, да умножава и да дели. Запозната беше с живота на великите художници, беше изучавала релефните карти на света и на Слънчевата система. Познаваше къщата на петте си пръста. Знаеше много за растенията и за животните благодарение на честите си посещения в детската ферма. Умееше да играе шах. Свиреше на пиано — удоволствие, което споделяше с баща си — и прекарваше най-любимите си часове с него в неговата стая, където учеше гамите и акордите и разпъваше ръчичките си в напразното усилие да обхване една октава.

За другите деца обаче знаеше много малко. Чуваше гласовете им, докато играеше в парка. Веднъж беше пипнала едно бебе, което миришеше възкисело и на допир беше като спящо коте. Съседката им се казваше госпожа Браниган и кой знае защо я смятала за по-нисше същество — сигурно понеже беше католичка или защото живееше под наем, а те бяха купили своята къща. Госпожа Браниган имаше дъщеря малко по-голяма от Емили, с която щеше да ѝ е приятно да си играе, обаче момиченцето говореше с толкова силен акцент, че единствения път, когато бяха разговаряли, Емили не проумя нито думичка.

Бащата на Емили обаче работеше на място, където има стотици деца, които изучаваха математика, география, френски и латински, изобразително изкуство и история, музика и точни науки, а освен това се боричкаха на двора, крещяха, говореха, сприятеляваха се, преследваха се, хранеха се в дългата столова, играеха крикет и тенис на тревата.

— Искам да ходя на училище — каза тя.

— Не е така. — Беше предупредителният глас на Катрин. — Патрик, престани със служебните дрънканици. Знаеш, че така я разстройваш.

— Не се разстройвам. Искам да ходя.

— Може да я взема с мен някой ден. Просто да види...

— Патрик!

— Извинявай. Просто... нали разбиращ. Следващия месец е коледният концерт, скъпа. В параклиса на училището. Аз ще дирижирам. А тя обича...

— Патрик, няма да те слушам!

— Тя обича музиката, Катрин. Нека да я заведа. Само този път.

И така Емили отиде, само веднъж. Сигурно заради татко, но най-вече понеже Федър одобри замисъла. Федър беше твърдо убедена в лечебната сила на музиката, освен това неотдавна беше прочела „Пасторална симфония“ на Жид и смятала, че концертът ще стимулира залинялата цветова терапия на Емили.

Идеята обаче не допадна на Катрин. Отчасти поради чувство за вина според мен, същата вина, която я накара да заличи всички следи от татковата любов към музиката от къщата. Пианото беше изключение, но въпреки това беше отпратено в една празна стая, сред кашони със забравени документи и стари дрехи, където Емили не биваше да влиза. Въодушевлението на Федър обаче наклони везните и вечерта на концерта те поеха към „Сейнт Осуалдс“: Катрин, ухаеща на рози и на терпентин (розова миризма, казва тя на Емили, красиви розови рози), Федър, която говореше бързо и много силно, и татко, който нежно я направляваше с ръка върху рамото ѝ, за да не се подхлъзне на мокрия декемврийски сняг.

— Добре ли си? — прошепна той, когато наблизиха.

— Ммм.

Разочарова се, когато научи, че концертът няма да се проведе в самото училище. Много ѝ се искаше да види къде работи татко, да влезе в класните стаи с дървените им чинове, да помирише тебешира и политурата, да чуе ехото от стъпките им по дървения под. По-късно ѝ позволиха тези неща. Но събитието щеше да се проведе в параклиса наблизо, където хорът на „Сейнт Осуалдс“ щеше да пее, а баща ѝ — да диригира, което, доколкото схвана Емили, означаваше да направлява, някак да насочва певците.

Беше студена и влажна вечер, миришеше на пушек. Откъм пътя се чуха автомобили, звънчета на велосипеди и разговори, почти напълно заглушени от мъглата. Беше ѝ студено, макар да носеше зимното си палто, тънките подметки на обувките ѝ скърцаха по застланата с чакъл алея, а в косата ѝ имаше капчици влага. Когато има мъгла, навън всичко някак се смалява точно както вятърът разширява

света и кара дърветата да шумолят и да се извисяват. През онази вечер Емили се чувстваше съвсем мъничка, почти премазана от мъртвия въздух. От време на време покрай нея минаваше някой — усещаше свистенето на дамска рокля или пък тогата на някой учител — и чуваше откъслечни разговори, които после отлитаха.

— Нали няма да е претъпкано, Патрик? Емили не обича да има много хора. — Отново беше Катрин, а гласът ѝ прозвуча стегнато като корсажа на най-хубавата официална рокля на Емили — красива (и розова) и извадена за едно последно обличане, преди съвсем да ѝ омалее.

— Всичко е наред. Ще седнете на първия ред.

Всъщност Емили не се страхуваше от хората. Не ѝ допадаше шумът — равните и неясно звучащи гласове, които объркваха всичко и го обръщаха с главата надолу. Хвана ръката на баща си и доста силничко я стисна. Едно стискане означава „обичам те“, две — „и аз те обичам“. Друга тяхна тайна досущ като факта, че тя можеше да обхване една октава, ако ръката ѝ подскочи върху клавишите, и че може да свири мелодията на „За Елизе“, ако баща ѝ акомпанира.

В параклиса беше хладно. Семейството не ходеше на църква — макар съседката им госпожа Браниган да ходеше — но Емили беше влизала в „Сейнт Мери“ веднъж, колкото да чуе ехото. Параклисът на „Сейнт Осуалдс“ звучеше по същия начин — стъпките им пошлиягваха по твърдия гладък под, а шумовете вътре сякаш се издигаха нагоре, като че ли хората се изкачваха по екливо стълбище и разговаряха.

По-късно татко ѝ обясни, че е така, понеже покривът е много висок, обаче по време на концерта тя си представяше, че хорът седи някъде над нея, като ангелски хор. Усещаше и мириса — нещо като аромата на пачули на Федър, но по-сilen и по-димен.

— Това е тамян — каза ѝ татко. — Палят го в олтара.

*Олтар*. Той ѝ обясни значението на думата. Светилище, свято място, където човек намира убежище, където е в безопасност. Тамян, тютюн „Клан“ и ангелски гласове. Светилище.

Навсякъде край тях имаше движение. Хората разговаряха, но по-приглушено от обикновено, сякаш се опасяваха от ехото. След като татко отиде при хористите, Катрин описа органа, редиците със скамейки и прозорците, а Емили чуваше шумолене от всички страни в

залата, после наместването по седалките и накрая тишина, когато хорът запя.

Сякаш нещо вътре в нея се разпуска. Ето това, а не парчето глина е първият спомен на Емили — как седи в параклиса на „Сейнт Осуалдс“, как по лицето и в усмихнатата ѝ уста се стичат сълзи и музиката, прелестна музика, се разлива на вълни край нея.

О, не слушаше музика за пръв път, но обикновеното подрънкване на старото пиано или миниатюрният транзистор в кухнята не предаваха дори частица от това усещане. Емили не знаеше как да назове онова, което чува, как да опише непознатото преживяване. Простичко казано, за нея това беше пробуждане.

По-късно майка ѝ се опита да разкраси историята, като че ли изобщо беше нужно. Самата тя не обичаше религиозна музика — още по-малко пък коледни песни с елементарната им мелодия и блудкавите им сантиментални текстове. Нещо от Моцарт ѝ се струваше много по-подходящо, изискан композитор за изискани хора, макар че легендата имаше десетки варианти — от Моцарт до Малер и неизбежно до Берлиоз, като че ли сложността на музиката имаше някакво влияние върху самите звуци или върху предизвикваните от тях усещания.

Всъщност произведението беше просто акапелен вариант в четири части на стара коледна песен:

„Насред зимен вихър лют  
вятър мразовит ридае.  
Земята — желязо кораво,  
водата — каменна твърд.“<sup>[1]</sup>

Има обаче нещо уникално в момчешките гласове, нещо треперливо и несигурно, легко напрегнато, сякаш ей сега ще запеят фалшиво. Този звук съчетава почти нечовешки по своята прелест тон с някак болезнена сировост.

Емили изслуша безмълвно първите няколко такта, несигурна какво точно слуша. После гласовете отново се извисиха:

„Сине се сняг върху сняг,

*сняг върху сняг...“*

И когато изрекоха „сняг“ за втори път, гласовете леко докоснаха онзи тон, високия фа диез, който винаги създаваше у нея някакво загадъчно напрежение, и Емили се разплака. Не от печал, нито дори от наплив на чувства, беше просто рефлекс като свиването на вкусовите рецептори, след като вкусиш нещо кисело, или сепнатото поемане на дъх, когато прясно чили допре гърлото ти.

*Сняг върху сняг*, пееха те и всичко в нея откликна. Тя потръпна, тя се усмихна, тя извърна лице към невидимия покрив и разтвори уста като малко птиче, едва ли не с очакването да усети звуците като снежинки, които се посипват по езика ѝ. Почти цяла минута Емили седеше разтреперана на ръба на седалката си, а от време на време гласовете на момчетата се извисяваха до онова странно фа диез, онази вълшебна нота на сладоледено главоболие, а от очите ѝ отново рукваха сълзи. Долната ѝ устна изтръпна, пръстите ѝ се вкочаниха. Имаше чувството, че докосва Бог...

— Емили, какво ти е?

Не можеше да отговори. Само звуците имаха значение.

— Емили!

Всеки тон сякаш я пронизваше блажено, всеки акорд бе същинско чудо от форма и материя. Покапаха още сълзи.

— Нещо не е наред — разнесе се от много далеч гласът на Катрин. — Моля те, Федър, ще я заведа у дома. — Емили усети, че се раздвижва, някой подръпна палтото ѝ, на което беше седнала като възглавница. — Стани, миличка, изобщо не биваше да идваме.

Задоволство ли долови в гласа ѝ? Ръката ѝ на челото на Емили беше лепкава и гореща.

— Тя гори. Федър, помогни ми...

— Не! — прошепна Емили.

— Емили, скъпа, разстроена си.

— Моля те...

Майка ѝ обаче вече я вдигаше, ръцете на Катрин я бяха обгърнали. Долови мимолетен мириз на терпентин зад скъпия парфюм. Отчаяно затърси нещо, някакво вълшебство, което да я

накара да спре: нещо, което да покаже колко е наложително, дори задължително да остане, да слуша...

— Моля те, музиката...

*Майка ти не се интересува много от музика.* Гласът на татко прозвучава далечен, но ясен.

Но от какво всъщност се интересуваше Катрин? Коя беше нейната непреодолима страсть?

Вече наполовина се бяха надигнали от местата си. Емили се помъчи да се възпротиви и възтесничката ѝ рокля се разпори под мишницата. Палтото ѝ с кожената яка я задушаваше. Отново усети мириза на терпентин, мириза на майчината треска, на майчината лудост.

И най-неочаквано Емили проумя с нетипична за възрастта ѝ зрялост, че никога не би могла да посещава училището на баща си, не би могла да отиде на още един концерт, както не можеше да играе с другите деца, за да не я наранят или бутнат, нито пък можеше да тича в парка, за да не падне.

Помисли си, че ако си тръгнеха така, майка ѝ винаги щеше да се налага и слепотата, която всъщност никога не бе притеснявала Емили истински, накрая ще я повлече към дъното като камък, завързан за опашката на куче, и тя ще се удави.

Би трявало да има някакви думи, каза си тя, някакви вълшебни думи, които да я принудят да останат. Само че Емили беше на пет години и не знаеше никакви вълшебни думи, така че пое по пътеката с Федър и с майка си от двете страни, а прелестните гласове се носеха над тях плавно като река.

*„Насред зимен вихър лют,  
отдаааавна, отдавна...“*

И тогава ѝ хрумна. Беше толкова просто, че се удиви на дързостта си. Даде си сметка, че всъщност знае вълшебните думи. Десетки думи, учеше едва ли не от лулката, но досега още не беше открила как да ги употребява. Познаваше страховитата им енергия. Емили отвори уста, споходена от неочаквано и демонично вдъхновение.

— Цветовете — прошепна тя.

Катрин Уайт застина насред пътеката.

— Какво каза?

— Цветовете. Моля те, искам да остана. — Емили си пое дълбоко въздух. — Искам да слушам цветовете.

**Изпратете коментар:**

*sineokomotche*: Колко смело от твоя страна да публикуваш това, *Albertine*. Знаеш, че ще трябва да отвърна със същото...

---

[1] „Насред зимен вихър лют“, Кристина Росети. — Бел.прев. ↑

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 23:03, понеделник, 11 февруари

Достъп: публичен

Настроение: презрително

Слуша: „Пинк Флойд“: „Какъвто цветя поискаш“

*Да слушам цветовете.* О, моля те, не ми казвайте, че е била невинна, не ми казвайте, че не е знаела точно какво прави. Госпожа Уайт знаеше всичко за момчето Х и за неговата синестезия. Знаеше, че д-р Пийкок е наблизо. Тя лесно лапна въдицата и още по-лесно повярва, когато Емили отговори, че започва да чува цветовете.

Бен беше първа година в училището. Само си го представете — хорист, чист и спретнат, готов да надене синята си униформа на „Сейнт Осуалдс“ под расото с жабо.

Знам какво си мислите — че не е издържал изпита. Обаче изпитът беше само за стипендията. С парите, които мама беше заделила, а също и с помощта на д-р Пийкок, тя в крайна сметка успя да го вкара в „Сейнт Осуалдс“, но не като стипендиант, а като ученик, който си плаща таксата, така че ето го и него на първата редица в училищния хор, ненавижда всяка секунда от това преживяване — момчетата от класа нямаше да го оставят на мира; като че ли нямаха вече предостатъчно причини да го презират, та сега и това, да не говорим пък за Найджъл, когото домъкнаха против волята му и който след това щеше да си го изкара на него, знаеше си, под формата на подигравки, на ритници и на юмруци.

„Насред зимен вихър лют  
 вятър мразовит ридае...“

Напразно се молеше гласът му да мутира и да не се налага да участва, но макар че другите момчета от класа му вече наедряваха като палмови дървета и воняха на младежки мускус, Бен си оставаше слабичък, женствен и блед, със свръхественно висок фалцет...

„Земята — желязо кораво,  
водата — каменна твърд.“

Виждаше как три реда по-назад мама слуша гласа му, виждаше и д-р Пийкок зад нея, Найджъл, вече близо седемнайсетгодишен, проснал се начумерен на пейката, и потния и вонящ Брен, който изглеждаше адски неловко с провисналата си коса и с набръканото си лице като най-огромното бебе на света.

*sineokotomche* се помъчи да не гледа, да се съсредоточи върху музиката, но сега пък мярна госпожа Уайт, седнала съвсем наблизо, редом до малката Емили — Емили с късoto си червено палтенце и с розовата си рокля, с коса на две опашки и с лице, озарено и от тревога, и от възторг...

За миг си помисли, че погледите им се срещат, но очите на слепите създават такава илюзия, нали? Емили не можеше да го види. Каквото и да правеше, както и да се опитваше, Емили не би могла да го види. Очите ѝ обаче въпреки това го привличаха, стрелкаха се настани като стъклени топчета на куклена глава, като две сини мъниста, които отразяваха лошия късмет обратно към подателя.

Главата на *sineokotomche* започна да се върти, да пулсира в такт с музиката. Връхлиташе го главоболие, много силно главоболие. Потърси начин да се предпази, представи си синя капсула, твърда като желязо, студена като камък, синя като арктически леден блок. Ала не можеше да избяга от болката. Главоболие, способно да се засилва, докато не го изстиска като парцал...

В нишата на хора беше горещо. С почервенели лица над бялото си жабо хористите пееха като ангели. „Сейнт Осуалдс“ гледа много сериозно на хора си, момчетата са обучени да се подчиняват. Тренирани са като войници да стоят прави, без да мърдат, часове наред. Никой не се оплаква. Никой не смеет. „Пейте от все сърце, момчета, и се усмихвайте!“, нарежда високо диригентът на хора по

време на репетициите. *В името на Бог и на „Сейнт Осулдс“.* Не искам нито едно момче да предаде екипа...

Бен Уинтър обаче беше пребледнял. Може би заради топлината, тамяна или усилието да се усмиваша. Да не забравяме, че той беше деликатен, мама така твърдеше. По-чувствителен от другите двама, по-податлив към болести и злополуки...

Ангелските гласове отново се възвисиха, устремени към кресчендо.

*Sine се сняг върху сняг...*

Тогава се случи. Като на забавен каданс — глухо тупване, раздвижване на първата редица, пребледняло момче, което припада невидимо на пода на параклиса и удря глава отстрани на една църковна пейка — рана, която ще положи четири шева, същински полумесец на целото му...

Защо никой не забеляза? Защо Бен беше изцяло затъмнен? Никой не го видя — дори мама — защото точно когато падаше, малко сляпо момиченце от публиката преживя нещо като панически пристъп и всички погледи се извърнаха към Емили Уайт, към Емили с розовата рокля, която размахваше ръце и крещеше: „Оставете ме да слушам. Татко, моля те...“.

*Да слушам цветовете.*

### **Изпратете коментар:**

*Albertine:* Хубав отговор, *sineokomotche*.

*sineokomotche:* Радвам се, че ти хареса, *Albertine*.

*Albertine:* Е, може би не *точно хареса*...

*sineokomotche:* Хубав отговор, *Albertine*...

## 10

Разглеждате уебдневника на *Albertine* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 23:49, понеделник, 11 февруари

Достъп: публичен

Настроение: сурово

*Да слушам цветовете.* Сигурно си спомняте тази фраза. Красноречива от устата на възрастен човек, от устата на петгодишно сляпо момиченце вероятно е прозвучала невероятно трогателно. Така или иначе, постигна целта си. *Да слушам цветовете.* Напълно несъзнателно Емили Уайт отвори кутия с вълшебни думи, опияни се от тяхната и от своята сила и започна да издава заповеди като невръстен генерал — заповеди, на които Катрин, а впоследствие и Федър — покъсно, разбира се, и д-р Пийкок — се подчиняваха с видимо удоволствие.

— Какво виждаш?

Намален акорд във фа минор. Вълшебните думи се разгръщат като хартия, с която е опакован подарък, една по една.

— Розово, синьо, зелено, толкова е красиво.

Майка ѝ доволно пляска с ръце.

— Още, Емили, кажи ми още.

Акорд във фа мажор.

— Червено, оранжево, магента, черно.

Същинско просветление. Дяволската сила, която беше открила в себе си, бе разцъфнала по удивителен начин, и музиката неочеквано се превърна в част от нейната програма за обучение. Извадиха пианото от склада и го акордираха, тайните уроци на баща ѝ станаха официални и Емили получи разрешение да се упражнява когато иска, дори докато Катрин работеше. После излезе статията в местния вестник и започнаха да се стичат подаръците.

Историята имаше огромен потенциал. Всъщност притежаваше всички необходими елементи. Коледно чудо, фотогенично сляпо момиченце, музика, изкуство, малко средностатистическа наука благодарение на д-р Пийкок и доста противоречиво отношение от страна на средите на изкуството, които задържаха доклада и през следващите три години така и не се начудиха. Накрая телевизията надуши новината, пресата също, имаше дори един сингъл, хит от Топ Тен, на рок група, чието име съм забравила, но впоследствие песента беше използвана в холивудска филмова продукция, адаптация по книгата, с участието на Робърт Редфорд като д-р Пийкок и младата Натали Портман като сляпото момиче, което вижда музиката.

Отначало Емили приемаше всичко за даденост. В крайна сметка тя беше съвсем млада и нямаше основа за сравнение. И беше много щастлива — по цял ден слушаше музика, учеше онова, което обичаше най-много, и всички бяха доволни от нея.

През следващите близо дванайсет месеца Емили посети доста концерти и представления на „Вълшебната флейта“, „Месия“ и „Лебедово езеро“. Няколко пъти ходи в училището на баща си, за да опознае инструментите опипом.

Флейтите с техните тънички тела и сложни клавиши, подобните на гърнета виолончели и баси, валдхорните и тубите като грамадни кани от училищната столова, пълни със звук, цигулките с тънка талия, ледените звънчета, дебелите барабани и плоските барабанчета, сплаш и краш чинелите, триъгълниците и тимпаните, тромпетите и тамбурините.

Понякога баща ѝ свиреше. Той се държеше различно в отсъствието на Катрин — разказваше шеги, беше жизнерадостен, танцуваше с Емили и я въртеше в такт с музиката, докато не ѝ се завиеше свят от смях. Много му се искаше да бе станал професионален музикант — кларнетът, не пианото, беше предпочтеният му инструмент, само че кой би наел класически подготвен изпълнител на кларнет със стаена страсть по Акър Билк, затова амбицията му беше останала неизречена и незабелязана.

Обаче промяната у Катрин имаше още една страна. Месеци бяха нужни на Емили да я открие и още повече време — да я разбере. Точно тук спомените ми губят последователността си, действителността се смесва с мита и не вярвам в прецизността и достоверността си. Само

фактите говорят сами за себе си, а дори и те са толкова оспорвани, изопачавани, подлагани на съмнение и неправилно тълкувани, че са запазени само откъслеци от онova, което би ми разкрило как са стояли нещата в действителност.

И така, фактите. Сигурно историята ви е позната. Онази вечер в публиката в края на третия ред седеше човек на име Греъм Пийкок. На шейсет и седем години, известна местна особа, изтъкнат кулинар, симпатичен ексцентрик, щедър покровител на изкуствата. Същата декемврийска вечер по време на рецитал на коледни песни в параклиса на „Сейнт Осуалдс“ д-р Пийкок се оказа свидетел на събитие, което щеше да промени живота му.

Едно малко момиче, дъщеря на негов приятел, получи пристъп на паника. Майка ѝ понечи да я изведе навън и в последвалата суматоха детето храбро се бореше да остане, майката със същата сила се опитваше да я изведе, а д-р Пийкок чу детето да изрича фраза, която му се стори като откровение.

*Да слушам цветовете.*

По онova време Емили почти не разбираше значението на онova, което е казала. Но интересът от страна на д-р Пийкок докара майка ѝ почти до еуфория: у дома Федър отвори бутилка шампанско и дори татко изглеждаше доволен, макар да е възможно задоволството му да се дължеше просто на промяната у Катрин. Въпреки това той не одобри идеята, а по-късно, когато цялата работа започна, той беше единственият недоволен глас.

Не е нужно специално да отбелязваме, че никой не го слушаше. През ден малката Емили беше привиквана в Къщата с камината, където я подлагаха на всевъзможни изследвания, за да бъдат потвърдени специалните ѝ дарби.

*Синестезията* (пише д-р Пийкок в своята статия „Аспекти на модуларността“) е рядко състояние, при което две — понякога повече — от петте „нормални“ сетива видимо се примесват. Явлението, изглежда, е свързано с концепцията за модуларността. Всяка сетивна система има съответна област или модул в мозъка. Макар да съществуват нормални взаимоотношения между модулите (като използването на зрението за регистриране на движение), сегашното разбиране за човешките възприятия не може да обясни как

*стимулирането на един модул предизвиква мозъчна дейност в различен модул. Точно това се случва с един синестет.*

*Накратко, синестетът може да преживява нещо или всичко от следното: формата като вкус, докосването като мирис, звука или вкуса като цвет.*

Всичко това беше ново за Емили, но не за Федър и Катрин. Тя обаче схващаше основната идея — в крайна сметка всички знаеха за Момчето X и съдейки по онова, което тя беше чуvalа за специалната му дарба, не ставаше дума за нещо много по-различно от словесните асоциации, уроците по рисуване и цветовата терапия, които беше усвоила от майка си. По онова време Емили беше на пет години и половина, много искаше да се харесва и още повече — да се представя добре.

Уговорката беше простишка. Сутрин Емили ходеше в къщата на д-р Пийкок за урока си по музика и по другите предмети, а следобед свиреше на пиано, слушаше плочи и рисуваше. Това беше единственото ѝ задължение и понеже ѝ беше позволено да слуша музика, както и да я изпълнява, не ѝ беше особено трудно. Понякога д-р Пийкок ѝ задаваше въпроси и записваше отговорите.

*Слушай, Емили, какво виждаш?*

Единствен тон, изsvирен на раздрънканото пиано в Къщата с камината. Сол е индигово, почти черно. Просто тризвучие е следващото, после акорд — сол минор с умалена септима в баса — стига до кадифена виолетова ласка.

Той отбелязва резултата в тетрадката си.

*Много добре, Емили. Добро момиче.*

После идва ред на поредица тихи акорди, до диез минор, ре бемол, ми бемол минор. Емили посочва цветовете, отбелязани на брайлово писмо върху кутията с боите.

Емили има почти същото усещане, като че свири на някакъв инструмент, докато ръцете ѝ са върху малките цветни клавиши, а д-р Пийкок отбелязва всичко в изподрасканата си малка тетрадка, после пият чай до камината заедно с териера на д-р Пийкок, Пач II, който души с надежда бисквитите, гъделичка ръцете на Емили и я разсмива. Д-р Пийкок разговаря с кучето си така, все едно и то е възрастен учен, а това още повече разсмива Емили и скоро се превръща в неизменна част от съвместните им уроци.

— Пач II би искал да попита — казва той с басовия си глас — дали днес госпожица Уайт е склонна да прегледа колекцията ми със записани звуци...

Емили се киска.

— Искате да кажете да слушаме записи?

— Косматият ми приятел ще ви бъде признателен.

Пач II излайва по даден знак.

Емили се смее.

— Добре — съгласява се тя.

През следващите трийсет месеца д-р Пийкок ставаше все по-неизменна част от живота им. Катрин беше шеметно щастлива, Емили беше възприемчива ученичка, прекарваше по два-три часа пред пианото всеки ден и най-неочаквано се появи толкова необходимото средоточие за живота на всички. Съмнявам се, че Патрик Уайт би го спрял, дори да искаше; в крайна сметка и той имаше пръст в цялата работа. И той искаше да повярва.

Емили изобщо не се запита защо д-р Пийкок е толкова щедър. За нея той беше просто мил и забавен човек, който се изразяваше с дълги и тежки фрази и който винаги когато им идваше на гости, носеше някакъв подарък — цветя, вино, книги. На шестия рожден ден на Емили той ѝ подари ново пиано, което да замени стария и раздрънкан инструмент, на който тя се бе научила да свири, а през годината ѝ подаваше билети за концерти, пастели, боички, стативи, платна, бонбони и играчки.

И музика, разбира се. Винаги имаше музика. И това е най-болезненото. Да си спомня за времето, когато Емили можеше да свири всеки ден колкото си поискан, когато всеки ден беше празник, а Моцарт, Малер, Шопен и дори Берлиоз се подреждаха като нейни ухажори, за да си избира и да ги отхвърля както ѝ скимне...

— А сега, Емили, слушай музиката. Кажи ми какво чуваш.

Това беше Менделсон, „Песни без думи“, опус 19, втора песен в ла минор. Партията на лявата ръка се учи трудно с нейните стегнати групи от шестнайсетини, но Емили се упражнява и вече я е овладяла почти съвършено. Д-р Пийкок е доволен, майка ѝ също.

— Синьо. Много тъмносиньо.

— Покажи ми.

Вече има нова кутия с бои, шейсет и четири цвята, подредени като шахматна дъска, широка почти колкото бюрото. Не ги вижда, но ги знае наизуст, подредени по яркост и по тон: фа — виолетово, сол — индигово, ла — синьо, си — зелено, до — жълто, ре — оранжево, ми — червено. Диезите са по-светли, bemolите — по-тъмни. Инструментите също имат свои цветове в палитрата на оркестъра, групата на дървените духови често е зелена или синя, струнните са кафяви и оранжеви, духовите — червени и жълти.

Взема дебелата си четка и я овалва в боята. Днес рисува с акварели и мириසът е минерален и старомоден като на бонбони виолетки. Д-р Пийкок стои от едната страна, Пач II се е сгущил в краката му. Катрин и Федър стоят от двете ѹ страни, готови да подадат на Емили каквото ѹ потрябва. Гъбичка, четка, по-малка четка, торбичка с брокат.

Андантето е лениво абстрактно като ден на морския бряг. Емили потапя пръсти в боята, прокарва ги по гладката нетретирана хартия и тя се свива на хребети като пясъците по плитчините, а боята се разлива и се спуска в деретата, издълбани от пръстите ѹ. Д-р Пийкок е доволен, тя чува усмивката в басовия му глас, макар че голяма част от думите му са неразбираеми за нея, пометени от прелестната музика.

Понякога идват и други деца. Тя си спомня едно момче, доста поголямо от нея, което е стеснително, заеква и не говори много, а седи на канапето и чете. В салона има канапета и столове, място за сядане в еркерния прозорец (любимото ѹ), люлка, провесена от тавана на две дебели въжета. Стаята е толкова голяма, че Емили може да се люлее колкото високо си поисква, без да се удари никъде, освен това всички се стремят да не ѹ се пречкат, за да не се бълсне в тях.

През някои дни изобщо не рисува, а вместо това си седи на люлката в Къщата с камината и слуша звуци. Д-р Пийкок нарича това игра на звукови асоцииации и обещава, че ако Емили се старае, накрая ще ѹ даде подарък. От нея се иска само да седи на люлката, да слуша записите и да му казва какви цветове вижда. Някои са лесни — вече ги е подредила в съзнанието си като копчета в кутия — но други не са. На нея обаче ѹ харесват машините за звуци на д-р Пийкок, особено старите с техните отдавна мъртви гласове и издраскани плохи на навиващия се грамофон.

Друг път изобщо няма музика, а само поредица от звукови ефекти — те са най-трудните. Емили обаче продължава да се старае д-р Пийкок да остане доволен, а той си записва всичко, което казва тя, в няколко тетрадки с платнена подвързия, при това понякога толкова импулсивно, че моливът пробива хартията.

— Слушай, Емили. Какво виждаш?

Шумовете от хиляди уестърни, пушечна стрелба, куршум, който рикошира в стената на каньона. Барутен пушек. Празникът на големите огньове и на овъглените картофи.

— Червено.

— Това ли е всичко?

— Ализарин със съвсем малко пурпурно.

— Браво, Емили. Много добре.

Наистина е лесно — трябва само да пусне съзнанието си на воля. Пада монета, някой свири фалшиво с уста, дрозд, почукване по врата, тупане с една ръка. Тя се прибира у дома с пълни със сладкиши джобове. Д-р Пийкок всяка нощ натраква откритията си на пишеща машина, която звучи като патока Доналд. Статиите му имат заглавия от сорта на „Предизвикана синестезия“, „Цветовият комплекс“ и „Далеч от очите, далеч от сърцето“. Думите му са като упойващия газ, който ѝ дава зъболекарят, когато се налага да дълбае някое зъбче, тя се отнася с неговата трепетна ласка и никакви ориенталски благоухания не могат да я спасят.

#### Из pratete коментар:

*sineokomotche*: О, да!

*Albertine*: Да не би да искаш още?

*sineokomotche*: Ако ти можеш да го понесеш, значи и аз мога...

# 11

Разглеждате уебдневника на *Albertine* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 01:45, вторник, 12 февруари

Достъп: публичен

Настроение: престъпно

Разбира се, голяма част от това са чисти спекулации. Тези спомени не са мои, те са на Емили Уайт. То пък като че ли Емили изобщо би могла да бъде благонадежден свидетел. Въпреки това гласът ѝ — жаловитото ѝ трептящо сопрано — ме зове през годините. „Моля, помогнете! Още съм жива! Вие ме погребахте жива!“

— Червено. Тъмночервено. Волска кръв с пурпурни нишки.

Шопен, опус 52, Балада в ми bemol мажор. Тя има добър музикален слух и шестгодишна вече е в състояние да различава повечето акорди, макар че капризните акорди от хроматичния звукоред все още не са по силите на пълничките ѝ пръсти. Това не тревожи д-р Пийкок. Много повече го интересува художническата ѝ дарба, а не евентуален музикален талант.

Според Катрин той вече е рамкирал и е окачил половин дузина платна на Емили в Къщата с камината — включително нейния „Тореадор“, „Вариации по Голдбърг“ и (любимата на майка ѝ) „Ноктюрно във виолетова охра“.

— В тях има толкова много енергия — мълви Катрин с треперещ глас. — Толкова много опит. Почти мистично е. Как само извличаш цветове от музиката и ги пренасяш върху платното — знаеш ли, Емили? Завиждам ти. Как ми се иска да видя каквото виждаш ти сега.

Всяко дете би се почувстввало поласкано от такава похвала. Картините ѝ носят щастие на хората, припечелват ѝ подаръчета от д-р Пийкок и одобрението на многобройните му приятели. Тя разбира, че той възнамерява да напише втора книга, основана в по-голямата си част на най-новите му открития.

Тя знае, че не е единственият човек, с когото той се е сприятелил по време на своите изследвания на синестезията. В книгата си „Отвъд сетивата“ д-р Пийкок обяснява, че вече е описал подробно случая на един младеж, когото в цялото изследване нарича просто Момче X, проявяващо признания на придобита обонятелно-вкусова синестезия.

— Какво означава това? — пита Емили.

— Той усеща нещата по специален начин. Или поне така твърди. Сега се съсредоточи над тези бележки, ако обичаш.

— Какви неща вижда? — пита тя.

— Според мен нищо не вижда.

До появата на Емили на сцената Момчето X е любимият проект на д-р Пийкок. Само че и дума не може да става за съревнование между невръстно сляпо дете-чудо, което чува цветове (и ги рисува), и тийнейджър с афинитет към миризмите. Освен това момчето е използвач, твърди Катрин, и е склонно да изфабрикува какви ли не измислени симптоми, само и само да привлече внимание. А майката е още по-зле, твърди тя, и глупак би прозрял, че е нагнездила сина си в цялата работа с надеждата да сложи ръка на парите на д-р Пийкок.

— Прекалено си доверчив, Грей — казва тя. — Човек ги надушва от километри. Те са те набелязали, скъпи. Измамили са те.

— Но изследванията ясно показват, че момчето реагира...

— Момчето реагира на пари, Грей. Майка му също. Няколко лири за едно, десет лири за друго. И парите се трупат, без да се усетиш.

— Но, Кати, тя работи на пазара, за бога, има три деца и един бог знае къде е баща им. Има нужда от някого...

— И какво? Същото важи за половината майки в квартала. Да не смяташ да плащаш на това момче до края на живота му?

След като го притиска, д-р Пийкок признава, че вече е помогнал за училищните такси на момчето, освен това е отделил хиляда лири в попечителски фонд. За колеж, Кати, младежът е доста умен...

Катрин Уайт се вбеси. Парите не бяха нейни, но въпреки това се разгневи, все едно бяха откраднати от собствения ѝ джоб. Пък и било едва ли не жестоко да вдъхнат на момчето такива големи очаквания, така каза тя. Сигурно щял да си бъде достатъчно щастлив, ако никой не се опитвал да му внушава разни идеи. Само че д-р Пийкок го наಸърчавал, превърнал го в недоволен бунтар.

— Така ти се пада, Грей, задето се опитваш да се правиш на Пигмалион — заяви тя. — Не очаквай благодарност от това момче, всъщност ти му вредиш, като го оставяш да вярва, че може да те щеди за пари, вместо да си намери своята работа. Може дори да стане опасен. Знаеш ли какво правят такива хора, ако им дадеш пари? Купуват си алкохол и наркотици. И положението става неуправляемо. Няма да си първата добра душа, убита в леглото си точно от онези, на които се е опитвала да помогне...

И така нататък. Накрая след разпалено обсъждане между д-р Пийкок и Катрин Момчето X престана да посещава Къщата с камината и повече не стъпи там.

Катрин беше великодушна в победата си. Момчето X било грешка, така каза. Било му заплатено от щедро по-щедро за участиято му в научните опити на д-р Пийкок, а за човек като него било напълно естествено да се опита да извлече полза от това положение. Но сега докторът разполагал с истинското явление, с най-рядкото явление — сляп по раждение синестет, прероден за зрителско посредством музиката. Изумителна история, която заслужавала да изпъква самичка. Никой не бивало да засенчва уникалността на явлението Емили Уайт.

#### **Из pratете коментар:**

*sineokomotche*: Ох! Това беше удар под кръста...

*Albertine*: Ще престана, когато се насиши...

*sineokomotche*: Наистина ли мислиш, че можеш?

*Albertine*: Не знам, *sineokomotche*. Въпросът е ти можеш ли?

## 12

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 01:56, вторник, 12 февруари

Достъп: публичен

Настроение: разкayan

Слуша: Марк Нофлър: „Последен смях“

Това беше краят на Бенджамин. Той усети почти незабавно отместването на акцента и макар да му отне известно време да умре като цвете във ваза, той знаеше, че през онази нощ в параклиса на „Сейнт Осуалдс“ нещо е приключило за него. Сянката на Емили Уайт го затъмни почти от самото начало — като се започне от историята ѝ, която беше сензационна, и се стигне до безспорния интерес на медиите към сляпото момиченце, чиято свръхчувствителност я превърна в национална суперзвезда.

Дългите часове, които Бен прекарваше в Имението, се стопиха до едночасов сеанс — време, което той си поделяше с Емили, като седеше кратко на канапето, докато д-р Пийкок се перчеше с нея, като че ли е колекционерска рядкост — бублечка или пък статуетка — и очакваше Бен да ѝ се възхищава, да споделя въодушевлението му. Още по-лошото беше, че Брэндан също винаги присъстваше (за да го държи под око, казваше мама, докато тя работи на пазара), този негов глупашки ухилен брат, облечен в кафяво, с мазната му коса и гузния му вид, който рядко говореше, а само седеше и зяпаشه, изпълвайки Бен с такава омраза и срам, че понякога му се искаше просто да избяга и да зареже Брэн сам — непохватен, дебелашки, неуместен — в тази къща, пълна с крехки предмети.

Катрин Уайт сложи край на това. Не беше редно момчетата да стоят тук без надзор. В къщата имаше твърде много ценни предмети, твърде много изкушения. Посещенията на Бенджамин се разредиха за втори път и той вече ходеше в къщата само веднъж месечно и чакаше

заедно с Брен на предните стълби госпожа Уайт да се приготви да си върви, а звукът на пианото долиташе навън над моравата, натежал от мириса на боя, така че всеки път, когато *sineokotomche* чуе този звук, било от прелюдия на Рахманинов, или от интрото на „Хей, Джуд“, той съживява в паметта му спомена за онези дни и онова трепване, което усещаше в сърцето си, когато надникнеше през вратата на салона и видеше Емили, седнала на люлката, да се люлее като махало напред-назад, същинско весело птиче...

Отначало само я наблюдаваше. И той като всички останали беше заслепен от нея, стигаше му само да се възхищава на възхода ѝ, както д-р Пийкок беше наблюдавал как пеперудата Луна се мъчи да излезе от пашкула си — с благовение и с възхищение, обагрени вероятно и от съвсем малко съжаление. Беше така прелестна, дори тогава. Така непринудено обичлива. Имаше нещо в доверчивостта, с която стискаше ръката на баща си, извърнala лице към него като цвете към слънцето; или в начина, по който като маймунка се покатерваше на столчето пред пианото и свиваше едното си краче със смъкнато чорапче под себе си — и загадъчно, и пленително. Емили приличаше на съживена кукла, цялата порцелан и слонова кост, а госпожа Уайт можеше да облича дъщеря си целогодишно с ярки дрешки и подходящи обувчици като извадени от старомодна детска книжка.

Що се отнася до нашия герой *sineokotomche*...

Пубертетът здравата го беше връхлетял, имаше пъпки по гърба и по лицето, а гласът му мутира толкова силно, че и сега звучи малко неравно. Детинското му заекване се бе влошило. По-късно изчезна, но през онази година толкова се беше задълбочило, че той почти не можеше да говори. Миризмите и цветовете се засилиха и повлякоха подире си мигрени, за които лекарят го уверяваше, че ще изчезнат с времето. Така и не се случи. Все още страда от мигрена, но умеет да я преодолява много по-вешо.

След коледния концерт Емили прекарваше по-голяма част от времето си в Имението. Само че там имаше толкова много други хора, че на *sineokotomche* рядко му се удаваше възможност да я заговори; пък и заради заекването се срамуваше и предпочиташе да си стои някъде отзад, незабележим и нечут. Понякога сядаше на верандата отвън с някой комикс или каубойски роман, доволен просто да бъде край нея тихичко и скромно. Освен това негова милост рядко можеше

да се отдава у дома на удоволствието да си почете, понеже мама все имаше нужда от помощ, а братята му рядко го оставяха на мира — четенето било за женчовците, казваха, затова каквото и четиво да избереше той — независимо дали ще е „Супермен“, „Съдия Друд“ или „Бийно“ — то винаги предизвикваше присмеха на неговия облечен в черно брат, който го тормозеше безмилостно: „Гледай какви хубави картички! Аууу! И каква точно ти е супер силата?“, докато той на свой ред не се засрамеше и не се видеше принуден да се захване с нещо друго.

През седмицата, между посещенията си до Имението, често минаваше покрай къщата на Емили с надеждата да я зърне да си играе навън. Понякога я срещаше в града, но винаги с майка й, застанала мирно като предан войник, а понякога от другата ѝ страна крачеше д-р Пийкок, превърнал се в неин покровител, наставник, втори баща, като че ли ѝ трябваше още един, като че ли вече си нямаше всичко.

Звучи, все едно ѝ завиждаше. Изобщо не е така. Обаче кой знае защо той не можеше да спре да мисли за нея, да я изучава, да я наблюдава. Интересът му набираше инерция. Открадна фотоапарат от магазин за стоки втора ръка и се научи да снима. Открадна и дълъг телеобектив от същия магазин — този път едва не го спипаха, но все пак успя да се измъкне заедно с трофея си, преди пълният мъж на касата, учудващо бърз за толовището си, да се откаже от гонитбата.

Когато майка му най-накрая му съобщи, че не е желан в Имението, не ѝ повярва. Толкова беше свикнал с всичко — да седи мълчаливо на канапето, да чете книги, да пие чай „Ърл Грей“, да слуша музиката на Емили — че да го отпратят след толкова много време му се стори несправедливо наказание. Нямаше вина, не беше сторил нищо нередно. Със сигурност беше недоразумение. Д-р Пийкок винаги се държеше толкова мило, защо сега изведнъж ще се обърне срещу него?

По-късно *sineokotomche* разбра. Колкото и да беше мил, д-р Пийкок беше просто разновидност на приятелките на майка му, които се държаха любезно с него, когато беше четиригодишен, а после бързо изгубиха интерес. Останал без приятели, закопнял за обич у дома, той бе придал прекалено голямо значение на приветливото отношение на стария господин, на разходките из розовата градина, на чашите чай, на симпатията. С две думи, беше паднал в капана на заблудата, че съчувствуието е обич.

Когато вечерта мина през Имението с надеждата да установи каква е истината, нашият герой бе посрещнат не от д-р Пийкок, а от госпожа Уайт, издокарана в черна сатенена рокля и с наниз перли на шията, която му заяви, че няма какво да търси там, че трябва да си върви и повече да не стъпва в къщата, че създава само неприятности и че тя ги знаела такива като него...

— Д-р Пийкок ли казва така?

Е, така смятал. В този ден обаче момчето заекваше по-силно от всяко, устните му бяха сякаш защити и му беше трудно да произнесе дори една дума.

— Н-но защо? — попита я той.

Срамът едва не го смаза. Нямаше представа какво е направил, но госпожа Уайт беше толкова сигурна във вината му, че в очите му запариха сълзи, а vonята на витаминната напитка на мама, която усети в гърлото си, едва не го задави...

„Моля те, не плачи — нареди си той, — не и пред госпожа Уайт.“

Тя го изгледа с изгарящо презрение.

— Да не си посмявал да шикалкавиш пред мен. Би трябвало да се срамуваш от себе си.

*sineokotomche* се срамуваше. Засрамен и усетил внезапен пристъп на гняв, бе способен да я убие на място и щеше да го направи без капка колебание или угрizение. Само че той беше просто ученик, а тя беше същество от друг свят, от друга класа, полагаше ѝ се безпрекословно подчинение — майка му беше обучила синовете си безпогрешно — а думите ѝ сякаш забиваха копие отстрани в главата му...

— Моля ви... — изрече той, без да заеква.

— Върви си — нареди госпожа Уайт.

— Моля ви. Госпожо Уайт. Не м-може ли да бъдем приятели?

Тя изви вежди.

— Приятели ли? Не разбирам какви ги дрънкаш. Майка ти работеше при мен като чистачка, това е. При това не особено добра. Ако смяташ, че това ти дава право да тормозиш мен и дъщеря ми, грешиш.

— Аз не ви т-тормо... — започна той.

— А какво ще кажеш за онези снимки? — попита тя, вперила поглед право в лицето му.

От изненада сълзите му тутакси пресъхнаха.

— К-какви снимки? — попита той несигурно.

Оказа се, че Федър има приятелка, която работи в местното фотоателие. Приятелката казала на Федър, тя пък казала на госпожа Уайт, която настояла да види снимките и ги отнесла право в Имението, където ги използвала в подкрепа на твърдението си, че сближаването със семейство Уинтър е било грешка и че д-р Пийкок трябва незабавно да поправи стореното...

— Не си мисли, че не те забелязваме — заяви тя. — Как се увърташ край Емили. Как снимаш и двете ни...

Не беше вярно. Никога не снимаше нея. Снимаше само Емили. Обаче не можеше да го каже на госпожа Уайт. Не можеше и да я помоли да не го издава на мама...

Затова той си тръгна с пресъхнали от гняв очи, със залепнал за небцето език. Когато хвърли последен поглед през рамо към Имението, забеляза движение зад един от прозорците на горния етаж. Човекът се отдръпна почти незабавно, но *sineokotomche* все пак има време да зърне д-р Пийкок, който го наблюдаваше, отпращаше го с глупава усмивка...

Тогава всъщност започна всичко. Тогава се роди *sineokotomche*. По-късно, през нощта, той се промъкна тайно обратно в къщата, помъкнал кутия с пауновосиня боя и почти парализиран от страх и вина, надраска гнева си на голямата входна врата, която жестоко бяха затръшнали в лицето му, а после, отново сам в стаята си, извади оръфията Синя тетрадка, за да очертае схемата на още едно убийство.

### **Изпратете коментар:**

*Albertine*: О, моля те, само не още едно убийство. Искрено смятах, че напредваме...

*sineokotomche*: Добре, обаче... си ми длъжница...

## 13

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 02:05, вторник, 12 февруари

Достъп: публичен

Настроение: смазан

Слуша: Дон Хенли: „Момчетата от лятото“

Започна така. Като дневник на неговия фиктивен живот. Има никаква невинност в тези ранни текстове, скрити между редовете на ситния, нечетлив и маниакален почерк. Понякога той си спомня истината, дневните разочарования, яростта, обидата, жестокостта. През останалото време е почти сигурен, че е *sineokotomche* — че написаното в Синята тетрадка е истинско, а Бенджамин Уинтър и Емили Уайт са измислица, плод на въображението на друг човек. Синята тетрадка му помогна да запази разсьдъка си, в нея вписваше фантазиите си, тя беше тайното му отмъщение срещу онези, които го нараняваха и го унижаваха.

Що се отнася до малката Емили...

Наблюдаваше я по-усилено от всяко. Тайно, завистливо, с копнеж и любов. През месеците, след като го прогониха от къщата на д-р Пийкок, той следеше кариерата на Емили, живота ѝ. Направи стотици снимки. Изрязваше от вестниците материалите за нея. Дори се сприятели със съседското момиченце до госпожа Уайт, даваше ѝ бонбони и я посещаваше с надеждата да зърне Емили.

Известно време д-р Пийкок се стараеше да запази самоличността ѝ в тайна. В статиите му тя беше просто *Момиче Y* — заело мястото на *Момче X* — докато не настъпи моментът, когато родителите ѝ решиха да я представят на света. Само че *sineokotomche* знаеше каква е тя. Пеперуда Луна в стъклена витрина, която всеки момент щеше да излети от пашкула си право в стъкленицата, където да намери смъртта си...

Продължи да я снима, макар да се научи да го прави по-потайно. Хвана се да работи на няколко места след училище — като разносвач на вестници и няколко вечери миеше съдовете в местно кафене — а с надниците си купи фотоувеличител на старо, пакет фотографска хартия и няколко ванички и химикали. С помощта на книги от библиотеката се научи сам да проявява снимките, а накрая превърна в тъмна стаичка мазето, което майка му и бездруго не използваше.

Чувстваше се като човек, който не е успял да спечели лотарията заради само една цифра — а и мама никак не му помагаше, понеже не пропускаше да му внуши, че вината е негова, че ако е бил по-умен, по-бърз, по-добър, тогава може би едно от нейните момчета е щяло да пожъне цялото внимание, всички похвали.

През онази година мама ясно даде на синовете си да разберат, че всички са я подвели. Найджъл, задето изобщо не е успял да държи другите двама под контрол, Брендан — заради глупостта му, но най-вече Бенджамин, на когото бе възлагала толкова много надежди, а той я бе разочаровал във всичко. В Имението, у дома, но най-вече в „Сейнт Осуалдс“. Обучението на Бен в това изключително учебно заведение се оказа най-сериозният му провал, тъй като разби на пух и прах очакванията й (изразявани прекалено открито), че на сина й са отредени велики дела. Всъщност той намрази училището още от самото начало и не го заявяваше открито само заради взаимоотношенията си с д-р Пийкок.

Сега обаче изпитваше враждебност към всичко: от момчетата, които точно като децата в квартала го наречаха „откачалка“, „загубеняк“ и „смотаняк“ (макар и с по-изтънчен акцент), до претенциозните имена на самите сгради — например Ротондата или Порт Кошер — понеже за него имаха вкус на изгнили плодове, от които капе самодоволство и лъхтят на святост.

Подобно на витаминната напитка „Сейнт Осуалдс“ би трябвало да е полезен за здравето му и да му помогне да развие способностите си. Само че след като прекара там три нещастни години, мъчейки се поне малко да се впише, той продължаваше да мечтае за къщата на д-р Пийкок с камината и с мириса на стари книги. Липсваха му глобусите, изпъстрени с вълшебни имена, а най-много му липсваше начинът, по който д-р Пийкок разговаряше с него, сякаш наистина го беше грижа...

В „Сейнт Осуалдс“ не даваха и пет пари. Да, никой не го тормозеше — поне не като братята му — но въпреки това непрестанно усещаше тайното презрение. Дори у учителите, макар те да умееха да го прикриват по-добре от останалите.

Наричаха го с фамилното му име, Уинтър, като кадет в армията. Обучаваха го на разни таблици и спрежения. Посрещаха невежеството му с дълбоки театрални въздишки. Наказваха го да пише и преписва многократно.

„Ще поддържам учебниците си в безупречно състояние. (Найджъл винаги ги намираше, където и да си ги скриеше.) Униформата ми представя училището. Винаги ще я нося с гордост. (Това беше, когато Найджъл разряза вратовръзката му и оставил само едно късо парченце.) Поне ще се преструвам, че внимавам, когато в стаята влезе старши учител. (Това беше от саркастичния д-р Дивайн, който една сутрин го завари заспал на чина си в класната стая.)“

А най-лошото бе, че той наистина се стараеше. Стараеше се да се справя отлично с учението. Искаше учителите да се гордеят с него. Някои момчета се проваляха от мързел, а той прекрасно съзнаваше каква огромна привилегия е да учи в училище „Сейнт Осуалдс“ и се мъчеше с всички сили да я заслужи. Само че вследствие на своето изтънчено незачитане на учебната програма, д-р Пийкок го беше обучил само в предмети, които самият той ценеше — изкуство, история, музика, английска литература — и беше пренебрегнал математиката и точните науки, в резултат на което Бен изостана още през първия срок и колкото и да се опитваше, така и не навакса.

След като д-р Пийкок се оттегли от живота им, Бенджамин очакваше мама да го отпише от училището. Дори пламенно се молеше да стане така, но единствения път, когато се осмели да го спомене пред нея, тя гошибна с цялата дължина на парчето кабел.

— Вече съм вложила твърде много в теб — заяви тя, докато прибираще кабела. — Във всеки случай твърде много, за да ти позволя да се отказваш на този етап.

След това той престана да се оплаква. Усети друга промяна, когато го завладя юношеството. Братята му растяха бързо и подобно на оса през октомври, усетила наближаването на зимата, мама само за една нощ се озлоби и превърна синовете си в мишена на цялото си недоволство. Внезапно и тримата се оказаха под обстрела на критиката

й: като се почне от начина, по който се изразяваха, и се стигне до дълбината на косата им, а *sineokotomche* осъзна с растяющо изумление, че всеотдайността на мама към синовете ѝ е била част от дългосрочен инвестиционен план, който вече трябваше да започне да носи дивиденти.

Найджъл бе напуснал училище три месеца по-рано, а стремежът му да причинява страдания на Бен отстъпи на второ място пред желанието да си намери апартамент, гадже, работа, път за бягство — от мама, от братята си, от Малбри.

Изведнъж сякаш стана по-възрастен, по-дистанциран, по-склонен да изпада в мрачните си настроения и мълчания. Открай време си беше затворен и унил, а сега стана направо недостъпен. Купи си телескоп и през безоблачните нощи излизаше на полето и се прибираще в малките часове, което за Бен не беше лошо, но правеше мама тревожна и раздразнителна.

Ако бягството на Найджъл бяха звездите, Брендан си намери друг изход. На шестнайсет години той вече тежеше с двайсет и пет килограма повече от Бен и вместо да се отърве от детските си тълстинки, беше добавил към любимите си сладкиши и плашещи количества вредна храна. И той се беше хванал на почасова работа в заведение за пържено пиле в центъра на Малбри, където можеше да се тъпче по цял ден на корем, а вечер през работните дни носеше вкъщи специалното меню, което, ако не беше гладен, изядаше студено на закуска на следващата сутрин заедно с еднолитрово пепси, след което поемаше към „Сънибанк Парк“, където беше ученик последна година. Мама се надяваше, че той ще успее да влезе в курсовете за подготовка за университета, само че каквото и да кажеше или да направеше тя, думите ѝ не оказваха никакво влияние върху ненаситния брат на Бен, явно превърнал в своя житетска мисия опитите да се откопчи от опеката ѝ с ядене. Бен смяташе, че е само въпрос на време Брендан да се провали на изпитите и да отпадне, а после и да се изнесе от къщи.

Бенджамин изпита известно облекчение. Още след приемния изпит в „Сейнт Осуалдс“ се засили подозрението му, че Брен го следи. Не че му каза нещо, просто го гледаше някак особено. Понякога подозираше, че Брен върви след него, когато излиза, друг път, когато влезеше в стаята си, имаше усещането, че нещо е разместено. Книги, които беше оставил под леглото си, се оказваха преместени или пък

изчезваха за ден-два, а после се появяваха другаде. Разбира се, никак не му се връзваше. За какво са му на Брендан книги? Въпреки това обаче не му беше приятна мисълта, че някой му рови из нещата.

По онова време обаче Брен беше най-малката му грижа. Толкова много бяха вложили в него. Толкова много пари, толкова много надежда. А сега, когато предстоеше вложението да се върнат, и дума не можеше да става за отстъпление. Майка му нямаше да се подложи на унижението да слуша как съседите шушукат, че момчето на Глория Уинтър е изключено от училище...

— Ще правиш каквото ти наредя, при това охотно — заяви тя. — Или ще си платиш, кълна се.

Явно „Ще си платиш“ беше рефренът на мама през цялата година. Затова — през цялата година — синовете ѝ си умираха от страх от Глория.

*sineokotomche* знаеше, че си го заслужава, *sineokotomche* знаеше, че е лош. Ала никой не знаеше точно колко е лош. Майка му обаче ясно му даде да разбере, че връщане назад няма, че ако я разочарова сега, го очаква най-ужасното наказание.

— Дължиш ми го — каза тя и погледна към зеленото керамично куче. — Нещо повече, дължиш го на него. Дължиш го на брат си.

Дали Малкълм щеше да успее в живота, ако бе оцелял? *sineokotomche* често си задаваше този въпрос. Обземаше го нервност, когато мислеше за това. Сякаш живееше два живота едновременно. Единият за себе си и още един за Мал, който никога не бе получил неговите възможности. Страхът го гризеше като плъх в клетка. Ами ако не отговори на очакванията ѝ? Какво ще направи тя тогава?

Спасение намираше в писането. Държеше Синята тетрадка в тъмната стаичка, където не можеше да я намери нито мама, нито братята му, а всяка вечер, когато положението се влошеше неимоверно, превръщащо страховете си в истории. Винаги от гледната точка на лошия, на негодника, на убието...

Жертвите му бяха много, методите — най-различни. *sineokotomche* не се задоволяваше с никакви обикновени престрелки. Стилът му може и да беше спорен, но въображението му нямаше граници. Жертвите му умираха по изобретателни начини, приклещени в машини за изтезание, заровени до шия в мокри пясъци, впримчени в пъклени капани.

Използваше Синята тетрадка като архив на фиктивните си убийства и на някои реални експерименти: Бен насъкоро се беше насочил от оси към пеперуди, а по-късно и към мишки, които улавяше лесно с помощта на малък капан бутилка, а уплашеното туптене на сърцето им — усилено от резонатор — беше отклик от собствения му ритъм.

Капанът беше изработен от бутилка за прясно мляко, в която Бен поставяше малко количество стръв. Така си избираше жертвите, така отсяваше виновните от невинните. Мишката влизаше в бутилката, изяждаше стръвта, но не можеше да се покатери обратно по гладката стена. Смъртта ѝ настъпваше доста бързо — от изтощение и от шок — докато малките ѝ розови крачета тепаха бързо-бързо по стъклото, сякаш върят невидими педали.

Работата е там, че те сами избраха да умрат. Избраха да влязат в капана със стръвта. Затова той не беше виновен за смъртта им.

Всичко това обаче щеше да се промени.

**Из pratете коментар:**

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*sineokotomche*: Джени? Колко ми липсваще...

Разглеждате уебдневника на *Albertine* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 03:12, вторник, 12 февруари

Достъп: публичен

Настроение: неспокойно

Лъжата има собствен ритъм. Лъжата на Емили започна с въодушевяваща увертюра, която се смекчи до тържествено анданте, разработи няколко теми и вариации и накрая се появи отново в победоносно скерцо, посрещнато от публиката със ставане на крака и с бурни овации.

Това беше нейното тържествено откриване. Официалното ѝ представяне пред медиите. Момичето У беше изпълнило целта, вече беше готова да застане на сцената. Само след три стеснителни седмици щеше да стане на осем, беше умна и речовита, изпълнението ѝ беше идеално подгответо и можеше да издържи и най-строг анализ. Като част от шумотевицата информираха пресата, а в една малка галерия в Кингсгейт в Малбри предстоеше изложба на нейни картини; предстоеше излизането на новата книга на д-р Пийкок, така че най-неочеквано целият свят заговори за Емили Уайт.

*Тази дребна фигурука (писа в. „Гардиън“) с късата ѝ кестенява коса и тъжно лице не изглежда като обичайното дете-чудо. (Човек се пита защо. Какво очакваха?) Всъщност на пръв поглед тя е досущ като всяко друго осемгодишно момиченце, с изключение на начина, по който се плъзгат и стрелкат очите ѝ и създават у автора впечатление, че момичето вижда дълбоко в душата му.*

Авторът беше застаряващият журналист Джефри Стоартс и ако изобщо имаше душа, Емили не успя да я почувства. Гласът му винаги беше малко по-сilen от нужното и в него се долавяше леко дрънчене като изсущен грах в купа — освен това миришеше твърде силно на

„Олд Спайс“ в старанието си да заличи избиващата отдолу миризма на пот и на осуетена амбиция.

През онзи ден той беше самата любезност.

*Трудно може да си представи човек (пишеше той по-нататък), че платната, които сякаш пеят и се възвисяват от стените на малката галерия близо до Кингсгейт в Малбри, може да са нарисувани от това стеснително момиченце. При все това има нещо мистериозно у Емили Уайт. Малките ѝ бели ръчички пърхат неспирно като пеперуди. Главата ѝ е леко наклонена на една страна, сякаш чува нещо недостъпно за нас, останалите.*

Всъщност просто ѝ беше скучно.

— Вярно ли е, че всъщност ти виждаш музиката? — попита я той.

Тя кимна послушно; зад журналиста чуващ плющения смях на д-р Пийкок, който се откряваше сред цвърчащия бял шум. Запита се къде ли е баща ѝ, заслуша се да открие гласа му и за миг сякаш го долови, оплетен в усиливащата се какофония.

— И всички тези картини показват това, което виждаш, така ли?

Тя отново кимна.

— Е, Емили, какво е усещането?

*Възможно е малко да преувеличавам, но у нея сякаш долавям нещо от бялото платно, някакво духовно качество, което едновременно пленява и отблъска. Картините ѝ го отразяват, сякаш младата художничка по някакъв начин е получила достъп до друго ниво на възприятието.*

О, божичко! Но на него си му харесваше. Имаше и още все в същия дух: споменат беше Рембо (неизбежно), работата на Емили беше сравнена с произведенията на Мунк и на Ван Гог и дори бе намекнато, че тя е имала преживяване от типа „канализиране“, както би го определила Федър, което ще рече, че по някакъв начин Емили се бе настроила на вълните на някаква открита честота на таланта (вероятно свързана с отдавна починали художници) и така е успяла да нарисува тези удивителни картини.

*На пръв поглед, пише господин Стюартс, всичките ѝ платна изглеждат абстрактни. Големи и дръзки цветни петна, някои с толкова силно изразена текстура, почти като скулптури. Долавят се обаче и други влияния, които несъмнено не са случайни съвпадения.*

*„Ероика“ на Емили Уайт напомня на „Герника“ на Пикасо, „Бах на рождения ми ден“ е сложна и наститена с движение като произведение на Джаксън Полък, а „Звездна лунна соната“ крие съвсем не повърхностна прилика с Ван Гог. Възможно ли е, както допуска Греъм Пийкок, изкуството като цяло да има обща основа в колективното несъзнавано? Или пък това малко момиченце е проводник на нещо отвъд чувствителността на обикновените смъртни?*

Имаше и още — още много — все в този дух. Преработен вариант на статията се оказа в „Дейли Мирър“ под заглавието „Свръхсветивността на едно сляпо момиче“. „Сън“ също пусна материала или нещо сходно на него, придружен от снимка на Сиси Спейсък от филма „Кари“. Малко след това по-разширена версия беше публикувана в списание „Луната на Водолея“, заедно с интервю с Федър Дън. Дотогава вече митът беше плъзнал и макар на този конкретен ден да нямаше и следа от ножовете, които щяха да се появят като реакция впоследствие, според мен още тогава Емили се чувстваше неловко от цялото това внимание. Тя мразеше тълпите, мразеше шума, а ето че край нея непрекъснато идваха и си отиваха хора, а гласовете им я кълвяха като гладни пилци.

Господин Стюартс вече разговаряше с Федър. Емили чуваше гърления й тъмен като пачули глас да казва, че различно надарените деца често са идеалният приемник на добронамерени духове. Отляво майка й звучеше съвсем леко пияна, а смехът й се извисяваше прекалено висок насред пушека и шума.

— Винаги съм била убедена, че е изключително дете — чу Емили въпреки шума. — Кой знае, може да се окаже, че е на следващото стъпало от еволюционното развитие. Едно от децата на утрешния ден.

Децата на утрешния ден. Ама че фраза. Федър я използва в своето интервю в „Луната на Водолея“ (подозирам, че сама я е измислила) и фразата породи десетки теории, за които Емили защастие дори не подозираше — поне до финалния срив.

Сега просто се дразнеше, затова стана от стола си и тръгна към отворената врата, следвайки гладката линия на стената и усещайки мекия въздух по извърнатото си нагоре лице. Навън беше топло, Емили

долови ласката на вечерното слънце по клепачите си и уханието на магнолия от парка през улицата.

„Бял мириз — изрече гласът на майка й в съзнанието на Емили. — Бял като магнолия.“ На Емили й звучеше мек и шоколадов като ноктюрно на Шопен, като „Пепеляшка“, мириз на магия. В сравнение с топлината тук горещината в галерията беше потискаща, гласовете на всички онези хора — гости, учени, журналисти, които говореха един през друг и с все сила — я бълскаха като горещ вятър. Не бе правила друга изложба. Не бе имала дори истинско празненство по случай рождения ден. Седна на стълбите на галерията — имаше перила от ковано желязо — притисна пламналата си буза към сипаничавата повърхност и вдигна лице към бялата миризма.

— Здравей, Емили — каза някой.

Тя се извърна по посока на гласа. Той стоеше на десетина стъпки от нея. Момче — по-голямо от нея, така й стори, може би на шестнайсет. Гласът му звучеше някак странно плосък и стегнат, като инструмент, който не свири във върната тоналност, и Емили долови в него предпазливост, примесена с интерес и с нещо близко до враждебност.

— Как се казваш?

— С. М. — отговори той.

— Това не е име — отбеляза Емили.

Усети от тона му, че вдига рамене.

— Така ми казват у дома — каза той.

Настъпи доста дълга пауза. Емили усещаше, че му се иска да говори и че я гледа. Предпочиташе или да си зададе въпроса, или да си тръгне и да я остави самичка. Момчето не направи нито едно от двете, а просто си стоеше и устата му се затваряше и отваряше като вратата на магазин в оживен ден.

— Внимавай — предупреди го тя — да не лапнеш някоя муха.

Чу как зъбите му щракнаха.

— Нали уж си с-сяла?

— Сляпа съм, обаче те чувам. Издаваш шум, когато си отваряш устата. Дишането ти се променя. — Емили се извърна и изведнъж усети нетърпение. Защо изобщо си правеше труда да изследва нещата? Той беше просто поредният зяпач, дошъл да види откачалката. След малко, ако се осмели, ще я попита за цветовете.

Когато го направи, Емили проумя с известно закъснение какво ѝ бе казал. Заекването му, което беше забелязала, се беше засилило, но не от нервност, както ѝ стана ясно, а заради истински конфликт, който завързваше думите му в объркана плетеница, която за няколко секунди самият той не успяваше да разплете.

— Наистина ли можеш да ч-ч... можеш да ч-чу... да чуваш ц-ц... — Емили долови безсилието в гласа му, докато се мъчеше да изрече думите. — Наистина ли можеш да чуваш ц-цветовете? — попита той.

Тя кимна.

— Е, аз какъв цвет съм?

Тя поклати глава.

— Не мога да ти обясня. Сякаш имам допълнително сетиво.

Момчето се засмя. Не прозвучва никак весело.

— Малбри мирише на лайна — заяви той равно и беззвучно. — Д-р Пийкок мирише на дъвка. Господин Пинк мирише на зъболекарски газ... — Емили забеляза, че той не заекна нито веднъж по време на тази реч — най-дългата поредица от думи, която го беше чула да произнася досега.

— Не разбирам — призна озадачено тя.

— Не знаеш кой съм, нали? — попита той с лека горчивина. — Толкова пъти съм те гледал, докато свириш или си седиш в л-люлката в дневната...

Най-сетне проумя.

— Ти ли си? Ти си Момчето X.

Той дълго не продума. Може би беше кимнал — хората забравят — а после каза само:

— Да, аз съм.

— Помня, че съм чувала за теб — каза тя, но не искаше да му каже, че според майка ѝ той е мошеник. — Къде отиде... след д-р Пийкок...

— Никъде не съм ходил — отговори той. — Живеем в Белия град. В долния край на селото. Мама работи на п-пазара. П-про-дава п-плодове.

Настана продължително мълчание. Този път тя не го чу да се мъчи да продума, но усещаше погледа му върху себе си. Почувства се неудобно, възмути се и едновременно с това изпита лека вина.

— Мразя плодове, мамка му — каза той.

Настана още една неловка пауза, по време на която тя затвори очи и горещо се помоли момчето да си тръгне. Майка й явно имаше право. Той не беше като нея. Дори не се държеше приятелски. Но въпреки това...

— Какво е усещането? — Не можеше да не го попита.

— Кое, да продаваш плодове ли?

— Онова... което ти правиш. Да усещаш мириса и вкуса на думите. Не знам как се нарича.

Настана поредното дълго мълчание, докато той се чудеше как да ѝ обясни.

— Аз не п-правя нищо — отговори той накрая. — То просто... има си го. Като твоето вероятно. Виждам нещо, чувам нещо и после изпитвам някакво усещане. Не мога да кажа защо. Странни неща. И ме боли...

Отново пауза. Вътрe в галерията шумът от гласовете беше поутихнал, Емили допусна, че някой се готви да произнесе реч.

— Имаш късмет — каза С. М. — Твоето си е дарба. Прави те специална. А моето е непотребно. Боли, получавам главоболие ето тук... — Постави едната си ръка на слепоочието й, а другата — в ямката на шията й. Тя усети как по тялото му пробяга тръпка, сякаш наистина изпита болка. — Освен това всички ме мислят за луд или дори по-лошо, смятат, че се преструвам, за да привличам внимание. Кажи ми според теб преструвам ли се?

Тя се запъна за миг:

— Не знам...

И отново онзи смях.

— Ето, виждаш ли. — Изведнъж натрупаният гняв, който Емили бе доловила в гласа му, бе затиснат от пласт огромна умора. — Накрая дори аз самият си мислех, че се преструвам. А д-р Пийкок — не го виня. Уж било дарба. Но за какво ми е? Твоята я разбирам. Виждаш цветовете, въпреки че си сляпа. Рисуваш музиката. Това си е с-скапано чудо. Но моето? Представяш ли си какво ми е всеки д-ден... — Отново започна да заеква. — Понякога е толкова зле, че не мога дори да мисля. За какво изобщо ми е потрябало това? За какво ми е?

Замълча и Емили чу учественото му рязко дишане.

— Преди смятах, че има лек — каза той накрая. — Мислех си, че ако издържа изпитанията, д-р Пийкок ще намери лекарство. Само че

няма начин. Те проникват навсякъде. Във всичко. В телевизията, във филмите. Не можеш да се измъкнеш. От него. От тях...

— Миризмите ли имаш предвид?

Той замълча и после каза:

— Да, миризмите.

— Ами аз? — попита Емили. — Аз имам ли миризма?

— Разбира се, че имаш, Емили — отговори той и този път тя долови в тона му съвсем лек намек за усмивка. — Емили Уайт ухае на рози. На розата, която расте до оградата в края на градината на доктора. Казва се *Albertine*, така се казва. Ето на това ми мирише твоето име.

#### **Изпратете коментар:**

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*sineokomotche*: (изтрит постинг).

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*Albertine*: Ами, благодаря...

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche*.

Публикуван в: 04:29, вторник, 12 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: хубаво

Слуша: „Дженесис“: „Женски лъжи“

В този момент разбрах, че тя се преструва. Още нямаше осем години, а вече беше по-умна от останалите, от онези, които диригираха медийната истерия и които си мислеха, че са я създали.

*Какво е усещането? На това... което правиш?*

Беше толкова красива дори тогава. Кожа като ванилов сладолед, гладка тъмна коса и очи като на пророчица. Хубавата кожа се дължи на хубавия произход. Хубавият произход си личи по всичко — челото, скулите, китките и шията, извяяните й прекрасни ключици. Обаче...

*Какво е усещането? На това... което правиш?*

Иначе никога не би ме попитала. Не и ако казваше истината. Нещата, които чувстваме, нещата, които усещаме... са заложени дълбоко вътре в нас като бръсначи в калъп сапун; с остри и необясними ръбове, които режат надълбоко като красотата ти.

Лъжата ѝ го потвърди, но аз вече си знаех, че тя ми принадлежи. Двамата бяхме сродни души в измамата, и двамата дълбоко в себе си бяхме злодеи, завинаги. Нямаше смисъл да я питам кога — и дали — ще я видя отново. Дори с обикновено дете би било трудно да се уреди срещата, която имах предвид — а с това вече прочуто момиче просто нямах никакъв шанс.

Тогава започнаха сънищата. Никой не ми беше обяснявал за хормоните, за растежа, заекса. За жена с трима синове тийнейджъри мама кой знае защо се оказа прекомерно сдържана по темата, а когато моментът настъпи, научих повечето неща от братята си — в най-добрая случай бе равносилно на непохватен опит от бараката зад

училище — а това изобщо не ме подготви за величината на преживяването.

Развитието ми закъсняваше. През пролетта обаче наваксах отмъстително. Пораснах с осем сантиметра, кожата ми се изчисти и най-неочаквано започнах да чувствам остро и неловко себе си, наситеността на усещанията си, която ако не друго, стана по-силна от преди — дотолкова, че сутрин се събуждах с ерекция, която отшумяваше понякога след часове.

Емоциите ми се люшкаха от дълбоко нещастие до абсурдно въодушевление, всичките ми сетива се усилиха, отчаяно копнеех да се влюбя, да докосвам, да целувам, да усещам, да знам...

А чрез всичко това напираха онези видения — живи, страстни, експлозивни видения, които записвах в Синята тетрадка, видения, които ме изпъльваха със срам и с отчаяние, а също и с ужасяващо и стаено усещане за радост.

Найджъл ми каза няколко месеца преди това, че може би скоро ще стане време сам да си пера нещата. Вече разбирах какво е имал предвид и се възползвах от съвета му, проветрявах стаята си и перях чаршафите си три пъти седмично с надеждата да прогоня характерния остър мириз. Мама никога нищо не казваше, но усещах неодобрението ѝ да расте, сякаш вината за отминаващото детство бе моя.

Мислех, че мама изглежда стара, корава и кисела като неузвряла ябълка и че у нея вече се долавя някакво отчаяние: в начина, по който ме наблюдаваше на вечеря — как ми нареджаше да се изправя, да се храня както трябва, да не се прегърбвам, за бога...

Останах в училище по нейно настояване и засега успявах да прикривам факта, че съществено изоставам от другите. Само че по Великден изпитите вече се оказаха опасно близо, а аз се провалах по повечето предмети. Правописът ми беше ужасен, от математиката ме заболяваше глава и колкото повече се стараех да се съ средоточа, толкова повече се засилваше болката, така че дори само да погледнеш училищната си униформа, окачена на облегалката на стола, и ме заболяваше главата — мъчение по асоциация.

Нямаше към кого да се обърна за помощ. Учителите ми — дори най-добронамерените от тях — бяха склонни да приемат, че просто не съм създаден за академична работа. Не можех да им обясня истинската

причина за тревогата си. Не бих могъл да призная пред тях, че се боя от неодобрението на мама.

Затова криех доказателствата. Подправих подписа на майка си на няколко бележки за отсъствия. Криех оценките си, лъжех, подправях успеха си в края на срока. Тя обаче явно е заподозряла, че нещо не е наред, защото започна тайно разследване — сигурно е знаела, че ще изляжа — като първо се свърза по телефона с училище, за да провери какви й ги разказвам, а после си уреди среща с класния ми наставник и с отговорника на випуска, на която научи, че от Коледа почти не съм стъпвал в училище заради продължително боледуване от грип, заради което съм пропуснал изпитите...

Помня нощта на тази среща. Мама беше сготвила любимото ми ядене — пържено лютиво пиле и царевица — което май трябваше да ми подскаже, че предстои нещо сериозно. Трябваше да забележа и как се е облякла — тъмносинята рокля и обувките на висок ток — но явно съм бил прекалено самодоволен. Нито за миг не заподозрях, че ми създава фалшиво усещане за сигурност, и нямах ни най-малка представа за репресиите, които ще се стоварят върху нищо неподозиращата ми глава.

Може би проявих небрежност. Може би подцених мама. Или пък някой ме бе видял в града с откраднатия фотоапарат...

Така или иначе, мама знаеше. Знаеше, наблюдаваше и изчакваше удобния момент. След като бе говорила с директора, с учителя ми, с госпожа Плат, се върна у дома, издокарана с официалните си дрехи, сготви ми любимото ядене, после ме остави на канапето да гледам телевизия, върна се в кухнята (допусках, че за да измие съдовете), а накрая се промъкна безшумно и аз усетих първо уханието на парфюма ѝ „Синият час“ и я чух как изсъска в ухото ми:

— Малко нищожество!

Рязко се извърнах и тя ме удари. Удари ме с чинията от вечерята, удари ме право в лицето — за секунда се разкъсвах между смайването от сблъсъка на чинията с челото и скулите ми и недоумението от цялата бъркотия: от пилешката мазнина и от зърнцата царевица по лицето и косата ми, по-скоро ме слиса това, отколкото болката или кръвта, която се стичаше в очите ми и багреше света ми в нюансите на аленото...

Полузамаян, опитах да се дръпна, бълснах кръста си в канапето и по гръбнака ми плъзна стъклена болка. Тя отново ме удари, този път по устата, после ме връхлетя и започна да ме налага с юмруци и пlesници и да ми крещи:

— Малък лъжлив негодник! Нищожество такова!

Знам, че според вас е трябало да отвърна на ударите. Ако не с юмруци и с крака, то поне с думи. Но за мен нямаше вълшебни думи. Никакви уверения за обич нямаше да възпрат яростта на майка ми, никакви протести, че съм невинен, не можеха да пресекат прилива на неистовия й бяс.

Ужасяващо ме гневът й — налудничавият, неконтролиран гняв — той ме плашише много повече от юмруците и пlesниците, и тинестата воня на витаминната напитка, която някак отново беше станала отвратителна част от всичко, и начинът, по който ми врещеше онези неща в ухото, докато накрая не се разплаках — „Мамо! Моля те! Мамо!“ — сгущен в ъгъла до канапето, стиснал главата си с ръце, с кръв в очите, с кръв в устата, и с онази уплашена бебешко синя дума, подобна на безпомощния плач на новородено, която накъсваше всеки удар, докато светът постепенно не се промени от кървавочервен до черно-син и гневните изблици не секнаха.

След това тя пределно ясно ми показва колко ужасно съм я разочаровал. Седях на канапето, притиснал кърпа към разранената си уста и друга — към челото си, и слушах дългия списък на прегрешенията си, докато се стигна до присъдата:

— Ще те държа под око, С. М.

Тя ме следи. Майчините ми очи като всевиждащото око на Бог. Все едно току-що си бях направил татуировка, сякаш нещо дращеше голата ми кожа. Понякога си го представям — и то е синьо като синина, болнично синьо, избелялото синьо на затворнически гашерион. И ме бележи неотвратимо — с дамгата на майка ми, с дамгата на Каин, с дамга, която не може да се изтрие.

Да, разочаровах я. Първо, както ми каза, заради лъжите ми — като че ли ако бях казал истината, можех да си спестя всичко това. А после и с многобройните си неуспехи: с неуспеха си в училище, с неуспеха да бъда добър син, с неуспеха да оправдая онова, което винаги е очаквала от мен.

— Моля те, мамо.

Ребрата ме боляха; впоследствие установихме, че две са били счупени. Носът ми също беше счупен — забелязва се, че не е съвсем прав — и ако се вгледате в устните ми, още личат белезите, тъничките като конци сребристи белези, подобни на неумели шевове, направени от ученик.

— Сам си си виновен — заяви ми тя, като че ли просто ме беше шляпнала майчински, колкото да привлече вниманието ми. — А какво ще кажеш за онова момиче, а?

Лъжата ми дойде механично:

— Кое момиче?

— Не ми се преструвай на невинен... — Устните ѝ едва-едва се разтегнаха в кисела усмивка, а по гърба ми сякаш се пълзна леден пръст. — Знам какво си намислил. Следиш онова сляпо момиче.

Госпожа Уайт ли беше говорила с нея? Или пък мама беше влизала в тъмната ми стаичка? Дали някоя от приятелките ѝ не беше споменала, че ме е виждала с фотоапарат?

Така или иначе, знаеше. Винаги знае. Снимките на Емили, графитите на входната врата на д-р Пийкок, седмиците кръшкане от училище. И Синята тетрадка, сетих се, обзет от внезапна тревога — дали и нея е намерила?

Ръцете ми се разтрепериха.

— Е, какво ще кажеш в своя защита?

Нямаше как да ѝ обясня.

— Моля те, мамо, съжалявам.

— Каква е тази работа със сляпото момиче? Какви ги вършите двамата?

— Нищо. Наистина. Нищо, мамо. Никога не съм говорил с нея.

Тя ме удостои с една от смразяващите си усмивки.

— Никога не си говорил с нея значи! Никога, нито веднъж, за толкова много време?

— Само веднъж. Веднъж пред галерията...

Мама тутакси присви очи, видях как ръката ѝ се стрелна нагоре и знаех, че отново ще ме удари. Мисълта за тези агресивни ръце в близост до устата ми отново внезапно се оказа непоносима, дръпнах се отбранително и изтърсих първото, което ми хрумна...

— Емили се преструва — заяви. — Тя изобщо не чува цветовете. Дори не знае какви са. Измисля си — сама ми го каза — а

всички се хващат...

Понякога е нужна нова идея, за да възпреш връхлитащо бедствие. Мама ме изгледа с присвiti очи, сякаш се опитваше да провиди през лъжата. А после бавно свали ръка.

— Какво каза?

— Измисля си. Казва им каквото искат да чуят. Заради госпожа Уайт е...

Тишината покъкри край нея известно време. Виждах как мисълта пуска корени в нея, как извества разочарованието й, гнева ѝ.

— Тя ли ти го каза? — попита ме най-накрая. — Тя ли ти каза, че си измисля?

Кимнах и усетих прилив на смелост. Устата още ме болеше и ребрата ми бяха натъртени, само че зад цялото ми страдание вече се усещаше вкусът на победата. Каквото и да си мислеха братята ми, винаги съм притежавал бърза изобретателност, която сега използвах, за да се избавя от страховития критичен поглед на майка си.

Разказах ѝ всичко. Пуснах ѝ въдицата. Всичко, което някога сте чели за онази работа с Емили Уайт, всеки слух, всеки присмех, всяка язвителна забележка. Всичко това започна заради мен и точно като дразнителя в сърцевината на мидата, който се превръща в перла, нарасна, даде плод и този плод беше обран.

Знаехте, че съм лош човек. Само че още не знаехте колко съм лош: как още тогава набелязах посоката към онова последно фатално действие, как двамата с малката Емили Уайт се оказахме спътници по време на това пътуване...

На криволичещото пътуване към убийството.

## 16

Разглеждате уебдневника на *Albertine* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 08:37, сряда, 13 февруари

Достъп: публичен

Настроение: унило

Всичко тръгна към провал още тогава, още вечерта на първата изложба. Отне ми известно време, преди да го осъзная, но всъщност точно тогава явлението Емили Уайт получи тревожен обрат. Отначало бе просто лека вълничка, набраздила повърхността, но особено след успеха на книгата на д-р Пийкок все повече хора бяха готови да обърнат внимание, да повярват в най-лошото, да се надсмиват, да завиждат или да злорадстват...

Във Франция, където много си падат по децата чудо, *L'Affaire Emily* привлече незаслужено голямо внимание. Един от първите покровители на Емили — стар приятел на д-р Пийкок от Париж — продаде няколко нейни картини в галерията си на левия бряг на Сена. „Пари Мач“ поде историята, същото направи „Билд“ в Германия и английските таблоиди, да не говорим за статията на Федър в „Луната на Водолея“.

И точно тогава избухна сандалът. Главоломният упадък. Разобличаването в медиите. По-малко от шест месеца след триумфалното си начало кариерата на Емили вече се проваляше.

Разбира се, аз изобщо не го заподозрях. Откъде бих могла да знам? Не четях вестници и списания. Клюките и слуховете ме подминаваха. Дори във въздуха да се е долавяло нещо, аз бях твърде погълната от себе си, за да му обърна внимание, толкова надълбоко бях потънала в своя маскарад, че почти не забелязвах какво се случва. Татко знаеше — знаеше още от самото начало — но не бе в състояние да спре лавината. Отправяха обвинения. Провеждаха се разследвания. Вестниците бяха пълни с противоречиви материали, излезе книга, дори

снимаха филм — само че едно нещо беше ясно на всички. Сапуненият мехур се беше спукал. Чудото беше изчезнало. С явлението Емили Уайт наистина беше свършено. И така, тъй като вече нямаше какво да губим, ние, татко и аз, изчезнахме като Снежанка от приказката, безследно.

Отначало беше като ваканция. „Чакай само да си стъпим на краката.“ Безкрайна поредица от евтини пансиони. Бекон за закуска, птичи песни на зазоряване, чисти чаршафи на непознатите тесни легла. На почивка от Малбри, така ми каза той, и през първите няколко седмици аз му вярвах, следвах го като покорна овчица, докато накрая спряхме в отдалечено градче близо до шотландската граница, където никой нямало да ни разпознае, така ме увери той.

Мама изобщо не ми липсваше. Знам, че звуци ужасно, но за мен беше толкова неочеквано удоволствие татко да бъде изцяло на мое разположение, че Малбри и предишният ми живот ми се струваха като нещо, случило се на друг човек, на друго момиче, при това много отдавна. И когато най-накрая разбрах, че нещо не е наред, че татко бавно полудява, че никога няма да се изправи на крака, аз направих всичко по силите си да го прикривам, докато накрая не ни намериха.

Той открай време си е мълчалив. А сега депресията го съсира. Отначало мислех, че причината е самотата, и се стараех да му бъда компания. Но с течение на времето той се затваряше все повече, все повече се отдаваше на своите чудатости и стана зависим от музиката си до такава степен, че забравяше да се храни, забравяше дори да спи и ми разказваше едни и същи приказки, свиреше едни и същи стари произведения на пианото в хола или ги пускаше на пращащата стара стереоуребда, „На Елизе“, „Лунната соната“ и, разбира се, „Фантастична симфония“ на Берлиоз, по-специално „Пътя към ешафода“ — докато аз правех каквото мога да се грижа за него, а той потъваше в мълчание.

Осемнайсет месеца по-късно получи първия си удар. Добре че съм била там, така казваха, добре че съм го намерила. Лекарят каза, че ударът е бил лек, беше засегнал говора и лявата му ръка. Явно не разбираха колко важни са ръцете за татко — чрез тях ми говореше, когато вече не можеше да се изразява с думи.

Обаче ударът сложи край на нашето бягство. Светът най-накрая ни откри. Отведоха ни на различни места — татко в санаториум близо

до Малбри, а мен в друг дом, където прекарах следващите пет години, без нито за миг да си дам сметка, че би трявало някой да плаща сметките, че някой се грижи за нас и че д-р Пийкок е успял да ни издири.

По-късно научих за кореспонденцията между двамата, за многобройните опити на д-р Пийкок да осъществи контакт и за отказа на татко да му отговори. На какво се дължеше загрижеността на д-р Пийкок? Може би извираше от чувство за вина или от преданост към стар приятел, или от съжаление към малкото момиченце, сполетяно от трагедия.

Така или иначе, той плащаше сметките, наблюдаваше ни отдалеч, а къщата продължаваше да си стои празна, неизползвана и необичана, затворена като нежелан подарък, натъпкана до покрива със спомени.

Станах на осемнайсет. Намерих си своя квартира. Там, в центъра на Малбри, миниатюрна стаичка на четвъртия етаж, която служеше и за дневна, и за спалня, кухничка и наполовина облицована с плочки баня, с мириз на влага. Всяка седмица посещавах татко — понякога той дори разбираше коя съм. И макар че известно време бях сигурна, че ще ме познаят, накрая най-сетне проумях. Никой не даваше и пет пари за Емили Уайт. Дори не я помнеха.

Обаче нищо не изчезва напълно. Нищо не свършва напълно. Въпреки обичта и сигурността, които ми даде Найджъл, сега си давам сметка — макар и малко късно — че с него просто бях заменила една златна клетка с друг вид решетки.

Сега обаче най-сетне се освободих от всички тях. Свободна съм от родителите си, от доктора, от Найджъл. Коя съм сега? Накъде съм се запътила? И още колко човека трябва да умрат, преди да се освободя от Емили?

### **Из pratете коментар:**

*sineokotomche*: Много трогателно, *Albertine*. Понякога и аз се питам същото...

**ЧЕТВЪРТА ЧАСТ  
ДИМ**

# 1

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche*.

Публикуван в: 15:06, сряда, 13 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: размекнато

Слуша: Волтер: „Синеок матадор“

Днес спах до късно следобед. Казах на мама, че съм си взел малко отпуск. По принцип не спя добре, но напоследък е само по два-три часа нощем — явно последното *quid pro quo* с *Albertine* ме е изцедило повече, отколкото допусках. Обаче си струваше, нали? След двайсет години мълчание тя най-неочаквано проговори.

Не я виня. Възкресяването на мъртвите по традиция има сериозни последици. А в нейния случай таблоидите неизбежно щяха да се изсипят на тумби. Пари, убийство и лудост — все идеални теми за пресата. Би ли оцеляла след такава публичност? Или ще продължи да се крие тук и ще приема покорно и безмълвно едно минало, което никога не се е случило?

Взех си душ, преоблякох се и отидох да търся *Albertine*. Кафене „Розовата зебра“ на „Мил Роуд“ — там ходи тя, когато има нужда да бъде някой друг. Шест часът е, след малко ще затварят. Тя седи сама на бара с чаша топъл шоколад и канелена кифличка. Под червеното палто носи небесносиня рокля.

*Albertine* в синьо, помислих си. *Може би днес е щастливият ми ден.*

— Може ли да седна до теб?

Тя се сепна, когато чу гласа ми.

— Ако не ти се говори, обещавам да не продумам нито думичка. Но горещият шоколад изглежда прекрасно и...

— Не, моля те. Ще ми бъде приятно.

Скръбта винаги придава на лицето ѝ някаква емоционална оголеност. Протегна ръка. Поех я. По тялото ми пробяга тръпка,

някакъв трепет пълзна от стъпалата ми чак до корените на косата ми.

Зачудих се дали и тя го е усетила; връхчетата на пръстите ѝ бяха малко студени, а мъничката ѝ длан не бе съвсем спокойна в моята. У нея има нещо почти детинско, някакво пасивно приемане, което Найджъл вероятно е взел за уязвимост. Разбира се, аз съм по-ясно, но както вероятно ѝ е известно, аз съм по-особен случай.

— Благодаря. — Седнах до нея. Поръчах си „Ърл Грей“ и най-калоричния сладкиш. От двайсет и четири часа не бях хапвал нито залък и внезапно се почувствах прегладнял.

— Лимонов пай с целувки? — усмихна се тя. — Явно ти е любим.

Изядох си пая, тя си изпи горещия шоколад, но не докосна канелената кифличка. Докато се храни, човек изглежда някак странно безобиден — свалил е оръжията в името на общата цел.

— Ти как се справяш? — попита, след като изядох пая.

— Не ми се говори за това — отвърна тя.

Поне не се престори, че не разбира за какво говоря. Още няколко дни и няма да има избор. Само една думичка на пресата, и историята ще се разчуе, независимо дали ѝ харесва.

— Съжалявам, *Albertine* — казах.

— Всичко свърши, С. М. Продължавам напред.

Е, не е вярно. Никой не продължава напред. Просто колелото продължава да се върти и създава илюзията за движеща сила. Само че отвътре всички ние сме плъхове, бягащи с растващо отчаяние към нарисувания син хоризонт, който изобщо не се приближава.

— Имаш късмет, че си успяла да продължиш напред. Смъртта поне поставя финал.

— Какво означава това? — попита тя.

— Ами, всички вземат страната на жертвата, разбира се. Заслужено или не, всички скърбят, когато мишлената е безопасно мъртва. Ами ние, останалите? Хората, които си имат свои проблеми? Лесно е да си мъртъв. Дори братята ми успяха да се справят с това. Но да живееш с чувството за вина е различно. Не е лесно да си лошият...

— Ти такъв ли си? — меко попита тя.

— Мисля, че и двамата сме го установили.

По лицето ѝ пробяга сянка от усмивка като перо от облак в летен ден.

— Какво се случи между теб и Найджъл? — попита тя. — Той почти не говореше за теб.

Така ли? Хубаво.

— Има ли значение вече?

— Просто искам да разбера. Как са нещата между вас двамата?

— Имахме си проблеми — свих рамене.

— Всички имаме.

Посрещнах думите ѝ със смях.

— Нашите проблеми бяха различни. Цялото ни семейство е различно.

Очите ѝ за миг се стрелнаха настани. Имаше удивително красиви очи — сини като приказка, осияни със златисто. В сравнение с нейните, моите очи са сиви, студени, така твърдят хората, променливи.

— Найджъл не говореше много за никой от семейството си — каза тя, намери опипом чашата си с горещ шоколад и я поднесе към устните си.

— Както вече ти казах, не бяхме близки.

— Не е това причината. Знам как е в семействата. Той не можеше да се откъсне. Като че ли нещо го задържаше тук.

— Сигурно е заради мама — казах.

— Но Найджъл мразеше майка си... — Тя замълча. —

Извинявай, знам, че ти си всеотдаен към нея.

— Така ли ти каза той? — попитах сухо.

— Така допуснах. Нали живееш с нея...

— Някои хора живеят с рак — казах.

*Albertine* почти никога не се усмихва. Според мен ѝ е трудно да проумее тези дребни лицеви променливи, разликата между усмивка и болезнена гримаса. Не че лицето ѝ е безизразно, но просто не зачита обществените условности и тя не дава проява на неща, които не чувства.

— Все пак ти защо остана? — попита тя най-накрая. — Защо не се махна като Найджъл?

— Да се махна ли? — изсмях се остро. — Найджъл не се е махнал. Той просто се премести на осемстотин метра от къщи. При момиче от квартала. Според теб това махане ли е? Но пък ти откъде да знаеш? И двамата се оказахте в една и съща канавка, само че Найджъл поне беше вдигнал поглед нагоре към звездите.

Замълча за дълго и аз се запитах дали не съм прекалил. Но тя е по-жилава, отколкото изглежда.

— Съжалявам — казах. — Може би бях твърде прям.

— Мисля, че бих искала вече да си вървиш. — Тя остави чашата с топлия си шоколад. Долових напрежението в гласа ѝ, засега все още под контрол, но готово да ескалира всеки момент.

Не помръднах от мястото си.

— Извинявай — казах, — но Найджъл не беше невинна душица. Играеше си с теб. Знаеше коя си, коя си била. Знаеше също, че след смъртта на д-р Пийкок ще получи билета си за бягство оттук.

— Лъжеш!

— Не, сега не лъжа — уверих я.

— Найджъл мразеше лъжците — каза тя. — Затова мразеше и теб.

*Oх, това беше жестоко, Albertine.*

— Не е вярно. Мразеше ме, понеже съм любимец на мама. Винаги ми е завиждал. Поисках ли нещо, той трябваше да го има.

Може би затова е пожелал и теб. И парите на д-р Пийкок, разбира се.

— Погледнах към все още недокоснатата канелена кифличка. — Няма ли да я ядеш?

Тя все едно не ме чу.

— Не ти вярвам. Найджъл никога не ме е лъгал. Не познавам по-прям човек от него. Затова го обичах.

— Обичала си го? — възкликах. — Никога не си го обичала. Ти обичаше да бъдеш някой друг. — Отхапах от канелената кифличка. — А що се отнася до Найджъл, кой знае? Може би е искал на теб да каже истината. Може би е смятал, че ти е нужно време. Или пък му е харесвало усещането да има власт над теб...

— Моля?

— О, хайде стига. Не се преструвай. Някои мъже обичат да държат нещата под контрол. А брат ми беше направо луд на тази тема — и беше избухлив, разбира се. Имаше невъздържан характер. Не се съмнявам, че си го знаела.

— Найджъл беше добър човек — тихо изрече тя.

— Нищо подобно — заявих.

— Беше! Беше добър! — Гласът ѝ накъса въздуха на назъбено сиво и зелено. Знаех, че скоро ще се появи и онази миризма, но засега

оставих тишината да продължи още малко.

— Седни. Само за малко — подканих я и насочих ръцете ѝ към лицето си.

Отначало се възпротиви. Вероятно ѝ се стори твърде интимно. Но след това явно размисли, понеже щом затвори очи и докосна лицето ми с ръце, с хладните връхчета на пръстите си, които изучиха лицето ми от челото до брадичката, порязаната устна, счупения нос...

— Найджъл ли го направи? — попита тихично.

— Ти как мислиш?

Отново отвори очи. Боже, колко бяха красиви! В тях вече нямаше скръб, нямаше гняв, нямаше любов. Само красота — чиста и безукорна.

— Найджъл открай време е нестабилен — заявих. — Допусках, че ти е казал. Не ти ли спомена, че е склонен към насилие? Че е убил брат си?

Тя се свърши.

— Разбира се, че ми каза. Твърдеше, че било нещастен случай.

— Но ти разказа, нали?

— Участвал в сбиване преди повече от двайсет години. Това не го превръща в убиец.

— О, моля те — прекъснах я. — Какво значение има преди колко време е било? Хората не се променят. Това е мит. Няма път към Дамаск. Няма път към изкуплението. Дори любовта на една свястна жена — ако допуснем, че такова нещо изобщо съществува — не може да измие кръвта от ръцете на убиеца.

— Престани! — Ръцете ѝ трепереха. — Не може ли да оставим тази тема? Не може ли да си остане в миналото?

В миналото ли? Не ми ги пробутвай тия, *Albertine*. Точно ти повече от всеки друг би трявало да знаеш, че миналото никога не изчезва. Мъкнем го навсякъде със себе си като консервена кутия, вързана за опашката на куче. Опиташ ли се да избягаш, то се раздрънчава още повече. Докато не те подлуди.

— Не ти е казвал, нали? — попитах. — Не ти е казвал какво се случи онзи ден?

— Недей. Моля те. Остави ме на мира.

От тона ѝ заключих, че за днес ми е дала всичко възможно. Всъщност повече, отколкото се надявах, пък и важна част от играта е

да знаеш кога да се откажеш. Платих си сметката с банкнота от двайсет лири, която пъхнах под чинийката си. Тя не отговори, дори не вдигна поглед, когато се сбогувах и си тръгнах. Когато отворих вратата и пристъпих навън в мрака, я мярнах като мимолетно проблеснал цвят, докато се пресягаше към мъхнатото си червено палто, окачено зад бара, а после полумесецът на профила ѝ се скри зад паравана на ръцете ѝ...

Боли, нали, *Albertine*? Лъжите са много по-безопасни. Само че на нас, от семейството, убийството ни е в кръвта, а Найджъл не прави изключение. Пък и кой би заподозрял, че този свестен младеж е способен да извърши такава ужасия? И кой би допуснал, че една дребна невинна лъжа ще нарасне лавинообразно до убийство?

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche*.

Публикуван в: 23:25, сряда, 13 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: печално

Слуша: „Куийн“: „Голямата преструвка“

Казват, че било нещастен случай. Спукан череп в резултат от падане по стълбите. Оказа се дори, че не било голямото стълбище, ами шестте стъпала до входната врата. По някакъв начин беше излязъл от рампата, която бях направил — или пък се бе опитал да стане, както правеше понякога, за да се изправи като по чудо и да тръгне по забулената в мъгла бяла морава като Иисус по водата.

Това беше преди повече от три години. Много неща се случиха оттогава. Смъртта на брат ми, уволнението ми от работа, разговорът ми с *Albertine*. Аз обаче така и не забравих. Д-р Пийкок бе постоянно в мислите ми. Бе достатъчно стар, за да бъде забравен от почти всичките си познати, достатъчно стар, за да надживее известността си и дори лошата си слава. Трогателен старец, полусяп и объркан, който разказваше неизменно еднакви истории и почти не ме разпознаваше...

Обаче ме включи в завещанието си. Не е ли забавно? Ще ме откриете на края на списъка, под надслова „Разни“. Допускам, че човек, който може да завещае трийсет хиляди лири на животинския приют, откъдето е вземал кучетата си, може да си позволи да остави няколко хилядарки на човека, който му чисти, готови му старческите кашички и го разхожда с инвалидната количка в градината.

Две хиляди лири. По-малко след данъците. Не е достатъчно дори като мотив за престъпление. Но ми стана приятно да се почувствам ако не признат, то поне забелязан заради онова, което върших за него, заради неизменно бодрото ми настроение, заради честността ми...

Той спомняше ли си десетия ми рожден ден? Свещичката на кифличката с глазура? Едва ли, защо му е да го прави? За него бях

никой. Ако онзи ден беше оцелял в увредената му памет, сигурно го бе запомнил като деня, в който е погребал горкия стар Роувър или Баузър, или Джок, или както там се е казвало кучето му. Налудничаво е да се преструвам, че е бил загрижен за мен, *sineokotomche*. За него съм бил само един проект, дори не съм бил главният номер в шоуто. Въпреки това не мога да спра да се чудя...

Познавал ли е убиеца си? Опитал ли се е да извика за помощ? Или всичко му е било като в мъгла, купчина накъсани образи? лично аз бих искал да си мисля, че в самия край той е разбрал. Че в предсмъртния си час е бил достатъчно на себе си, за да съзнава как и защо умира. Не всеки узнава тези неща. Не всеки получава тази привилегия. На мен обаче ми се иска да си мисля, че той го е направил и че последното, което е видял, образът, последвал го във вечността, е бил на познато лице, на една повече от позната двойка очи...

Разбира се, полицията дойде вкъщи. Елинор Вайн ги насочи, макар че аз още нямам представа откъде е разбрала, че работя в Имението. За жена, която прекарва по-голяма част от времето си затворена вкъщи, чистейки подовете, тя притежава необикновен нюх към разбулването на неудобни тайни. В този случай обаче, осъзнах с известно облекчение, прикритието ми беше само частично провалено: тя знаеше, че работя за д-р Пийкок, но не знаеше за работата ми в болницата, макар че вероятно вече е имала подозрения и е било само въпрос на време да ме разкрие.

Убедена ли е била, че съм замесен? Ако е така, останала е разочарована. Нямаше белезници, нямаше разпит, дори не ме заведоха в полицейския участък. Дори въпросите, които ми задаваха, бяха някак отегчени. В крайна сметка нямаше никакви следи от насилие. Жертвата почти не беше страдала. Смъртта — *случайната смърт* — на един старец (макар и известен) не е повод за големи тревоги.

Майка ми обаче го понесе зле. Не мисълта, че може да съм убил д-р Пийкок, а факта, че съм бил в къщата, че съм работил там осемнайсет месеца, без тя дори да подозира — и което е още по-зле, Елинор е знаела...

— Как си могъл? — попита ме тя, след като полицайтите си тръгнаха. — Как си могъл да стъпиш отново в къщата след всичко, което се случи?

Нямаше смисъл да отричам. Но както знае всеки опитен лъжец, полуистината прикрива хиляди лъжи. Затова признах. Нямах избор. Наложило се бе да поема допълнителна работа. Беше част от болничната програма за грижа за външни пациенти. Фактът, че на мен възложиха точно този пациент, си беше чисто и просто съвпадение.

— Можеше да ги убедиш да не го правят. Ти с приказки можеш да се измъкнеш дори от заключена стая.

— Не беше толкова лесно, мамо...

И тогава тя ме зашлеви през устата. Един от пръстените й поряза устната ми. Сигурно онзи с турмалина. Имаше вкус на кампари със сода, последвано от алюминиева гълтка кръв.

*Турмалин. Нафталин. Формалин.* Звучеше ми като затвор, като злокобна кула от приказка на Шарл Перо, а миризът беше същият като в „Сейнт Осуалдс“ — противна воня на дезинфектант, прах, лустро, зеле, тебешир и момчета.

— Да не си посмял да се държи снизходително с мен! Да не мислиш, че не знам какво си намислил?

Мама има шесто чувство. Тя винаги разбира кога съм направил нещо нередно, кога кроя да направя нещо нередно.

— Искал си да го видиш, нали? След всичко, което ни причини. Имал си нужда от скапаното му одобрение! — Извитото й стъпало във високата обувка с кайшка през петата поде бърз неравномерен ритъм, почуквайки по крака на канапето. Гърлото ми пресъхна от този звук, а от зеленчуковата воня тутакси ми се доповръща.

— Моля те, мамо.

— Не беше ли така?

— Моля те, мамо, не съм виновен...

Смайващо бърза е в ръцете. Очаквах втория удар, но въпреки това ме изненада и ме катурна настрами към стената. Шкафът с порцелановите кучета се разтресе веднъж, но нищо не падна.

— А чия е вината тогава, малък боклук такъв?

Притиснах с ръка разрязаната си устна. Знаех, че тя едва започва; лицето й беше почти безизразно, но гласът й беше зареден като акумулятор. Направих крачка към шкафа. Мислех си, че тя няма да предприеме нищо рисковано толкова близо до порцелановите си кучета.

„Когато умре — помислих си, — ще занеса всички тези проклети кучета в задния двор и ще ги изпотъпча с тежките си ботуши.“

Тя забеляза, че ги гледам.

— С. М., ела тук!

Точно както смятах, казах си. Искаше да се дръпна от шкафа. Забелязах, че се е сдобила с нова фигурка, ориенталска. Протегнах ръка и много внимателно я облегнах на рамката на шкафа.

— Не го прави — сряза ме мама. — Ще оставиш следи по стъклото.

Личеше си, че иска пак да ме удари. Но не го направи — не веднага — заради кучетата. Обаче не можех да стоя тук цял ден. Запътих се към вратата на салона с надеждата да се добера горе до стаята си, но мама стисна бравата, прихвани кръста ми с другата ръка и рязко дръпна вратата към лицето ми...

След това беше лесно. Щом ме повали на пода, краката й свършиха останалото, краката й, обути с онези проклети обувки на ток. Когато приключи, аз се бях разревал, а цялото ми лице беше надрано и разрязано.

— Ето, сега се виж — каза мама. Гневният изблик беше отминал, но в гласа й още се долавяше леко нетърпение, сякаш сам си го бях навлякъл, сякаш беше някакъв друг, несвързан случай. — Виж се на какво приличаш. Какви игрички играеш?

Осъзнах, че няма смисъл да се опитвам да й обяснявам. От опит знаех, че когато мама стане такава, най-добре е да кротувам и да се надявам, че нещата ще се стекат добре. По-късно тя щеше да попълни празнините с някоя достоверна история — падане по стълбите, нещастен случай. Или този път ще се окажа жертва на нападение на връщане от работа. Нищо ново. И преди се е случвало. Тези кратки и резки пропуски в паметта й зачестяват все повече след смъртта на брат ми.

Опипах ребрата си. Май нямаше счупено. Само че гърбът ме болеше, където ме беше ритала, и имах дълбока рана напряко на челото, където ме бе бълснала с вратата. Предницата на ризата ми беше подгизнала от кръв и усещах, че се задава едно от главоболията ми — арпежи цветна светлина тормозеха зренietо ми.

— Май трябва да те зашият — каза мама. — Като че ли не ми стига всичко останало днес, ами и това. Е, добре — въздъхна тя. —

Момчетата са си момчета. Все ще се забъркат в нещо. Добре, че бях тук, нали? Ще дойда с теб в болницата.

Добре де, изльгах и не се гордея с това. Мама обезобрази лицето ми, не Найджъл. Глория Грийн, един и шайсет на токчета, шайсет и девет годишна и слабичка като птиче...

„Ще се оправиш за нула време, скъпи“, каза медицинската сестра с розовата коса, която се погрижи за мен. Тъпа кучка. Като че ли ѝ пукаше. Бях просто поредният пациент. *Болник. Грешник. Страдалец.* Думи, които миришат на цитрусово зелено и бодат, сякаш устата ти е пълна с игли. Но аз страдам от толкова отдавна, мамо, от толкова отдавна...

След това се наложи да напусна работа. Твърде много въпроси, твърде много лъжи, твърде много капани, в които бих могъл да се хвана. След като беше разобличила едната ми хитрост, мама като нищо можеше да ме провери и да изложи на показ измамата от изминалите двайсет години...

Все пак пречката е кратковременна. Дългосрочният ми план си остава без промени. Любувай се на порцелановите си кучета, мамо. Любувай им се, докато все още можеш.

Сигурно трябва да съм доволен от себе си. Извърших убийство, а ми се размина. Усмивка, целувка и — опа! Всичко изчезна! — като злокобна магия. Не ми ли вярвате? Проверете. Огледайте ме от всички страни. Търсете скрити огледала, тайни отделения, невидими трикове. Уверявам ви, напълно съм чист. Но въпреки това ще се случи, майко. Ще видиш как ще стане под носа ти...

Това си мислех, докато лежах на носилката в болницата — за порцелановите кучета и как ще ги строша на прах в мига — в секундата — когато мама умре. Щом формулирах тази мисъл без утешителното покривало на измислицата, сякаш в черепа ми избухна невидима ядрена ракета, вряза се в мен, изстиска ме като мокър парцал и изви устните ми в безмълвен кряськ...

— Извинявай, скъпи. Заболя ли те? — Медицинската сестра с розовата коса... всъщност тричките такива сестри се понесоха за миг през съзнанието ми като пасаж тропически риби.

— Той получава такива главоболия — обясни ѝ мама. — Не се притеснявайте, от стреса е.

— Мога да извикам лекаря да му предпише нещо.

— Не, не си правете труда. Ще отмине.

Това се случи преди близо три седмици. Забравено, макар и не съвсем простено може би, конците ми са свалени, синините вече се променят от мораво и синьо към жълтия и зелен сектор на палитрата. Главоболието ми отшумя след цели три дни, а през това време мама ме хранеше с домашна супа и бдеше до леглото ми, докато целият треперех и стенех. Мисля, че не съм изрекъл нищо на глас. Дори в делириум, разсъдъкът ми беше достатъчно, за да не го направя. Така или иначе, в края на седмицата положението се нормализира и *sineokotomche* може и да не се избави от въдицата завинаги, но поне за известно време се озова в кепчето.

А дотогава да гледаме на нещата от добрата им страна...

Елинор Вайн беше доста зле. Разболя се миналата неделя, настаниха я в болница и я включиха на командно дишане. Според Тери било токсичен шок или някаква алергия. Не бих казал, че съм учуден — Елинор пие толкова много хапчета, явно безразборно, че рано или късно може да се очаква да ѝ се случи нещо такова. Въпреки това е странно, че един материал, публикуван в уебдневника ми, сякаш е оживял. Не се случва за пръв път, сякаш по силата на някаква вуду магия съм придобил способността да заличавам от света всички, които ме нараняват или ме заплашват. Едно изтракване на клавишите — и хоп, изтрито...

Само да беше толкова лесно. Ако беше достатъчно просто да си го пожелаеш, проблемите ми щяха да приключат още преди двайсет години. Всичко започна със Синята тетрадка, този каталог на моите надежди и мечти — и сетне отиде в киберпространството, в моя уебдневник и в *badguysrock*. Но, разбира се, това е просто измислица. И макар че във фикцията ми се появяваха Катрин Уайт или Елинор Вайн, или Греъм Пийкок, или който и да било от тези паразити, в мислите ми имаше едно-единствено лице — премазано и кървяще, пребито до смърт, удушено със струна от пиано, подложено на

електрошок във ваната, отровено, удавено, обезглавено, усмъртено по стотици различни начини...

Едно лице. Едно име.

Знам. Непростимо е. Да искаш толкова смъртта на майка си — да копнееш за нея, както жадуваш за студено питие в горещ ден, да чакаш с лудешки препускащо сърце шума от пъхването на ключа в ключалката, да се надяваш, че днес може би е денят...

Толкова лесно се случва нещастие. Бълска те кола на улицата, падаш по стълбите, произволна проява на насилие. Проблеми със здравето. На шейсет и девет тя е вече стара. Ръцете ѝ са скованы от артрит, кръвното ѝ налягане скача до небето. В семейството ни има много болни от рак, собствената ѝ майка умря на петдесет и пет. Къщата също крие толкова потенциални опасности — претоварени контакти, хълзгави килими, едва крепящи се на рамката на прозореца в спалнята саксии. Нещастни случаи стават непрекъснато, но явно никога не сполитат Гlorия Грийн. Което е достатъчно да хвърли едно момче в отчаяние.

Въпреки това не спирам да се надявам. Надеждата, най-омразният от всички демони в кутийката с разни номера на Пандора...

### 3

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche*.

Публикуван в: 09:55, четвъртък, 14 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: романтично

Слуша: „Бумтаун Ратс“: „Никога не съм обичал Ева Браун“

Четиринайсети февруари е, денят на свети Валентин, и във въздуха се усеща любов, истинска любов. Затова оставил онзи плик в ъгъла на шкафа с порцелана, до шоколадите и цветята. Слава богу, няма рози, няма дори орхидеи, но въпреки това букетът е красив, достатъчно пищен, за да е скъп, но все пак да не е просташки.

Картичката също е внимателно подбрана — никакви карикатури, никакви сексуални намеци, никакви обещания за безсмъртна любов. Мама не вярва на тези работи. Важен е жестът, победоносното й чувство по време на следващата ѝ среща например с Морийн, Елинор или Адел, чийто син живее в Лондон и рядко ѝ се обажда дори по телефона.

Не се заблуждаваме. Мама и аз. Но играта въпреки това продължава. Играем играта от доста време — тази игра на тайна стратегия. Всеки от двама ни има своите победи и поражения. Но сега се отваря възможност да завладея цялото поле — и точно затова в момента не мога да си позволя ненужни рискове. Тя и без това е достатъчно подозрителна към мен. Освен това е нестабилна и положението се влошава. Докато братята ми живееха тук, беше зле, но сега, откакто съм сам, последен, тя се отнася към мен като към някое от порцелановите си кученца — изложен съм на показ от всички страни...

Уж се изненадва от подаръците и картичката. Това също е част от играта. Ако нямаше валентинка, не би направила никакъв коментар, но няколко дни по-късно щеше да има последици. Затова си струва да

спазвам условностите, да се съобразявам с тях, да не забравям залога. Затова съм стигнал дотук, разбира се. Като съм правел нужното.

Онлайн приятелите ми също си спомнят за мен. Имам шест виртуални картички за свети Валентин, безброй картички и банери, включително една от Клеър, която се надява да се видим скоро и се надява тази година да намеря любовта...

О, много мило от твоя страна, *ClairDeLune*. По една случайност и аз се надявам. Днес обаче си имаш други грижи, не на последно място имейла, който изпрати от акаунта си в хотмейл на Ейндъжъл Блу, с клетви за бессмъртна любов, както и допълнителната малка изненада, доставена на адреса му в Ню Йорк...

Знаех си, че тази парола ще ми послужи за нещо. Обаче вече я смених от *клеъробичаейнджи* на *клеърмразиейнджи*, като Ейндже е господин Ейндъжъл Блу. Жестоко е, знам. Може да породи скръб. Но докато навлизаме в тази нова фаза заедно, се отнасям все по-нетърпеливо към времето, през което съм откъснат от главната си задача. Вече не се нуждая от своята миша армия. Чирикането им ми дойде до гуша. Някога ме развлি�чаха, а и се нуждаех от тях, за да изградя това място, да сложа стръв в капана бутилка, в собственото си насекомоядно растение.

Но сега, когато двамата с *Albertine* влизаме в последната фаза на играта, изобщо не ми се иска тя да си губи времето. Сега трябва да се съсредоточи над онова, което е наистина главно, да премине към срещата очи в очи...

И така, в момента *badguysrock* се е превърнала в частно бойно поле. „Сайтът е в процес на разработка“ гласи надписът, целящ да прекъсва достъпа на повечето посетители, докато аз изпращам личните си валентинки, за да се справя с най-упоритите гости.

За картичката на Клеър вече знаете. Тази на Криси беше различна, предизвикателство към диетата — *от slabnete с 5 кг за 3 дни* — което за Криси е капка в морето, разбира се, но би трябвало известно време да я държи настани.

Що се отнася до Капитана — нехайна дума, подметната за него на дъската за съобщения на една банда, последвана от имейл, който го кани на среща с приятел на едно място, в един от неприятните райони на Манхатън...

А междувременно какво става с *Albertine*? Дано не съм я разстроил. Тя е много чувствителна, разбира се, последните събития сигурно са я разтърсили. Не си вдига телефона, което подсказва, че проследява обажданията. А може би просто няма сили днес, когато цялата страна празнува уж в името на истинската любов въпреки повсеместно натрапеното търгашество...

Кой знае защо не мога да си представя Найджъл такъв. Но пък и не искам. Трудно е да си представиш как човекът, който те е изтезавал като дете, купува букет рози, прави плейлиста от любими песни или изпраща валентинка на някое момиче.

Може пък да е бил такъв, кой знае. Възможно е да е имал скрити дълбини. Като малък изпадаше в различни настроения — часове наред оставаше сам в стаята си, разглеждаше звездните си карти, пишеше стиховете си и слушаше рок музика с гневен и високопарен текст.

Найджъл Уинтър, поетът. Е, никога не бихте допуснали. Само че аз намерих някои от стиховете му в един бележник на дъното на гардероба, сред черните и сивите дрехи. Бележник, подвързан с молескин, малко износен, в цвета на брат ми.

Не се сдържах. Откраднах го. Оттеглих се от местопрестъплението, за да го разгледам на спокойствие. Отначало Найджъл не забеляза, а после, когато е открил липсата, сигурно е съзnavал, че има многобройни места, на които може да е оставил малкия ненатрапчив черен бележник. Под матрака му, под леглото, под килима. Преструвах се на невинен, докато го наблюдавах как тайно претърсва къщата, но бях приbral бележника на сигурно място в една кутия в гаража, пък и Найджъл не каза на никой от двама ни какво търси, макар че лицето му беше свъсено подозрително, докато ни разпитваше — заобиколно и с нетипична за него сдържаност.

— Да си ровил из нещата ми? — попита ме.

— Защо? Изгубил ли си нещо?

Той ме изгледа.

— Е?

— Не — свих рамене.

Свих рамене, но вътрешно се хилех. Каквото и да има в бележника, казах си, трябва да е много важно. Обаче, вместо да привлече вниманието към нещо, което той явно искаше да скрие, брат

ми се преструваше на безразличен, вероятно с надеждата никой никога да не надникне в бележника...

Как пък не. При първа възможност го извадих от скривалището му. На пръв поглед беше пълен с астрономически бележки, но между схемите, списъците с координати на планети, с данни за падащи звезди и за лунни затъмнения открих нещо друго — дневник, подобен на моя, но поетичен...

*„Обичната извивка на гърба ти,  
на шията ти — обхождам с пръсти,  
опасна територия...“*

Поезия? Найджъл? Ликуващо продължих да чета. Найджъл поет. Ама че майтап. Само че брат ми беше много противоречива личност, а и беше не по-малко предпазлив от мен; но аз знаех, че начумереното му лице крие изненади.

Първата беше, че той обича хайку. Онези измамно простички стихотворения без рима, състоящи се само от седемнайсет срички — ако изобщо свързвах Найджъл с поезията, бих допуснал, че той си пада по мърляви стихове, гръмки рими, сонети с гръмовен ритъм, грубовати грамади от бял стих...

Втората изненада беше, че Найджъл е влюбен — отчаяно, неистово влюбен. И то от няколко месеца — всъщност откакто си беше купил телескопа и така хобито му служеше за идеалното извинение да влиза и да излиза от къщи когато си поиска посред нощ.

Това само по себе си беше достатъчно смайващо. Не си представях Найджъл романтик. Третата изненада обаче се оказа най-голямата — онова, което пресече веселието ми и накара сърцето ми да забие учестено в закъснял ужас.

Отново разлистих бележника и усетих как пръстите неочеквано изстиват и се сковават, а в устата ми се появява вкус на памук, на химикали. Разбира се, от самото начало си знаех, че ако ме пипнат с бележника на Найджъл, ще си навлека сериозни неприятности. Но когато продължих да чета, осъзнах какъв огромен риск съм поел. Понеже държах в ръцете си нещо много по-уличаващо от няколко стихотворения и драсканици. И ако Найджъл заподозреше, че аз съм

крадецът, щях да си заслужа нещо повече от побой. Ако някой някога узнаеше какво съм научил...

За това нещо брат ми щеше да ме убие.

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche*.  
Публикуван в: 21:30, четвъртък, 14 февруари  
Достъп: ограничен  
Настроение: разочарован  
Слуша: Блонди: „Представи си“

Още нямах валентинка от *Albertine*. Питах се дали наистина я е обичал? Дали са лежали един до друг в леглото — ръката му, небрежно преметната през рамото ѝ, лицето ѝ притиснато към извивката на шията му? Дали когато се е събуждал и я е виждал до себе си, се е питал с какво е заслужил такъв късмет? Дали понякога не е забравял кой е, не си е мечтаел, че чрез любовта си към нея ще стане добър човек?

Обаче любовта е вероломно творение, изменчива е по природа, кара бедняка да се чувства цар за един ден, прави и от най-нестабилния човек образец на стабилност, превръща се в патерица за слабия, в щит за страхливеца, докато не отмине първоначалното вълнение.

Той затъна с двата крака. Знаех си, че така ще стане. Някогашният ми мъчител, който насила ме караше да ям паяци, най-сетне се оказа фатално влюбен. И то в най-невероятната жена, вследствие на една от онези случайни срещи, които не бих могъл да предвидя.

*„Обичната извивка на гърба ти,  
на шията ти...“*

Сигурно бихте я нарекли привлекателна. Разбира се, изобщо не беше мой тип, но Найджъл винаги е бил перверзен, затова момчето, което през цялото си детство се е мъчело да избяга от една по-

възрастна жена, сега се оказа в лапите на друга. Тя се казваше Триша Голдблум, преди време мама работеше при нея. Елегантна блондинка с почти бяла коса на петдесет и няколко години, изльчваща безпомощност, която прави жените неустоими. Е, всеки с вкуса си, нали така? Сигурно е била поласкана. Госпожа Електриковосинъ, както я наричах, беше разведена и свободна да се отдае на предпочтанието си към красиви млади мъже...

Вече звучи ли ви познато? Винаги съветват писателите да пишат за познати неща. А литературата е стъклена кула, изградена от многобройни мънички истини, зрънца пясък, слепени в една-единствена лъскава лъжа...

Той не я познаваше от времето, когато мама работеше при нея като чистачка. Сигурно я бе срещнал един-два пъти по кафенета или магазини в града. Но никога не е имал повод да говори с нея, да я опознае, както я опознах аз. А пък онзи ден на пазара, който помнех толкова живо...

Доколкото мога да преценя, Найджъл изобщо не си го спомняше. Може би затова бе изbral нея — мисис Робинсън от Малбри, чиято тайна колекция от млади мъже беше оцветила репутацията ѝ не в синьо, а в алено в очите на хора като Катрин Уйт, Елинор Вайн и най-критичната от всички — Гlorия Грийн.

Не че по онова време Найджъл е давал и пет пари за това. Той беше сляпо влюбен. Само че госпожа Голдблум ценеше дискретността и отначало връзката им беше тайна и контролирана изцяло от госпожа Голдблум. Все пак научих всичко от дневника му: колко хитро го беше подмамила, дори страстта ѝ къмексиграфките беше скрита там, сред разните хайку и звездните карти.

Разбира се, първият ми импулс беше да кажа на мама, която мразеше госпожа Голдблум, откакто тя ни изостави, и чиято злост не ставаше по-малко отровна от това, че е била трупана скришно. Обаче наистина вярвах, че Найджъл е способен да ме убие. Познавах нрава му и знаех, че и в любовта, както и във войната, Найджъл е способен на всичко.

Затова криех откритието си, докато не дойде подходящ момент да го използвам. Не казах на мама, нищичко не споменах и на двамата, дори завоалирано. Бях сам с тайната си — цяла купчина откраднати банкноти, които не можех да похарча, без да се улича.

Но засега толкова. Ще стигнем и до това след време. Достатъчно е да кажем, че с течение на времето молескиновият бележник доказа ползата си. Вече си давам сметка колко лесно, с помощта само на няколко благоразумни опорни точки, можех да заложа капана бутилка и да се надявам, че той ще ми донесе свободата...

## 5

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche*.

Публикуван в: 22:15, четвъртък, 14 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: злонамерено

Свири: „Пълп“: „Шпионирам“

Когато Найджъл излезе от затвора, очаквах, че сега, когато отново е на свобода, ще се опита да уреди живота си, да направи всичко, което е планирал, да се възползва от шанса, който е получил, и да избяга. Найджъл обаче винаги е бил непредсказуем, освен това бе станал по-извратен от обикновено и правеше точно обратното на очакваното. Нещо в брат ми се беше променило. Трудно бе да го определя, но го долавях. Като кораб в Саргасово море той беше впримчен, заплетен в себе си, погълнат от хищното растение Малбри и нашата майка.

О, да. Нашата майка. Въпреки всичко той се върна у дома — не в къщата, а в Малбри, при мама. Нямаше си никой друг. Приятелите му — каквите и да бяха — бяха продължили напред по пътя си. Останало му беше единствено семейството.

По онова време брат ми беше на двайсет и пет години. Нямаше пари, нямаше перспективи, нямаше работа. Пиеше лекарства, за да се стабилизира, но изобщо не беше стабилен. И винеше мен за случилото се с него — винеше ме несправедливо, но упорито — макар че дори откачалка като Найджъл би трябвало да проумее: не аз съм виновен, че той извърши убийство...

Разбира се, всичко това не се случи наведнъж. Найджъл обаче никога не ме е харесвал, а сега пък ме харесваше още по-малко. И сигурно си имаше основателна причина. В неговите очи вероятно съм бил успял. Тогава вече учех — или така си мислеше той — в Политехническия институт в Малбри, макар че година по-късно го направиха университет за огромно задоволство на мама. Получавах

пари от работата си в сервиза за електроуреди, а понеже бях студент, мама ми оставяше цялата заплата. Случаят Емили Уайт приключи и двамата с мама също продължихме напред.

Наглед Найджъл не беше много променен. Косата му беше поддълга от преди и понякога беше мазна. Имаше татуировка на ръката — един-единствен китайски иероглиф, знака за „смелост“, в черно. Беше по-слаб и изглеждаше някак по-дребен, сякаш част от него се беше изхабила като края на гумичката на молив. Но продължаваше да носи черно непрекъснато и си падаше по момичетата както винаги, макар че, доколкото ми е известно, не се задържаше с никоя повече от няколко седмици, сякаш се мъчеше да се контролира, сякаш се опасяваше, че яростта, довела до убийството на човек, някой ден може да се стовари върху някой друг.

Отначало не поддържаше никаква връзка с мама. И нищо чудно, след онova, което беше направил. Премести се в апартамент в града, намери си работа там и през следващите няколко години живя сам — сигурно нещастен, но свободен.

После тя някак успя да го приютка обратно. Свободата му беше просто илюзия. Един ден се прибрах у дома и той беше там, седеше с мама в салона и изглеждаше като смъртник, а заедно с прокрадналото се *Schadenfreude*<sup>[1]</sup> изпитах потискащо усещане за обреченост.

Никой не може да избяга от хищното растение. Нито Найджъл, нито аз, нито който и да било.

Не беше същинско помиряване. Но през следващите около осемнайсет години виждахме Найджъл три-четири пъти годишно. На Коледа, на рождения ден на мама, на Великден, на моя рожден ден и при всяко свое посещение той сядаше на същото място в салона и се вторачваше в лавицата с порцелановите кучета — фигурката на Мал беше поправена, разбира се, и към нея бе добавена друга подобна, спящо кутре.

Всеки път, когато идваше, Найджъл вперваше поглед в проклетите кучета, пиеше чай от сервиза за гости на мама и я слушаше да дрънка колко пари събрала църквата тази година и че живият плет имал нужда от подкастряне. През неделя той се обаждаше точно в осем и половина вечерта (тогава свършваха сапунените сериали на мама) и оставаше на телефона, докато тя не приключи с него, а през останалото време се мъчеше да осмисли онova, което бе станало с

живота му, като се лекуваше с „Прозак“, работеше денем, а нощем от мансардния си апартамент съзерцаваше звездите, отдалечаващи се сякаш все повече и повече, или пък обикаляше с черната си тойота в очакване на някого, на нещо...

И тогава се появи *Albertine*. Разбира се, тя изобщо не би трябвало да е там. Не ѝ беше мястото в това ново кафене със странното име „Розовата зебра“, с неговата газова сънотворна миризма и цветове като в начално училище. И със сигурност не ѝ беше мястото при Найджъл, който вече би трябвало да е изчезнал от картинката, обаче беше оплел конците с бягството си.

Може би трябваше да спра всичко още тогава. Знаех, че тя е опасна. Обаче Найджъл вече я бе довел у дома — като малко улично коте, което е спасил от студа. Найджъл беше влюбен, така каза. Излишно е да споменавам, че той трябваше да изчезне...

И макар да изглеждаше като нещастен случай, ние с вас си знаем, разбира се. Аз го погълнах, аз погълнах Мал, аз погълнах всичките си братя. Погълнах ги като онези витаминни напитки — едно, две, три, край! — и макар те да са кисели, победата е сладка като уханието на лятна роза...

---

[1] Злорадство (нем.). — Бел.прев. ↑

## 6

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche* в  
[badguysrock@webjournai.com](mailto:badguysrock@webjournai.com)

Публикуван в: 23:25, четвъртък, 14 февруари

Статут: публичен

Настроение: бароково

Слуша: „Ролинг Стоунс“: „Оцвети в черно“

Да го наречем господин Среднощносиньо. Човек на загадките и настроенията. Поет и любовник, джентълмен с вятърничава глава. Истината е, че тя живее в една фантазия. Фантазия, в която две изгубени души може и да се открият по силата на случайността и да бъдат спасени от истинската любов...

Ама че ирония. Горкото момиче. Всъщност гаджето ѝ е луд с окървавени ръце, лъжец, страхливец, нагъл главорез. Нещо повече, тя смята, че той я е изbral, а истината е, че тя е избрана за него.

Смятате ли, че това е възможно? Хората са като карти, от мен да знаете. Изберете си карта. Която и да е. Номерът е да накараш другия да повярва, че картата, която е изтеглил, е по негов избор, собствената му дама пика...

Той кара черна тойота. Обикаля улиците с нея, както правеше и преди. Още мисли за времето преди и след — като че ли подобен катализъм би могъл да промени предопределената орбита на човешкия живот, като сблъсък на две планети, които след това поемат всяка по своя път.

Разбира се, това не е възможно. Няма как да измамиш съдбата. Престъплението му се е превърнало в част от самия него, като овала на лицето му и като белега на ръката му, който пресича линията на сърцето — единствената физическа следа от онова отвратително интермецо. Плитка рана, заздравяла бързо, за разлика от тази на жертвата му, горкия нещастник, който умря седмица по-късно със спукан череп.

Разбира се, Среднощносинъ не се мисли за убиец. Било нещастен случай, така твърди, препирня, която излязла от контрол. Не искал да се стига дотам, така казва — като че ли така по някакъв начин ще възкреси мъртвите, като че ли има някакво значение дали е действал импулсивно, дали е бил подведен, дали е бил едва двайсет и една годишен...

Адвокатът му е склонен да се съгласи. Представя като довод психическото му състояние — уж било лошо — твърди, че имало специални обстоятелства, и накрая дори опита да изейства присъда като за злополука — пъстра дума, наполовина червена, наполовина черна, която на мен отчетливо ми мирише на риба и звучи почти така, все едно е име. Госпожица Приключение, като Момчето X, авантюристка от комиксите...

Възможно ли е която и да е присъда да компенсира загубата на човешки живот? *Съжалявам. Не исках.* Всякакви такива лицемерни и жалки извинения. Петгодишна присъда — по-голямата част от която в тапицираното удобство на психиатричното отделение — и дългът на Среднощносинъ към обществото е изплатен, което не означава, че той е излекуван, нито пък че не е заслужил да умре...

Читателю, аз го убих. Нямах избор. Тази черна тойота просто бе твърде примамлива. Пък и този път исках нещо поетично, нещо, което да отбележи смъртта на жертвата с финални, триумфални фанфари...

Под таблото има сиди плейър, на който той обича да слуша музика, докато шофира. Среднощносинъ си пада по шумните групи, по рок музиката, която бумти и трещи. Обича шумна музика, неистови вокали, врещящи китари, обича да усеща дълбокия удар на баса в тъпанчетата си и като отговор — онзи ритник ниско в корема, като че ли е възможно нещо там все още да е живо...

Някои биха казали, че на неговата възраст следва да понамали малко децибелите, но Среднощносинъ знае, че бунтът е нещо, породено от опита, поука, усвоена по трудния начин, безполезна за младоците. Среднощносинъ винаги си е падал малко екзистенциалист, все размишлява за тленността и си изкарва на околните факта, че самият той ще умре.

Единственият принос на *sineokotomche* е малък стъклен буркан под седалката. Останалото е от Среднощносинъ, понеже той усилива звука, увеличава парното, шофира до дома си по обичайния начин, по

обичайния си маршрут, на обичайната скорост. Вътре в буркана една оса лениво се мъкне по пода.

Оса ли? По това време на годината? Насекомото бавно се разбужда насред усиленото бръмчене на синтезатори и китари. Пролазва към източника на топлина, жилото му започва да пулсира в ритъм с баса и с барабаните. Среднощносиньо не я чува. Нито пък я вижда как пълзи по гърба на седалката и после по прозореца, където бавно разперва криле и започва да се бълска в стъклото...

Две минути по-късно осата се е окопитила. Съчетанието от музиката, топлината и светлината най-сетне я е разбудило напълно. Полита, бълска се в стъклото, отскача назад и упорито опитва отново. После полита към предното стъкло точно когато Среднощносиньо наближава кръстовището, шофирайки с присъщото си нетърпение, ругаейки останалите участници в движението и пътя и потропвайки по таблото в ритъма на нервността си...

Забелязва осата. Инстинктът му се задейства. Вдига ръка към лицето си. Усетило мига, насекомото се доближава още мъничко. Среднощносиньо замахва, стиснал волана с една ръка. Само че осата няма къде да избяга. Полита обратно към предното стъкло, откъдето започва да жужи гибелно. Вече изпаднал в паника, Среднощносиньо несръчно се опитва да напипа копчето за прозореца. Не успява и вместо това увеличава звука безбожно и...

Бум! Децибелите стават почти оглушителни, неочекван катаклизъм от звуци, който изтръгва волана от ръката му, трепереща спазматично... И докато Среднощносиньо се мъчи да овладее колата, тя се пълзва напряко на двете платна, гумите свистят беззвучно към банкета и политат към ада под воя на китарите...

Иска ми се да вярвам, че е помислил за мен. Точно в този момент, когато главата му е пробила предното стъкло, иска ми се да вярвам, че е видял нещо повече от измислено съзвездие или сянката на онази с косата. Иска ми се да вярвам, че е зърнал познато лице, че в онзи мигновен проблясък преди смъртта е разbral кой го е убил и защо.

Но пък може и да не е станало така. Тези неща са толкова мимолетни. А Среднощносиньо е умрял мигновено или поне няколко секунди след удара, когато колата се е превърнала в огнено кълбо, унищожило всичко вътре.

Е, може пък осата да се е измъкнала жива.

Дори не го е ужилила.

**Изпратете коментар:**

*Captainbunnykiller*: И той се върна!!!

*Toxic69*: Върхът си!

*chrysalisbaby*: ay ay

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*sineokomomche*: Albertine? Ти ли си?

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*sineokomomche*: Albertine?

Разглеждате уебдневника на *Albertine*.

Публикуван в: 22:46, петък, 15 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: будна

Това е само фикция. Никого не е убил. Но въпреки това ето ги — неговите признания във вид на измислици. Твърде подобни на истината, за да са лъжи, и твърде зловещи, за да са истина. Валентинки от отвъдното, картички от мъртвите.

Това е само фикция, нали? Нима е възможно да е нещо друго? Този виртуален свят е така прекрасно сигурен, здраво скрепен за действителността. Виртуалните му приятели също са зад безопасна преграда, отвъд пътечката на мишката. Никой не очаква да се срещне с истината в световете, които създаваме за самите себе си. Никой не очаква да се чувства по този начин, като в огледало, смътно.

Но *sineokotomche* притежава специално умение да моделира истината според целите си. Постъпва така и с хората, навива ги като механични играчки и ги запокитва към...

Стени? Камиони с ремаркета по натоварен главен път?

Читателю, аз го убих. Какви опасни думи. Какво трябва да направя с тях? Той вярва ли в нещата, които ми казва, или просто се опитва да ми бръкне в мозъка? Найджъл караше черна тойота. Знам и как шофираше, също и за страха му от оси, и любимите му парчета, и сиди плейъра под седалката. И най-вече си спомням колко го разтревожи онова писмо и как тръгна към къщата на майка си, за да се оправи с брат си веднъж завинаги...

*sineokotomche* цял ден се опитваше да се свърже с мен. В пощенската си кутия имам пет неотворени имейла от него. Питам се какво ли иска от мен. Признание? Лъжи? Обяснения в любов?

Е, този път няма да реагирам. Отказвам. Понеже той това иска. Разговор. Много пъти е играл тази игра. Признава, че е манипулативен.

Наблюдавала съм го какво прави с Криси и с Клеър. Обича да ги подлага на такива игри на съзнанието, да ги тласка да се разкрият. Затова Криси е омагьосана от него, Клеър смята, че може да го излекува, Капитана иска да бъде като него, а пък аз...

Какво искаш от мен, *sineokotomche*? Каква реакция очакваш? Гняв? Присмех? Объркване? Нещастие? Или пък може да се окаже нещо повече, някакво твое собствено обяснение? Възможно ли е, след като толкова дълго си гледал света в огледало, най-накрая да искаш да бъдеш видян?

„Розовата зебра“ затваря в десет. Винаги си тръгвам последна. Той ме чакаше навън, под дърветата.

— Да те изпратя ли до къщи? — попита *sineokotomche*.

Не му обърнах внимание. Той тръгна след мен. Чувах стъпките му подире си както толкова пъти преди това.

— Извинявай, *Albertine* — каза той. — Ясно е, че не биваше да публикувам онзи материал. Обаче ти не отговаряше на имейлите ми и...

— Пет пари не давам какво пишеш — отговорих.

— Така те искаам, *Albertine*.

Повървяхме мълчаливо.

— Споменах ли, че колекционирам орхидеи?

— Не.

— Искам някой ден да ти ги покажа. Зигопеталум ухаят най-хубаво. Ароматът им изпълва цялата стая. Бих могъл да ти подаря една. За да се извиня...

Свих рамене.

— Моите растения у дома все измират.

— Приятелите ти също.

— Смъртта на Найджъл беше нещастен случай.

— Разбира се. Като смъртта на д-р Пийкок и на Елинор Вайн...

Усетих как сърцето ми подскочи болезнено.

— Не знаеше ли? — Звучеше учуден. — Тя си замина преди два дни.

Замина. Странен израз. Все едно душата ѝ е била колет. Така или иначе, вече е мъртва. Горката Тери ще бъде безутешна.

След това вървяхме мълчаливо, пресякохме „Мил Роуд“ на кръстовището и слушахме как дърветата над главите ни оживяват под напора на излезлия вятър. Тази година нямаше сняг — всъщност времето е необичайно меко, а въздухът е някак млечен, като пред буря. Минахме покрай притихналата детска градина, празната бакалница със затворените кепенци, къщата на Джакади и нейния мириз на пържен чесън, на сладки картофи и на печено чили...

Най-накрая спряхме пред градинската порта. Вече се чувствахме страшно неловко, жертва и преследвач рамо до рамо, достатъчно близо, за да се докоснат.

— Все още ли можеш да го правиш? — попитах най-накрая. — Нали се сещаш... онова, което правиш.

Той се изсмя кратко и накъсано.

— Тази способност не се губи — отговори. — Всъщност с времето става по-лесно.

— Като убийството — отбелязах.

Той отново се засмя.

Потърсих опипом резето на портата. Край мен млечният тревожен въздух миришеше на прясна пръст и на гниещи листа. Помъчих се да запазя спокойствие, но усещах как се изпълзвам от самата себе си, как ставам някой друг, както всеки път, когато той ме погледне...

— Няма ли да ме поканиш да вляза?

Много умно. Да не говорят хората.

— Може би друг път — казах.

— Когато поискаш, *Albertine*.

Докато вървях към къщата, усещах, че той ме гледа, усещах погледа му на тила си, докато се мъчех да отключва входната врата. Винаги усещам кога ме наблюдават. Хората се издават. Той беше прекалено мълчалив, прекалено застиндал на мястото си, за да прави нещо друго, освен да се взира.

— Знам, че си там — казах, без да се обръщам.

Нито дума от *sineokotomche*.

Почти се изкуших да го поканя, само за да видя как ще реагира. Смята, че се страхувам от него. Всъщност е тъкмо обратното. Той е като момченце, което си играе с оса в буркан — омагьосан е, но и ужасно изплашен, че в даден момент уловеното насекомо ще избяга от

затвора си и ще си отмъсти. Трудно е за вярване, нали, че толкова дребно същество може да предизвика такова огромно смущение? Обаче да, и Найджъл се страхуваше от оси. Толкова миниатюрно нещо, а кара човек да изпада в паника. Жужащо топче, търтей с крилца, въоръжен единствено с жило и с нищожно количество дразнещо вещество...

Мислиш, че не разбирам как си играеш с мен. Е, може пък да виждам повече, отколкото си мислиш. Виждам колко се мразиш. Виждам страха ти. И най-вече виждам какво искаш дълбоко и тайно в сърцето си. Само че онова, което искаш и от което се нуждаеш, не е непременно едно и също. Желанието и неотвратимата необходимост са две различни неща.

Знам, че още си там и ме наблюдаваш. Почти усещам сърцето ти. Долавям колко учестено бие като на уловено в капан животно. Е, чувството ми е познато. Да се налага да се преструвам на друг човек и всеки миг да се боя от миналото. Живях така двайсет години и се надявах да ме оставят на мира...

Но вече съм готова да се покажа. Най-сетне от тази съсухрена какавида ще се покаже нещо. И така... ако си толкова виновен, колкото твърдиш, най-добре бягай, докато още имаш време. Бягай като безпомощен плъх, какъвто всъщност си. Бягай колкото ти държат краката...

Спасявай се, *sineokomotche*.

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche*.

Публикуван в: 23:18, събота, 16 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: цинично

Слуша: „Уийтъс“: „Млад боклук“

И преди съм ви казвал. Никога нищо не свършва. Всъщност нищо и не започва, с изключение на онази приказка, чиито първи думи са „имало едно време...“ и в която, като проява на нагло предизвикателство към човешката съдба, всички живеят щастливо до края на дните си. Моите предпочитания са доста по-скромни. Ще се съглася и на това да надживея мама. А, искам и възможността да изпотъпча онези кучета. Открай време искам само това. А останалите: братята ми, семейство Уайт, дори д-р Пийкок, са просто черешката на тортата — една торта с отдавна истекъл срок на годност и вкисната под глазурата.

Само че преди да мога да се надявам на прошка, трябва да направя едно признание. Може би в крайна сметка затова съм тук. Преградата, подобно на онази в изповедалня, има двойна цел. Да, знам, че фаталният недостатък на повечето ни фиктивни злодеи е присъщото на всички тях желание да се изповядат, да получат опора, да разкрият пред героя своя замисъл, само и само някой най-сетне да осути намерението им...

Ето затова не го оповествям публично. Още не. Всички постинги с ограничен достъп могат да бъдат прочетени само с моята парола. Но може би по-късно, когато всичко приключи и аз седя на брега някъде, пия коктейли и зяпам красивите момичета, които минават покрай мен, ще ти изпратя паролата по мейла, ще ти дам истината. Може би ти го дължа, *Albertine*. И може би някой ден ти ще ми простиш за всичко, което ти причиних. Най-вероятно няма, но нищо. Отдавна живея с вината си. Още малко няма да ме убие.

Нещата наистина взеха здравата да се объркват през лятото след смъртта на брат ми. Едно дълго и бурно лято, пълно с водни кончета и с гръмотевични бури. Бях само на седемнайсет, след месец навършвах осемнайсет, а тежестта на вниманието на майка ми бе надвиснала над живота ми като неизменен буреносен облак. Винаги е била възискателна. Но сега, когато братята ми вече не се пречкаха, тя се отнасяше със съкрушителна критика към всичко, което правех, и аз мечтаех да се махна като татко...

Мама преживяваше труден момент. Случилото се с Найджъл ѝ повлия. Отначало не се забелязваше, но ако живееш с нея като мен, ще усетиш, че нещо не е наред с Гlorия Грийн. Започна с апатия, с бавно и безрадостно възстановяване. Тя часове наред се взираше в празното пространство, изяждаше цели пакети с бисквити, разговаряше с хора, които ги няма, или пък спеше по цял следобед, а после си лягаше в осем или в девет вечерта...

Понякога скръбта въздейства така на хората, обясни ми Морийн Пайк. Разбира се, тогава Морийн беше в стихията си, посещаваше ни всеки ден, носеше домашни сладкиши и мъдри съвети. Елинор също оказваше подкрепа — препоръча „Сейнт Джонс Уорт“ и груповата терапия. Адел носеше клюки и баналности. „Времето лекува всичко. Животът трябва да продължи“.

Кажи го на болните от рак.

Към края на лятото мама навлезе в друга фаза. Летаргията отстъпи на маниакална активност. Морийн обясни явлението, което нарече „изместване на чувствата“, и го посрещна охотно като необходимо за оздравителния процес. По онова време дъщерята на Морийн учеше психология и Морийн беше приела света на психоанализата със същата самомнителност и детински наивна разпаленост, каквато проявяваше на църковните празници, на детските спортни празници, по отношение на колекционерските страсти на възрастните, в читателската си група, в работата си в кафенето и в кампанията си за прочистването на Малбри от педофилите.

Така или иначе, мама беше заета през този месец. Пет дни седмично работеше на сергията на пазара, готвеше, чистеше, чертаеше планове, отмяташе времето като нетърпелива учителка и, разбира се, държеше под око моя милост...

Дотогава бях успял да гълтна малко въздух. Близо месец, потънала в скръб, тя почти не ме забелязваше. А сега изобилно компенсира, като следеше всеки мой ход, приготвяше ми витаминната напитка два пъти дневно и се притесняваше за всичко. Ако кашлях, тя решаваше, че смъртта тропа на вратата. Закъснеех ли, смяташе, че или са ме обрали, или са ме убили. А когато не се вайкаше за всички неща, които можеше да ми се случат, се парализираше от страх, какво бих могъл да направя и някак да се озова в беда, да се отдам на алкохол, на наркотики или на някое момиче и мама да ме загуби...

За *sineokotomche* обаче спасение нямаше. Минаха три месеца, откакто мама ме удари с чинията, а след като Найджъл я разочарова, маниакалният ѝ стремеж към успеха доби чудовищни размери. Разбира се, аз пропуснах изпитите си, но мама подаде молба (на основание състрадание) и изейства преразглеждане на случая ми. Тя смяташе, че трябва да продължа обучението си в „Малбри Коледж“. Всичко беше планирала. След година щях да се явя отново на изпитите, а после съм можел да започна на чисто, така каза. Мечтата ѝ беше някое от момчетата ѝ да навлезе в медицината. Твърдеше, че аз съм единствената ѝ надежда, и пренебрегвайки безмилостно желанията ми — дори способностите ми — тя се зае да чертае бъдещата ми кариера.

Отначало се опитах да споря с нея. Нямах никаква квалификация. Освен това не бях подходящ за медицина. Мама се натъжи, но го прие добре — или поне аз така си помислих наивно. Очаквах най-малкото да избухне, някой от неистовите ѝ пристъпи. Само че вместо това тя цяла седмица ме отрупваше с два пъти повече внимание и обилни вечери с домашна храна — винаги са ми били любимите — които тя поднасяше на масата с праведното излъчване на многострадален ангел-пазител.

Малко след това се разболях тежко, получих остри стомашни болки и треска, която буквально ме повали. Дори да седнех в леглото, получавах остри болки и ми се гадеше, а да се изправя или да ходя не можеше да става и дума. Мама се грижеше за мен с нежност, която би трябвало да предизвика подозренията ми, ако не страдах толкова, а после, след близо седмица, тя коренно се промени.

Започвах да се чувствам по-добре. Бях отслабнал, нямах сили, но поне болката престана и можех да хапвам простички храни в малко

количество. Чаша супа с макарони, малко хляб, лъжичка обикновен ориз, препечен хляб, натопен в жълтък.

Разбира се, сигурно се е притеснила. Мама не беше лекар, нищо не разбираше от дозиране и вероятно силната реакция на тялото ми я е разтревожила. Няколко нощи преди това, когато се събуждах от сън, който бе по-скоро делириум, я чуха да си говори сама и разпалено да се кара с някой, когото всъщност го нямаше...

*Така му се пада. Да се научи.*

*Само че го боли. Болен е...*

*Ще се отправи. Освен това трябваше да ме послуша...*

Какво беше сложила в тези обилни вечери? Натрошено стъкло? Отрова за мишки? Каквото и да бе, подейства бързо. В деня, когато най-сетне можех да седна в леглото и дори да се изправя, мама влезе не с поднос, а с формуляр за кандидатстване — за „Малбри Коледж“ — който вече беше попълнила от мое име.

— Надявам се да си имал време да размислиш — каза тя подозрително ведро. — Цял ден се излежаваше и бездействаше, остави ме всичко аз да правя. Дано да си имал време да размислиш над всичко, което съм направила за теб. За всичко, което ми дължиш...

— Моля те, не сега. Коремът ме боли...

— Не те боли — прекъсна ме тя. — След ден-два ще си като нов и ще ми вземеш всичко до шушка, неблагодарно малко копеле такова. А сега прегледай документите. — Изражението й беше започнало да се навърза, но сега отново стана безмилостно бодро. — Отново прегледах курсовете и смятам, че и ти трябва да направиш същото.

Погледнах я. Усмихваше ми се и усетих как остра вина пронизва корема ми, задето дори бях допуснал да ми хрумне нещо такова...

— Какво ми беше? — попитах.

Очите ѝ като че ли проблеснаха.

— Какво искаш да кажеш?

— Смяташ ли, че е заради храната? — продължих. — На теб нищо ти нямаше, нали, мамо?

— Не мога да си позволя да боледувам — отговори тя. — Трябва да се грижа за теб, нали? — След това се приближи още повече и забоде в мен очите си с цвят на еспресо. — Мисля, че е време да ставаш — тикна тя документите в ръката ми. — Чака те доста работа.

Този път не допуснах грешката да се възпротивя. Подписах безропотно за три предмета, от които нямах никаква представа, но знаех, че по-късно мога да ги сменя. Вече бях завършен лъжец и вместо наистина да запиша курсовете и да рискувам мама да узнае, когато се проваля, изчаках началото на срока и тайно смених избраните предмети с по-подходящи за индивидуалните ми заложби, а после си намерих работа в сервиза за електроуреди на няколко километра от къщи и създадох у нея погрешното впечатление, че уча.

След това трябваше само да подправя изпитните си протоколи — фасулска работа с компютър — след като хакнах компютъра на колежа и добавих едно име, своето собствено, към списъка с изпитните резултати, който предстоеше да бъде публикуван.

Вече се старая да си готвя сам. Но остава витаминната напитка, която мама ми приготвя собственоръчно и която ме поддържа в добро здраве — или поне тя така твърди с лукав намек в тона. През осемнайсет месеца ме поваля внезапна болест, която се отличава със силни стомашни спазми, а мама любвеобилно се грижи за мен и ако тези пристъпи на болестта съвпадат с някакви търкания помежду ни, това е защото съм чувствителен и подобни сблъсъци се отразяват зле на здравето ми.

Така и не успях да се измъкна, разбира се. Някои неща са неизбежни. Дори Лондон е твърде далечна дестинация, а Хаваите са непостижима мечта.

Е, може би не съвсем непостижима. Старата синя лампа все още свети. И макар да ми отне повече време, отколкото подозирах, започнах да усещам, че търпението ми най-накрая ще бъде възнаградено.

Играта на нерви е хубава игра, изисква умения и издръжливост. Игра за самотници, така я наричат американците, но това название не е толкова оптимистично, обагрено е от сивково-зеленикова меланхолия. Е, играта може и да е самотна, но в моя случай това несъмнено е същинско блаженство. Освен това нима има губещ в игра, която човек играе сам със себе си?

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche*.

Публикуван в: 23:49, събота, 16 февруари

Статут: ограничен

Настроение: като в капан

Слуша: „Бумтаун Ратс“: „Капан за плъхове“

*Чака те доста работа.*

Отначало си мислех, че има предвид училището. Всъщност то се оказа само част от всичко. Плановете на майка ми бяха доста пошироки. Започна след моето боледуване и след нейното през последните дни на септември. Спомням си всичко в сиво и синьо, превил гръб като грешник — поза, от която и досега не съм се отървал напълно.

Когато полицията дойде за пръв път, допуснах, че е заради нещо, което аз съм извършил. Може би заради откраднатия фотоапарат, заради графитите на входната врата на д-р Пийкок или пък понеже някой най-сетне се бе досетил как се бях отървал от брат си.

Само че не ме арестуваха. Вместо това се потях навън, докато мама ги развлечаше в салона, поднесе им от хубавите бисквити и чай в чашите за гости, които обикновено заемаха почетно място в шкафа при порцелановите кучета. После, след цяла вечност, както ми се стори, полицайт — мъж и жена — излязоха с много сериозни изражения и жената каза:

— Трябва да поговорим...

Сигурно щях да припадна от ужас и от вина, ако мама не ме гледаше с онази изпълнена с очакване гордост, и аз разбрах, че не става дума за нещо, което съм направил, а за нещо, което тя очаква от мен...

Естествено вие се досещате за какво става дума. Мама никога не допуска нищо да се размине. И онова, което й бях разкрил в деня, когато тя ме удари с чинията, бе дълбало и гнило вътре в нея, докато накрая не бе станало готово за употреба.

Забоде в мен черните си като боровинки очи.

— Знам, че не искаш да им кажеш, но съм те възпитала да зачиташ закона — каза тя с тон като бръснач, скрит в захаросана ябълка, — а и всички знаят, че вината не е твоя...

Отначало не схванах. Сигурно съм изглеждал уплашен, понеже полицайката обгърна раменете ми с ръка и прошепна:

— Няма нищо, синко, ти не си виновен...

После си спомних какво написах онази нощ на вратата на д-р Пийкок и всичко си дойде на мястото като в играта „Капан за мишки“ — проумях какво е имала предвид мама...

*Чака те доста работа.*

— О, моля ви — прошепнах. — Не, моля ви.

— Знам, че се страхуваш — каза мама с онзи глас, който звучи мило, ама не е. — Обаче всички са на твоя страна. Никой няма да те обвинява. — Докато говореше, очите ѝ бяха като стоманени карфици. Ръката ѝ, стисната моята, изглеждаше нежна, но на следващия ден щях да имам синини. — Искаме само да ни кажеш истината, С. М. Само истината. Не е трудно, нали?

Е, какво можех да направя? Бях сам, сам с мама, уплашен и като в капан. Знаех, че ако я обвиня, че бълфира, че ако я разоблича публично, тя ще намери начин да ме принуди да си платя. Затова се включих в играта, казах си, че ще бъде невинна лъжа, че техните лъжи са много по-сериозни от моите, пък и във всеки случай просто нямах избор...

Полицайката ми се представи като Луси. Сигурно беше съвсем млада, току-що завършила, все още преизпълнена с надежди и идеали и убедена, че децата нямат причина да лъжат. Мъжът беше повъзрастен и по-предпазлив, по-малко склонен към състрадание, но все пак беше доста мил и остави тя да ме разпитва, а той само си водеше бележки.

— Майка ти каза, че си бил болен — поде Луси.

Кимнах, но не се осмелих да го изрека на глас. До мен мама беше същинска скала, преметнала ръка през рамото ми.

— Бил си в делириум. Говорел си и си крещял насиън.

— Сигурно — казах. — Не беше чак толкова зле.

Усетих как костеливите пръсти на мама се затягат покрай ръката ми.

— Казваш го сега, когато си по-добре — рече тя. — Но не знаеш и половината от истината. Когато имаш свои деца, тогава ще ме разбереш — додаде тя, без да пуска ръката ми. — Да гледам момчето си в такова състояние, как плаче като бебе. — Удостои ме с кратка тревожна усмивка. — Загубих другия си син — каза тя и погледна към Луси. — Ако нещо се случи на С. М., имам чувството, че ще полудея.

Видях как детективите се спогледаха.

— Да, госпожо Уинтър. Знам. Сигурно е било ужасно.

Мама се смръщи.

— Откъде бихте могли да знаете? Вие сте почти колкото сина ми. Имате ли деца?

Луси поклати глава.

— В такъв случай не знаете как се чувствам.

— Извинете, госпожо Уинтър.

За миг мама замълча и заря празен поглед. Имаше вид на изключен апарат за сокове — зачудих се дали не е получила удар. После продължи с обичайния си тон или поне с онова, което минава за нормален тон при нея:

— Майката разбира тези неща — каза тя. — Майката усеща всичко. Знаех, че нещо му има. Започна да плаче и да говори насиън. Тогава заподозрях, че нещо не е наред.

О, умница тя. Пусна им въдицата. Подмами ги с отровната стръв и наблюдаваше как аз се гърча и се мята. Фактите бяха безспорни. Между седмата и тринайсетата си година най-малкият син на мама, Бенджамин, бе поддържал специални взаимоотношения с д-р Греъм Пийкок. Като отплата за съдействието в проучванията доктор Пийкок се бе сприятелил с него, беше поел грижата за обучението му и дори беше предложил финансова помощ на мама, самотен родител...

И после най-неочаквано Бен престанал да съдейства. Станал потаен и затворен, успехът му се влошил, започнал да се държи лошо и най-вече категорично отказвал да се върне в Имението, затова д-р Пийкок оттеглил подкрепата си и оставил мама да се справя сама.

Още тогава тя трябало да заподозре, че нещо сериозно се е объркало, но гневът я направил сляпа за нуждите му и по-късно, когато се появили графитите на портата на Имението, тя ги приела като поредното доказателство за неговата засилваща се склонност към простъпки. Бен отрекъл да е извършил на вандалската проява. Мама

не му повярвала. Едва сега разбрала смисъла на жеста — зов за помощ, предупреждение...

— Какво написа на вратата, С. М.? — Гласът ѝ беше изпъстрен със злоба и с обич.

Отместих поглед.

— Моля те, м-мамо. Беше толкова отдавна. Наистина не м-мисля, че...

— С. М.

Аз единствен долавях заряда на гласа ѝ, възкиселия зеленчуков тон, който ми напомни за вонята на витаминната напитка. Главата ми вече бе започнала да пулсира. Посегнах към думата, която щеше да прогони болката. Дума, която звучи като френска и ме кара да си представям зелени летни морави и аромата на прясно окосена трева...

— Перверзник — прошепнах.

— Какво? — попита тя.

Казах го отново и тя ми се усмихна.

— Защо го написа, С. М.? — попита.

— Защото е такъв.

Все още се чувствах като в капан, но освен страха и вината във всичко това имаше нещо много приятно, усещане за рисковано притежание.

Помислих си за госпожа Уайт и как изглеждаше онзи ден на стълбите на Имението. Помислих за съжалението, изписано на лицето на господин Уайт в онзи ден в двора на „Сейнт Осуалдс“. Спомних си лицето на д-р Пийкок, което надзвърташе иззад завесите, и стеснителната му усмивка, докато се тътрузех навън. Сетих се за дамите, които ме глезеха и се държаха мило, докато бях малък, а когато пораснах, се отнасяха към мен единствено с презрение. Помислих за учителите в училище и за братята си, за високомерието им. И после си помислих за Емили...

И проумях колко лесно мога да си отмъстя на всички тези хора, колко лесно мога да ги накарам да ми обърнат внимание, да ги принудя да страдат досущ като мен. И за пръв път от ранното си детство насам изпитах въодушевление. Усещане за сила, за прилив на енергия, мощ, поток, напор, заряд.

Заряд. Толкова многозначна дума, намекваща за власт и укор, за нападение и задържане, за плащане и цена. Мирише на изгорели жици

и на спойка, а на цвят е като лятното небе — буреносно и сияйно.

Не мислете, че се опитвам да се оправдая. Казах ви, че съм лош. Никой не ме е карал да го правя. През онзи ден взех съзнателно решение. Можех да постъпя и правилно. Можех да прекратя цялата тази работа. Да кажа истината. Да призная лъжата. Имах избор. Можех да си тръгна от къщи. Да избягам от хищното растение...

Само че мама ме гледаше и аз съзнавах, че никога няма да направя тези неща. Не че се боях от нея — макар че наистина се боях, адски се страхувах. Просто ми се стори толкова примамливо да си зареден със сила, да си онзи, към когото всички обръщат очи...

Знам. Не мислете, че се гордея. Не е най-великият миг. Повечето престъпления са изненадващо дребни, а моите, опасявам се, не правят изключение. Но бях млад, твърде млад, за да си давам сметка колко хитро ме манипулираше тя, как ме направляваше през поредица от обръчи към наградата, която в крайна сметка щеше да се окаже най-страховитото наказание...

А сега тя се усмихваше — искрена усмивка, излъчваща одобрение. В онзи момент го исках, исках тя да каже „браво“, въпреки че я ненавиждах...

— Кажи им, С. М. — подкани ме тя и ме прикова с лъчезарната си усмивка. — Кажи им какво ти е направил онзи.

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche*.

Публикуван в: 03:58, неделя, 17 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: перверзно

Слуша: Юсс: „Не съм влюбена“

Първото нещо, което се случи след това, беше, че поставиха Емили под опеката на социалните. Само като предпазна мярка, така казаха, за да осигурят безопасността ѝ. Нежеланието ѝ да уличи д-р Пийкок бе възприето като доказателство за отдавнашно насилие, а не чисто и просто като невинност, а гневът и недоумението на Катрин, когато ѝ бяха отправени обвинения, бе възприет като допълнително доказателство за някакъв конфликт. Явно нещо ставаше. В най-добрия случай — цинична измама. В най-лошия — мащабен заговор...

А ето и показанията на негова милост. Казах, че отначало е било съвсем невинно. Д-р Пийкок се държал много мило. Частни уроци, пари в брой от време на време — така ни подмамил. Със същото се обърнал и към Катрин Уайт — жена, преживяла депресия, амбициозна и суетна, изпълнена с толкова огромно желание да повярва, че детето ѝ е специално, че си затворила очите за истината...

Разбира се, книгите в библиотеката на д-р Пийкок бяха съществена подкрепа на показанията ми. Биографии на най-прочутите в литературата синестети. Набоков, Рембо, Бодлер, Де Куинси — наркомани съгласно собствените им признания, хомосексуалисти, педофили, хора, чийто устрем към възвишеното измества дребнавия морал на епохата. Материалите, иззети като доказателства, не бяха точно инкриминирани, но полицайт не са големи познавачи на изкуството, а самият обем от материали в библиотеката на д-р Пийкок бе достатъчен, за да ги убеди, че са спипали когото трябва. Снимки с момчетата от „Сейнт Осуалдс“, докато е бил директор. Томове с гръцко и римско изкуство, гравюри със статуи на голи млади мъже. Първото

издание на „Жълта книга“ на Биърдзли, сбирка с илюстрациите на Овъндън към „Долита“, актова рисунка с молив на млад мъж (приписвана на Караваджо), богато илюстриран екземпляр от „Градината на уханията“, книги с еротична поезия от Верлен, Суинбърн, Рембо и Маркиз дьо Сад...

— Показвали сте това на седемгодишно дете?

Д-р Пийкок се опита да обясни, че било част от обучението на момчето. Че Бенджамин проявявал интерес, искал да разбере какъв е...

— И какъв беше той според вас?

Д-р Пийкок отново се помъчи да просветли аудиторията си. Само че ако Момчето X беше омагьосано от изследването на синестезията, от музиката, от мигрените и от оргазмите, които се проявяваха под формата на цветни следи, полицията явно много повече искаше да установи точно за какво са си говорили двамата с Момчето X по време на частните уроци, дали докторът се е опитвал да го докосне, дали му е давал наркотици, дали е оставал насаме с Бенджамин или с братята му.

А когато д-р Пийкок най-сетне избухна и даде воля на гнева и на безсилието си, полицайтите се спогледаха и казаха:

— Ама че характер имате! Някога посягали ли сте на момчето? Удряли ли сте му плесница, наказвали ли сте го някак?

Пийкок безмълвно поклати глава.

— Ами момиченцето? Сигурно за вас е било мъчително да работите с толкова малко дете. Особено с оглед на факта, че сте свикнали да обучавате момчета. Имало ли е случаи, когато не е била отзивчива?

— Никога — отговори д-р Пийкок. — Емили е мило момиченце.

— Което иска да се хареса?

Той кимна.

— И би подправило резултата?

Д-р Пийкок разпалено отрече. Само че злото вече бе сторено. Бях нарисувал повече от достоверна картина. И ако Емили не потвърждаваше неговата версия, това се дължеше просто на факта, че тя е млада, объркана и отрича начина, по който е била използвана...

Опитаха се да скрият историята от пресата. Все едно да се помъчиш да спреш прилива. Вълната от спекулации плисна веднага след излизането на филма. В края на годината Емили Уайт се превърна

в национална новина, а после, също толкова внезапно, се сдоби с позорна слава.

Таблоидите излязоха с мощни заглавия: „Обвинения за злоупотреба по случай за свръхсептивност“. „Вижте как свири Емили!“ („Сън“) и най-доброто, от „Мирър“: „Измама ли е Емили?“

Джефри Стюартс, журналистът, следил случая на Емили отначало докрай, живял със семейството, присъствал на сеансите в Имението, отговаряше на скептиците с разпалеността на същински фанатик, но сега надуши какво предстои и бързо смени курса, преписа книгата си — която щеше да се назова „Експериментът Емили“ — и включи в нея не само слуховете за нещо позорно и мръснишко в Имението, а и силни намеци за по-тъмна истина, скрита зад явлението Емили.

Строгата и амбициозна майка, слабият и безполезен баща, влиятелната приятелка, последователка на движението ню ейдж, детето жертва, обучено да изпълнява музика, хищният старец, разяждан от своите маниакални страсти. И, разбира се, Момчето Х. Реабилитиран от онова, което му се бе наложило да преживее, той беше затънал в историята до шия. Простодушната жертва. Невинният. Отново превърнал се в синекото момче.

Разбира се, изобщо не се стигна до съд. Дори до съдия не се стигна. Още по време на разследването д-р Пийкок претърпя инфаркт, който го изпрати в интензивното. Делото се отлагаше до безкрай.

Обаче дори най-лекият мириз на дим беше достатъчен, за да убеди публиката. Присъдата на таблоидите беше бърза и сигурна. Всичко приключи само за три месеца. „Експериментът Емили“ се изстреля направо в списъка на бестселърите. Патрик и Катрин Уайт се уговориха на пробна раздяла. Инвеститорите оттеглиха парите си, галериите престанаха да излагат работите на Емили. Федър се премести при Катрин, а Патрик се изнесе в пансион извън Малбри.

Казваше, че било временно. Просто за да им даде малко пространство. След няколко опита за палеж пред Имението беше поставена двайсет и четири часова полицейска охрана. Вестниците погнаха Катрин. Фотографи обсадиха къщата и нападаха всеки, който прекрачи прага.

На входната врата се появили графити. Пристигаха камари изпълнени с омраза писма. „Световни новини“ пуснаха снимка на

Катрин, обляна в сълзи, и съпътстваща я статия (потвърдена от Федър, на която платиха пет хиляди долара), че е преживяла психически срив.

Коледа не донесе почти никакво подобрение, макар че пуснаха Емили у дома за празника. Дотогава детето беше под опеката на социалните служби, които не успяха да открият никакви признаци за сексуален тормоз и я разпитваха внимателно, но неотстъпно, докато тя не започна да се чуди дали не полудява...

*Помъчи се да си спомниш, Емили.*

Знак как става. Прекрасно знам. Добротата също е оръжие, вълшебна пръчица, която съсипва паметта и я превръща в захарен памук.

*Всичко е наред.*

*Просто кажи истината, Емили.*

Представете си какво ѝ е било. Всичко се бе объркало. Разследваха д-р Пийкок, родителите ѝ внезапно се оказаха разделени, хората непрекъснато ѝ задаваха въпроси и макар все да повтаряха, че вината не е нейна, тя не можеше да се отърси от усещането, че по някакъв начин и тя е виновна, че малката бяла като сняг лъжа се е превърнала в лавина...

*Слушам цветовете.*

Искаше да каже, че всичко това е било грешка, но, разбира се, беше твърде късно. Искаха да им демонстрира, веднъж завинаги да им покаже дарбата си далеч от влиянието на д-р Пийкок и на майка си, искаха едно нейно изпълнение, което да потвърди или да опровергае твърдението, че тя е измислица, пионка в тяхната игра на измама и алчност...

Ето така през януари, в една снежна сутрин в Манчестър, Емили се оказа пред статива и боите върху стабилна сцена, заобиколена от камери, под горещата светлина на прожекторите и под звуците на „Фантастична симфония“, които се лееха от тонколоните. И точно в този момент става чудо и *Емили чува цветовете...*

Това определено е най-известното ѝ произведение. „Фантастичната симфония в двайсет и четири несъвместими цвята“ прилича донякъде на картина на Джаксън Полък, донякъде на Мондриан, с огромни сиви сенки в далечния ъгъл, които се протягат към средата на озареното платно като ръката на смъртта на сред поле от ярки цветя...

Така поне твърди Джефри Стюартс във втората книга след бестселъра си — „Загадката Емили“. Тя също светкавично се добра до върха на класациите, макар че очевидно беше преработка на предишната плюс послеслов, проследяваш събитията след излизането на първата книга. Разбира се, след това с историята се заеха специалистите, подпомагани от експерти във всяка област: от детска психология до изкуство, които воюваха един с друг, за да докажат противоречивите си теории.

Всеки лагер имаше своите привърженици, били те скептици, или вярващи. Детските психологи възприемаха творбите й като символичен израз на страха, от лагера на паранормалното ги смятала за предвестник на смъртта, изкуствоведите виждаха в промяната на стила потвърждение, че синестезията на Емили е била престорена още от самото начало и че Катрин Уайт, а не Емили, е творческото влияние зад творби като „Ноктюрно в алена охра“ и „Звездна лунна соната“.

„Фантастична симфония“ беше нещо съвсем различно. Създадено пред публика и върху платно с размер два и трийсет на два и трийсет, произведението буквально се гърчи от енергия и дори тъпанар като Джефри Стюартс може да усети вездесъщото му присъствие. Ако страхът има цвет, това е той; заплашителни струни червено, кафяво и черно, върху които на места има виолетови петна светлина, и онзи звънък квадрат в сиво-синьо, като тайна вратичка към подземна тъмница.

На мен ми мирише на пристана на Блакпул, на мама и на витаминната напитка. За Емили сигурно е било първата стъпка през огледалото в един свят, в който няма нищо здравомислещо, нищо сигурно...

Опитаха да скрият истината от нея. От състрадание, така казаха специалистите. Да кажат истината на толкова ранна възраст и особено при тези обстоятелства би било крайно травмиращо. Ние обаче я научихме по разваления телефон още преди да излезе по вестниците: Катрин Уайт беше в болница след неуспешен опит за самоубийство и изведнъж сякаш всеки репортер на света се запъти към Малбри, сънливото северно градче, където явно се случваха всички събития и където отново се скучваша облаци за поредната космическа гръмотевична буря...

## 11

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche*.

Публикуван в: 20:55, понеделник, 18 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: изцеден

Слуша: Джони Наш: „Вече виждам ясно“

Днес Клеър отново ми написа имейл. Явно ѝ липсвам. И се оказа, че материалът, който публикувах в деня на свети Валентин, е предизвикал повече тревоги от обикновено. Тя ме подканя да се върна в групата, да обсъждам отчуждението си и да се изправя пред отговорностите си. Тонът на имейла ѝ е неутрален, но усещам неодобрението ѝ. Може би е свръхчувствителна към чувствата или пък усеща, че моите писания предизвикват неуместна реакция от страна на членове като Токсик и Капитана, чиято склонност към насилие не се нуждае от допълнително насырчение.

*Трябва да се върнеш в групата, казва тя. Разговорите онлайн не могат да замествят групата. Предпочитам да те гледам лице в лице. Освен това не съм сигурна, че историите ти са полезни. Трябва да се изправиш пред тези свои ексхибиционистични тенденции и да се обърнеш към действителността...*

Бийп! Съобщението изтрито.

Вече я няма.

Това му е хубавото на имейла, Клеър. Затова предпочитам да се срещаме онлайн, отколкото в малката ти дневна с красивите благи репродукции по стените и с мириса на евтини потпури. В групата за писане отговорникът си ти, докато *badguysrock* принадлежи на мен. Тук аз задавам въпросите, аз държа всичко под контрол.

Не, предпочитам да остана и да преследвам интересите си в удобството и уединението на собствената си стая. Много повече се харесвам онлайн. Очаквам много повече. Тук, а не в онова ужасно училище получих класическото си образование. Оттук мога да

пропълзя в съзнанието ти, да надуша малките ти тайни, да разоблича дребните ти слабости точно както ти се опитваш да откриеш моите.

Кажи ми как е Ейнджъл Блу напоследък? Сигурно си получила новини от него. Ами Криси? Още ли е болна? Е, лоша работа. Не трябва ли да говориш с нея, Клеър, вместо да подлагаш мен на кръстосан разпит?

Имейлът ми даде сигнал. Ново съобщение от Клеър.

*Наистина смятам, че скоро трябва да поговорим. Знам, че дискусиите ни те карат да се чувстваш неудобно, но се тревожса за теб. Моля те, изпрати ми имейл, за да потвърдиш!*

Бийп! Съобщението е изтрито.

*Opa, всичко изчезна.*

Само да беше толкова лесно да изтрия и Клеър.

Все пак в момента си имам и други грижи, не на последно място с *Albertine*. Не че се надявам да ми прости. И двамата сме стигнали твърде далеч за такова нещо. Обаче мълчанието ѝ ме притеснява, затова едва се стърпявам да се отбия у тях днес. Обаче не би било разумно. Твърде много евентуални свидетели. А вече подозирям, че ни следят. Само мама да научи, и картонената кула ще се срути.

Затова половин час преди края на работното време отново се озовах в „Розовата зебра“. Мазохистичната ми страна толкова често ме тегли към това място, към този безопасен мъничък свят, към който моя милост определено не принадлежи. Мимоходом забелязах раздразнено, че Тери седи до вратата. Вдигна обнадеждено поглед, когато влязох, а аз се постарах да я пренебрегна. Дотук с дискретността, казах си. И тя като леля си е бдителен наблюдател, клюкарка, нищо че е свита, човек, който спира на мястото на катастрофа не за да помогне, а за да участва във всеобщото нещастие.

Саксофонистът със спътнените кичури седеше наблизо с канличка кафе до лакътя; изгледа ме с поглед, който трябваше да ми разкрие презрението му към хора като мен. Може би Бетан ме бе споменала. Прави го от време на време в напразен опит да си докаже колко ме мрази. *Зловещия пич*, така ме нарича. Надявах се на нещо поизобретателно.

Седнах на обичайното си място, поръчах си „Ърл Грей“ без лимон и без мляко. Тя ми го донесе върху поднос на цветя. Позавъртя се достатъчно дълго край мен, за да заподозра, че е намислила нещо,

после взе решение; седна отривисто до мен, погледна ме в очите и изтърси:

— Какво искаш от мен, по дяволите?

Налях си чай. Беше ароматен и хубав.

— Нямам представа за какво говориш — отвърнах.

— Непрекъснато се навърташ наоколо. Изпращаш онези истории. Съчиняваш си разни неща...

Наложи се да се засмея.

— Аз? Да си съчинявам разни неща? Съжалявам, но когато излязат на бял свят подробностите от завещанието на д-р Пийкок, всичко, което правиш, ще се превърне в новина. И вината не е моя, *Albertine*.

— Предпочитам да не ме наричаш така.

— Сама си си го избрала — изтъкнах.

— Няма да разбереш — сви рамене тя.

— Точно тук грешиш, *Albertine*. Прекрасно разбирам. Дълбокият копнеж да бъдеш някой друг, да възприемеш нова самоличност. В известен смисъл и аз съм го правил...

— Не искам парите му — каза тя. — Искам само да ме оставят на мира.

Ухилих се.

— Дано да ти се получи.

— Ти си го убедил да го направи, нали? — Очите ѝ потъмняха от гняв. — Работил си там, имал си възможност. Той беше стар, доверчив. Можел си да му кажеш каквото си поискаш.

— Повярвай ми, Бетан, ако е така, нямаше ли да го направя за себе си? — Дадох ѝ време да осмисли думите ми. — Добрият д-р Пийкок. След толкова много години още се мъчи да получи изкупление. Все още вярва, че може да съживява мъртвите. След като Патрик замина, му остана само ти. Найджъл сигурно е бил на седмото небе...

Тя ме погледна.

— Не започвай пак. Казвам ти, Найджъл не даваше и пет пари за това.

— О, моля те — казах. — Любовта може и да е сляпа, но трябва да си пълен глупак, за да мислиш, че на човек като Найджъл му е все едно, че приятелката му ще наследи цяло състояние...

— Ти каза ли му за завещанието на д-р Пийкок?

— Кой знае? Може да съм се изпуснал.

— Кога? — Гласът ѝ беше тъничък като лист хартия.

— Преди осемнайсет месеца, може и повече.

Мълчание. И после:

— Копеле — изсъска тя. — Да не искаш да повярвам, че е било капан още от самото начало?

— Пет пари не давам в какво ще повярваш — отговорих. — Но допускам, че е искал да те защити. Не му е харесвало да живееш сама. Все още не е говорел за брак, но ако го беше сторил, ти щеше да приемеш. — Замълчах. — Как се справям засега?

Тя ме прикова с очи с цвят на убийство.

— Знаеш ли, няма смисъл — каза. — Няма да успееш да ми го пробуташ. На Найджъл не му пукаше за пари.

— Сериозно? Много романтично — казах. — Понеже според извлеченията от кредитните му карти, на които попаднах, докато разчиствах апартамента му, Найджъл е умрял, здравата затънал в дългове. Някъде към десет хиляди лири — едва ли му е било лесно да свързва двата края. Може би е започнал да губи търпение. Може да се е отчаял. Д-р Пийкок беше стар и болен, но болестта му изобщо не беше фатална. Можеше да си живее още десет годинки...

Лицето ѝ изгуби цвета си.

— Найджъл не е убил д-р Пийкок — каза тя. — Не повече, отколкото си го направил ти. Никога не би му хрумнало подобно нещо... — Гласът ѝ потрепери.

Мъчно ми беше да ѝ причинявам такава болка, но трябваше да научи. Да разбере.

— Защо не би могъл, Бетан? Правил го е и преди.

Тя поклати глава.

— Тогава е било различно.

— Така ли ти каза?

— Разбира се, че е било!

Ухилих се.

Тя се изправи рязко и столът ѝ падна шумно.

— Какво значение има, за бога? — провикна се тя. — Било е толкова отдавна, защо все го вадиш на показ? Найджъл е мъртъв, всичко приключи, така че защо не ме оставиш на мира?

Имаше нещо странно трогателно в страданието ѝ. Лицето ѝ беше бледо и красиво. Смарагдовата обица на веждата ѝ ми намигна като отворено око. Изведнъж ме обзе желание тя да ме прегърне, да ме утеши, да ми наговори лъжите, които всеки тайно копнене да чуе.

Обаче трябваше да продължа. Дължах ѝ го.

— Никога не приключва, Бетан. Няма връщане назад след едно убийство. Особено когато е на близък човек... а Бенджамин беше само на шестнайсет...

Тя ме изгледа с омраза и сега за пръв път почти повярвах, че е способна на действието, заличило завинаги двама от синовете на Глория Уинтър от лицето на земята.

— Найджъл имаше право — изрече тя накрая. — Ти си извратено копеле!

— Заболя ме, *Albertine*.

— Не ми се прави на невинен, Брэндан.

Свих рамене.

— Не е честно — казах. — Найджъл уби Бенджамин. Имах късмет, че не бях там. Ако положението беше различно, щеше да се случи на мен.

**ПЕТА ЧАСТ  
ОГЛЕДАЛА**

# 1

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche*.

Публикуван в: 23:40, вторник, 19 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: изморен

Слуша: Синди Лопър: „Истински цветове“

Така. Наричайте ме Брендан. Сега доволни ли сте? Мислите ли, че ме познавате? Избираме имената си, самоличността си точно както избираме как да живеем. Трябва да вярвам в това, *Albertine*. Алтернативата — че тези неща са ни предопределени по рождение или още по-рано, *in utero* — е твърде ужасяваща, за да размишлявам върху нея.

Веднъж някой ми каза, че седемдесет процента от похвалите през човешки живот със средна продължителност се получават преди петгодишна възраст. Когато си на пет, почти всяко нещо — някоя хапка, самостоятелно обличане, рисунка с пастели — може да ти спечели щедри похвали. Разбира се, това в крайна сметка спира. В мята случай, когато се роди брат ми — по-точно брат ми в синьо, Бенджамин.

Със своята слабост към психодрънканиците Клеър понякога говори за така наречения „ефект на обратния ореол“, склонността на всички нас да приписваме злодеяния въз основа на една-единствена простъпка, например да погълнеш брат си може би, или пък да събереш морски твари в една кофичка и да ги оставиш да умрат под палещото слънце. Когато се роди Бен, моят ореол се обърна и оттам нататък *sineokotomche* беше лишено от предишните си привилегии.

Усетих, че предстои. Бях на три години, но знаех, че ревящото пакетче, което мама донесе у дома, ще ми донесе само нещастия. Най-напред дойде решението й да определи цветове за тримата си синове. Давам си сметка, че оттам започна всичко, макар че тогава едва ли го е знаела. Обаче аз така се превърнах в Брендан Браун — тъпака, нириба,

ни рак — засенчен от едната страна от Найджъл Блак, а от другата — от Бенджамин Блу. Вече никой не ме забелязваше, освен ако не направех някоя пакост, разбира се, когато светкавично се прилагаше парчето електрически кабел. Никой не смяташе, че съм достатъчно специален, та да заслужавам специално внимание.

Въпреки това успях да променя положението. Възвърнах си ореола — поне в очите на мама. Що се отнася до теб, *Albertine* — или вече да те наричам Бетан? Ти винаги си била по-наблюдателна от другите деца. Винаги си ме разбирала. Никога ни най-малко не си се съмнявала, че и аз съм забележителен, че под привидната ми чувствителност бие сърцето на бъдещ убиец. И все пак...

Всеки знае, че вината не беше моя. С пръст не съм го докоснал. Всъщност дори не бях там. Наблюдавах Емили. Непрекъснато я гледах, следях я до Имението и обратно, усещах прегръдката, с която я посрещаше д-р Пийкок, летях с нея на малката лулка, усещах ръката на майка ѝ в своята, чувах я да казва: „Браво, миличка“...

Брат ми никога не е правил тези неща. Може би не му се е налагало. Бен беше твърде зает да се самосъжалява, за да проявява интерес към Емили. Аз се интересувах от нея, снимах я над живия плет, споделях огризките от странния ѝ скромен живот.

Сигурно затова я обичах тогава — понеже тя открадна живота на Бенджамин точно както той открадна моя. Обичта на мама, моята дарба, моят шанс — всичко отиде при Бенджамин, сякаш при мен бяха само на съхранение, докато не се появи някой по-достоен.

Бен, синеокото момче. Крадецът. И какво направи той с големия си шанс? Пропиля го възмутено, защото някой друг направи по-голям пробив. Всичко — интелигентността му, мястото му в „Сейнт Осуалдс“, шансът му да се прочуе, дори времето, което прекарваше в Имението. Всичко захвърли на вятъра, понеже Бенджамин не се задоволяваше само с парче от тортата, а искаше цялата сладкарница. Е, така поне му се струваше на Брендан Браун, за когото останаха само трохите, които успя да открадне от чинията на брат си...

Сега обаче тортата е за мен. И тортата, и цялата сладкарница. Както би казал Капитана: „Яко, човече. Върхът си...“.

Извърших убийство и ми се размина.

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 23:47, вторник, 19 януари

Достъп: публичен

Настроение: уязвимо

Слуша: Джони Кеш: „Наранен“

Казва се господин Брендан Браун. Прекалено тъп е, за да има никакви дарби, прекалено тъп е, за да го забележиш, прекалено тъп е дори за убийство. Кафяв като лайно, кафяв като магаре, отегчителен, глупав, кафяв като копеле. През целия си живот се е мъчил да бъде сляп, неволен наблюдател на всичко, който през сплетени пръсти наблюдава как действието се развива без него, свива се при всеки удар и при най-малкия намек за насилие...

Да, Брендан Браун е чувствителен. Екшъните го плашат. За документални филми за диви животни и дума да не става, както и за филми на ужасите, видеоигри, каубойски филми или бойни сцени. Той дори съчувства на лошите. Спортът също го притеснява, понеже крие риск от контузии и наранявания. Вместо това обича да гледа кулинарни или градинарски предавания, филми за пътешествия или порно — и мечтае за различни места, усеща топлината на слънцето от плакатите върху лицето си...

„Свръхчувствителен е — казва майка му. — Усеща неща, които другите не могат.“

Може и така да е, мисли си Брендан Браун. Може би усеща нещата различно. Защото ако види човек, който изпитва болка, му става толкова мъчително, че физически му прилошава и се разкрещява объркано и изплашено срещу нещата и образите, които го карат да...

Брат му в синьо знае това и го принуждава да наблюдава експериментите му с мухи и оси, а после и с мишки, показва му снимки, от които Брендан се търчи ужасено. Д-р Пийкок нарича това

„огледална синестезия“ — поне в неговия случай тя представлява патологична чувствителност, при която зрителната част на мозъка по някакъв начин отразява огледално физическата и той преживява онова, което чувстват другите — било то докосване, вкус или удар — толкова ясно, все едно е извършено върху самия него.

Брат му в черно го презира, подиграва слабостта му. Дори майка му вече го пренебрегва — средното дете, кроткото, притиснато между черната овца Найджъл и синеокото момче Бенджамин...

Брендан мрази братята си. Мрази начина, по който го карат да се чувства. Единият непрекъснато е ядосан, другият е самодоволен и надменен. А Брендан им съчувства — прекалено — независимо дали го желае. Честно казано, това не е състрадание. А просто несъзнателна реакция на поредица визуални стимули. Пет пари не дава, ако ще и двамата да умрат — стига да умрат някъде далеч, за да не ги гледа.

Понякога, когато е сам, чете. Отначало бавно и скришом: книги за пътешествия и фотография, стихове и песни, разкази, романи и речници. Печатното слово е различно от онова, което вижда край себе си. В неговото съзнание действието се развива без участието на тялото му. Чете в мазето късно нощем на светлината на гола електрическа крушка — понеже си няма стая, тайничко е превърнал мазето в тъмна стаичка. Тук чете книги, които учителят му не би повярвал, че Брендан е способен да проумее, книги, които ако съучениците му го пипнат да чете, ще го превърнат в мишена на присмеха на всеки хулиган.

Обаче тук, в тъмната си стаичка, той се чувства в безопасност; тук никой не му се присмива, когато следи думите с пръст. Никой не го нарича бавноразвиващ се, когато изчита думите на глас. Не, това си е личното местенце на Брендан. Тук може да прави каквото си иска. Понякога, когато е сам, мечтае. Мечтае да се облече по друг начин, не в кафяво, да накара хората да го забелязват, да покаже истинските си цветове...

Точно това е проблемът, нали? През целия си живот е бил Брендан Браун, обречен да бъде глупав, да не проумява нищо. Всъщност никога не е бил глупав. Просто добре се е прикривал.

В училище също правеше минималното, колкото да се защити от подигравките. У дома винаги се преструваше, че е лишен от въображение и от мисъл. Знае, че така е по-безопасно сега, когато Бен е зал мястото му, когато му е отнел обичта на мама, когато го е

погълнал, както самият той погълна Мал по време на отчаяната битка за надмощие...

Не е честно, мисли си Брендан Браун. И той има сини очи. И той притежава специални умения. Заради стеснителността и заекването всички смятат, че той неумее да се изразява. Брендан обаче знае, че думите притежават огромна сила. Иска да се научи да си служи с тях. И го бива с компютрите. Умее да преработва информация. Бори се с дислексията с помощта на специална програма. По-късно, под прикритието на работата си в закусвалнята, се включва в група по творческо писане. Отначало не го бива много, но се труди упорито, иска да се научи. Думите и техните значения го омагьосват. Иска да научи повече за тях. Иска да сведе езика до неговата дънна платка...

И най-важното, сдържан е. Сдържан и много търпелив. Ако закове своя многобагренник за мачтата, все едно да оповести намеренията си. Брендан Браун обаче не е вчерашен. Брендан цени камуфлажа. Затова е оцелял досега. Понеже се е сливал с фона, оставял е другите да блестят, стоял е отстрани и е наблюдавал как противниците му се самоунищожават...

В „Изкуството на войната“ Сун Дъзвъз казва: „Във война заблуждавай и ще успееш“. Е, ако има нещо, което нашето момче прекрасно знае, то е как да мами и да поражда недоумение.

„Следователно, когато можеш да нападнеш, трябва да изглеждаш, че не можеш. Когато се впускаш в начинание, трябва да изглеждаш бездействен. Когато си близо, трябва да внущиш на врага, че си далеч. А когато си далеч — да му внущиш, че си близо.“

Той старателно подбира момента. Никога не е бил импултивен. За разлика от Найджъл, на когото винаги можеш да разчиташ първо да действа, после да мисли (ако изобщо мисли) и да отклика на стимули, които са толкова очевидни, че дори дете би могло да го разиграва...

„Ако противникът ти е с буен нрав, опитвай се да го раздразниш.“

Лесна работа, ако става дума за Найджъл. Една подходяща дума ще свърши работата. В конкретния случай тя води до насилие, до верижна реакция, която никой не може да спре и която завършва със смъртта на брат му в синьо и с ареста на брат му в черно, а Брендан негодникът се отървава и от двамата, по-бял от сняг...

Първо, черен молескинов бележник.

Второ, няколко снимки на брат му в черно, който лудува с Триша Голдблум, наричана още госпожа Електриковосинъ, някои от които са удобно интимни, направени с телеобектив от задната градина на дамата и проявени тайно в тъмната стаичка, за която никой не знае, дори мама...

Събери тези две неща като глицерин и азот и...

Бууум!

Всъщност се оказа прекалено лесно. Хората са толкова предсказуеми. Особено Найджъл с неговите настроения и с буйния му нрав. Благодарение на ефекта на обратния ореол (Найджъл винаги е мразел Бен) нашият герой трябваше само да навие пружината и да го постави на точното място, останалото беше предрешено. Небрежно прошушната дума в ухото на Найджъл, която да намеква, че Бен го шпионира, споменаването на тайно скривалище, подхвърлянето на улики, които Найджъл да открие под матрака на брат си, а после единственото, което се искаше от нашето момче, беше да се махне от мястото, докато се разиграва зловещата сцена на убийството.

Разбира се, Бен отрече да знае каквото и да било. Ето това беше фаталната грешка. Брэндан знаеше от опит, че единственият начин да не пострадаш сериозно е незабавно да си признаеш прегрешението, дори да си невинен. Отдавна си беше научил урока — и така си беше спечелил удобната репутация на безнадежден лъжец, като поемаше вината за многобройни неща, за които изобщо не беше виновен. Така или иначе, Бен нямаше време да обяснява. Първият удар на Найджъл разби черепа му. След това... достатъчно е само да кажем, че Бенджамин просто нямаше никакъв шанс.

Разбира се, нашият герой не присъства. Подобно на загадъчната котка Макавити той бе овладял трудната техника да се крие от неприятностите. Майката на Брэндан намери сина си, тя се обади в полицията и повика линейка, тя стоя на пост в болницата, тя не плака нито веднъж, дори когато й съобщиха, че уврежданията са необратими, че Бенджамин няма да се събуди...

Убийство без умисъл, така го определиха.

Безумна мисъл, оцветена в нюанси на мълниеносно синъ и ухаеща на салвия и на теменужки. Да, той вече вижда цветовете на Бен. В крайна сметка нали зае неговото място. Вече всичко

принадлежи на Брендан — неговата дарба, неговото бъдеще, неговите цветове.

Трябаше му малко време да се приспособи. Отначало нашият герой боледува седмици наред. Стомахът му беше като бездънна яма, главата го болеше толкова силно, че имаше чувството, че ще умре. В известен смисъл го заслужаваше. Друга част от него обаче вътрешно се хилеше доволно. Като зловещ фокус. Той е невинен, не е извършил престъпление, но въпреки това тайно е виновен за убийство.

И все пак нещо липсва. Насилието все още не е по силите му. Донякъде е неуместно, като се има предвид размахът на гнева му. Без тази отровна дарба, смята той, всичко е възможно. Мислите му са ясни и обективни. Няма съвест, която да го измъчва. Най-ужасните неща са в съзнанието му, само да мигне и ще се случат. Тялото му обаче отхвърля сценария. Само във фикцията може да действа безнаказано. Само там може да бъде истински свободен. В живота този победоносен подем накрая винаги се плаща, плащаш го с болест и страдание, както плащаш напълно и лошите мисли...

Тя още пази онова парче електрически кабел. Разбира се, вече не го използва. Вместо това разчита на юмруците си, знае, че той никога не би й отвърнал. Само че той сънува това парче кабел, а също и порцелановите кучета, които зяпат безвкусно от стъклена витрина. Кабелът чудничко ще се навие шест-седем път около врата ѝ, а после стъклена витрина и порцелановите кучета нямат никакъв шанс...

Мисълта неочаквано го направяга отново. Предизвиква вкус дълбоко в гърлото му. Би трябвало вече да познава този вкус — възсолен — от който му се драйфа, от който устата му пресъхва от страх, а сърцето му започва да се мята като риба на сухо.

Глас отдолу:

— Кой е там? — питат я.

Той въздъхва.

— Аз съм, мамо.

— Какво правиш? Време е за напитката ти.

Той изключва компютъра и се пресята към слушалките. Обича да слуша музика. Поставя нещата в различен контекст. Непрекъснато носи айпада си и отдавна е усвоил умението привидно да слуша какво му говори тя, като в същото време в главата му се върти нещо друго, тайнинят саундтрак на живота му...

Слиза долу.

— Какво е това, мамо?

Наблюдава как устните ѝ се движат беззвучно. В главата му Джони Кеш пее с толкова стар и толкова съсипан глас, все едно вече е мъртъв...

*„Вземи я цялата, моята боклучава империя,  
ще те предам, ще те нараня...“*

Брендан също се чувства празен отвътре, завладян от такава пустота, от такъв копнеж, какъвто нищо не може да удовлетвори — нито храна, нито обич, нито убийство — като змия, решена да погълне света, но накрая погълща сама себе си.

Дълбоко в себе си знае, че му е дошло времето. Време е да си вземе лекарството. Време е да направи онова, за което копнееше през последните четирийсет години — на практика през целия си живот. Да закове многобагренника си за мачтата, да се обърне и да застане с лице към врага. В крайна сметка какво може да изгуби? Витаминната си напитка? Боклучавата си империя?

**Изпратете коментар:**

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*Albertine*: (изтрит постинг).

*JennyTricks*: (изтрит постинг).

*sineokomotche*: Albertine?

### 3

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche*.

Публикуван в: 00:15, вторник, 19 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: бунтовно

Слуша: Шер: „Точно като Джеси Джеймс“

Ето така един огледален синестет се отърва с убийство. Чиста работа, признайте, заблуди дори мен и обичайния ми нюх. Огледалата са много променливи. Можеш да левитираш, да караш нещата да изчезват, да пронизваш с мечове гола жена. Да, понякога имаш главоболия. Но *sineokotomche* ми помогна с това. Споменах ли, че се харесвах повече, когато пишех от името на друг? *sineokotomche* не изпитва състрадание. Рядко съчувствам на някого. Студеният му и безстрастен възглед за живота е уместен контраст на моята изнеженост.

Изнеженост ли? Чудите се вие. Ами да. Аз съм много чувствителен. Огледалният синестет чувства всичко, на което става свидетел. Като момче ми отне известно време да осъзная, че другите хора не са устроени по този начин. Преди да се появи д-р Пийкок, допусках, че съм съвсем нормален. Казвали са ми, че такива неща понякога се предават в семействата, но дори при еднояйчните близнаци състоянието често се проявява по съвсем различен начин.

Така или иначе, брат ми Бен нямаше желание да споделя светлината на прожекторите. Първия път, когато отдохме в Имението, той ме предупреди, че ако дори намекна пред д-р Пийкок, че не съм най-обикновен човек, съвсем невзрачна ванилия, последиците ще бъдат крайно неприятни. Отначало не се подчиних на предупреждението. Дори и само заради онази репродукция в сепия — изгледа от Хаваите, и заради начина, по който ми говореше д-р Пийкок, и понеже мисълта, че може пък да съм забележителен с нещо...

Отстоявах територията си цели три седмици. Найджъл се държеше открито насмешливо — как ли пък не Брендан Браун да е способен на нещо — а Бенджамин ме наблюдаваше с негодувание и чакаше сгоден случай да ме повали. Още тогава си беше лукав. Ще подметне някоя дума пред мама, ще намекне, че му завиждам, после ще каже, че се преструвам и просто имитирам дарбата на брат си.

Да си кажем направо, никога не съм имал шанс. Бях дебел и тромав, страдах от дислексия, същински смешник, заеквах, пълен провал в училище. Дори очите ми бяха онова студено синьо-сиво, докато очите на Бен имаха искряща летен нюанс, който изпълваше хората с желание да го обичат. Разбира се, вярваха му. Защо не?

С помощта на парче електрически кабел мама изтръгна пълни самопризнания. В известен смисъл според мен и двамата изпитахме облекчение. Знаех си, че не мога да се съревновавам с Бен. А що се отнася до мама — тя знаеше още от самото начало, знаела е, че не ми е съдено да съм специален. Как съм дръзнал да злепоставя Бен? Как съм дръзнал да й пробутвам лъжи? Хленчех и врещях извинително, докато брат ми наблюдаваше с усмивка на лицето, а след това беше достатъчно само да намекне, че ще се оплаче на мама, за да ме превърне в покорен роб.

Тогава за последен път понечих да кажа на някого за дарбата си. Бен отново ме засенчи. Опитах пак да стана Брендан Браун, безопасно невзврачния. Но у мама беше настъпила промяна. Може би беше ефектът на обратния ореол. Или пък се дължеше на аферата Емили Уайт. Така или иначе, от този момент нататък станах нейната изкупителна жертва, отдушник за нейната неудовлетвореност. Когато д-р Пийкок престана да работи с Бен, установих, че тя кой знае защо обвинява за случилото се мен. В годината, когато Бен се провали в „Сейнт Осуалдс“, наказа мен — да, наистина планирах да прекъсна училище, но и двамата прекрасно знаехме, че ако Бен се справил добре, никой нямаше да обърне внимание на мен.

Храната се превърна в моя път за бягство — храната, а по-късно и Емили. Ядях не от глад или от лакомия, а за да си създам броня срещу света, където всичко е опасно; където всяка дума е неискрен приятел, където дори да гледам телевизия е рисковано и всяка сцена крие някакъв остьр ръб, който само чака да се натъкна на него.

Вече умея да се справям. Музиката ми помага малко, писането на измислени истории също, а сега благодарение на интернет съм открил начин да се наслаждавам на дарбата си. Светът онлайн е среда, в която битува всякакъв вид порно. Разбира се, за един огледален синестет този вариант с нищо не се отличава от реалността. Докосване, целувка и понякога почти забравям, че не аз съм на екрана, че съм само наблюдател, шпионин и че истинското действие се развива другаде.

Среда. Каква интересна дума. Описва и онова, което представлявам аз — средното дете, средностатистическият субект — и онова, което съм сега, говоря и човешките, и ангелските езици, аз съм живият говорител на мъртвите.

Казват, че човек има само един живот. Проверете в интернет и ще видите, че не е вярно. Пуснете името си в Гугъл някой ден и вижте още колко хора се казват като вас, всички тези хора, които биха могли да бъдат вас, нуждаещият се от милостния, спортистът, почти прочутият актьор, човекът, очакващ изпълнението на смъртната си присъда, прочутият готвач, онзи, който е роден на същата дата като вас — и всички те са сенки на онова, което би могло да се случи, ако нещата се бяха стекли малко по-различно.

Е, аз имах шанса да бъда по-различен. Да изляза от собствения си живот и да вляза в една от сенките си. Нима всеки не би постъпил така? Вие не бихте ли го сторили, ако имахте възможност?

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche*.

Публикуван в: 01:04, вторник, 19 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: умислено

Слуша: Сали Олдфийлд: „Огледала“

Разбира се, мама скърбеше за Бенджамин. Отначало безмълвно — зловещо спокойствие, което взех за приемане. После се появиха другите симптоми: гневът, пристъпите на безумие. Чувах я посред нощ да бърше праха от порцелановите кучета или просто да снове из къщата.

Понякога ридаеше: *ти не беше виновен*. Друг път ме вземаше за брат ми или пък ми мелеше сол на главата заради неуспехите ми. Понякога крещеше: „Трябваше да се случи на теб“. Друг път ме събуждаше посред нощ хлипаща — „О, С. М., сънувах, че си мъртъв“ — и на мен ми трябваше известно време, докато разбера, че сме взаимозаменяими и че Бенджамин Блу и *sineokotomche* за мама често са едно и също.

После дойде разпадът. Неизбежно. След шока идва ответната реакция и аз внезапно отново се оказах мишената за всичките ѝ очаквания. След като и двамата ми братя слязоха от сцената, ролята ми беше драстично променена. Вече аз бях синеокото момче на мама. Бях единствената ѝ надежда. Тя смяташе, че ѝ дължа един нов опит — че трябва да се върна да уча, може би да следвам медицина, да направя всичко, което би трябало да направи той и което вече можех да постигна единствено аз.

Отначало се помъчих да се защитя. Не бях подходящ за медицина. В „Сънибанк Парк“ се бях провалил във всички точни науки и едва успях да покрия най-ниското ниво математика. Мама обаче беше непреклонна. И мал съм отговорности. Прекалено дълго съм мързелувал, време било да се променя...

Е, знаете какво се случи после. Повали ме загадъчна болест. Коремът ми се напълни с гърчещи се змии, които изливаха отровата си във вътрешностите ми. Накрая отслабнах толкова много, че приличах на палячо в дрехите си. Потръпвах от силен шум, свивах се болезнено от ярка светлина. И понякога съмнено си спомнях ужасното, превъзходно нещо, което бях направил, или къде свърши Бен и започна Брендан...

Е, това си е естествено, нали? Спомените ми са много мъгливи, тайничко заместват второразреден дим в тази игра на огледала. Горях от треска, болеше ме, не знам какво ѝ казах. Нищо не си спомням — лъжи, изповеди, обещания — но когато напълно се възстанових и излязох от спалнята за пръв път, знаех, че нещо в мен се е променило. Вече не бях Брендан Браун, а нещо съвсем различно. И честно казано, не знаех със сигурност дали аз съм погълнал Бен, или той е погълнал мен...

Разбира се, не вярвам в привидения. И в живите почти не вярвам. Но все пак точно в това съм се превърнал, в сянка на брат си. Когато избухна скандалът с Емили, аз наново измислих историята. Разбира се, вече притежавах тази дарба благодарение на състоянието си. Поради което ми беше още по-лесно да ги убедя, че казвам истината.

Започнах да се обличам в цвета на Бен, в неговите дрехи. Отначало, понеже беше практически — моите дрехи ми бяха големи. Не носех синьо непрекъснато. По някое горнище на анцуг, някоя фланелка. Мама явно не забелязваше. Скандалът около Емили Уайт ме превърна в герой, хората ме черпеха по кръчмите, момичетата най-неочеквано решиха, че съм привлекателен. Записах се в „Малбри Коледж“. Накарах мама да повярва, че уча медицина. Юношеската ми кожа най-сетне се беше прочистила и дори бях престанал да заеквам. И най-хубавото от всичко, продължавах да слабея. Сега, когато братята ми вече ги нямаше, не изпитвах ненаситното желание да се тъпча, да трупам, да погълъщам всичко, което се изпречи пред очите ми. Онова, което започна с Мал, приключи с Бен. Най-сетне ненаситният ми апетит се засити.

## 5

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche*.

Публикуван в: 21:56, вторник, 19 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: замислен

Слуша: Джуди Гарланд: „Отвъд дъгата“

Е, Клеър, стана както ти искаше. Днес най-сетне се върнах в групата. Сега, когато всичко се развива гладко и по план, мога да си позволя малко безобидни развлечения. Пък и това може да се окаже последният път, когато...

Стаята е съвсем мъничка и боядисана в бежово като пудра, на полица до вратата има саксия с хлорофитум, а на стената виси снимка на Ейндъл Блу. Столовете са оранжеви и са подредени в кръг, за да може всички да се чувстват равни. В средата на кръга има малка маса, на която е поставен чайник на цветя, няколко чаши, чиния с бисквити (с крем, каквите мразя, между другото), листове формат А4 на редове, наръч химикалки и задължителната кутия с хартиени салфетки.

Е, не очаквайте да проливам сълзи. *sineokotomche* никога не плаче.

— Здравей! Толкова се радвам да те видя — поздрави ме Клеър. (Казва го винаги и на всеки.) — Как се чувствуваш?

— Добре, струва ми се.

В реалността изобщо не съм толкова словоохотлив, колкото съм онлайн. Една от причините е, че все още предпочитам да си стоя у дома.

— Какво е станало с лицето ти? — питат тя.

Вече е забравила историите ми, разбира се, или е решила, че всичко е в главата ми.

— Претърпях злополука — свих рамене аз.

Тя ме изгледа с престорено съчувствие. Прилича на майка си, Морийн Пайл, особено сега, на тази възраст. Четирийсет и една,

четирийсет и две, и изведнъж всичко се измества на юг, не, не към Хаваите, а към някакво по-суроно място с голи дерета, паднали скали и суховейна пустош. Много бледо подобие на *ClairDeLune*, която изпраща еротична литература на сайта ми и твърди, че е на трийсет и пет години. Въпреки това, както сигурно сте се досетили, в *badguysrock* ние сме драстично по-различни от реалните си персони. Ако си остава само фантазия, на кого му пука какви роли играем? Каубои или индианци, с черна шапка или с бяла, никой не ни съди.

Въпреки това игрите, на които обичаме да играем, са свързани с малка доза истина — с един недокоснат пласт на желанието. Ние сме такива, каквито мечтаем да бъдем. Знаем какво искаме. Знаем, че го заслужаваме...

Ами ако искаме порочност? Ако искаме греховност?

Е, може би и това заслужаваме. А възмездietо за греха е...

— Чай? — посочва Клеър към чайника на цветя.

Чай. Прозак на бедняка.

— Не, благодаря.

Тери, която пие чая си без мляко и захар и винаги пренебрегва бисквитите — обаче прибере ли се у дома, веднага излапва цяла кутия сладолед с вкус на тесто за сладкиши — потупа стола до себе си.

— Здрави, Брен — усмихна се тя превзето.

— Майната ти — отвърнах.

Огледах групата. Да, всички бяха тук. Половин дузина най-разнообразни откачалки, плюс бъдещи писатели, героини от сапунени сериали, провалени поети (че то друг вид има ли), до един отчаяно копнеещи за шанса да бъдат чути. За мен обаче е важен само един човек. Бетан с ирландските очи, която ме наблюдава толкова ненаситно...

Днес е облечена със сиво горнище без ръкави, което разкрива звездите, татуирани по ръцете ѝ. „Онази ирландка на Найджъл“, така я нарича мама, дори името ѝ не иска да спомене. „Онази с отвратителните татуировки.“

„Отвратителен“ е думата, с която мама нарича всичко, което не може да контролира. Моите снимки. Моите орхидеи. Моите писания. Всъщност на мен доста ми харесват татуировките на Бетан, прикриват сребристите белези, които има още от детството си и които кръстосват ръцете ѝ като паяжина. Това ли е харесал Найджъл у нея? Увлечението

по звездите, отзук от неговото собствено? Или потайното и неизменно усещане за страдание?

Въпреки крещящата си външност Бетан не обича да я зяпат. Може би затова се крие под такава многопластова измама. Татуировки, пиърсинг, самоличности. Като дете беше покорна и стеснителна, кротичка, почти невидима. Явно до това води католицизъмът. Постоянна война между потискане и развиhrяне на страстите. Нищо чудно, че Найджъл си е паднал по нея. Тя е рядка птица, увредена също като него.

— Престани да ме зяпаш, Брендан — предупреди ме тя.

Ще ми се да не ме нарича така. *Брендан* мирише на кисело, като нещо влажно в мазето. Предизвиква мъхната сухота в устата ми, а на цвят е — ами знаете каква е. *Бетан* не е по-добре, понеже мирише задушливо на църковен тамян. Повече ми харесва като *Albertine*, безцветна, непорочно чиста...

— Моля те, Бетан — намеси се Клеър. — Знаеш какво се разбрахме. Сигурна съм, че Брендан не го е направил нарочно. — Изгледа ме с един от захаросаните си погледи. — И понеже си тук, Брен, хайде днес да започнем от теб. Дочух, че напоследък излизаш повече. Хубаво.

Свих рамене.

— Къде ходиш, Брен?

— Ами тук-там, знаеш. Излизам. В града.

Тя ме удостои с широка одобрителна усмивка.

— Страшно се радвам да го чуя — каза. — Освен това се радвам, че отново пишеш. Можеш ли да ни прочетеш нещо днес?

Отново вдигнах рамене.

— Хайде, не се стеснявай. Знаеш, че сме тук, за да ти помогнем.

— Тя се обърна към останалите от групата. — Всички нека да покажем на Брен колко е специален за нас! И колко много искаме да му помогнем!

*O, ne. Не проклетата групова прегръдка. Само не това. Моля ви.*

— Имам едно кратко нещо... — казах, по-скоро за да отклоня вниманието им, отколкото понеже изпитвах нужда да споделям.

Клеър беше забола в мен жаден и изпълnen с очакване поглед. Такова става изражението ѝ понякога, когато ни разказва за Ейнджъл Блу. А аз наистина доста приличам на него, разбира се — това поне не

е лъжа — което означава, благодарение на ефекта на ореола, че Клеър има слабост към мен и е склонна да вярва на думите ми.

— Наистина ли? Може ли да го чуем? — попита тя.

Отново погледнах към Бетан. Преди смятах, че тя ме мрази, а тя може би е единствената, която разбира какво е да живееш всяка секунда с мъртвите, да разговаряш с мъртвите, да спиш с мъртвите...

— Много ще се радваме да го чуем, Брен — каза Клеър.

— Сигурни ли сте, че го искате? — попитах, все още насочил поглед към Бетан. Тя гледаше напрегнато, а сините ѝ очи бяха присвiti и приличаха на газови пламъчета.

— Разбира се — увери ме Клеър. — Нали така, хора?

Всички в кръга закимаха.

Забелязах, че Бетан не помръдна.

— Може да е малко... притеснително — предупредих. — Поредното убийство, опасявам се. — Усмихнах се на изражението на Клеър и на начина, по който другите се приведоха напред като мопсове по време на хранене. — Съжалявам, сигурно ще си помислите, че само с това се занимавам.

## 6

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 22:31, вторник, 19 февруари

Достъп: публичен

Настроение: чисто

Слуша: „Фор Сизънс“: „Чао, чао, скъпа“

Той я нарича госпожа Бебешкосиньо. Мисли се за художничка. И определено изглежда така — мръснорусата ѝ коса е артистично разчорлена, носи опръскани с боя гащериони и дълги мънистени нанизи, харесва ароматни свещи, които твърди, че подпомагали творческия процес (и премахвали миризмата на боя).

Не че е постигнала много. Не, цялата ѝ творческа страсть се оказа вложена във възпитанието на дъщеря ѝ. Детето е същинско произведение на изкуството — а конкретно това дете е самото съвършенство, казва си тя: талантливо и добро...

Той я наблюдава отдалеч. Мисли си колко е красива с късата си коса, със светлата си бадемова кожа и с късото си червено палтенце с остра качулка. Изобщо не прилича на майка си. Притежава невероятна сдържаност. Дори името ѝ е красиво. Име с уханието на рози.

Майка ѝ, от друга страна, е всичко, което той най-силно ненавижда. Непостоянна, претенциозна, паразит, който изцежда дъщеря си, живее чрез нея, краде нейните очаквания...

*sineokotomche* я презира. Припомня си колко много е навредила тя — на него, и на двамата — и се пита дали на някого изобщо ще му пушка.

Ако претегли всичко, може би не. Светът ще бъде много по-чист без нея.

По-чист. Каква прекрасна дума. В синьо, показва какво прави той, какъв е и какво ще постигне — наведнъж. Чистач.

Идеалното престъпление има четири етапа. Първият етап е очевиден. Вторият етап отнема време. Третият етап е малко по-труден, но той вече започва да свиква с него. Пет убийства, ако броим и Дизелосиньо, и той се питат дали вече може да се нарече сериен убиец, или преди това трябва да усъвършенства стила си.

Стилът е важен за *sineokotomche*. Иска да усеща поезията, наличието на по-висша цел в онова, което върши. Иска му се да направи нещо сложно, дисекция, обезглавяване, нещо драматично, ексцентрично и необичайно. Нещо, от което ще се разтреперят, нещо, което ще го отличи от другите. И най-важното, иска да гледа, да види погледа й, най-сетне да й покаже кой е.

От наблюденията си знае, че когато е сама в къщата, госпожа Бебешкосиньо обича да си взема дълги вани. Остава във ваната поне един час, чете списания — виждал е издайническите следи от намокряне по вестниците, които оставя за рециклиране. Виждал е трептенето на свещите на фона на матираното стъкло на прозореца и е долавял аромата на маслата й за вана през решетката. Времето за вана е свещено за нея. Тогава никога не вдига телефона, не отваря вратата. Той го знае. Опитвал е. Тя дори не се заключва в банята...

Той чака в градината. Наблюдава къщата. Чака блещукането на свещите и шума от водата по тръбите. Чака госпожа Бебешкосиньо и после много тихо влиза.

Къщата е преобзаведена. По стените има нови картини, повечето абстрактни — а в хола има килим в алено и кафяво от Аксминстър.

Аксминстър. Акс. Минстър. Червена дума. Какво означава? Катедрала. Брадва. Убийство. Убийство в катедрала. Мисълта го разсейва за момент, замайва го, откъсва го надалеч, отново извиква онзи вкус в устата му, онази плодова и сладникава гнилота, предвестник на главоболията. Одеялото, към което се пресяга, когато се почувства сам или уплашен, е синьо... затваря очи, стиска юмруци и си казва...

*Вината не е моя.*

Когато отваря очи, вкусът и главоболието ги няма. Озърта се в притихналата къща. Обстановката е каквато я помни: стаен мирис на терпентин, порцелановите куклички, които не са изхвърлени, а са поставени под стъклена витрина в салона, всичките с блеснал поглед и злокобни с избелелите си дантели и буклите си.

Банята е облицована с бели и светлосини плочки. Госпожа Б. е полегнала във водата със затворени очи. Лицето ѝ е смайващо тюркоазно — явно си е сложила някаква разкрасяваща маска, допуска той. На пода има брой на „Вог“. Нещо мирише на ягоди. Госпожа Б. обича бомбички за вана, които оставят искряща следа — пласт звезден прах върху кожата ѝ.

*Стелацио:* неволното прехвърляне на блясък от бомбичките за вана върху друг човек без негово знание или съгласие.

*Звезден прах:* миниатюрните блестящи частици, които някак се оказват в косата му, по кожата му; три месеца по-късно още намира такива блъскави прашинки из къщата — същински морзов код на вината му.

Наблюдава я мълчаливо. Казва си, че може да го направи сега, но понякога подтикът да го видят, е прекалено силен, пък и иска да види нейния поглед. Постоява, после някакво сетиво я предупреждава за него. Тя отваря очи — за миг в тях няма шок, само ококорено и безизразно учудване, точно като на куклите в салона — после сяда, натежала и бавна поради съпротивлението на водата, а миризмата на ягоди внезапно става непоносимо силна; блещукащата вода плисва в лицето му и той се навежда над ваната, тя го налага с безпомощните си юмруци, той я стисва за насапунисаната коса и я натиска под водата...

Учудващо лесно е. Въпреки това бъркотията не му допада. Жената е покрита с някаква блъскава чудесия, която полепва по кожата му. Синтетичната ягодова миризма се засилва. Тя се извива и се съпротивлява под натиска му, но гравитацията е против нея и тежестта на водата я задържа долу.

Той изчаква няколко минути и си мисли за розовите кръгли бисквитки в металните кутии, и от светкавичната поредица от думи изниква друг мириз — *нафора*. *Причастие. Свети дух.* Позволява си да се отпусне, дава на дишането си време да се успокои, а после внимателно и методично се хваща на работа.

На местопрестъплението не бива да останат отпечатъци — носи латексови ръкавици и възпитано е свалил обувките си в коридора, като приложен ученик, дошъл на гости. Оглежда тялото. Изглежда наред. Избърсва разлялата се вода от пода на банята и оставя свещите да горят.

Съблича мокрите си джинси и ризата си, свива ги на топка в сака си и облича чистите дрехи, които си е донесъл. Оставя къщата така, както я е намерил — отнася мокрите дрехи у дома и ги пъхва в пералнята.

„Така, готово“, казва си.

Очаква разкритието — никой не идва. Отново е успял. Само че този път не изпитва еуфория. Въсъщност усеща загуба и онзи оствър и някак меден вкус на загнили зеленчуци, който толкова много прилича на витаминната напитка, се промъква в гърлото му, изпълва устата му и започва да му се повдига, лицето му се сгърчва в гримаса...

Защо този път е различно, пита се той. Защо усеща отсъствието й, когато всичко е толкова близо до края, и защо изпитва усещането, че заедно с мръсната вода от коритото е изхвърлил и бебето, както се изразява майка му?

#### **Из pratете коментар:**

*ClairDeLune*: Благодаря ти за това, *sineokomotche*. Беше прекрасно да четеш това пред групата. Надявам се да не изчезваш за толкова дълго пак! Помни, ние всички сме тук заради теб!

*chrysalisbaby*: да можех да те слубам как 4етеб :-)

*Captainbunnykiller*: Яко — LOL!

*Toxic69*: Това е по-гот отекса, човече. Ама ако намериш начин да пишеш по-малко и от двете, някой ден...

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche*.

Публикуван в: 23:59, вторник, 19 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: самотен

Слуша: „Моторхед“: „Асо пика“

Е, разбира се, трябва да простирам поетическите волности. Понякога обаче литературата е по-хубава от живота. И може би така трябва да бъде. Убийството си е убийство — дали ще е с отрова, чрез посредник, удавяне или заради хиляди порязвания с хартия. Убийството си е убийство, вината си е вина, а под повърхността на фикцията тупти издайническа истина, червена и кървава като сърце. Понеже убийството променя всички — жертвата, извършителя, свидетеля, заподозрения — по много и най-неочаквани начини. То е като вируса на Троянския кон, който заразява душата, дреме месеци и дори години, краде тайни, прекъсва връзки, просяща паметта и накрая се проявява като разрушителна оргия, покосяваща цялата система.

Не, не изпитвам вина. Поне не за смъртта на Катрин. Инстинктът ме накара да постъпя така, инстинктът на птиче, което се бори да оцелее. Реакцията на мама също беше инстинктивна. В крайна сметка аз бях единственото ѝ дете. Трябваше да успея, да бъда най-добрят, дискретността вече не е вариант. Приех наследството на Бен. Прочетох книгите му. Носех дрехите му. И когато накрая избухна скандалът с Пийкок, разказах историята на брат си — не както се случи наистина, разбира се, а както си я въобразяваше мама — представяща брат ми веднъж и завинаги като светец, жертва, звездата на шоуто...

Да, за това съжалявам. Д-р Пийкок се държа мило с мен. Обаче нямах избор. Знаете го, нали? Би било немислимо да откажа, вече се бях хванал в капана, който сам бях поставил, и се борех за живота си, за живота, който откраднах от Бенджамиン.

Ти разбираш, *Albertine*. Ти взе живот от Емили. Не че те обвинявам. Всъщност тъкмо обратното. Човек, който отнеме живот, винаги може да отнеме още един. Както вече отбелязах, струва ми се — в убийството, както и във всички други сърдечни дела, не става дума толкова за знание, колкото за желание.

Е, може ли още да те наричам *Albertine*? Бетан изобщо не ти отива. Но розите, които растяха до зида на градината ти — *Albertine* с техния копнежен аромат — бяха точно същите като розите в Имението. Сигурно съм ти го казвал. Винаги слушаш внимателно. Малката Бетан Браниган с късата ѝ кестенява косичка и синьо-сивите си очи. Живееше в съседната къща на Емили и при определени обстоятелства би могла да ѝ бъдеш едва ли не сестра. Можеше дори да ѝ бъдеш приятелка, нейна връстница, с която да си играе...

Обаче госпожа Уайт беше ужасен сноб. Тя презираше госпожа Браниган, къщата, в която живееше под наем, ирландския ѝ акцент и подозрително отсъстващия ѝ съпруг. Работеше в местното начално училище — всъщност е преподавала на брат ми, който я наричаше госпожа Католическосиньо и се отнасяше презрително към убежденията ѝ. И макар че Патрик Уайт беше по-толерантен и от Бенджамин, и от мама, Катрин държеше Емили далеч от ирландското момиче и семейството му.

Ти обаче обичаше да я гледаш, нали? Малкото сляпо момиченце от другата страна на зида, което толкова хубаво свиреше на пиано; имаше всичко, което ти нямаш, имаше наставници, подаръци, посетители и не ходеше на училище. Когато те заговорих за пръв път, ти се държа стеснително, малко подозрително, поне отначало, после се почувства поласкана от вниманието. Приемаше подаръците ми отпърво озадачено, а накрая с благодарност.

А най-хубавото беше, че никога не ме съдеше. Пет пари не даваше, че съм дебел. Пет пари не даваше, че заеквам, не ме смяташе за човек втора категория. Нито веднъж не поискава нищо от мен, не очакваше да бъда друг. Бях братът, който нямаше. Ти беше малката ми сестра. И нито веднъж не ти хрумна, че си просто претекст, подставено лице, че обектът на вниманието всъщност е друг...

Е, вече знаеш как съм се чувствал. Човек невинаги получава от живота каквото иска. Аз имах Бен, ти имаше Емили, и двамата стояхме на страничната линия, резерви, заместители на истинските неща.

Въпреки това много се привързах към теб. О, не както обичах Емили, а като по-малка сестра, каквато ми се искаше да имах. Твоята невинна всеотдайност обаче бе нещо, с каквото не се бях сблъсквал преди. Вярно е, че бях почти два пъти по-голям от теб, но ти си имаше качества. Беше мила, покорна. Беше необикновено умна. И разбира се, отчаяно копнееше да бъдеш онова, което исках от теб...

О, моля те. Не ставай противна. За такъв перверзник ли ме вземаш? Харесваше ми да бъда с теб, това е, както ми харесваше да съм близо до Емили. Майка ти изобщо не ме забелязваше, а госпожа Уайт, която знаеше кой съм, изобщо не понечи да се намеси. През делничните дни се отбивах след училище, преди майка ти да се прибере от работа, а през почивните се срещахме другаде — или на игралната площадка на „Аби Роуд“, или в дъното на градината ви, където беше по-малко вероятно да ни видят и където си говорехме кой как е прекарал деня. Давах ти бонбони и шоколади, разказвах ти за мама, за братята си, за себе си и за Емили.

Беше превъзходна слушателка. Всъщност понякога забравях на колко си години и разговарях с теб като с равна. Разказвах ти за състоянието си — за дарбата си. Показвах ти синините и порязаните си места. Разказвах ти за д-р Пийкок и за всички тестове, на които ме подложи, преди да избере брат ми. Показах ти някои от снимките си и признаях пред теб — не пред мама — че единственото, което искам от живота, е да отлетя чак до Хаваите...

Горкото самотно момиченце. Кого имаше, освен мен? Кого имаше в живота си? Работеща майка, отсъстващ баща, никакви баба и дядо, никакви съседи, никакви приятели. Освен моя милост, имаше ли друг? Какво ли не би направила за мен!

Никога не им позволявай да ти втълпяват, че едно осемгодишно дете не може да се чувства по този начин. Годините преди пубертета са изпълнени с терзания и бунтарски дух. Възрастните се опитват да го забравят, да се заблуждават, че чувствата на децата не са толкова силни като техните, че любовта идва по-късно, през пубертета, че е нещо като компенсация за изгубената чистота...

Любов ли? Ами да. Има толкова много видове любов. Има *ерос*, най-простичката и най-преходната любов. Има *филия*, приятелство, лоялност. Има *сторге* — синовната и дъщерната обич към родителите; има и *телема* — любов в съответствие с волята; има и *агапе*,

платоническата любов, обич към приятел, към света, към непознат, към цялото човечество.

Дори гърците обаче не са знаели всичко. Любовта е като снега — има толкова много названия, до едно неповторими и непреводими. Има ли дума за обичта, която изпитваш към човек, когото си ненавиждал през целия си живот? Или за обичта към нещо, от което ти се гади? Или за сладката и болезнена нежност към онзи, когото ще убиеш?

Моля те, повярвай ми, *Albertine*. Съжалявам за всичко, което ти се е случило. Никога не съм искал да те нараня. Но лудостта е прилепчива, нали? И тя като любовта вярва в невъзможното. Премества планини, занимава се с вечността, понякога дори възкресява мъртвите...

Попита ме какво искам от теб. Защо просто не зарежа всичко. Е, *Albertine*, ето какво. Ти ще направиш за мен онова, което самият аз така и не направих за себе си. Единственото нещо, което може да ме освободи. Онова, което планирам двайсет години. Нещо, което винаги съм бил неспособен да направя, но което ти можеш да сториш толкова лесно...

*Изтегли си карта. Която и да е...*

Номерът е да накараш човека отсреща да повярва, че сам е избрал да изтегли тази карта, че тя не му е била отредена. Която и да е карта. Моята карта. Която се оказва...

Не се ли досети?

Тогава си изтегли карта, *Albertine*.

Разглеждате уебдневника на *Albertine*.

Публикуван в: 23:32, вторник, 19 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: напрегнато

Разбира се, той си играе игрички с мен. Това *sineokotomche* умеет най-добре. Толкова много игри сме играли двамата с него, че границата между истината и измислицата е невъзвратимо заличена. Би трябвало да го мразя, обаче знам, че какъвто и да е той, каквото и да прави, отчасти вината е моя.

Зашо ми причинява това? Какво се надява да постигне този път? Всички участници в историята са мъртви — Катрин, татко, д-р Пийкок, Бен, Найджъл и най-важното — Емили. Въпреки това, когато той прочете историята си на глас, усетих как гърлото ми започна да се стяга, нервите ми се изопнаха, главата ми се завъртя и не след дълго в съзнанието ми започнаха да отекват акордите на Берлиоз...

— Бетан? Добре ли си? — попита той.

По тона му долових, че се подсмивах.

— Съжалявам, но трябва да тръгвам — изправих се.

Клеър изглеждаше малко нетърпелива зад състрадателната си маска. Разбира се, бях прекъснала разказа, приковал вниманието на всички останали.

— Не ми изглеждаш съвсем добре — отбеляза Брен. — Дано не съм казал нещо...

— Майната ти — отговорих и се запътих към вратата.

Той печално сви рамене, докато минавах покрай него. Странно е, че след всичко, което ми е сторил, сърцето ми още лекичко подскача, когато той ме погледне. Брен е луд, превзет и заслужава да умре, само че нещо вътре в мен иска да вярва и все още се опитва да му намери оправдание. Всичко се случи толкова отдавна. Тогава бяхме различни. И двамата платихме цената, оставихме в миналото част от себе се и

повече никога няма да бъдем цели и няма да можем да избягаме от призрака на Емили...

Известно време си мислех, че съм избягала. Може би дори щях да успея, ако не беше той да ми напомня. Всеки ден и по всевъзможни начини, да ме дразни с присъствието си, докато най-неочаквано всичко не изскочи отново в паметта ми, кутията с удоволствията не се счупи и демоните най-сетне не излязат на свобода и не отровят въздуха със спомени...

Интересно е къде могат да ни отведат тези неща. Ако Емили беше жива, дали щяхме да станем приятелки? Дали тя нямаше да носи това червено палто? Дали щеше да живее в моята къща? Дали онази вечер в „Зебрата“ Найджъл щеше да се влюби в нея вместо в мен? Понякога ми се струва, че съм в Огледалния свят, че живея живот, който не е съвсем мой, живот втора ръка, в който не се вписвам добре.

Жivotът на Емили. Столът на Емили. Къщата на Емили.

Тук обаче ми харесва, чувствам се някак добре. Не като в старата си къща преди толкова много време, която сега е дом на семейство Джакади и отеква от гълчката на веселия им живот и от подправките в кухнята им. Кой знае защо не можех да остана там. Не, къщата на Емили бе подходящото място за мен и аз не допуснах почти нищо да се промени, като че ли би могла да дойде някой ден и да изиска онова, което й принадлежи по право.

Може би затова Найджъл така и не заживя там и предпочиташе да задържи апартамента си в града. Не че я помнеше — изобщо беше пропуснал този случай — но вероятно Глория не е одобрявала, както не одобряваше нищо в мен. Косата ми, акцента ми, татуировките ми, но най-вече близостта ми до всичко, случило се с Емили Уйт, само наполовина разгадана загадка, в която синът й също беше замесен...

Разбира се, не вярвам в привидения. Не аз съм лудата. Но през целия си живот съм я виждала там — как опипом обикаля Малбри, разхожда се в парка, покрай църквата, ярка в червеното си палто. Виждала съм я, мислено съм била нея. И как иначе? Живея живота на Емили по-дълго, отколкото живея своя собствен. Слушам нейната музика. Отглеждам любимите й цветя. Посещавах баща й всяка неделя следобед и чак до края той винаги ме наричаше Емили.

Въпреки това времето на носталгията отдавна отмина. Дневникът ми вече има ново предназначение. Казват, че признанието

се отразява добре на душата, а с аз с течение на времето свикнах да се изповядвам. Разбира се, така е много по-лесно — няма свещеник, няма покаяние. Само еcranът на компютъра и изкуплението с копчето *Изтрий*. Пръстът се движи, пише, и написал, продължава...<sup>[1]</sup> може да бъде изтрито с едно движение — отписваш миналото, заличаваш обвинението, очистваш опетнените...

*sineokotomche* ще разбере. *sineokotomche* с неговите онлайн игри. Защо го прави? Защото може. А също — и защото не може. А също и, разбира се, понеже Криси вярва във вечното щастие, понеже Клеър купува бисковити „Бърбън“ вместо „Фемили Съркъл“ и понеже Капитана е тъпак, който дори да нагази до шия в лайната, пак няма да се усети...

Знам. Започвам да звуча като него. Вероятно си върви с територията. Освен това винаги ме е бивало да имитирам хората. Може да се каже, че това е специалната ми дарба. Моят хитов купонджийски номер. Сега обаче не е време за самодоволство. Време е за свръхпредпазливост. Дори когато е най-уязвим, *sineokotomche* е опасен. Изобщо не е глупав и знае как да отвръща на удара. Найджъл — горкият Найджъл — е нагледен пример, *sineokotomche* го заличи толкова ефикасно, като с едно натискане на копчето на компютъра...

Така прави той. Така се справя. Казва го в историята си. Така един огледален синестет организира смъртта на единия си брат, като използва другия за посредник. Така успя да убие Найджъл — с помощта на насекомо в буркан. И ако му повярвам — така е причинил и смъртта на останалите хора, предпазвайки се от последиците, като наблюдава всичко обратно, през призмата на своята фикция, като Персей, който убива Горгоната...

Мислех да отида в полицията, но всичко звучи абсурдно, нали? Представям си лицата им, изражението на състрадателна развеселеност. Мога да им покажа признанието му онлайн — ако наистина представляват това — но тогава аз ще съм лудата, изгубена в някакъв измислен свят. Като фокусник, който се подготвя да разреже тялото на жената, той най-съвестно ни кани да проверим, че няма никаква уловка.

Вижте, няма никакви номера. Няма скрит капан. Никакъв таен фокус. Престъпленията му са публични, пред очите на всички. Ако сега се обадя, ще насоча прожекторите към себе си, ще добавя

поредната скандална подробност към една история, осеяна цялата с шиповете на лъжи. Представям си как животът ми с Найджъл е изнесен на показ пред всички, виждам как журналистите се скучват като пълчища изгладнели плъхове, наизлезли от дупките си, пъплят по всичко и всяка частица от живота ми е разкъсана, оглозгана и употребена за подплата на противните им бърлоги...

Прибрах се у дома покрай Къщата с камината. Познавам я прекрасно от неговите истории. Всъщност съм я виждала само веднъж, тайно, когато бях десетгодишна. Помня градината, цялата в рози, свежите зелени ливади и голямата входна врата, езерцето с рибките и фонтана. Разбира се, вътре не съм влизала, но татко ми е разказал. Двайсет години по-късно намерих пътя със зловеща и съвсем не изненадваща лекота. Курсът ни приключи в осем часа и вече цареше пълен мрак, миришещ на пушек и на кисела пръст и оградил къщите и автомобилите с оранжев ореол от уличните лампи.

Къщата беше затворена, както и предполагах, но предната врата се отвори лесно, а пътеката се оказа неотдавна оплевена и почистена. Дело на Брен, казах си. Открай време мрази безпорядъка.

Докато минавах, се включиха охранителните светлини. Бели прожектори на зеления фон. Виждах огромната си сянка на стената на розовата градина — сочеше като пръст надолу по пътеката и през моравата.

Помъчих се да си представя, че къщата е моя. Тази изискана къща, тези градини. Помислих си, че ако Емили беше жива, сега щяха да принадлежат на нея. Обаче Емили не беше жива, всичко бе наследено от семейството й или поне от онова, което бе останало от семейството й — от баща й Патрик Уайт, а после, най-накрая, от татко остана на мен. Искаше ми се да можех да откажа подаръка. Но вече бе твърде късно — Емили Уайт щеше да ме следва където и да отидех. Емили Уайт и нейният цирк на ужаса, злорадите, омразниците, преследвачите, пресата...

Прозорците на горния етаж бяха заковани с дъски. Напряко на избелялата входна врата някой нас скоро бе написал със спрей: В АДА ДА ГОРИШ, ПЕРВЕРЗНИКО...

Найджъл? Не, със сигурност не. Не вярвам, че Найджъл би наранил стареца, както и да го провокират. Що се отнася до другото

предположение на Брен — че Найджъл никога не ме е обичал, че всичко е било заради парите...

Не. Това са поредните игрички на *sineokotomche*, което се опитва да отрови всичко. Ако Найджъл ме беше излъгал, щях да разбера. Въпреки това не мога да спра да се чудя — какво пишеше в онова негово писмо? Да не би да заплашваше да разобличи плановете му? Възможно ли е Найджъл да е замесен в нещо, което да доведе до убийство?

*Щрак.*

Тих, но много познат звук. Ослушах се, а кръвта бълскаше като прибой в ушите ми, кожата ми настърхна от пареща нервност. Възможно ли е вече да са ме открили? Това ли бе разобличаването, от което се боях?

— Има ли някого?

Никакъв отговор. Дърветата изсвистяха и зашептяха на вятъра.

— Брендан! — провикнах се. — Брен? Ти ли си?

Отново пълен покой. И тишина. Въпреки това усещах, че той ме наблюдава, както го е правил толкова често преди, и косъмчетата по врата ми настърхнаха, а в устата си тутакси усетих възкисела сухота...

И после го чух отново.

*Щрак.*

Щракането на затвора на фотоапарата, така зловещо безвредно, натежало от заплаха и спомени. После потайните шумове от оттеглянето му, почти нечутно, назад през храстите. Естествено, много е тих. Обаче аз винаги го чувам.

Пристигах по посока на шума и разтворих храстите с ръце.

— Защо ме следиш? — попитах. — Какво искаш, Брен?

Стори ми се, че го чух зад себе си — потаен звук в гъсталака. Придадох съблазнително звучене на гласа си, кадифени котешки лапички, подмамващи нищо неподозиращата мишка.

— Брендан? Моля те, трябва да поговорим...

В края на тревата до краката ми имаше камък. Вдигнах го. Усетих го приятно. Представих си, че го стоварвам върху главата му, докато той се спотайва в храстите...

Стоях, стисната камъка в ръка и търсейки признания за присъствието му.

— Брендан? Там ли си? Излез. Искам да поговорим.

Отново чух шумолене и този път реагирах. Направих крачка, завъртях се и с всичка сила запратих камъка към източника на шумоленето. Разнесе се глух удар и приглушено тупване — и после ужасна тишина.

*Така, направи го, казах си.*

Не го усещах реално, ръцете ми бяха станали безчувствени. Ушите ми бяха пълни с бял шум.

*Само това ли трябваше да направя? Толкова лесно ли беше да убиеш човек?*

Но после ме връхлетя — ужасът, истината. Дадох си сметка, че убийството е лесно, лесно като небрежен юмручен удар, като това да вдигнеш камък. Почувствах се празна, смяяна от празнотата си. Наистина ли беше само това?

После се разнесоха първите акорди на скръбта, приливът на обич и на страдание. Чух ужасен вик на ранено същество, който за миг взех за неговия глас, но по-късно осъзнах, че е моят. Пристъпих към мястото, където бях запокитила камъка по Брендан. Повиках го по име. Никакъв отговор. Помислих си, че може да е ранен. Възможно беше да е жив, но в безсъзнание. Или пък се преструваше, лежеше и чакаше. Пет пари не давах, трябваше да узная. Ето там, зад розовия храст — изподрах си ръцете на тръннака.

После усетих раздвижване зад гърба си. Трябва да е бил много тих. Сигурно е пълзял на четири крака между цветните лехи. Когато се обърнах и съзрях лицето му, изражението му на болка и неверие...

— Брен? — повиках го. — Не исках...

После той хукна между дърветата — цветното петно на синия му анерак на фона на зеленото. Чух го как се подхълъзна по сухите листа, как хукна по застланата с чакъл алея, как се прехвърли през зида на градината и скокна на алеята. Сърцето ми неистово биеше в гърдите. Цялата се тресях от прилив на адреналин. Вътре в мен се сражаваха облекчението и горчивината. В крайна сметка не бях преминала границата. Не бях убийца. Или пък съдбовната граница не е самото действие, а намерението?

Разбира се, тези въпроси са от чисто теоретичен интерес. Аз разкрих картите си. Играта започна. Харесва ли ми или не, ако му се отвори възможност, ще опита да ме убие.

[1] Омар Хаям, „Рубаят“. — Бел.прев. ↑

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche*.

Публикуван в: 00:07, сряда, 20 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: наранен

Слуша: „Пинк Флойд“: „Плюй си на петите“

Кучка. Улучи ме. Точно в китката — имам късмет, че не е счупена. Ако ме беше уцелила в главата — както несъмнено си искала — щеше да бъде лека нощ, прекрасни принце, или каквото друго клише си избереш.

Трябва да призная, че съм малко изненадан. Не исках да ти навредя. Просто снимах. Определено не очаквах да реагираш толкова агресивно. За щастие познавам тази градина прекрасно. Знам как да минавам между лехите и откъде да наблюдавам, без да ме виждат. Знаех и как да избягам — както съм бягал много пъти досега: през зида на улицата, притиснал силно ранената си китка към корема и полуzasлепен от сълзите, които болката извика в очите ми, така че всичко изглеждаше увенчано с дъги в мръснооранжево.

Хукнах към къщи, опитвайки се да се убеждавам, че не припкам при мама, и се прибрах точно когато тя приключваше в кухнята.

— Как беше курсът? — провикна се през вратата.

— Добре, мамо — отговорих с надеждата да се кача горе, преди тя да ме види. Имах кал по маратонките, по джинсите, китката ми започваше да се подува и да пулсира — затова все още пиша на клавиатурата с една ръка — а лицето ми бе същинска карта на мястото, където съм бил. Точно където мама ме предупреждаваше да не стъпвам...

— Говори ли с Тери? — попита тя. — Сигурно е разстроена заради Елинор.

Странно, но мама го понасяше добре. Много по-добре, отколкото очаквах. Прекара по-голяма част от днешния ден в разглеждане на

шапки и избиране на химни за погребението. Мама обича погребенията си, разбира се. Разчита на драматичния елемент. Треперещата ръка, усмивката през сълзи, притиснатата към начервените устни кърпичка. Как пристъпва залитаща между Адел и Морийн, придържащи я за лактите...

*Гloria e страшно издръжлива.*

Спра ме на средата на стълбите. Отгоре виждах темето ѝ, пътя в черната ѝ коса, който с течение на времето се бе превърнал от тясна алейка в четирилентова магистрала. Мама си боядисва косата, разбира се — едно от нещата, за които не би трябвало да знам, както за дамските превръзки в банята и за това какво се е случило с баща ми. На мен обаче не ми е позволено да имам тайни от нея, затова тя насочи пълната сила на наблюдателността си към виновния ми профил, докато стоях като сърна в лъча на фаровете в очакване на удара.

Когато заговори обаче, установих, че мама звучи изненадващо бодро:

— Защо не си вземеш една хубава вана? Вечерята ти е във фурната. Направих пиле с чили, каквото обичаш, и малко лимонов пай.  
— Нито думичка за калта по стълбите и дори за факта, че съм закъснял с половин час.

Понякога това е най-лошото. Мога да я изтърпя, когато е зла. Но най-мъчително е, когато е *нормална*, понеже тогава чувството за вина пропълзява обратно и донася със себе си мигрената, болестта. Когато е нормална, усещам артритните подутини по ръцете ѝ и болките в гърба, когато се изправи, а тогава си спомням каква беше някога, преди да се роди брат ми, в дните, когато аз бях нейното *sineokomotche...*

— В момента наистина не съм гладен, мамо.

Очаквах да реагира на думите ми. Но този път тя се усмихна и каза:

— Добре, С. М., почини си — и се върна в кухнята.

Учудих се (и малко се притесних), задето ме пусна от въдицата толкова лесно, но пък ми беше приятно да си остана в стаята с чаша вино, сандвич и пакет лед върху ранената ръка.

Най-напред влязох в интернет. В *badguysrock* беше празно, но пък пощенската ми кутия беше пълна със съобщения, най-вече от Клеър и от Криси. Нищо от *Albertine*. Е, добре. Може би е разстроена. Не е лесно да се изправиш пред факта, че си способен на убийство. Тя

обаче винаги е обичала да вярва в абсолютни неща. Всъщност разделителната линия между доброто и злото е толкова размита, че е станала почти неразличима, и разбираш за съществуването ѝ много след като си я прекрачили.

*Albertine, о, Albertine.* Днес се чувствам толкова близо до теб. В пулсиращата си китка усещам как тупти сърцето ти. Пожелавам ти всичко най-хубаво. Надявам се да намериш каквото търсиш. А когато всичко свърши, се надявам да намериш място в сърцето си и за мен, *sineokotomche*, което разбира много повече неща, отколкото смяташ...

## 10

Разглеждате уебдневника на *Albertine*.  
Публикуван в: 23:32, сряда, 20 февруари  
Достъп: ограничен  
Настроение: нетърпеливо

Нито дума от *sineokotomche*. Не че очаквах да има — поне не толкова скоро. Предполагам, че известно време ще кротува като подгонено под земята животно. Сигурно ще минат най-малко три дни, преди да се покаже. Първият, за да опира почвата. Вторият, за да начертава план за действие. Третият, за да може най-сетне да направи хода си. И точно затова аз правя своя ход днес — изправям банковата си сметка, въвеждам ред в нещата си, събирам си багажа в очакване на неизбежното.

Не мислете, че ще ми е лесно. Тези неща никога не са прости. Още по-малко за него, разбира се. Обаче средствата, които е изbral, целят да заблуждават неповторимо объркания мозък, че не по негова вина жертвата му върви право към капана, който старателно й е подготвил.

Питам се какво ли би било. След като вече толкова ясно показах намеренията си, не мога да очаквам той да направи изключение за мен. Ще се опита да ме убие. Няма избор. Чувствата му към мен — каквите и да са — се основават на вина и на носталгия. Винаги съм знаела какво представлявам за него. Сянка, привидение, отражение. Заместител на Емили. Знам го и не ми пушка, толкова много означава той за мен.

Само че хората са като редички плочки за домино — падне ли една, повлича всички останали. Емили и Катрин, татко, д-р Пийкок и аз. Найджъл и Брен, и Бенджамин. Рядко става ясно откъде започва всичко — ние притежаваме само частица от личната си история.

Не изглежда честно, нали? Всички си представяме живота си като история, в която заемаме централно място на сцената. Ами

статистите? Ами дубльорите? За всяка главна роля има многобройни излишни персони, които се навъртат някъде отзад, никога не застават в светлината на прожектора, никога не изричат нито реплика от диалога, понякога дори не издържат до финала, а приключват живота си като един-единствен кадър на пода на монтажната. На кого му пука, когато някой статист ритне камбаната? Кой притежава историята на техния живот?

Според мен всичко започва в „Сейнт Осуалдс“. Едва ли съм била на повече от седем години, но си спомням случилото се с удивително ярки подробности. Всяка година двете с майка ми ходехме на коледния концерт в параклиса на „Сейнт Осуалдс“ в края на дългия зимен срок. Аз харесвах музиката, коледните песни, химните и органа като същинска хидра с лъскавите му месингови тръби. Тя харесваше тържествения вид на учителите в техните черни тоги и сладките хористчета с ангелските им широки набрани ризи и свещите.

Тогава виждах нещата много ясно. Загубата на паметта настъпи впоследствие. В един миг бях на слънце, а в следващия — в пъстрите сенки, и ми бяха останали само няколко прашинки блясък като свидетелство, че изобщо съм имала спомени. Онзи ден обаче всичко беше ясно. Помня го до последната подробност.

Започна, когато някакво момиченце на реда зад мен се разплака. Това беше Емили Уайт, разбира се. Беше две години по-малка от мен, а вече ми крадеше светлината на прожекторите. Пийкок също беше там — едър, благ мъж с брада, с приятен глас като валдхорна, който се суетеше покрай разплаканото дете, докато на друго място се разиграваше друга драма, невидима за основните действащи лица.

Не беше чак драма. Само едно синеоко момче от хора, което се строполи ничком. Настана известно раздвижване, музиката позагълхна, но не спря, а някаква жена — вероятно майката на момчето — се втурна напред към хора, обувките ѝ на високи токчета се плъзгаха по излъскания под, а лицето ѝ беше втрещена червилена мацаница...

Моята майка я изгледа неодобрително. Тя не би се втурнала така. Тя никога не би предизвикала такава бъркотия — най-малко пък тук, в параклиса, където всички те преценяват и започват да разпространяват проклетите слухове...

— Глория Уинтър. Трябваше да се досетя.

И преди бях чувала това име. Тя ми каза, че момчето е предизвиквало неприятности в училище. Всъщност цялото семейство било същинска напаст, безбожни, порочни, нечестиви...

*Непоправими*, така ми каза. С тази дума мама описваше най-тежките грешници, изнасилвачите, богохулиниците, майцеубийците...

Гlorия държеше сина си в обятията си. Беше си ударил главата в пейката отпред. По стихара му на хорист бе плиснала кръв — учудващо много. Зад нея две момчета — едното в кафяво, другото в черно, стояха като статисти в играта. Черното изглеждаше намусено, дори отегчено. Облеченото в кафяво — непохватно наглед момче с дълга отпусната коса над очите и с прекалено голяма за ръста му фланела, която, вместо да прикрива, подчертаваше корема му — имаше отчаян и дори слизан вид.

Той хвана треперещата си глава с ръце. Зачудих се дали и той не е паднал.

— Какви ги вършиш? Не виждаш ли, че имам нужда от помощ? — прозвуча резкият глас на Гlorия Уинтър. — С. М., донеси кърпа или нещо такова. Найджъл, повикай линейка.

Найджъл на шестнайсет, невинен младенец. Ще ми се да го помнех. Но, честно казано, изобщо не го забелязах, цялото ми внимание беше съсредоточено върху Брен. Може би заради погледа му, заради онова безпомощно и сякаш вкарано в клопка изражение на ненавист. Може би понеже усетих още тогава някаква връзка помежду ни. Първото впечатление е много важно, то формира всичко следващо.

Той отново вдигна ръка към главата си. Видях изражението му — болезнено зяпнала уста, сякаш е ударен от нещо, паднало от небето, а после се е спънал по стълбите и се е приземил на колене почти пред краката ми.

Майка ми вече бе станала да помогне и превеждаше Гlorия през хората.

Сведох поглед към момчето в кафяво.

— Добре ли си?

Той ме изгледа с нескрита изненада. Честно казано, и аз се изненадах от себе си. Рядко разговарях с непознати. Но нещо в него ме трогна — нещо детинско.

— Добре ли си? — повторих.

Нямаше време да ми отговори. Глория се обърна нетърпеливо, все още подкрепяйки Бенджамин с едната си ръка. Тогава ми направи впечатление колко е дребничка, с тънко кръстче в тясната пола и високите си тънки токчета, които почти не докосваха пода. Майка ми не обичаше високите токчета — наричаше ги подли токчета — и твърдеше, че причиняват най-различни болежки: от хронична болка в гърба до артрит и деформирани пръсти. Глория обаче имаше походка на танцьорка, а гласът ѝ беше оствър като петнайсетсантиметровите ѝ токчета, когато се скара на тромавия си син:

— Брендан, веднага ела тук или, бог да ми е на помощ, ще ти извия врата, мамка му!

Видях как майка ми се намръщи при тези думи. Ругатните бяха строго забранени в нашата къща. А пък от устата на майката на момчето... наистина не можех да не му съчувствам. Той непохватно се изправи с пламнало тъмночервено лице. Виждах колко е притеснен, колко е уплашен, стеснителен и изпълнен с ненавист...

*Иска му се тя да е мъртва*, помислих си внезапно с кристална яснота.

Беше опасна и въздействаща мисъл. Озари съзнанието ми като фар. Направо не можех да си представя, че това момче желае смъртта на майка си. Това бе смъртен грях. Щеше да гори в ада, щеше да бъде прокълнат навеки. Въпреки това обаче нещо ме привличаше към него. Изглеждаше толкова обркан и нещастен. Помислих си, че вероятно бих могла да го спася. Може пък за него да имаше изкупление...

Разглеждате уебдневника на *Albertine*.

Публикуван в: 02:04, четвъртък, 21 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: тревожно

Нека обясня. Не беше лесно. Бях много срамежлива като дете. В училище ме тормозеха. Нямах приятели. Майка ми беше религиозна и неодобрението ѝ затискаше всяка страна на живота ми. С почти нищо не ми показваше, че ме обича, и още от самото начало ми даде ясно да разбера, че само Иисус заслужава нейната обич. Аз бях дарът на майка ми към него, душа за неговата сбирка и макар изобщо да не бях съвършена, както твърдеше майка ми, с неговата милост и собствените си усилия някой ден може би щях да се поправя достатъчно, за да отговоря на строгите изисквания на нашия Спасител.

Изобщо не помня баща си. Майка ми никога не го споменаваше, но носеше брачна халка и ми бе създала неясното впечатление, че той я е разочаровал и че тя го е прогонила, както ще прогони и мен, ако не съм достатъчно добра.

Е, стараех се. Казвах си молитвите. Изпълнявах домашните си задължения. Ходех на изповед. Никога не разговарях с непознати, не повишавах тон, не четях комикси и не си вземах второ парче торта, ако мама е поканила приятелка на чай. Въпреки това все беше недостатъчно. Все не се чувствах безупречна. В упоритата ми глина винаги имаше някакъв недостатък. Понякога беше нехайството ми, прокъсване на подгъва на униформената ми пола, петънце на белите ми чорапи. Друг път бяха лоши мисли. Или пък някоя песен по радиото — майка ми ненавиждаше рок музиката и я наричаше *сатанинска претенция* — или откъс от книгата, която четях. Майка ми повтаряше, че опасностите са твърде много, твърде много дупки по пътя към ада. Но по някакъв свой си начин тя се стараеше, неизменно се стараеше. Не е нейна вината, задето се окказах такава.

В стаята ми нямаше играчки или кукли, само разпятия със синеоки Иисус и гипсов ангел (малко напукан), който трябваше да прогони лошите мисли и да ме кара да се чувствам в безопасност нощем.

Всъщност ме напрягаше. Лицето му, нито мъжко, нито женско, приличаше на лицето на мъртво дете. А що се отнася до синеокия Иисус с отметната назад глава с кървящите му ребра, той не ми изглеждаше нито благ, нито състрадателен, а гневен, изтерзан и плашещ — и защо не, питах се. Ако Иисус е умрял, за да спаси всички нас, защо да не е гневен? Няма ли право да е бесен заради всичко, което е трябало да изтърпи заради нас? Няма ли да иска някак да си отмъсти — заради пироните и копието, и венеца от тръни?

*Ако умра преди изгрев-слънце, моля се Бог душата ми да вземе...*

Затова нощем лежах будна с часове и се боях да затворя очи, да не би ангелите да вземат душата ми или, още по-зле, самият Иисус да се надигне от мъртвите, да дойде при мен, леденостуден и миришещ на гроб, и да ми изсъска в ухото:

*Трябваше да си ти.*

Брен се отнасяше презрително към страховете ми и се възмущаваше, че мама ги насърчава.

— Мислех, че моята майка е ужасна, но твоята е направо откачалка, мамка му.

Изкисках се. Отново ругатня. Аз никога не се осмелявах да говоря така. Обаче Брен беше по-голям от мен, много по-дързък. Историите, които ми разказваше за себе си — истории за лукаво и тайно отмъщение — изобщо не ме плашеха, а пораждаха у мен никакво смътно възхищение. Майка ми вярваше в човечеството, Брен — в разчистването на сметките. За мен това бе съвсем ново схващане — бях привикнала с едно верую и бях тайничко едновременно ужасена и въодушевена от Евангелието на Брендан.

Евангелието на Брендан беше простишко. Отвръщай на удара възможно най-силно и най-подло. Никакво обръщане на другата буза, вкарай един юмрук и бягай. Ако се съмняваш, обвини някой друг. И никога нищо не признавай...

Възхищавах му се, естествено. Как не? Думите му звучаха много смислено. Малко се тревожех за душата му, но тайничко си мислех, че ако нашият Спасител бе възприел част от отношението на Брендан,

вместо да бъде толкова смирен, може би за всички щеше да е по-добре. Брендан Уинтър сриваше задници. Брендан никога не би допуснал да го тормозят или заплашват. Брен никога не лежеше буден в леглото си, скован от страх. Отвръщаше на ударите на враговете си с ангелска мощ...

Е, нищо от това не беше съвсем вярно. Не след дълго го осъзнах. Брен ми представяше нещата, каквito би трябвало да бъдат, а не точно каквito са. Въпреки това така ми харесваше повече. Така ставаше ако не по-невинен, то поне по-спасял. А аз точно това исках — или поне така си въобразявах. Да го спася. Да поправя онova, което се бе прекършило вътре в него. Да го моделирам като къс глина в самото въплъщение на невинността...

И обичах да го слушам. Харесваше ми гласът му. Когато ми четеше историите си, никога не заекваше. Дори тонът му беше различен — тих и цинично хумористичен като дървен английски рог. Насилието никога не ме е притеснявало, пък и беше измислица. Нима можеше да навреди? Брата Гrim са писали много по-лоши неща — за бебета, погълнати от великани или от вълци, за майки, които изоставят децата си, за прокудени или убити синове, или прокълнати от зли вешци...

Още щом го зърнах, знаех, че Брендан има проблем с майка си. Виждала бях Глория в селото, макар да не общувахме много с нея. Но я познавах чрез Брен и я ненавиждах — не заради себе си, а заради него.

Постепенно я опознах по-добре — витаминната напитка, порцелановите кучета, драскотините, следите от удари и синините. Той беше толкова по-голям от мен, но въпреки това в тези случаи аз се чувствах по-голямата. Утешавах го. Изслушвах го. Давах му безусловната си обич, симпатия и възхищение. И нито веднъж не ми хрумна, че докато си въобразявам, че го моделирам, всъщност той моделира мен...

## 12

Разглеждате уебдневника на *Albertine*.

Публикуван в: 13:57, четвъртък, 21 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: меланхолия

С Брендан Уинтър станахме приятели пет месеца след концерта. Преживявах труден период, майка ми винаги беше заета, а в училище ме тормозеха повече от всяко. Наистина не разбирах причината. В Малбри имаше и други деца без бащи. Защо аз да съм различна? Може би аз съм виновна, задето татко си е тръгнал? Може би изобщо никога не ме е искал. Или и двамата ми родители не са ме искали.

И тогава Брендан се появи отново. Веднага го познах. Майка ми както винаги беше заета. Бях сама в градината. Емили си беше у тях и свиреше на пиано — нещо от Рахманинов, приятно и меланхолично. Чувах я през прозореца, който беше отворен и целият ограден от цъфнали рози. За мен този прозорец беше като от приказките, очаквах оттам да се появи принцесата, Спящата красавица, Снежанка или пък Господарката на Шалот...

Брендан не беше Ланселот. Беше облечен със сини памучни панталони и бежово платнено яке, с което приличаше на подплатен плик. На гръб носеше ученическа чанта. Косата му беше по-дълга от преди, почти покриваща лицето му. Мина покрай къщата, чу музиката и спря на няма и пет метра от градинската порта. Не ме беше видял — бях на люлката си под плачещата върба. Аз обаче видях изражението му, когато я чу да свири, тъничката усмивка, разтегнала устните му. Извади фотоапарата от чантата си — апарат с дълъг обектив — и с някак неуместна сръчност направи десетина снимки на къщата: щрак, щрак, щрак като падащи плочки от домино, а после пак прибра фотоапарата в чантата си почти без да спира...

Станах от люлката си.

— Ей!

Той се извърна с вид на преследвано животно, но после явно се успокои, като видя мен.

— Здравей, аз съм Бетан — представих се.

— Б-брендан.

Облегнах лакти на портата.

— Брендан, защо снимаш къщата на семейство Уайт?

Въпросът ми го притесни.

— Моля те, ако кажеш на някого, ще загазя. Просто искам да снимам, това е.

— Ами снимай мен — предложих и се озъбих като котка.

Брен се огледа и се ухили.

— Става. Само че ми обещай, Бетан — на никого нито думичка...

— Дори на мама ли?

— Най-вече на нея.

— Добре, обещавам — уверих го. — Но защо толкова обичаш да снимаш?

Той ме погледна и се усмихна. Зад тази грозна завеса от коса очите му бяха много красиви, имаше дълги и гъсти мигли като момичешки.

— Този апарат не е обикновен — обясни ми той, този път без заекване. — През него мога да надникна право в сърцето ти. Мога да видя какво криеш от мен. Да ти кажа дали си добра или лоша, дали си си казала молитвите, дали обичаш майка си...

Ококорих се.

— Можеш да видиш всичко това?

— Разбира се, че мога.

И се ухили широко... Ето така ме зариби.

Разбира се, не го възприемах така. Едва по-късно започнах. Но в онзи момент реших, че Брендан Уинтър ще ми бъде приятел: Брен, когото никой не искаше; Брен, който ме помоли да изльжа заради него, за да не загази.

Така започна — с една малка невинна лъжа. После се появи любопитството ми към човек, който е страшно различен от мен. Сетне дойде предпазливата обич, която едно дете изпитва към опасно куче. И

накрая — усещането за близост въпреки толкова многото разлики и чувството, което в крайна сметка разцъфна в нещо като влюбване...

Никога не съм вярвала, че го е грижа за мен. Още от самото начало знаех какво го интересува. Само че госпожа Уайт беше като орлица. Емили никога не оставаше самичка, никога не разговаряше с непознати. Надникване през зида на градината, снимка — Брен можеше да се надява само на косвен допир. За него Емили все едно беше на Марс.

През останалото време Брен беше мой. И това ми стигаше. Мислех, че той дори не я харесва. Всъщност бях убедена, че я мрази. Каква наивница! Бях много млада. И вярвах в него — в дарбата му. Не бях успяла да удовлетворя изискванията на майка си, но може би с Брен щях да съумея. Той казваше, че аз съм неговият ангел-пазител. Наблюдавах го. Закрилях го. Затова преминах през огледалото и влязох в света на *sineokotomche*, където всичко е наопаки, всяко усещане е изкривено и обрнато, нищо никога не започва и нищо никога не свършва...

Когато умря братът на Брендан, на мен ми оставаха три месеца, преди да навърша дванайсет. Никой не ми каза какво се е случило, макар в Малбри от седмици да се носеха различни скандални слухове. Само че Селото винаги е смятало, че е над събитията в Белия град. Брендан беше болен и отначало допуснах, че Бен е починал от някаква болест. След това аферата Емили погълна повечето подробности. Скандалът, публичният разрыв — всичко това ангажира пресата повече от достатъчно, за да затъмни една малка мръсна битова тайна.

А междувременно Къщата с камината се превърна във всеобщ център. Кратките мигове на слава на Емили Уайт щяха отдавна да отшумят, ако не беше мощният прилив на кислород, който през есента вля в историята Брендан Уинтър. Обвиненията в измама и злоупотреба повишиха популярността на Емили много повече, отколкото би могла да го стори Катрин Уайт. На Катрин вече не ѝ пушкаше — семейството ѝ се разпадна. Не беше виждала дъщеря си от седмици, откакто социалните бяха решили, че детето е изложено на опасност. Изпратиха Емили да живее при господин Уайт в един пансион в Селото и два пъти седмично ги посещаваше психолог, докато не настъпи подходящ момент за приключване на историята. Останала у дома, Катрин се лекуваше сама със смес от алкохол и антидепресанти, които Федър —

съвсем не стабилизиращо влияние — ѝ доставяше заедно с най-различни билкови лекарства: и законни, и незаконни.

Някой би трябвало да забележи признаците. Удивително е, че никой не го стори. А когато цялата работа най-накрая избухна, шрапнелите улучиха всички ни.

Бяхме им съседи, обаче не знаех много за господин Уайт. Познавах го като мълчалив човек, който само свиреше, когато госпожа Уайт не беше у дома, понякога пушеше лула (пак когато госпожа Уайт я нямаше, за да му трие сол на главата), носеше очилца със стоманени рамки и палто, с което изглеждаше като шпионин. Чувала съм го да свири на орган в църквата и да дирижира хора на „Сейнт Осуалдс“. Често съм го наблюдавала над зида, докато седи в градината заедно с Емили. Тя обичаше той да ѝ чете на глас и понеже господин Уайт знаеше, че и на мен ми е приятно да слушам, извисяващия глас, за да мога и аз да следя приказката — обаче кой знае защо госпожа Уайт не одобряваше това и винаги ги викаше вътре, ако забележеше, че слушам, така че нямах възможност да опозная и двамата.

След като той се премести, го срещнах веднъж, през есента след смъртта на Бенджамин. Сезон, ако не на мъгли, то със сигурност на ветрове, които брулеха листата от дърветата и покриваха с песъчинки тротоарите. Връщах се вкъщи от училище през парка, който дели Малбри от Селото, всеки момент щеше да завали сняг и аз зъзнех дори в най-дебелото си палто.

Дочула бях, че той е спрятал да работи, за да се грижи пълноценно за Емили. Решението му беше посрещнато със смесени чувства — някои хвалеха всеотдайността му, други (например Елинор Вайн) смятаяха, че е неуместно един мъж да остава сам с момиче на възрастта на Емили.

— Ще трябва да я къпе и всичко останало — казваше тя с недвусмислено неодобрение. — Само като си помисля! Нищо чудно, че хората говорят.

Е, ако наистина хората говореха, обзалагам се, че госпожа Вайн стоеше зад всичко това. Още тогава сипеше отрова и мръсотия, откъдето минеше. Майка ми открай време я обвиняваше, че разпространява слухове за татко, а когато един-два пъти избягах от час, Елинор Вайн съобщи в училище, вместо да каже на мама.

Може би затова се усещах някак свързана с господин Уайт, а когато го виждах в парка как люлее Емили, облечен с палтото си като на руски шпионин, поспирах, за да наблюдавам и двамата, понеже изглеждаха толкова щастливи, сякаш бяха единствените двама човека на света...

Ето това си спомням най-ясно. И двамата изглеждаха много щастливи.

Оставах на пътеката минута-две. Емили носеше червено палто, плетени ръкавички с един пръст и шапка. Под краката ѝ прошумоляваха сухи листа всеки път, когато люлката достигнеше най-ниската си точка. Господин Уайт се смееше — профилът му беше леко извъртян, така че имах възможност да го наблюдавам, да го видя без предпазните бариери...

Мислех го за доста възрастен. Много по-възрастен от Катрин с нейната дълга спусната коса и момичешки вид. Но сега видях, че греша. Просто никога не го бях чувала да се смее. Смехът му звучеше младежки и лятно, а гласът на Емили на този фон бе като чайка, прелитаща по безоблачно небе. Дадох си сметка, че вместо да ги отчужди, скандалът бе заздравил връзката помежду им — самички на света и щастливи, че са заедно...

Навън валеше сняг. Палави сиво-жълти снежинки, уловени в конуса от светлина на уличната лампа. По-късно, когато престане да вали, в Малбри може да настане покой и всички минали и сегашни грехове да си отдъхнат поне за ден под този благодатен бял покров.

Валеше сняг в нощта, когато Емили умря. Може би ако не валеше сняг, Емили изобщо нямаше да умре. Кой знае? Нищо не свършва. Историята на всеки започва насред нечия друга история, а нишките са оплетени и очакват някой да ги разплете. Пък и чия изобщо е тази история? Моята или на Емили?

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche*.  
Публикуван в: 23:14, четвъртък, 21 февруари  
Достъп: ограничен  
Настроение: бдителен  
Слуша: Фил Колинс: „Във въздуха тази вечер“

Разбира се, трябваше да предвидят какво се задава. Катрин Уайт беше нестабилна. Беше готова да се нахвърли върху причината за болката си — досущ като мен, ако се замислите. А когато Патрик Уайт доведе у дома Емили Уайт след изпълнението й...

Е, разрази се спор.

Би трябвало да го очакват. Напрежението растеше от месеци. Вихреха се бурни страсти. В отсъствието на съпруга си госпожа Уайт приемаше Федър, която с нейните алтернативни терапии, конспиративни теории, пришълци, призраци и Деца на утешния ден беше тласнала Катрин Уайт от критичното и несигурно състояние, в което се намираше, към напълно проявена невроза.

Разбира се, тогава не го знаех. Емили напусна дома си в края на септември. Вече беше средата на януари и кокичетата тъкмо започваха да надигат малките си зелени главици от вкочанената земя. През всичките тези месеци, докато наблюдавах къщата, почти не виждах госпожа Уайт. Само веднъж-дваж я мярнах през прозореца — все още украсен с коледни лампички, макар че Дванайсетата нощ отдавна бе отминала, а коледната елха, накичена с гирляндите, кафенееше на задната морава — да стои, да се взира навън с провиснала от треперещите ѝ устни цигара, без да гледа конкретно нищо — просто снега и небето, което съскаше като бял шум.

Федър, от друга страна, непрекъснато се навърташе край къщата. Виждах я всеки ден, носеше покупки, прибираще пощата, оправяше се с репортерите, които още се появяваха от време на време с надеждата за интервю, няколко думи, снимка на Емили...

В действителност вече почти никой не виждаше Емили. След като делото срещу Пийкок пропадна, социалните служби я освободиха и тя се премести да живее при баща си, който през седмица я водеше да види майка си в присъствието на социален работник, който старателно си водеше бележки и пишеше доклад, гласящ в резюме едно и също — че госпожа Уайт все още не е готова да бъде насаме с Емили.

Онази нощ обаче беше различна. Госпожа Уайт не мислеше трезво. Катрин не за пръв път заплашваше да се самоубие, но този бе първият ѝ реален опит, осуетен от намесата на Федър и от бързите действия на парамедиците, които я вдигнаха от вече изстиващата вана и превързаха разрязаните ѝ китки.

Можело и да е по-зле, каза лекарят. Много аспирин е нужен, за да убие някого веднага, а разрезите на китките ѝ, макар и доста дълбоки, не бяха засегнали артерията. Въпреки това опитът беше наистина сериозен, достатъчно сериозен, за да предизвика тревога — а на следващата сутрин, която се оказа в деня на последното изпълнение на Емили — историята се разрасна до такива гигантски размери, че стана неудържима.

Колко малки са кубчетата, изграждащи съдбата! Колко сложно са подредени! Махнеш ли един компонент, цялата машина спира да работи. Ако Катрин не беше избрала този конкретен ден за самоубийствения си акт — а кой знае каква поредица от събития бе довела до това нейно окончателно решение, как небесни тела А, Б и В бяха застанали в такова злощастно разположение; ако изпълнението на Емили през онзи ден не беше толкова въздействащо; ако Патрик Уайт беше по-силен и не беше отстъпил пред молбите на дъщеря си; ако не беше изпълнил решението на съда и не беше завел Емили да я види; ако госпожа Уайт беше в по-ведро настроение; ако Федър не ги беше оставила сами, ако си бях облякъл по-топло палто; ако Бетан не беше излязла навън, за да се полюбува на току-що навалелия сняг...

Ако, ако, ако... Сладостно измамна дума, лека като паднала на езика снежинка. Дума, която изглежда твърде малка, за да побере такава вселена от тъга. Дума, която ми напомня за тисовото дърво, символ на скръбта и на гроба. Ако в гората падне тисово дърво...

Сигурно намеренията на господин Уайт са били добри. Той все още обичаше Катрин. Знаеше какво означава тя за Емили. И макар да

живееха разделени, той не спираше да се надява да се върне, влиянието на Федър да отслабне и след като скандалът отшуми, Емили отново да стане истинско дете, а не явление.

Наблюдавах къщата от обяд от отсрещното кафене. Заснх всичко. Кафенето затвори в пет часа и аз се криех в градината, където няколко избуяли кипариса до прозореца на дневната ми осигуряваха удобно прикритие. Дърветата имаха кисела растителна миризма, а там, където клоните им докосваха кожата ми, оставаха червени следи, които сърбяха като опарено от коприва. Обаче бях добре скрит: от една страна, от дърветата, от друга — от дръпнатите завеси на прозореца и оставената тясна пролука, през която можех да наблюдавам сцената.

Така се случи. Кълна се. Никога не съм искал да нараня когото и да било. Но докато стоях отвън, чух всичко, укорите, опита на господин Уайт да я успокои, подмятанията на Федър, истеричните сълзи на госпожа Уайт, колебливите протести на Емили. Или пък съм си въобразил, че съм чул — сега като се замисля, гласът на госпожа Уайт от спомена ми звучи като гласа на мама, а другите гласове звучат така, сякаш долитат от вътрешността на аквариум — пораждат шумни мехурчета звук, които избухват в безсмислени срички, бълскайки се в матовото стъкло.

*Щрак-щрак.* Това беше фотоапаратът. Дългият обектив, опрян на рамката на прозореца, най-бързата възможна експозиция. Знаех обаче, че въпреки всичко снимките ще бъдат неясни, мъгляви, нефокусирани, а цветовете щяха да греят край сцената като фосфоресценцията около пасаж тропически риби.

*Щрак-щрак.*

— Искам си я обратно! Не можеш да я държиш далеч от мен, не и сега!

Това беше госпожа Уайт, която крачеше из стаята с цигара в ръка и с коса като мръсно знаме, спусната по гърба. Бинтовете на разрязаните ѝ китки се открояваха призрачно, неестествено бели.

*Щрак-щрак.* Звукът има вкус на Коледа със своя сочен синкав аромат на кипарисите и вкочаняващия студ на сипещия се сняг. „Време на Снежната кралица“, помислих си и си спомних госпожа Електриковосинъо и зелевата воня на пазара онзи ден, и потракването на токчетата ѝ по пътя — трак-трак-трак — като токчетата на майка ми.

— Моля те, Кати — каза господин Уайт. — Трябва да мисля за Емили. Това не е добре за нея. Освен това ти се нуждаеш от почивка...

— Да не си посмял да се държи снизходително с мен! — извиси глас тя. — Знам какво се опитваш да направиш. Искаш да се дистанцираш от мен. Искаш да се възползваш от скандала. И след като лепнеш всички обвинения на мен, ще спечелиш като всички останали...

— Никой не се опитва да те обвинява. — Той понечи да я докосне, тя се отдръпна.

Под прозореца аз също потръпнах, а Емили, притисната устата си с ръка, стоеше безпомощно отстрани и размахваща нещастието си като червено знаме, което само аз можех да видя.

*Щрак-щрак.* Усещах докосването до устата си. Чувствах пръстите ѝ там. Бяха като малки пеперуди. Потръпнах от нежност заради интимността на жеста.

*Емили. Е-ми-ли.* Уханието на рози е навсякъде. Прашинки светлина просветваха през пердете и обсипваха натрупалия сняг със звезди.

*Е-ми-ли. Милион леи.*

*Щрак-щрак* — и досега сякаш усещам как душата полита извън тялото ми. Милион точки светлина, полетели към забравата...

Включи се и Федър и резкият ѝ глас проряза стъклото. Кой знае защо отново ми напомни на мама и на миризмата, която винаги я съпровожда. Цигарен дим и притаеното ухание на „Синият час“ и на витаминната напитка.

*Щрак-щрак* и Федър се присъедини в аквариума.

Представях си я как се дави вътре.

— Никой не те е канил тук — каза тя. — Не смяташ ли, че вече навреди достатъчно?

За миг си помислих, че говори на мен. Очаквах да каже: „Малко нищожество. Не разбираш ли, че ти си виновен за всичко?“. И може би този път наистина бях, помислих си. Може би този път тя също го знае.

— Не мислиш ли, че достатъчно унижи Кати с това, че копелето ти живее в съседната къща?

Мълчание, после студено като сняг.

— Моля? — обади се най-накрая господин Уайт.

— Точно така — победоносно заяви Федър. — Тя знае... ние знаем... всичко. Да не смяташе, че ще ти се размине?

— Не съм искал да ми се размине — каза господин Уайт на Катрин. — Всичко ти разказах. Казах ти незабавно — беше грешка, за която плащам през последните дванайсет години...

— Ти ми каза, че всичко е приключило! — провикна се тя. — Каза ми, че е било с жена от службата, учителка по заместване, която се е махнала...

Той я изгледа и аз останах поразен от спокойствието му.

— Да, това беше лъжа — отговори. — Но останалото е истина.

Направих крачка назад. Сърцето ми се сви. Дишах учестено и от устата ми излизаше чудовищно огромна пара. Знаех, че не трябва да съм там, че мама сигурно се чуди къде съм се запилял. Но сцената дойде в повече на моя милост. Твоето копеле. Какъв глупак съм бил!

— Още колко хора знаят? — Отново беше госпожа Уайт. — Колко хора ми се присмиват, докато тази ирландска кучка и нейното проклето изчадие...

Отново се доближих до стъклото, усещайки ръката на Емили на бузата си. Беше студена, но усещах, че сърцето ѝ се мята като риба на сухо.

*Моля те, мамо. Моля те, татко...*

Само че никой не я чуваше. Само аз знаех как се чувства. Протегнах ръка като морска звезда и притиснах пръстите си към стъклото.

— Кой ти каза, Кати? — попита господин Уайт.

Катрин издиша дим във въздуха.

— Наистина ли искаш да разбереш, Пат? — Ръцете ѝ пърхаха като птички. — Искаш ли да знаеш кой те издаде?

Поклатих глава зад прозореца. Вече знаех кой ѝ е казал. Знаех защо бях видял онзи ден господин Уайт да дава пари на мама, разбрах защо ме погледна с такова съжаление, когато го попитах дали той е баща ми...

— Лицемер такъв — изсъска му тя. — Преструваш се, че ти пушка за Емили. Никога не си я искал. Никога не си проумявал колко специална е Емили, колко е надарена...

— О, напротив, разбирам — каза господин Уайт. Гласът му беше спокоен както винаги. — Но заради случилото се преди дванайсет

години ти позволих прекалено голям контрол. Ти превърна дъщеря ни в откачалка. Е, след днешното изпълнение ще сложа край на това веднъж завинаги. Повече никакви интервюта. Никаква телевизия. Време е тя да заживее нормално, а ти трябва да се изправиш пред фактите. Тя е само едно малко сляпо момиченце, което се мъчи да зарадва майка си...

— Тя не е нормална — заяви госпожа Уайт и гласът ѝ отново затрепери. — *Тя е специална! Тя е надарена!* Знам, че е така! Предпочитам да е мъртва, отколкото поредното дете инвалид...

В този момент обсъжданата личност се изправи и запища — отчаян, пронизителен писък, който прерасна в ярка точка от звук, лазер, пронизал действителността, с вкус на мед и на загниващи плодове...

Изпуснах фотоапарата.

Мааааааааа-мооооооооо!

За миг тя и аз станахме едно. Близнаци, две сърца, които туптят като едно, една-единствена вибрация. За миг я опознавам до съвършенство точно както и Емили ме познава. А после, също толкова внезапно, настава тишина. Звукът утихва. Изведнъж усещам зловещия студ. Стоя там вече повече от час. Краката ми се схванаха, ръцете ме болят. Сълзи се стичат по лицето ми, но аз почти не ги усещам.

Трудно ми е да дишам. Опитвам се да помръдна, но е твърде късно. Тялото ми се е превърнало в бетон. Болестта, която ме повали след смъртта на Бен, ме опустоши и ме направи уязвим. Отслабнах прекалено за прекалено кратко време, тялото ми изчерпа запасите си.

Залива ме вълна от ужас. Казвам си, че мога да умра тук. Никой не знае къде съм. Опитвам да се провикна, но не излиза никакъв звук, устата ми е пресъхнала от страх. Едва дишам, зрението ми е замъглено...

*Трябваше да послушаш мама, Брен. Мама винаги знае кога си намислил някоя пакост. Мама знае, че ти заслужаваш да умреш...*

Моля те, мамо, прошепвам през устни, които са станали като хартия от студа.

„Сине се сняг върху сняг,  
сняг върху сняг...“

Обгърнала ме е тишина. Снегът умъртвява всичко — звук, светлина, усещания...

*Добре тогава, нека да умра, казвам си. Нека да умра ето тук, на прага ѝ. Поне тогава ще се освободя. Ще се освободя от нея...*

Мисълта е странно ободряваща. Да се освободя от мама — от всичко — ми се струва кулминацията на всички желания. Забравете Хаваите, нуждая се само от още един миг на снега. Само още миг и после ще заспя. Сън без надежда, без спомени...

И после зад мен се разнася глас:

— Брендан?

Отварям очи и извръщам глава. Малката Бетан Браниган с червеното си палто и плетената си шапка, наднича към мен над зида като приказно същество. Малката Бетан, известна още като „изчадието на Патрик от съседната къща“, чийто баща, пазен в тайна години наред, мама е заплашила да разкрие...

Прехвърля се през оградата на градината.

— Брен, изглеждаш ужасно — казва.

Снегът е откраднал гласа ми. Отново опитвам да помръдна, но от студа краката ми са като залепнали за земята.

— Чакай тук. Ще се оправиш. — Бетан още от дванайсетгодишна знае как да се справя с кризисна ситуация. Чувам я да тича към входната врата. Звъни на звънеца. Някой излиза. От засипаната със сняг веранда се откъсва сняг и глухо тупва на земята.

Гласът на господин Уайт отеква в нощта:

— Какво се е случило, Бетан? Нещо не е наред ли?

— Моят приятел — чувам гласа на Бетан. — Нуждае се от помощ.

— Кати, някой е в беда.

— Предупреждавам те, Патрик!

— Кати, моля те...

Най-накрая нозете ми не издържат. Строполявам се на четири крака. Вдигам глава и виждам Емили — под ъгъл спрямо вратата. Сиропена светлина плисва безстрастно по чистия сняг. Тя е облечена със синя рокля, небесносиня, девствено синя, и в онзи момент я обичам толкова силно, че с радост бих умрял вместо нея...

— Емили — успявам да промълвя.

И тогава светът се свива до едничка прашинка, студът нахлува и  
ме обгръща, край мен тичешком приближават стъпки и...

Нищо.

Нищичко.

Разглеждате уебдневника на *Albertine*.  
Публикуван в: 00:23, петък, 22 февруари  
Достъп: ограничен  
Настроение: изцедена

Пресата използва слаб речник. Работи по определени правила. Винаги наричат пожара „огнен ад“, убийствата неизменно са „брутални“, като че ли за разлика от някакъв друг, по-състрадателен вид убийства. А смъртта на дете (още по-добре е да се каже „малчуган“) неизбежно е „трагедия“...

В този случай беше почти вярно — обичта на една майка, поставена на непоносимо изпитание, приятели, неуспели да различат признаците, съпруг, който не ѝ оказва подкрепа, ужасно стечение на обстоятелствата.

Обвиниха медиите, разбира се, както ги обвиниха и за смъртта на принцеса Даяна. Върховната награда от таблоидите — да си познат само с малкото си име — е запазена само за Иисус, кралските особи, рок звездите, супермоделите и момиченцата, които са отвлечени или убити. Заглавията обичат такива окълцани имена — всички онези Хайли, Мада и Джесика — намекват за споделена близост, предизвикват общата скръб на нацията. Венци, ангели и плюшени мечета, високи до коляно купчини цветя по улиците и възстановената легенда за нея, разбира се, след връхлетялата ужасна трагедия...

Трагедия ли? Е, може и да беше. Тя имаше толкова причини да живее. Талантът ѝ. Красотата ѝ. Парите ѝ. Славата ѝ. Толкова много легенди за тази невръстна особа се бяха появили вече. Впоследствие легендите се превърнаха в нещо, наподобяващо култ. А приливът на скръб покрай смъртта ѝ беше като групов вой на опечалени, които повтаряха: „Зашо Емили? Зашо не някое друго момиче?“.

Е, аз никога не съм скърбяла за нея. Както би казал *sine okotom che*, случват се гадости. А тя не беше нищо особено, казвам

ви, беше си най-обикновена. Той самият ми каза, че тя се преструва — слух, който погребаха заедно с нея под белия надгробен камък — но смъртта я направи недосегаема, само на една крачка от светия хор. Никой не се съмнява в ангел. Статутът на Емили беше подсигурен.

Всеки знае официалната версия. Почти не се нуждаеше от разкрасяване. След изпълнението си по телевизията онази вечер Емили отишla у дома заедно с баща си. Между отчуждените съпрузи избухнала кавга — с неизвестна причина. После се случил един от онези непредвидими инциденти. Младеж — момче, съседско дете — припаднал пред къщата на семейство Уайт. Била студена нощ, навалял дебел сняг. Момчето — което, както казват, можело и да умре, ако младата му приятелка не потърсила помощ — било премръзнало. Патрик Уайт приbral вътре и двете деца, направил им горещ чай и докато Федър се мъчела да установи какво изобщо са търсели в градината, Катрин Уайт останала сама с Емили — за пръв път от месеци.

В този момент хронологията става неясна. Последователността от събития може би никога няма да бъде разбрана изцяло. Федър Дън винаги е твърдяла, че за последен път е видяла Емили в шест часа, макар че според криминологичната експертиза детето все още е било живо един час по-късно. А Брендан Уинтър, който е видял всичко, твърди, че не помни нищо...

Така или иначе, фактите са такива. В шест или в шест и половина, докато другите се занимават с Брендан, Катрин Уайт напълва ваната, в която удавя деветгодишната Емили, преди самата тя да влезе във водата и да изпие цяло шишенце сънотворни. А когато Патрик тръгва да ги търси по-късно, ги намира сгущени във ваната, звездно обсипани с лъскави прашинки от бомбичка за вана...

О, да. Бях там. Отказах да оставя Брендан сам. И когато те откриха Емили, ние надничахме през вратата на банята, невидими, каквито могат да бъдат само децата при мъчителни обстоятелства...

Отне ми известно време да проумея. Първо, че Емили е мъртва; после, че смъртта ѝ не е случайност. Спомените ми за нещата съществуват като поредица от образи, съединени от тълкуване впоследствие; аромат на ягоди от шампоана за вана, късчета гола плът, които мярнах в огледалото в банята; безполезните паунски крясъци на

Федър и Патрик, който не спираше да повтаря: „Дишай, миличка, дишай...“.

И Брендан, който наблюдаваше мълчаливо и очите му отразяваха всичко...

В банята Патрик Уайт се опитваше да съживи дъщеря си. „Дишай, по дяволите, дишай, миличка, дишай...“ — и подчертаваше всяка дума със силен натиск над сърцето на мъртвото момиченце, сякаш със силата на собственото си желание бе възможно някак да рестартира механизма. Натискът, все по-отчаян, се превърна в поредица удари, когато Патрик Уайт изгуби контрол и започна да размахва неконтролирано ръце над мъртвото момиче, да я бъхти като възглавница...

Брендан притисна ръце към гърдите си.

— Дишай, миличка. Дишай!

Брендан започна да се задушава.

— Патрик! — намеси се Федър. — Престани. Мъртва е.

— Не! Ще успея. Емили! Дишай!

Брендан се облегна на вратата. Лицето му беше пребледняло и лъщеше от пот, дишането му беше участено и плитко. Разбира се, знаех за състоянието му — за огледалната реакция, заради която потръпна, когато видя ожуленото ми коляно и която му причини толкова силно страдание, когато брат му припадна в параклиса на „Сейнт Осуалдс“ — но никога досега не го бях виждала такъв. Беше като вуду магия, така си помислих, сякаш дори мъртва, Емили го убиваше...

Вече знаех какво трябва да направя. Беше като в приказка, когато леденото огледало попада в окото на момчето и то вижда всичко разкривено и объркано. „Снежната кралица“, така се казваше приказката. А малкото момиче трябваше да го спаси...

Застанах пред него и скрих Емили от погледа му. Сега аз бях в очите му, отразена там в зимно синьо. Виждах се, с късото си червено палтенце, с късата коса, която толкова приличаше на косата на Емили.

— Брен, вината не е твоя — казах.

Той се пресегна да ме отблъсне. Всеки момент щеше да припадне.

— Брендан, погледни ме — наредих му.

Той затвори очи.

— Казах, погледни ме! — Сграбчих го за раменете и го притиснах с всичка сила. Чувах го как се мъчи да дишаш... — Моля те! Само ме погледни и дишай!

За миг си помислих, че го губя. Клепачите му потръпнаха, краката му омекнаха и двамата заедно политнахме към вратата. После той отново отвори очи и Емили беше изчезнала от тях. Вместо нея там беше моето лице, отразено миниатюрно в очите му. Моето лице и неговите очи. Бездната в очите му.

Държах го на една ръка разстояние и дишах, просто дишах равномерно, вдишвах и издихвах, и постепенно неговото дишане се забави и започна да следва моето, а лицето му взе да възвръща цвета си. От очите ми бликнаха сълзи — и аз отново си спомних приказката, в която сълзите на момичето разтопиха късчето огледало и освободиха момчето от проклятието на Снежната кралица — и усетих неистова радост.

Бях спасила Брендан. Бях спасила живота му.

Сега там, в очите му, бях аз.

За миг се видях там, като прашинка в сълза. А после той ме избута и каза:

— Емили е мъртва. Трябваше да си ти.

Разглеждате уебдневника на *Albertine*.  
Публикуван в: 00:40, петък, 22 февруари  
Достъп: ограничен  
Настроение: напрегнато

Наистина не си спомням много от остатъка на онази вечер. Помня, че изтичах навън на снега, паднах на колене на пътеката и видях снежния ангел, който Брендан беше оставил до входната врата. Изтичах в стаята си, легнах на леглото под синеокия Исус. Не знам колко време съм останала. Бях мъртва, без глас. Мислите ми продължаваха да се въртят около факта, че Брен е избрал нея, не мен, че въпреки всичко, което направих, Емили ме беше победила.

И тогава чух музиката...

Може би затова сега я избягвам. Музиката вече извиква твърде много спомени. Някои са мои, други са нейни, трети са и на двама ни. Може би тъкмо музиката ме върна към живота онзи ден. Първата част на „Фантастична симфония“, която свиреше толкова силно в колата — тъмносиня тойота с четири врати, паркирана на алеята пред къщата на семейство Уайт — че прозорците се тресяха и се издуваха от звука като сърце, което ей сега ще се пръсне.

Тогава вече линейката беше заминала. Федър сигурно също бе тръгнала с нея. Мама работеше до късно тази вечер — нещо свързано с църквата, струва ми се. Брен никакъв го нямаше, а светлините в къщата на Емили угаснаха. И тогава се разнесе онзи музикален порив като черен вятър, чиято цел е да отвори всички ключалки на света, и аз станах, облякох си палтото и излязох навън до паркираната кола. Забелязах, че двигателят работи, на ауспуха е закрепен маркуч, който стига до прозореца на шофьорското място, а вътре мълчаливо седи бащата на Емили — не плаче, не нарежда, само си седи, слуша музика и се взира в мрака.

През прозореца на колата ми приличаше на привидение. Аз също, отразена в стъклото, бледото ми лице бе отражение на неговото. Музиката прииждаше навсякъде край него. Помня най-вече това, Берлиоз, който все още ме преследва, и снега, затрупал всичко.

Дадох си сметка, че той също се обвинява, че според него, ако нещата се бяха стекли различно, би могъл да спаси Емили. Че ако не ме беше пуснал вътре, ако беше оставил Брэндан навън на снега, ако някой друг беше на нейното място...

*Емили е мъртва. Трябваше да си ти.*

Вече ми се струваше, че разбирам. Досетих се как бих могла да спася и двама ни. Може би можех да превърна това в своята история, казах си, вместо да бъде историята на Емили. Историята на момиче, което е умряло и никак се е върнало от света на мъртвите. Не мислех за отмъщение — не и тогава. Не исках да отнемам живота ѝ. Исках само да започна отново, да отгърна нова страница и повече никога да не мисля за това момиче, за момичето, което беше видяло и чуло твърде много...

Патрик Уайт ме гледаше. Беше си свалил очилата и без тях изглеждаше объркан и изгубен. Очите му бяха светло — и странно познато — сини. Вчера той беше нечий баща — човек, който чете приказки, играе игри, целува за лека нощ, необходим и обичан човек, а кой беше сега? Никой, нищо. Отхвърлен, статист — точно като мен. Зарязан на купчината, където историята продължава някъде другаде, без нас.

Отворих предната врата от неговата страна. В колата беше топло. Миришеше на пътища и на магистрали. Маркучът, прикрепен към ауспуха на колата, падна, когато отворих вратата.

Музиката престана. Двигателят угасна. Патрик продължаваше да ме гледа. Явно не можеше да говори, но очите му ми казваха всичко, което трябваше да знам.

Затворих вратата.

— Да вървим, татко — казах.

Потеглихме мълчаливо.

## 16

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche*.

Публикуван в: 01:09, петък, 22 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: разкаян

Слуша: „Пинк Флойд“: „Последният удар“

Не беше най-хубавият миг в живота ми. Не мислете, че се гордея с думите си. Но в своя защита ще кажа, че през този ден вече бях изстрадал достатъчно, а страданието се разпростира във все по-големи кръгове като вълните по водна повърхност, след като хвърлиш камък...

„Трябваше да си ти.“ Да, това казах. Тогава дори го мислех. Че на кого би липсвала Бетан Браницан? Коя беше тя в общата картина на нещата? Емили Уайт беше уникална, дар, Бетан беше нищо, никой. И точно затова, когато Бетан изчезна, тя бе победена, прескочена в заглавията по вестниците, засенчена от скръбта по Емили.

Заглавията на първа страница: ЕМИЛИ УДАВЕНА! ЗАГАДЪЧНА СМЪРТ НА ДЕТЕТО ЧУДО.

След такива значими новини всичко останало остава на втори план. „Местно момиче изчезва“, си намира място едва на шеста страница. Дори майката на Бетан изчака до следващата сутрин, преди да съобщи в полицията за изчезването на дъщеря си...

Почти не помня какво се случи после. Прибрах се у дома, това помня. Мама забеляза, че целият горя. Сложи ме да си легна и ми каза да не мърдам от леглото. Главоболие, коремни спазми, треска. Накрая дойде полиция, но при тези обстоятелства не можех да им кажа много. Що се отнася до господин Уайт, дадоха си сметка, че и той е изчезнал, едва четирийсет и осем часа по-късно...

Разбира се, дотогава бегълците отдавна бяха офейкали. Следата беше изстинала. Чудеха се защо Патрик Уайт ще отвлича дете, което почти не познава? Федър разкри мотива, който госпожа Браницан потвърди. Новината, че Бетан е дете на Патрик, осигури нужния

приток на кислород към историята — и издирането на изчезналото момиче и на неговия баща бе възстановено.

Колата на Патрик беше намерена на пътя на петдесет мили северно от Хъл. Благодарение на кестенявите косми, взети от задната седалка, се потвърди, че Бетан е била в колата, макар че, разбира се, нямаше как да се разбере преди колко време. А междувременно банкови документи разкриха, че Патрик Уайт е изпразнил спестовната си сметка. После, след три тегления на по десет хиляди лири, банковата следа изчезваше рязко. Патрик вече плащаше само в брой. А това няма как да се проследи. Полицията в Бат съобщи, че са забелязани мъж и момиченце. След две седмици и претърсване на целия град съобщението бе обявено за скальпено. После отново някой ги забелязал — този път в Лондон, но сведенията пак се оказаха неблагонадеждни. Молбата на госпожа Браниган се оказа също толкова безрезултатна.

Почти три месеца по-късно, без убедително доказателство за противното, хората започнаха да се питат дали Патрик, изваден от релси от трагедията, не е инсценирал собственото си самоубийство. Претърсаха езера, оглеждаха стръмни скали. В пресата Бетан се сдоби със статута на малкото име, който често предшества някое мрачно откритие. В църквата в Малбри палеха свещи, *На ангела Бет, Бог те обича* и др. Госпожа Браниган проведе няколко молитвени акции. Морийн Пайк организира евтин благотворителен базар. Но Всевишният мълчеше. Поддържаха историята жива само със спекулации, спасителния пояс на пресата — машина, която може да работи до безкрай (както в случая с Даяна — минали са дванайсет години и още е във вестникарските рубрики), или пък просто може да бъде изключена по желание на читателите.

В случая с Бетан упадъкът настъпи бързо. Откъснатата роза бързо губи уханието си. **БЕТ — ВСЕ ОЩЕ ИЗЧЕЗНАЛА**, вече не беше новина. Минаха месеци. После година. Отбелязаха годишнината с бдение със свещи в църквата на Малбри. Откриха на госпожа Браниган синдром на Ходжкин, като че ли Бог не я беше поставил на достатъчно изпитания. Това стигна до вестниците — за известно време — **ТРАГИЧНО ПОСТРАДАЛАТА МАЙКА НА БЕТ В ШОК ЗАРАДИ РАК**, но всички знаеха, че с историята е свършено, че е покрита с

трупни рани от залежаване и трябва просто да се появи смелчага, който да изключи апарата.

И тогава ги откриха. Случайно; живееха от отвъдната страна на нищото. Мъж бил докаран в болница, след като внезапно получил удар. Мъжът отказал да съобщи името си, но дъщеря му, която го придружавала, разкрила, че това е Патрик Уайт, а тя е дъщеря му Емили.

„ЩАСТЛИВА СЛУЧАЙНОСТ!“, гръмна пресата, която неизменно разполагаше с подходящото клише. Самата история обаче се оказа не толкова лесна. Бяха минали осемнайсет месеца от изчезването на Бетан Браниган. През повечето време тя и Патрик живели в отдалечно селце в Шотландия, където Патрик обучавал детето у дома и където никой не подозирал, че този пристрастен към книгите мъж и малкото му момиченце са нещо друго, а не онова, което изглеждат.

А детето — стеснителното и затворено четиринайсетгодишно момиче, което твърдеше, че се казва Емили, се оказа толкова различно от Бетан Браниган, че дори майка ѝ, вече прикована на легло и в последните стадии на болестта, разпозна колебливо.

Да, имаше прилики. Цветът на косата ѝ беше същият. Но свиреше прекрасно на пиано, макар че никога не бе имала инструмент у дома, наричаше Патрик „татко“ и твърдеше, че не си спомня нищичко за живота си преди осемнайсет месеца.

Вестниците получиха ден, насытен със сензации. Най-чести бяха слуховете за сексуално посегателство, макар да нямаше причини за подобни предположения. После бяха конспиративните теории, чиито преработени версии се появиха в най-добрите списания. И после настана потоп — елементарно поднесени диагнози: като се започне от маниакалност и се стигне до пренасочване на чувствата, от шизофрения до стокхолмски синдром.

Нашите таблоиди обичат простите решения. Бързите истории. Случайте с начало и край. А този беше неприятен, объркан и непроницаем. След шестседмично разследване Бетан все още не бе проговорила, а Патрик Уайт беше в болница, неспособен — или нежелаещ — да говори.

А междувременно госпожа Браниган, все още наричана от таблоайдите „майката на Бетан“, печално предаде дух, с което

отново даде на вестниците извинение да използват думата „трагедия“, тъй като горкичката Бетан останала сама на света, само с мъжа, когото наричаше „татко“…

Сигурно са били шокирани, когато са узнали, че Патрик наистина ѝ е баща. Не успяха да се справят както трябва. А после д-р Пийкок допълнително усложни нещата, като промени завещанието си в нейна полза, като че ли така би могъл да заличи миналото и да прогони призрака на Емили…

Едва ли ѝ е било лесно, горкичката. Нужни ѝ бяха години, за да постигне поне някакво подобие на нормален живот. Първо я прибраха в социален дом, после отиде при приемни родители — така се научи да се преструва, че чувства неща, които всъщност не чувства. Приемните ѝ родители, Джейф и Трейси Джоунс, живееха в Белия град. Винаги бяха искали да имат дъщеря. Само че добродушният нрав на Джейф се вгорчаваше след няколко чашки, а Трейси, в плен на мечтата за малко момиченце, което да издокарва по свой образ и подобие, не откриваше нищо от себе си в мълчаливата и начumerена тийнейджърка. Потиснала и скрила всичките си чувства, Бетан откри свой начин да се справя. И до днес личат белезите от тези ранни години, сребристите им следи по ръцете ѝ, под мастилото и филигранните татуировки.

Когато човек разговаря с нея, когато я гледа, не го напуска усещането, че тя играе роля, че Бетан точно като *Albertine* е само един от нейните аватари, щит срещу света, в който никога нищо не е сигурно.

Тя никога нищо не им казваше. Те смятаха, че е блокирала спомените. Аз обаче знам, че не е така, а последните ѝ постинги го потвърждават. Мълчанието ѝ осигури освобождаването на господин Уайт, а обвиненията срещу него бяха свалени тихомълком. И макар че клюкарите в Малбри продължиха да бъдат убедени в най-лошото, бащата и дъщерята най-сетне получиха възможност да продължат живота си както съумеят.

Минаха години, преди да я видя отново. Дотогава тя вече бе станала друг човек, както и аз. Срещнахме се почти като непознати, без да споменаваме миналото, виждахме се два пъти седмично в курса по творческо писане, а после тя тайно се промъкна в живота ми, докато не откри къде е най-подходящо да нанесе удара…

Мислехте, че аз я застрашавам, нали? Боя се, че е тъкмо обратното. Казах ви, не бих могъл да допусна дори косъм да падне от главата ѝ. В измислените си истории мога да правя каквото си поискам, обаче в действителността съм обречен да пълзя пред хората, които мразя и презират най-силно.

Но не за дълго. Спътникът с хората, които искам да видя мъртви, намалява с всеки изминал ден. Триша Голдблум, Елинор Вайн, Греъм Пийкок, Федър Дън. Съперници, врагове, паразити — до един покосени от приятелската ръка на съдбата. Съдба, прокоба, наречете го както пожелаете. Важното е, че вината никога не е моя. Аз само пиша думи.

*Пръстът се движси, пише и написал, продължава...*

Това обаче не е съвсем вярно, нали? Да желаеш смъртта на свой враг, колкото и добре да си изпипал фантазията, не е същото като да отнемеш живот. Може би в това е истинската ми дарба — не синестезията, причинила ми толкова страдание, а това, умението да насьскам словото срещу онези, които са ме оскърбили.

Досети ли се какво искам от теб, *Albertine*? Въсъщност е много простичко. Както ти казах, вече си го правила. Границата между словото и делото се крие в извършването.

Извършване. Интересна дума с остри срички... като листа на голтерия... като гилотина — сякаш става дума за присъда, която ще бъде изпълнена от човек с черна качулка... или пък от глутница кучета...

Наистина ли не си се досетила какво ще направиш за мен? О, *Albertine*. Да ти кажа ли? След всичко, което направи досега, след всичко, което сме преживели заедно... *Изтегли си карта, която и да е...*

Ти ще убиеш майка ми.

**ШЕСТА ЧАСТ  
ЗЕЛЕНО**

# 1

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 01:39, петък, 22 февруари

Достъп: публичен

Настроение: гадно

Слуша: Глория Гейнър: „Ще оцелея“

Променяла е името си много пъти, но хората продължават да я наричат Глория Грийн. Имената са като етикетите върху куфарите, така смята тя, като карти, които показват на хората къде си ходил и къде си мислиш, че отиваш. Тя никога никъде не е ходила. Обикаля само квартала като куче, което си гони опашката, сляпо се натъква отново на себе си и пак подема цялата шарада.

Имената обаче са знаменателни. Думите имат огромна сила. Как се премятат като бонбони в устата, колко скрити значения има всяко едно име. Открай време я биваше с кръстословиците, с акронимите и играта на думи. Предала е дарбата си на своите синове, но само един от тях го съзнава. Освен това изпитва огромно уважение към книгите, макар че никога не чете художествена литература. Предпочита да остави това на средния си син, който, макар да заеква, е по-умен от нея — може би дори прекалено умен.

Името му на англосаксонски означава „Огнен“ — и макар че тя ужасно много се гордее с него, го смята и за опасен. Нещо вътре в него не отклика, не желае да види света такъв, какъвто е. Госпожа Браниган, учителката от „Аби Роуд“, твърди, че той ще го надрасне, и безмълвно намеква, че ако Глория ходи на църква в неделя, синът ѝ вероятно няма да е толкова проблемно дете. Само че ако питате майката на *sineokotomche*, госпожа Браниган дрънка глупости. Според нея *sineokotomche* изобщо няма нужда от допълнителен стимул за фантазиите си.

Неочаквано се пита какво би станало, ако Питър Уинтър не беше умрял. Дали щеше да бъде различно, ако *sineokotomche* и братята му усещаха бащино влияние над непокорния си живот. Всички футболни мачове, които са пропуснали, игрите на крикет в парка, моделите на самолети, влакчетата играчки, пържените закуски сутрин?

Обаче няма смисъл да пролива сълзи за миналото. Питър беше паразит, дебел и мързелив използвач — биваше го само да харчи парите на Глория. Най-хубавото нещо, което направи за нея, беше да умре, ама и за това му трябваше малко помощ. Обаче никой не може да напусне Глория Грийн, така че учудващо, застраховката се оказа полезна; и в крайна сметка беше толкова лесно — само леко притискаш маркучето между палеца и показалеца си, докато Питър лежи в болницата...

Сега се пита дали не е било грешка. *sineokotomche* се нуждаеше от баща. Някой да го контролира. Да го научи на дисциплина. Питър обаче не би могъл да се справи с трите момчета, камо ли с едно толкова надарено дете. Неговият приемник, господин Синеок, изобщо не беше никакъв вариант. А Патрик Уайт — който във всяко отношение, освен в едно, би могъл да е идеалният баща — за жалост, както вече стана дума, беше благо и изискано създание, което бе направило погрешен избор...

Вината правеше Патрик уязвим. Изнудването го напрягаше. Чрез благоразумна комбинация от двете той се оказа добър източник на доходи години наред. Намери работа на мама, помагаше им, а накрая, когато я изостави, Глория не го винеше. Не, винеше жена му с нейните свещи и порцеланови кукли, а когато най-накрая съзря възможност да си го върне на госпожа Уайт, ѝ разкри тайната, която пазеше от толкова отдавна и задвижи поредица от събития, довели до убийство и самоубийство...

Въпреки баща си обаче *sineokotomche* е различен. Може би защото е по-чувствителен. Сигурно затова си фантазира толкова. Бог ѝ е свидетел, опита се да го предпази. Да убеди света, че той е твърде безобиден, за да наранява. Обаче *sineokotomche* търси страданието като прасе, което рови за трюфели, и тя не може да направи нищо, освен да го следи, да поправя грешките му и да разчиства бъркотиите.

Помни онзи ден на морския бряг, когато момчетата бяха съвсем малки. Найджъл се бе запилял някъде, Бенджамин беше на четири

години, а *sineokotomche* — почти на седем. И двамата ядяха сладолед, а *sineokotomche* каза, че неговият не е вкусен, сякаш само като гледа как брат му яде, вкусът в устата му отслабва.

*sineokotomche* е чувствителен. Тя вече го знае пределно добре. Целият потръпва, ако друго момче го шляпне по китката, а рачето в кофичката е достатъчно да го разплаче. Като някаква вуду магия, която изважда на показ едновременно жестоката и състрадателната ѝ страна, защото тя се пита как изобщо ще живее той, след като не съумява да се справя с действителността.

„Не забравяй, че това е само наужким“, срязва го тя по-остро, отколкото е смятала. Той я гледа с кръглите си сини очи как гушка брат му. Синята кофичка в краката ѝ вече започва да вони.

— Не си играй с това, противно е — предупреждава го тя.

Но *sineokotomche* само я гледа и бърше сладоледа от устата си. Знае, че мъртвите неща са противни, но някак не може да откъсне поглед от тях. Обзema я раздразнение. Той е съbral проклетите неща. Сега тя какво да ги прави?

— Не биваше да хващаши тези животни, ако не си искал да умрат. Само разстрои брат си.

Всъщност малкият Бен е погълнат изцяло от сладоледа си, което още повече я ядосва (макар да съзнава, че е ирационално), понеже би трябвало той да е най-чувствителният, нали е най-малък. *sineokotomche* би трябвало да се грижи за него, вместо да се цупи, така смята майка им.

Само че *sineokotomche* е специален, той е патологично чувствителен и колкото и тя да се мъчи да го направи малко по-корав, да го научи да се грижи за себе си, просто не успява и накрая все тя се нагърбва с всичко.

Според Морийн той играе игрички. „Типичното средно дете — отсича тя с присъщото си високомерие. — Ревнува, цупи се, търси внимание.“ Дори Елинор смята така, макар че според Катрин Уйт в детето има нещо повече. Катрин обича да го насырчава и точно затова Гlorия престана да води *sineokotomche* със себе си на работа и го замести с Бенджамин, който си играе кротичко с играчките и никога не се пречка...

— Вината не е моя — отговаря *sineokotomche*. — Не знаех, че ще умрат.

— Всичко умира — срязва го Глория, а очите му вече се пълнят със сълзи и той сякаш ей сега ще припадне.

Част от нея иска да го утеши, но тя съзнава, че би било опасно да се поддаде. Да му обрне внимание на този етап означава да насърчава слабостите му. Всичките й синове трябва да бъдат силни, така смята тя. Как иначе ще се грижат за нея?

— Сега искам да оправиш тази бъркотия — казва му тя и кимва към синята кофичка. — Върни ги в морето или каквото там решиш.

— Не и-искам. Мирише — клати глава той.

— Направи го, иначе, бог да ми е на помощ, ще си платиш.

*sineokotomche* поглежда кофичката. Петте часа на слънце са предизвикали бърза ферментация на съдържанието й. Рибната растителна миризма на солена вода се е превърнала в задушлива воня. Гади му се. Започва да хълца безпомощно.

— Моля те, мамо...

— Не ми ги пробутвай тия!

Най-накрая се разревава и брат му. Пронизителен, нервен, леден плач. Глория се обръща към безпомощния си син.

— Видя ли какво направи? Като че ли вече не натвори достатъчно пакости.

Изстреля ръка и го шамаросва през лицето. Обута е със сандали с коркова подметка. Когато се пресята да го удари отново, се препъва в кофичката и изсипва съдържанието й върху крака си.

С това вече чашата прелива. Глория пуска Бенджамин на земята и с две ръце стисва *sineokotomche*, за да може най-добре да се справи с положението. Той се мъчи да избяга, но мама е твърде силна, мама е жилава, заравя пръсти в косата му и го притиска надолу сантиметър по сантиметър, натиска лицето му към пясъка и към отвратителната разкашкана гадост от мъртви риби и изкуствен кокос, и ето че сладоледът се топи върху китката му и покапва върху кафявия пясък, но той не смее да го пусне, понеже направи ли го, тя със сигурност ще го убие, точно както той уби тези животинки на плажа, ракетата и рибката с отворена уста като процеп на пощенска кутия, затова се опитва да недиша, но в устата му има пясък и в очите му има пясък, той плаче и повръща, а мама креци:

— Глътни го, малък негоднико, глътни го, както погълна брат си!

После изведенъж всичко свършва. Тя престава. Пита се какво я прихваща. Знае, че децата могат да подлудят човек, но какви ги вършеше, за бога?

— Изправи се — нареджа на *sineokotomche*.

Той се отгласка от земята, все още стискайки фунийката с разтопения си сладолед. Лицето му е изцапано с пясък и мръсотии. Носът му леко кърви. Изтрива го със свободната си ръка и вдига към мама пълните със сълзи очи.

— Не се дръж като бебе — казва му тя. — Никой не е убит. А сега си дояж проклетия сладолед.

**Изпратете коментар:**

*Albertine*: (изтрит постинг).

*sineokotomche*: Знам. Много често и аз не намирам думи...

Разглеждате уебдневника на *Albertine*.

Публикуван в: 01:45, петък, 22 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: несигурно

Най-сетне никаква версия на истината. Защо да си правим труда на този етап от играта? Сигурно е знаел, че е твърде късно да се върне назад. И двамата свалихме картите. Да не би отново да се опитва да ме предизвика? Или е зов за състрадание?

През последните два дни и двамата не си показахме носа навън, покосени от един и същ въображаем „грип“. Клеър ми съобщи по имейла, че Брендан не е ходил на работа. „Розовата зебра“ също беше затворена два дни. Не исках той да идва там. Не и преди да съм готова.

Тази вечер се върнах за пръв път. Не можех да спя в леглото си. Къщата ми е твърде незащитена. Много е лесно да я подпалиш, да пуснеш да изтича газта, да спретнеш нещастен случай. Той може да го направи и със затворени очи. В „Розовата зебра“ е по-трудно, понеже е на главна улица. На покрива има охранителни камери. Не че вече има значение. Колата ми е натоварена. Прибрала съм си нещата. Мога да замина веднага.

Да не мислехте, че ще остана и ще се боря с него? Боя се, че не съм борец. През целия си живот съм бягала и вече е твърде късно да се променям. Но се чувствам странно, че напускам „Розовата зебра“. Странно и тъжно след толкова много време. Ще ми липсва, но повече ще ми липсва човекът, който бях, докато работех там. Дори Найджъл не разбираше изцяло целта на тази личност, смяташе, че истинската Бетан е някой друг...

Истинската Бетан? Не ме разсмивайте. Вътре в матрьошките има само боядисани лица, нищо друго. Все пак кафенето беше хубаво. Безопасно място, където се задържах. Паркирам колата отстрани на църквата и тръгвам по безлюдната улица. Повечето къщи вече са

тъмни като цветя, които се затварят за през нощта. Само че неоновата табела на „Розовата зебра“ свети, пръска по снега цветните си листенца. Приятно ми е да се прибера у дома, макар и за малко...

Очаква ме подарък. Орхидеи в саксия с картичка: „За *Albertine*“. Сам ги отглежда, каза ми го. Кой знае защо, това много му приляга.

Влизам вътре. Веднага се логвам. Естествено, той е онлайн.

*Надявам се, че орхидеята ти е харесала, пише.*

Не смятах да му отговарям. Бях си обещала да не го правя. Обаче какво лошо има пък да му отговоря?

*Красива е, натраках. И е вярно. Цветето е зелено и има пурпурно гърло като някакъв отровен вид птица. Уханието малко прилича на уханието на зюмбюл, но е по-сладникаво и по прашесто.*

Разбира се, той вече знае, че съм тук. Допускам, че затова е изпратил орхидеята. Обаче знам, че не може да си тръгне преди обичайното време, пет без четвърт, не и без да разтревожи майка си. Излезе ли сега, тя ще започне да задава въпроси, *sineokotomtche* е готов на всичко, само и само да избегне подозренията на майка си. Така че ще бъда в безопасност поне докъм четири и половина. Мога да се позабавлявам известно време.

*Зигопеталум, „Брайт Блу“. Един от ароматните видове. Пострай се да не я убиеш, моля те. А, да, между другото, какво мислиш за историята ми?*

*Мисля, че си извратен, натраквам в отговор.*

Той отговаря с емотикон — малко жълто усмихнато лице.

*„Защо разказваш тези истории?“, питам.*

*Защото искам да разбереш. Гласът му звучи съвсем ясно в съзнанието ми, все едно той е в стаята. След убийство няма връщане назад, Бетан.*

*Кой по-добре от теб ще знае, напечатвам в отговор.*

Отново същият емотикон. *Допускам, че трябва да се чувстваш поласкана, заявява. Но ти знаеш, че това е просто фикция. Никога не бих направил тези неща, както не бих хвърлил и онзи камък — китката още ме боли, между другото. Явно имам късмет, че не уцели главата ми.*

Какво се опитва да ми внуши? Че всичко това е съвпадение? Елинор, д-р Пийкок, Найджъл — че всичките му врагове са премахнати от игралната дъска по силата на щастлива случайност?

*E, не, не съвсем, отговаря той. Някой действаше от мое име.  
Кой?*

Дълго време не ми отговаря. На екрана няма нищо, само малкото синьо квадратче на курсора, който мига търпеливо в прозореца за съобщения. Чудя се дали връзката не се е разпаднала. Дали не трябва пак да се логна. И после, тъкмо вече се готвя да изляза от мрежата, в пощенската ми кутия пристига съобщение.

*Наистина ли не знаеш кого имам предвид?*

*Нямам представа за какво говориш.*

Поредното мълчание. После получавам автоматично генерирано съобщение от сървъра — постинг на сайта *badguysrock* — и кратичка бележка:

*Прочети това.*

### 3

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche* в  
[badguysrock@webjoumal.com](mailto:badguysrock@webjoumal.com)

Публикуван в: 01:53, петък, 22 февруари

Достъп: публичен

Настроение: гладен

Слуша: „Зомбис“: „Тя не е там“

Нарича я госпожица Хамелеоновосиньо. Вие може да ѝ казвате *Albertine*. Или Бетан. Или дори Емили. Каквото и име да изберете за нея, тя няма собствен цвят. Като хамелеон се приспособява към средата. Иска да бъде всичко за всички — спасителка, любима, отплата. Дава им онова, което смята, че искат. Дава им онова, от което смята, че се нуждаят. Обича да готови и така удовлетворява нуждата си да подхранва. Познава какво обичат, знае кога да добави или не сметана, усеща за какво копнеят още преди самите те да са го разбрали.

Разбира се, точно заради това я избягва *sineokotomche*. Преди *sineokotomche* беше дебел и макар това да бе преди двайсет години, той съзнава колко лесно може да се превърне отново в онова хлапе. Хамелеонът го познава прекалено добре. Познава страховете му, мечтите му, апетитите му. Знае също, че някои копнения не бива да бъдат задоволявани. Погледнеш ли ги директно, рискуваш страховити последици. Затова той си служи със система от огледала като Персей при Горгоната. Стои си на сигурно място зад затъмненото стъкло и наблюдава, чака и дебне сгоден случай.

Някои хора са родени да гледат, знае го.

Някои хора са огледала, родени да отразяват.

Някои хора са оръжия, обучени да убиват.

Огледалото избрало ли е какво да отразява? Оръжието избрало ли е жертвата си? Хамелеонът не знае. Тя никога няма свои хрумвания, дори като дете. Да си го кажем направо, тя има само спомени. Няма

представа коя е и променя целия си живот от ден на ден. Но се опитва да направи впечатление, той го знае. Тя иска да остави своя отпечатък върху него.

*Отпечатък. Импресия. Импресионист.* Какви интересни думи. Да предизвика възхищение, да заяви нещо, да предизвика вдълбнатина. Човек, който се представя като друг човек. Човек, който рисува картина само с помощта на малки светли петна. Човек, който създава илюзия — с пушек и огледала, със сънища и знамения.

Да, със сънища. Оттам започна всичко. В сънищата, във фикцията, във фантазията. А *sineokotomche* се занимава тъкмо с фантазиите, те са неговата територия — киберпространството. Място, където съществуват всички сезони, всички подправки, желания с всянакъв вкус. Желанието създава свой собствен свят или поне го прави тук, в *badguysrock*. Името е доста съмнително — то е остров, на който са изхвърлени разкаялите се или пък е рай за негодниците от цял свят, където те преспокойно могат да се отадат на извращенията си.

Тук всеки крие нещо. Един своята безпомощност, боязливостта си, страхът от света. Друга, почтена гражданка с отговорна работа, прекрасен дом и съпруг, мек като сирене крема, тайно копне за тъмно място, за извратеното, злото, опасното. За трета, която мечтае да е слаба, теглото е просто извинение, меко одеяло, което я скрива от света — иначе той ще я изяде и тя го знае. За четвърти това е момичето, което е убил, когато катастрофира с мотоциклета — осемгодишна, на път за училище, пресичаше на завой без видимост, и ето че той се задава със седемдесет километра в час, още махмурлия от предишната вечер, и когато поднася и се блъска в стената, си мисли „Това е краят, пич, това беше“ — само дето играта продължава и в този момент той усеща как гръбнакът му поддава като струна, забелязва една обувка до себе си отстрани на пътя и се пита кой, по дяволите, изхвърля напълно здрава обувка в канавката, а после вижда и останалата част от нея; двайсет години по-късно вижда само това и сънищата го връхлитат със страховита яснота, и той се мрази, мрази и света, но най-вече мрази противното им скапано съчувствие...

Ами *sineokotomche*? Е, и той като останалите не е точно какъвто изглежда. Казва им го, но колкото повече го повтаря, толкова повече са склонни да вярват в лъжата.

*Никого не съм убивал.* Естествено, никога не би признал истината. Затова парадира онлайн, перчи се и навира в очи първичните си желания като паунски ритуал по ухажването. Другите се възхищават на чистотата му. Обичат го заради неговата прямота. *sineokotomche* разиграва онова, което другите не смеят дори да мечтаят, аватар, символ на изчезнало племе, от което дори Бог се е отвърнал...

А какво става с Хамелеона, ще попитате. Тя не е най-близката приятелка на *sineokotomche*, но той се среща с нея, макар и спорадично. Имат си минало, но тук вече нищо не го вълнува, нищо не задържа вниманието му. Въпреки това той отново я опознава и я намира за все по-интересна. Преди смяташе, че е безцветна. Всъщност тя е просто приспособима. През целия си живот е била последователка, събирала е идеологии, но никога не ѝ е хрумвала едничка нейна си идея. Обаче покажете ѝ кауза, дайте ѝ знаме и тя ще се отдаде изцяло.

Най-напред следващо Исус и се молеше да умре, преди да се събуди. След това следващо момче, което ѝ разкри различно евангелие. После, когато стана на дванайсет години, последва един луд в снега само заради сините му очи, а сега следва *sineokotomche* досущ като другите от неговата миша армия и иска само да танцува до забрава под звуците на свирката му.

Срещат се отново в курса по творческо писане, когато тя е само на петнайсет години. Не е толкова курс по писане, колкото група за лека терапия, препоръчана ѝ от нейния терапевт като средство да изрази себе си по-добре. *sineokotomche* посещава курса най-вече за да подобри стила си, от който открай време се срамува, но и защото се е научил да се възползва от привлекателната сила на въображаемото убийство.

Познава една жена от селото. Нарича я госпожа Електриковосиньо. На години може да му бъде майка, което прави цялата работа доста противна. Той не знае какво става в съзнанието ѝ. Но е известно, че госпожа Електриковосиньо има слабост към млади мъже, а *sineokotomche* е неопитен — поне в любовните дела. Хубав млад мъж на двайсетина години, работи в сервис за електроуреди, за да си плаща таксите в колежа. Слабичък с дънковия си гащеризон, не е окачил в шкафчето си снимки на момичета, но въпреки това няма нищо общо с дебелото момче, което беше допреди няколко години.

Въпреки младостта си нашата героиня е много по-опитна. В крайна сметка, толкова много неща ѝ се наложи да изтърпи през годините. Смъртта на майка ѝ, удара на баща ѝ, адския вихър на публичността. Прибраха я под социална закрила, настаниха я при едно семейство в Белия град. Мъжът е водопроводчик, грозната му съпруга многократно се е опитвала да зачene и все не успявала. И двамата са запалени роялисти, къщата им е пълна със снимки на принцесата на Уелс: някои са хубави контрастни изображения, други са евтини комплекти, изработени с акрилни бои върху евтино платно. Хамелеонът ги ненавижда, но както обикновено почти не говори. Установила е, че си струва да мълчи и да остави другите да говорят. Семейството няма нищо против. Нашата героиня е добричко момиченце. Разбира се, сигурно вече са го разбрали — точно добрите момиченца трябва да държиш под око.

Мъжът, когото ще наречем Дизеловосинъ и който ще загине заедно със съпругата си при пожар в дома им пет-шест години по-късно, обича да се представя като семеен мъж; нарича Хамелеона „принцесо“ и през уикендите я взема със себе си на работа, където тя носи голямата му кутия с инструментите и го чака, докато той си бъбри с поредица развратни домакини и техните съмътно агресивни съпрузи, които смятат всички водопроводчици за долни търгаши, понеже те, свестните мъже, стига да поискат, като нищо ще поправят уплътнителя или кранчето и ще инсталират новия акумулаторен електрически радиатор.

Не го правят само поради прекалени съображения за здравето и безопасността, затова са кисели и враждебни, докато жените им приготвят чай, поднасят бисквити и говорят на мълчаливото момиченце, което рядко им отговаря или се усмихва, а си седи с прекалено големия анzug, който скрива по-голямата част от тялото ѝ; ръчичките ѝ стърчат от ръкавите като бледорозови цветни пъпки, а лицето ѝ е безизразно като на порцеланова кукла под завесата от тъмна коса.

По време на едно от тези посещения — в къща в Селото — нашата героиня за пръв път изпита тайното удоволствие от убийството. Разбира се, идеята не беше нейна, открадна я от *sineokotomche* на курса по творческо писане. Хамелеона не притежава собствен стил. Претенциите ѝ за творчество са плод на имитация. Посещава курса

само защото той е там и тя се надява някой ден отново да я забележи, очите им отново да се срещнат и неговите да останат приковани върху нея като омагьосани, без друго отражение, което да пречи на концентрацията им.

*Той я нарича госпожа Електриковосиньо...*

Хубав ход, *sineokotomche*. Всички имена и самоличности са променени с надеждата невинните да бъдат защитени. Само че Хамелеона я разпознава, познава къщата от посещенията си там. Знае и каква слава ѝ се носи, за слабостта ѝ към младите мъже, за някогашната ѝ противна връзка с по-големия брат на нашия герой. Смята това за жалко, за недостойно и когато госпожа Електриковосиньо е намерена изгоряла в къщата си няколко дни покъсно, тя се оказва неспособна да скърби и дори да се разстрои.

Някои хора обичат да си играят с огън. Други хора заслужават да умрат. Пък и какво общо може да има някакъв трагичен инцидент с момиченцето, което седи толкова кротично и чака толкова търпеливо до огъня, докато баща му оправя водосточната тръба?

Отначало *sineokotomche* не се досеща. Отначало смята, че е карма. Само че с течение на времето, когато враговете му се олюяват и падат с всяко натискане на клавишите на пишещата машина, започва да забелязва очертаващия се модел съвсем ясно, като шарките по тапетите в салона на майка му.

Електриковосиньо. Дизеловосиньо. Дори горката госпожа Химическосиньо, която подпечата собственото си падение с желанието си нещата да се получат спретнато и чистичко, като започна от спретнатото чистичко момче в групата по терапия на дебелата си племенница.

И д-р Пийкок, чието единствено истинско престъпление е, че се оказа под грижите на нашия герой; чието съзнание и бездруго беше наполовина замъглено и чийто стол е толкова лесно да бутнеш по самоделната рампа, така че на следващата сутрин да го намерят да лежи там с изцъклени очи и зинала уста. А ако *sineokotomche* не усети нищо, значи все пак има искрица надежда...

*Може би е заради моя ангел-пазител, казва си той, или е чисто и просто съвпадение.*

Той се пита защо тя постъпва така. За да защити невинността му? За да си присвои вината му? Или просто за да привлече вниманието му? Дали не е защото тя се възприема като екзекутор на света? Или е заради момиченцето, чийто живот тя така страстно колекционира? Дали не е понеже някой друг е единственият й начин на съществуване? Или понеже като *sineokotomche* и тя няма друг избор, освен да бъде огледало на околните?

Все пак накрая вината не е негова. Дава й каквото иска, това е. Ами ако тя поиска и вината му, тогава какво? Ако всъщност иска злодеянието?

Е, той със сигурност не е виновен. Никога не й е нареждал какво да прави. Въпреки това усеща, че тя иска нещо повече. Долавя нетърпението ѝ. С жените винаги е едно и също, мисли си той. Жените и техните очаквания. Знае, че всичко ще свърши със сълзи, както винаги преди...

Обаче *sineokotomche* не може да я вини за нещата, които обмисля. Той я застави да го направи, той я моделира от онази убийствена глина. Години наред тя беше неговият *голем*, а сега робинята просто иска да се освободи.

Той се пита как тя ще го постигне? Толкова лесно се случват нещаствия. Капка отрова в питието? Банално изтичане на газ? Катастрофа? Пожар? Или пък ще бъде нещо по-езотерично — игла с връхче, натопено в рядка южноамериканска орхидея, скорпион в кошница с плодове? Каквото и да е, *sineokotomche* очаква да бъде нещо специално.

А дали ще усети, че предстои да го сполети? Ще има ли време да надзърне в очите ѝ? И докато тя се взира в бездната, какво ще види да я гледа оттам?

### **Из pratете коментар:**

*JennyTricks*: МИСЛИШ СЕ ЗА МНОГО УМЕН, НАЛИ?

*sineokotomche*: Не ти ли хареса разказчето ми? Защо ли не съм изненадан?

*JennyTricks*: МОМЧЕНЦАТА, КОИТО СИ ИГРАЯТ С ОГЪН, СЕ ИЗГАРЯТ.

*sineokotomche*: Благодаря ти, *Jenny*. Ще го имам предвид...

Разглеждате уебдневника на *Albertine*.

Публикуван в: 02:37, петък, 22 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: ядосана

Нарича ме голем. Колко противно уместно. Според легендата голем е същество, създадено от слово и глина, безгласен роб без собствена цел, единственото му предназначение е да изпълнява заповедите на господаря си. Освен в една от историите за робски бунтове — знаеше ли това, *sineokotomche*? И сега какво? Ами не помня. Но знам, че е свършило зле.

Всъщност затова ли се е сетил за мен? Винаги е бил страшно суитетен. Още като момче, презиран от почти всички, беше аrogантно хлапе; дълбоко убедено, че е уникално и че някой ден ще се прочуе. Може бе се дължи на майка му. Глория Грийн и нейните цветове. Не, не го защитавам. Обаче има нещо извратено в схващането, че момчетата могат да бъдат сортирани като пране, че един цвят може да те направи добър или лош, че всяко престъпление може да бъде изпрано и провесено да съхне на въжето...

Смешно, нали? Той я мрази, но въпреки това не може просто да си тръгне. Има си собствени пътища за бягство. Живее вътре в главата си години наред. И има голем на работата си, изработен по специални изисквания...

Лъже, разбира се. Това е само фикция. Опитва се да съмкне защитите ми. Знае, че неохотната ми памет е като счупен прожекционен апарат, който може да се справя с филма само кадър по кадър. Разказът на *sineokotomche* за събитията винаги е по-добър от моя, образ с висока резолюция, за разлика от моето зърнисто черно-бяло изображение. Да, аз съм много объркана и изпълнена с омраза. Обаче никога не съм убивала.

Разбира се, той си го знае от самото начало. Затова ме тормози. Обаче може да бъде много убедителен. Пък и преди е лъгал полицията, обвинявал е други, за да прикрие вината си. Дали сега ще обвини мен? Намерил ли е нещо в апартамента на Найджъл или в Къщата с камината, което може да предостави като доказателство? Да не би да се опитва да спечели време, като ме въвлече в диалог? Или се прави на пикадор, който ме предизвиква да направя своя ход?

*Момчетата, които си играят с огън, се изгарят.*

Не бих могла да го изразя по-хубаво. Ако това е планът му да ме дезориентира, тогава стъпва по опасна територия. Знам, че сега трябва просто да го пренебрегна, да се кача в колата и да замина, но съм адски възмутена. Твърде дълго играя неговите скальпени игрички. Всички го правим, подчиняваме му се. Той не понася физическата болка, но вирее прекрасно върху психическото страдание. Защо го допускаме, питам. Защо никой досега не се е опълчил?

Преди малко пристигна имейл. Отворих го от мобилния си.

„Re: всекидневни грижи за орхидейте

Ще ти бъда признателен, ако в мое отсъствие се съгласиш да се грижиш за орхидейте от сбирката ми. Повечето орхиеди виреят добре в топла и влажна среда, без пряко излагане на слънце. Поливай осъкъдно. Не допускай корените да киснат във вода. Благодаря ти.

Алоха, sineokomomche“

Не знам какво се крие зад това. Да не би да очаква да прекъсна всичко и да хукна? Като цяло, съмнявам се. Най-вероятно си играе с мен и се опитва да ме извади от равновесие. Орхидейта му е на задната седалка на колата ми, притисната между два кашона. Кой знае защо не искам да я оставям тук. Изглежда толкова безобидна с малките си цветове.

После ми хрумва нещо. Напира заедно с уханието на орхиеди. И ми се струва толкова ясно, толкова красиво, като маяк на сред дима.

Всичко трябва да свърши някъде, нали разбирате? Твърде дълго го следвам по този път като недъгаво дете подир Свирача от Хамелин. Той ме направи такава. Играя му по свирката. Кожата ми е карта,

покрита с белези и със следи на онова, което той ми е сторил. Но вече го виждам такъв, какъвто е наистина, момчето, което толкова пъти извика „убийство“, че накрая някой му повярва...

Познавам навиците му по-добре от своите. Ще тръгне от къщи в четири и четирийсет и пет, преструвайки се както винаги, че отива на работа. Сигурна съм, че точно тогава ще направи своя ход. Няма да може да устои на притегателната сила на „Розовата зебра“ с нейната топла и приветлива светлина и с мен вътре, сама и уязвима, като мушица във фенер...

Ще кара колата си, синьо пежо. Ще кара по „Мил Роуд“ и ще паркира до ъгъла на църквата „Вси светии“, където са разчистили снега. Ще огледа улицата — вече пуста — и после ще отиде пеша до „Розовата зебра“, като се промъква в сенките покрай сградите. Вътре радиото свири достатъчно силно, за да не го чуя, когато влеза. Днес не е станцията с класическа музика, макар че аз не се боя от музиката. Този страх беше на Емили. Сега „Фантастичната симфония“ не оказва никакво въздействие върху мен.

Вратата на кухнята е с резе. Много лесно се отваря — докато го прави, вдига поглед към неоновия надпис, бавно пулсиращите букви „Розовата зебра“ и илюзорния им мирис на газ...

Виждате ли? Познавам слабостите му. Използвам дарбата му срещу него, дарбата, която получи от брат си, и когато го връхлети истинската миризма, той просто ще пропъди илюзията, както е правил много пъти досега — поне докато влезе вътре и остави вратата да се затвори зад него.

Понагласила съм нещо на вратата. Бравата вече не се върти отвътре. А газта ще е пусната от часове. В пет всяка искра ще може да я подпали — включване на осветлението, запалка, мобилен телефон...

Разбира се, няма да съм там, за да го видя. Отдавна ще съм заминала. Но мога да влизам в интернет през мобилния си и имам номера му. Естествено той трябва да реши да влезе. Жертвата сама избира съдбата си. Никой не го кара насила да влезе, никой не е отговорен.

Може би, когато него вече го няма, отново ще съм свободна. Свободна от неговите желания, които отразяват огледално моите. Какво става с отражението, след като огледалото се строши? Какво става със светкавицата, след като бурята отмине? Реалният живот има

толкова малко смисъл, само фикцията има смисъл. А аз от толкова време съм фикция, героиня в една от историите му. Питам се дали измислените образи въстават и се обръщат срещу своите създатели?

Надявам се само всичко да не приключи твърде скоро. Надявам се той да има време да проумее. След като влезе сляпо в капана, ми се иска да има малко време, за да извика, да се съпротивлява, да се опита да избяга, да задумка с юмруци по вратата и накрай да си помисли за мен, за *голема*, надигнал глава срещу господаря си...

## 5

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche*.

Публикуван в: 04:16, петък, 22 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: оптимистично

Слуша: „Супертрамп“: „Закуска в Америка“

Тази вечер няма да се спи. Твърде много сънища. Някои хора сънуват пълноцветно, други сънуват само в стилистиката на *film noir*. Но си мечтая за пълно потапяне, за звук, мириз, усещания. Понякога нощем се събуджам, почти удавен в пот, а други нощи изобщо не мога да заспя. Тогава мрежата ми носи утеша, винаги има някой буден онлайн. Стай за разговор, фен сайтове, сайтове за фикшън, порно. Тази нощ обаче съм самoten и ми е мъчно за моя фен лист, за моята цвърчаща армия от мишчици. Тази вечер имам нужда някой да каже: „Ти си най-добрият, *sineokotomche*“.

Затова съм тук, в *badguysrock*, и наблюдавам коварната *Albertine*. Стигна много далеч — и аз се гордея с нея — обаче още изпитва нужда да се изповядва като някогашното добричко католическо момиченце. От известно време знам паролата ѝ. Наистина е лесно да я научи човек, от мен да го знаете. Нужен е само един нехаен жест, останал на десктопа акаунт, в който сте влезли, докато някой налива чаша чай, иeto че частните ѝ постинги са достъпни за прочит от всички...

Проверяваш ли си мейла, *Albertine*? Моята пощенска кутия е претъпкана от съобщения — жално хленчене на Капитана, колебливи шумове от Криси. Малко порно от Токсиk, откраднато от сайта *Bigjugs.com*. Един от въпросниците на Клеър, както и тъп кретенски постинг за Ейндъжъл Блу и за онази кучка жена му, за психическото здраве на майка ми и за прекрасния напредък, който според нея съм отбелязал при последната си публична изповед.

Има и обичайната ненужна поща, писма от противници, спам, писма от Нигерия с ужасен правопис, които ми обещават милиони

лири само срещу данните за банковата ми сметка, оферти за виагра, заекс, за интимни филмчета с младежки знаменитости — с две думи, плавеите от нета са се стекли насам, а в този момент посрещам охотно дори спама, защото той е спасителният ми пояс, това е моят свят и да съм откъснат от него е равносилно на това да ме оставите да се удавя във въздух като риба на сухо...

В четири часа чувам мама да става. Тя също не спи добре напоследък. Понякога седи в салона и гледа сателитна телевизия, понякога върши домакинска работа или излиза да се разходи из квартала. Обича да е станала, когато излизам за работа. Иска да ми пригответя закуска.

Избирам си чиста риза от гардероба — днес е бяла на сини райета — и се обличам старателно. Гордея се с външния си вид. Така е по-безопасно, казвам си, особено под зоркия поглед на мама. Разбира се, не се налага да нося риза — униформата ми в болницата се състои от мръсен тъмносин гащеризон, високи гумени ботуши със стоманено капаче на пръстите и чифт гумени ръкавици — обаче не е нужно мама да го знае. Тя толкова се гордее със своето *sineokotomche*. Ако мама научи истината...

— С. М.? Ти ли си? — провиква се тя.

Че кой друг може да е, мамо?

— Побързай! Направих ти закуска!

Явно днес не съм в черния ѝ списък. Бекон, яйца, препечена филийка. Всъщност не съм гладен, но този път трябва да я развеселя. По това време утре ще закусвам в Америка.

Тя ме наблюдава, докато се храня.

— Браво на момчето. Трябва да имаш сили.

Има нещо смътно тревожно в настроението ѝ тази сутрин. Като начало, напълно облечена е; заменила е обичайния си халат с костюм от туид и с обувките си от крокодилска кожа. Сложила си е от любимия си парфюм — „Синият час“, прашен оранжев цвят и карамфил, с онази треперлива висока сребриста нотка, която задушава всичко останало. И най-любопитното от всичко, тя е... как да го кажа? Не мога да го нарека точно „щастлива“. При мама тези мимолетни мигове се броят на пръстите на еднорък човек. Обаче днес настроението ѝ е някак весело — не съм я виждал такава от смъртта на Бен. Прелюбопитно. Обаче скоро ще приключи.

— Да не си забравиш напитката — напомня ми тя.

Този път е почти удоволствие. Днес вкусът е малко по-хубав, може би защото плодовете са пресни, и има нова съставка — касис може би, който придава малко танинов вкус.

— Днес съм променила рецептата — съобщава ми тя.

— Ммм, вкусно е.

— По-добре ли си днес?

— Добре съм, мамо.

По-добре от добре. Дори главоболие нямам.

— Добре, че ти dadoха няколко дни.

— Е, мамо, това е болница. Не мога да пръскам бактерии на работното си място.

Мама се съгласява, че имам основание. През последните няколко дни боледувах от грип. Е, така гласи официалната версия. Всъщност бях зает с други неща, както със сигурност ви е известно.

— Сигурен ли си, че си добре? Изглеждаш малко блед.

— Всеки е блед през зимата, мамо.

## 6

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche*.

Публикуван в: 04:33, петък, 22 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: развълнуван

Слуша: „Бийтълс“: „Ето, слънцето изгрява“

Купих билетите по интернет. Получаваш отстъпка, ако резервираш онлайн. Можеш да си избереш място, да си поръчаш храна, можеш дори да си принтираш бордната карта. Избрах си място до прозореца, откъдето можех да наблюдавам как земята пропада все по-надалеч. Никога не съм се качвал на самолет. Дори с влак не съм пътувал. Мислех, че билетите са прекалено скъпи, но кредитната карта на *Albertine* може да покрие сумата. Откраднах данните ѝ преди година, когато си купи книги от „Амазон“. Разбира се, тогава средствата ѝ бяха скромни, но сега, с наследството на д-р Пийкок, би трябвало да разполага с достатъчно поне за няколко месеца. Когато открие кражбата — ако изобщо я открие — вече няма да може да ме проследи.

Багажът ми не е голям. Само една чанта с документите ми, малко пари в брой, айпада ми, малко дрехи за смяна, една риза. Не, този път не е синя, мамо. В оранжево и розово е, с палми. Не е голямо прикритие, но само чакай да пристигна. Тутакси ще се смеся с тълпата.

За последен път влизам в мрежата, просто така, за късмет, преди да потегля. Просто за да си прочета съобщенията, да видя кой не е спал тази нощ, да видя дали няма изненади, да открия кой ме обича и кой желае смъртта ми.

И в това отношения няма изненади.

— Какво правиш там? — провиква се тя.

— Чакай, мамо. Слизам след секунда.

Имам време за още един имейл — до *albertine@yahoo.com* — преди да съм готов най-сетне да потегля, а днес по обяд вече ще съм на

борда на самолета, ще гледам телевизия и ще пия шампанско...

*Шампанско. Шампионско.* Като че ли което и да е усещане би могло да бъде нещо друго, освен реално. Вътрешно целият горя от вълнение. Дишането ми е почти мъчително. Давам си няколко секунди да се отпусна и да се концентрирам над синия цвет. Лунно синьо, лагуненосиньо, океанско, островно, хавайско синьо. Синьо, цветът на невинността; синьо, цветът на моите мечти...

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 04:45, петък, 22 февруари

Достъп: публичен

Настроение: неспокоеен

Слуша: „Куийн“: „Не ме спирай сега“

Явно се бе събула. Той изобщо не я чу. Най-напред чу как се затваря вратата, после шума от превъртането на ключа, когато тя го заключи.

Щрак.

— Мамо?

Никакъв отговор. Той приближава до вратата. Ключовете бяха в джоба на сакото му. Тя явно ги е взела, казва си *sineokomotche*, когато той се е качил отново горе. Вратата е дебела, чамова, бравата е секретна. Винаги е държал на личното си пространство.

— Мамо? Кажи нещо!

Само тежко мълчание като нещо погребано под снега. И после шумът от стъпките ѝ, които бавно се оттеглят по застланите с килим стълби.

Дали се е досетила? Какво точно знае? Леден пръст плъзва по гърба му. В гласа му се прокрадва трепет, призрак на заекването, от което смяташе, че се е отървал.

— Моля те, мамо!

Ако беше в измислените разкази, нашият герой щеше да разбие вратата или пък ако не успее да направи това, ще се метне през прозореца и ще се приземи на земята отвън. Само в реалността вратата не може да бъде разбита — за разлика от *sineokomotche*, както несъмнено би потвърдил скок от прозореца, който ще го просне в агония на ледения бетон долу.

Не, той е в капан. Вече го съзнава. Каквото и да планира мама, той е безпомощен да го осути. Чува я долу, стъпките ѝ в коридора, обувките ѝ по изльскания паркет. Подрънкането на ключове. Излиза.

— Мамо! — В гласа му се долавя отчаяние. — Мамо! Не вземай колата! Моля те!

Тя почти никога не взема колата. Въпреки това той знае, че днес ще го направи. Само на няколко пресечки е, на ъгъла на „Мил Роуд“ и на „Вси светии“, само че мама понякога е нетърпелива — и знае, че онова момиче го очаква, онова ирландско момиче с всичките му татуировки, което разби сърцето на нейното малко момче...

Откъде е разбрала какво планира той? Може би от мобилния му, оставен на масата в коридора. Колко глупаво от негова страна да го остави така подмамващо. Нищо по-лесно от това да отвори пощенската му кутия, да прочете последния разговор между сина си и *Albertine*.

*Albertine*, мисли си тя и се подсмихва. Роза и под всяко друго име<sup>[1]</sup>. Освен това тя знае, че ирландското момиче вече е виновно за смъртта на единия ѝ син, а сега застрашава и другия. Може би осата в буркана го е убила, но Глория знае, че смъртта на Найджъл нямаше да бъде факт, ако не беше тя. На глупавия и завистлив Найджъл, който най-напред си падна по това ирландско момиче, а после, когато научи, че брат му я следи и я снима, първо заплаши, а после използва и юмруците си върху нещастното и безпомощно *sineokotomche*, затова се наложи мама най-сетне да предприеме мерки и да го приспи като бясно куче, да не би историята да се повтори...

„Скъпа Бетан (ако ми позволиш),

Допускам, че вече си научила новината. Преди две вечери д-р Пийкок почина в Имението. Паднал от инвалидната си количка по стълбите и завещал по-голямата част от състоянието си — оценено за последно на три милиона лири — на теб. Поздравления. Явно старецът е смятал, че ти дължи нещо заради случилото се с Емили Уайт.

Трябва да призная обаче, че съм изненадана. Брендан не ми е споменавал нито думичка. През цялото време,

докато работеше за д-р Пийкок, нито веднъж не ми е споменал за това. Но вероятно на теб ти е загатнал? В крайна сметка бяхте добри приятели.

Знам, че през годините семействата ни са имали различия. Но сега, след като се срещаш с двама от синовете ми, бихме могли да заровим томахавката. Цялата тази работа е шок за всички ни. Особено ако е вярно онова, което чувам — че намират смъртта му за подозителна. Въпреки това не бих се тревожила излишно. С времето всичко отшумява, както знаеш.

Искрено твоя, Гlorия“

Да, разбира се, мама беше написала това писмо. Винаги е изпълнявала задълженията си. И понеже е знаела, че Найджъл ще отвори писмото, знаела е, че той ще лапне въдицата. И когато в онзи ден Найджъл дойде у дома и настоя да разговаря със *sineokotomche*, тя го отклони, тя го изпрати да си върви, след като му беше пуснala мухата... или по-скоро осата в буркана...

Сега обаче единственият ѝ оцелял син има дълг към нея, който не може да изплати. Вече никога не може да я напусне. Никога не би могъл да принадлежи на някой друг. И ако някога се опита да избяга...

*Изпратете коментар:*

*sineokotomche*: Някой да има коментар? Има ли някого?

---

[1] Туй, което зовем ний „роза“, ще ухае сладко под всяко друго име. „Ромео и Жулиета“, У. Шекспир. Прев. В. Петров. — Бел.прев. ↑

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 04:47, петък, 22 февруари

Достъп: публичен

Настроение: непочтено

Слуша: „Май Кемикъл Романс“: „Мама“

Надушила е какво предстои, естествено. Сигурно е знаела, че всичко ще свърши така. Само че Глория не разбира от детските проявления. За нея „проявление“ е онова, което той прави в тъмната си стаичка сам. Тя не обича много да разсъждава над това. Сравнява го с противната малка Синя тетрадка или с игричките, които той обича да играе онлайн с невидимите си приятелчета. Надниквала е един-два пъти със същото съмтно и прилежно отвращение, както когато переше чаршафите му, но само за да го защити; понеже другите хора не разбираха, че *sineokotomche* е чувствителен, че той просто не е способен сам да се отбраниява...

От тази мисъл очите ѝ се пълнят със сълзи. Въпреки стоманеното си твърдоглавие понякога Глория е необяснимо сантиментална и дори да е гневна, мисълта за неговата безпомощност я трогва. Казва си, че точно в такива мигове го обича най-много, когато е болен или плаче, или го боли нещо, когато всички други са срещу него, когато никой друг не го обича, само тя; когато целият свят го смята за виновен.

Разбира се, тя знае, че той е невинен. Е, поне за убийство. Другото, за което може да е виновен — въображаемите престъпления — са само между *sineokotomche* и майка му, която през целия си живот го е бранила дори в свой ущърб. Но в крайна сметка той ѝ е син, казва си тя, стои в гнездото, което тя е построила, като дебело и неспособно да лети кукувиче с постоянно зейнала човка.

Не, той не ѝ е любимец. Обаче винаги е бил най-щастливото от трите ѝ нещастни момчета, умее да оцелява въпреки дарбата си, така

смята тя; цял майчинко.

В крайна сметка майката е длъжна да защитава сина си. Понякога трябва да го накаже, знае го, но това си е между *sineokotomche* и майка му. Нито един непознат няма право да му вдига ръка. Никой — нито училището, нито законът — няма право да се намесва. Нима не го е защитавала винаги? От хулигани, от разбойници и от хищници?

Да вземем Триша Голdblум, кучката, която съблазни най-големия ѝ син — и причини смъртта на най-малкия. Удоволствие е да се погрижи за нея. Пък и се оказа лесно — електрическите кабели са толкова ненадеждни.

После хипи приятелката на госпожа Уайт, която се мислеше за нещо повече от всички. И самата Катрин Уайт, разбира се, която толкова лесно можеш да извадиш от равновесие. И Джейф Джоунс от квартала, осиновителят на онова ирландско момиче, който няколко години по-късно в кръчмата дръзна да вдигне ръка срещу сина ѝ. А също и Елинор Вайн, подлата доносница, която шпионираше Брен в Имението, и Греъм Пийкок, който ги измами и когото момчето обичаше...

С него изпита най-голямо удовлетворение. Паднал с инвалидната си количка и оставил да издъхне сам на алеята като костенурка, наполовина показала се от черупката. След това тя се качи горе и го освободи от неговата фигурка от времето на династия Тан, с която я дразнеше преди толкова много години и която тя грижливо сложи в своя шкаф до другите си порцеланови кучета. Уверяваше себе си, че това не е кражба. Старецът ѝ дължеше нещо, така смяташе, заради всички неприятности, които причини на сина ѝ.

Само че въпреки всичко, което направи за него, каква благодарност прояви *sineokotomche*? Вместо да подкрепи майка си, той си позволи да насочи обичта си към онова ирландско момиче от Селото и което е още по-лошо, опита се да ѝ внуши, че тя би могла да бъде негова закрилница...

Ще го накара да си плати заради това, мисли си тя. Но най-напред да се погрижи за деловите въпроси.

Сега отгоре чува гласа му, съпътстван от думкане и чукане по заключената врата на спалнята.

— Мамо, моля те! Отвори вратата!

— Не бъди такова бебе — отговаря му тя. — Ще говорим, като се върна.

— Моля те, мамо!

— Не ме карай да се качвам...

Шумът от спалнята рязко секва.

— Така е по-добре — казва Глория. — Имаме много да си говорим. Например за работата ти в болницата. За лъжите ти. И за това какво беше намислил с онова момиче. С онази ирландка с татуировките.

Той застива зад вратата. Усеща как всяко косъмче по тялото му щръква. Знае какъв е залогът и се страхува против волята си. Разбира се, че се страхува. Кой не би се боял? Хванал се е в бутилката капан, а най-лошото е, че има нужда да бъде в капан, нуждае се от това усещане за безпомощност. Тя обаче е от другата страна на вратата като паяк пазач, който ще го ухапе, и ако някаква част от плана се обърка, ако той не успее да компенсира някоя от незначителните променливи, тогава...

Ако. Ако.

Зловещ звук, обагрен от сиво-зеления мириз на дървета и на праха, който се събира под леглото. Под леглото е безопасно, мисли си, безопасно, тъмно и безмиризно. Слуша я как си обува ботушите, пъхва ключа в бравата, заключва вратата след себе си. Шумните ѝ стъпки по снега. Отварянето на вратата на колата.

Както допусна той, тя взема колата. Понеже я помоли да не го прави, тя стори точно това. Затваря очи. Тя пали колата. Двигателят шумно се разбужда. Каква ирония на съдбата би било тя да претърпи катастрофа, казва си той. Ако се случи, вината няма да е негова. И тогава най-сетне той ще бъде свободен...

### Из pratete коментар:

*sineokotomche*: Още ли няма никого? Добре тогава. Значи съм сам за етап 4...

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche* в  
[badguysrock@webjournal.com](mailto:badguysrock@webjournal.com)

Публикуван в: 04:56, петък, 22 февруари

Достъп: публичен

Настроение: предпазливо

Слуша: „Дъ Рубетс“: „Сладка моя любов“

Сигурно вече сте се досетили, че това не е обикновена измислица. Другите ми истории до една са разкази за неща, които вече са се случили — макар че оставям на вас да решите дали са се случили точно както ги описвам. Тази кратка история обаче е по-скоро произведение, върху което все още работя. Проект в развитие, ако щете. *Пробив в концепцията*, както би казала Клерър. И като всяко друго концептуално произведение не е напълно лишена от риск. Всъщност повече или по-малко съм убеден, че всичко ще свърши със сълзи.

Пет минути, за да отиде с кола до „Розовата зебра“. Още пет, за да оправи работата. И после — опа! всичко изчезна! — идва ред на експлозивния финал.

Надявам се да се грижат за орхидейте ми. Те са единствените неща в къщата, които ще ми липсват. Останалото да изгние, ако ще, пет пари не давам, с изключение на порцелановите кучета, разбира се, за които имам специални планове...

Най-напред обаче да се измъкна от стаята. Вратата е чамова и здрава. Ако беше филм, сигурно щях да я разбия. Само че в реалността е нужен по-разумен подход. Многофункционален инструмент с отвертка, пила и ножче с късо острие ще ми помогне да се справя с пантите, след което мога да си изляза необезпокояван.

Хвърлям последен поглед към орхидейте си. Забелязвам фаленописа — известен и като орхидеята пеперуда — трябва да се пресади. Прекрасно знам как се чувства. Аз също от години живея в

едно и също тясно, задушно и отровно пространство. Време е да изследвам нови светове, струва ми се. Време е да се измъкна от пашкула и да отлетя...

Докато се оправям с вратата, ми хрумва, че би трябвало да се чувствам по-добре. Коремът ми се бунтува. Малко ми се гади. Айподът ми е в пътната чанта, затова си пускам радиото. От мъничките тонколонки се разнася младежкият рок на „Рубетс“, които пеят „Сладка моя любов“.

Като малък си мислех, че тези песни са написани за мен; че дори певците по радиото отнякъде знаят, че съм специален. Днес музиката ми звучи зловещо, тревожен фалцет, който се плъзга по дебел пласт низходящи акорди към загадъчния акомпанимент от „дуп-шуа“ и „буп-шуа“, а вкусът е кисело-сладък като киселинните бонбончета, които като дете пъхваш отстрани в устата си, за да разтърсиш вкусовите си рецептори и те рязко да се свият, а ако не внимаваш, връхчето на езика ти се плъзга по твърдата захарна повърхност и се натъква на мехурчетата с остри ръбчета, и устата ти се пълни със сладост и с кръв, и точно това е вкусът на детското...

Ахаааа-ooooooooх-ooooooooх...

Днес долавям нещо зловещо в тези извисяващи се, издръжливи вокали, нещо, което разкъсва вътрешностите като чакъл — копринена чанта. Думата „сладка“ не е сладка, тя е розова и мирише на газ, като зъболекарски анестетик, зашеметяващ и натрапчив, като нещо, което си пробива път в главата ми и аз почти си го представям там — точно в този момент, ето тук и там — а „Рубетс“ свирят мигренно силно в кухничката на „Розовата зебра“ и се усеща миризма, противно сладникава и газова, която избива през аромата на прясно кафе. Обаче мама всъщност не я забелязва, понеже петдесетте години, през които пуши „Марлboro“, са изпратили по дяволите обонянието, само мирисът на „Синият час“ стига до нея. Тя отваря вратата към кухнята...

Разбира се, няма как да съм сигурен. Възможно е да греша за радиостанцията. Възможно е да греша за времето — може все още да е на паркинга или пък вече всичко да е приключило — но въпреки това никак си ми се струва, че съм съвсем прав.

„Сладка моя любов,  
сладка моя любов,  
не исках да те натъжавам...“

Може би все пак имаше нещо в дрънканиците на Федър за пришълци, призраци, духове и астрални проекции, защото точно така се чувствам сега, по-лек от въздуха, наблюдавам всичко някъде отвисоко, от тавана, а „Рубетс“ пеят и аз вече виждам темето на мама, пътя в изтънялата ѝ коса, пакета „Марлboro“ в ръката ѝ, запалката, поднесена към връхчето на цигарата, виждам и как свръхнагрятият въздух се набръчква и раздува като прекалено надут балон, и как тя се провиква: „Exo? Има ли някого?“, и запалва последната си цигара...

Няма време да проумее. Всъщност никога не съм възнамерявал да има. Глория Грийн не е оса в буркан, която можеш да улавяш и да пускаш когато си поискаш. Нито пък е морско раче, оставено да умре на летния пек. Смъртта ѝ е мигновена, а горещата вълна я помита като бублечка — пуффи! — и я запраща в забвение, така че нищо, дори едно пръстче не остава, за да може *sineokotomche* да я идентифицира, не остава дори прашинка, достатъчно голяма, че да подрънква в някое порцеланово куче...

От стаята си почти чувам глухото буум на експлозията, все едно строшаваш захарна пръчка — остри ръбове и болка в зъбите — и макар да няма начин да бъда сигурен, изведнъж в прилив на смайване и на неописуемо облекчение се чувствам сигурен, че най-сетне съм го направил. Освободил съм се от нея. *Най-сетне съм се избавил от майка си...*

Не ми казвай, че си изненадана, *Albertine*... Не ти ли казах, че умея да чакам? Наистина ли смяташе, че след толкова много време това е просто нещастен случай? И наистина ли вярваше, мамо, че не знам, че ме наблюдаваш, че не съм те спипал още първия път, когато се логна в *badguysrock*?

Тя се появи на сцената преди няколко месеца в отговор на един от публичните ми постинги. Мама не е точно компютърно грамотна, но влезе в мрежата презobilния си телефон. А след това не мина

много време и някой някъде я насочи към *badguysrock*. Според мен е била Морийн чрез Клеър или пък Елинор. Така или иначе, аз го очаквах и очаквах също така да си платя за това, макар да знаех, че тя никога няма да спомене директно заниманията ми онлайн. На моменти мама е необикновено сдържана и изобщо не споменава някои неща. *Всичките ти гадории горе* — най-много това да каже за порното или за снимките, или за измислените истории, публикувани на сайта ми.

Признавам, че играта ми достави удоволствие, да си играеш с огъня, да поемаш рискове, да я дразниш и да я предизвикваш да се разкрие. Понякога стигах твърде далеч. Понякога си опарвах пръстите. Но трябваше да разбера къде минават границите, да видя колко мога да ги притисна и двете, да преценя точно какъв натиск мога да окажа върху механизма, преди той да започне да се троши... Творецът трябва да познава материала, с който работи. След това беше лесно.

Не се чувствай виновна, *Albertine*. Нямаше как да знаеш. Пък и накрая тя щеше да те погне точно както погна останалите. Наречи го самозащита, ако щеш. Или пък възмездие. Така или иначе, всичко свърши. Ти си свободна. Довиждане и благодаря. Ако се отбиеш на Хаваите, обади се. И моля те, грижи се за орхидеята ми.

**Изпратете коментар:**

## 10

Разглеждате уебдневника на *sineokomotche*.

Публикуван в: 05:17, петък, 22 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: болен

Слуша: Волтер: „Змии“

Най-сетне. Вратата се отдели от пантите. Мога да си тръгна. Вземам си чантата. Обаче болката в корема ми се е влошила, сякаш трънка раздира лигавицата ми. Отивам в банята, наплисквам лицето си, изпивам чаша вода.

Божичко, боли. Какво става? Целият се потя. Изглеждам ужасно. В огледалото съм същински труп, с дълбоки сенки под очите, с извити от погнуса устни. Какво ми е, по дяволите? Толкова добре се чувствах на закуска.

Закуска. Ах. Трябваше да се досетя. Твърде късно си спомних изражението на лицето ѝ, онзи почти щастлив израз. Искаше да ми приготви закуска тази сутрин. Сготвила ми беше любимите неща. И бдеше над мен, докато се хранех. Витаминната напитка имаше различен вкус — пък и мама каза, че е променила рецептата.

За бога, беше очевидно. Как можах да не забележа какво се случва? Мама отново беше прибягнала до стария си номер — как можах да проявя такава небрежност?

И сега сякаш парчета стъкло разкъсват вътрешностите ми. Опитвам да се изправя, но болката е твърде силна и се сгъвам на две като джобно ножче. Проверявам списъка с приятелите си. Все някой трябва вече да се е събудил. Някой, който да ми помогне.

Съобщение, изпратено през *WeJay*, ще извика помощ. Мама ми е взела мобилния. Напечатвам своя зов за помощ и чакам. Никой ли не е онлайн?

*Captainbunnykiller* е добре.

Да, този скапаняк. Прекалено се страхува да излиза от къщи, да не би да попадне на момчетата от квартала. Мимоходом забелязвам, че *kidcobalt* е изтрит от списъка с приятели на Капитана. Е, добре. Оцветете ме в изненадано.

*ClairDeLune* се чувства отблъсната. Да, сигурно. На Ейнджъл най-сетне му е дошло до гуша и ѝ е писал лично. Тонът му, хладен и професионален, е оставил Клеър без никакви илюзии. Винаги е болезнено да те отхвърлят, но за Клеър унижението е още по-тежък удар. От списъка ѝ е изчезнал *sapphiregirl*. А също и *sineokotomche*.

Ами Криси? Пак е болна. Този път почти ѝ съчувствам. Като гледам списъка с приятелите ѝ тази сутрин, забелязвам с намаляваща изненада, че *azurechild* е изтрит. Веднага проверявам за *sineokotomche*. *Emo*, и мен ме няма.

Три фала, едва ли е съвпадение. Спускам се надолу по списъка си, преглеждам акаунти и аватари. *BombNumber20*. *Purepwnage9*. *Toxic69*. Всичките ми приятели. Като че ли всички до един са решили да ме зарежат на *badguysrock*...

Разбира се, няма нищо от *Albertine*. Нейният акаунт е маркиран като „спящ“, а мястото ѝ в *WeJay* — „изтрито“. Все още бих могъл да прегледам по-старите ѝ постинги — онлайн нищо никога не се губи, всяка дума е скрита в кеширани страници и кодирани файлове, призраците в машината. Но *Albertine* вече я няма. За пръв път от двайсет години — може би за пръв път през живота си — *sineokotomche* е съвсем само.

Сам. Горчива кафява дума като сухи листа, натикани от вятъра в капан. Има вкус на утайка от кафе и на мръсотия и мирише на пепел от цигари. Внезапно изпитвам страх. Не толкова задето съм сам, а заради отсъствието на онези гласчета, които ми казваха, че съм реален, онези, които твърдяха, че ме виждат...

Разбирате, че това е измислица, нали? Нали знаете, че никога никого не съм убил? Да, част от постингите ми бяха проява на лош вкус, може би дори бяха малко извратени, но нали не смятате, че съм извършил нещо подобно...

Нали, Криси?

Нали, Клеър?

Сериозно. Не беше истинско. Художествена измислица, да ви говори нещо? Ако е звучало реалистично, ако ви е убедило, тогава — е,

несъмнено е комплимент, доказателство, че *sineokomotche* пипа здравата...

Нали, момчета? Токсик? Капитане?

Отново опитвам да сляза по стълбите. Трябва да повикам такси. Трябва да изляза. Трябва да избягам. Трябва да се кача на самолета на обяд. Обаче сякаш са ме прерязали на две, краката едва ме държат. Успявам да стигна до банята, където повръщам, докато в корема ми не остане нищичко.

От опит знам, че това не помага. Каквото и да ми е дала този път, то си е проправило път до кръвта и е прекъснало всичките ми системи. Понякога трае с дни, друг път със седмици, зависи от дозата. Какво е използвала? Не знам. Трябва да повикам такси. Ако пропълзя, ще стигна до телефона. В салона е, при кучетата. Само че мисълта, че ще лежа там безпомощен под погледа на тези порцеланови кучета, е повече, отколкото измъчените ми нерви могат да понесат. Змиите са плъзнали в корема ми и нищо не може да ги спре...

По дяволите, гади ми се. Вие ми се свят. Стаята се върти променливо. Пред очите ми разцъфват черни цветя. Ако просто си лежа кротичко, нещата може и да се оправят. Може би след време ще си възстановя силите колкото да стигна до летището поне...

Дрън! Сигналът на пощенската ми кутия. Този сладнико-горчив електронен звук. Някой приятел ми е изпратил съобщение. Знаех си, че няма да ме зарежат тук. Знаех си, че най-накрая ще дойдат.

Пропълзявам обратно до клавиатурата. Кликвам на иконката за съобщения.

*Изпратен коментар на постинга ви!*

Отивам на последния си постинг. Добавен е само един ред. Без аватар, само картинката от програмата — син силует в квадратче.

### **Изпратете коментар:**

*JennyTricks: НИКАК НЕ Е ЗЛЕ ЗА АМАТЬОР. ОБАЧЕ НЕ Е МНОГО РЕАЛИСТИЧНО.*

Накрая е сложила емотикон, малко намигащо лице.

Няма начин. Няма начин! Струйка пот плъзва по гръбнака ми. Коремът ми е пълен с натрошено стъкло. Това е шега, нали? Просто лоша шега. Още от първия път, когато се логна и се мислеше за много умна.

О, моля ви, като че ли бих могъл да я пропусна с това странно потребителско име...

*JennyTricks.*

*Генитрикс*<sup>[1]</sup>.

А и цветът ѝ понякога е девствено синьо, друг път е зелено като сукното на сергията на пазара, и мирише на „Синият час“ и на „Марлboro“, и на зелеви листа, и на солена вода...

**Из pratете коментар:**

*sineokomotche:* Мамо?

Не, не, разбира се, че не. Чух взрива, за бога. Мама няма да се върне — нито днес, нито когато и да било. А дори да е успяла някак да избяга, тогава защо ще избира този начин, вместо просто да се върне вкъщи и да се разправя с мен лице в лице?

Не, някой просто се опитва да ме подлуди. Най-вероятно *Albertine*. Добър опит, *Albertine*. Само че играя тази игра достатъчно дълго, за да допусна да ме уплаши аматъор.

*Дрън! Из pratен коментар на постинга ви!*

Чудя се дали да не изтрия съобщението. Обаче...

**Из pratете коментар:**

*JennyTricks:* Е КАК СЕ ЧУВСТВАШ, *sineokomotche*?

*sineokomotche:* По-добре няма накъде, *Jenny*, благодаря.

*JennyTricks:* НЕ БИ МОГЪЛ ДА ИЗЛЪЖЕШ ДОРИ ЗА ДА ОТЪРВЕШ КОЖАТА.

Е, можем да поспорим по този въпрос, *JennyTricks*. Всъщност оцелях доста дълго, като правех точно това. Като принцеса Шехеразада

не спирах да лъжа, за да си спася кожата, и то за много повече от хиляда и една нощ. Така че, Джени, която и да си...

**Из pratете коментар:**

*sineokomotche*: Кажи, познавам ли те?

*JennyTricks*: НЕ ТОЛКОВА ДОБРЕ, КОЛКОТО АЗ ТЕБ.

Не, сериозно, съмнявам се. Но вече съм заинтригуван въпреки болката, която идва и си отива на вълни, като водата под пристана в Блакпул. *Болка*. Каква дума. Като мишка в бутилка. Във всеки случай, затворен съм тук и вместо да обмисля положението си — което, да си го кажем, не изглежда розово — ми е по-лесно да стоя тук, да се хвани за спасителния пояс, който ми подхвърлиха, да продължа разговора, поне е за предпочитане пред мълчанието...

**Из pratете коментар:**

*sineokomotche*: Значи мислиш, че ме познаваш?

*JennyTricks*: О, ДА. ПОЗНАВАМ ТЕ.

*sineokomotche*: Ти ли си, *Albertine*?

Тя отговаря с още едно усмихнато лице. Прилича ми на ухилен таласъм. Боли ме, като пиша, но мълчанието е още по-неприятно.

**Из pratете коментар:**

*sineokomotche*: *Albertine*? Ти ли си?

*JennyTricks*: НЕ, ТАЗИ КУЧКА Я НЯМА ВЕЧЕ.

Вече съм убеден, че Бетан е там. Как се е докопала до паролата на мама? Откъде се е логнала? Добре, че не знае, че ми е зле. Може дори да не знае, че съм тук. Сигурно си мисли, че съм на летището и съм влязъл в нета от някой бизнес салон.

**Изпратете коментар:**

*sineokomotche*: Е, интересно беше, но трябва да вървя.

*JennyTricks*: НИКЪДЕ НЯМА ДА ХОДИШ.

*sineokomotche*: Не, ще замина. Политам на юг.

*JennyTricks*: НЕ И В ТОЗИ ЖИВОТ, МАЛЪК МРЪСНИКО.  
ТРЯБВА ДА ПОГОВОРИМ.

Кучка, не се страхувам от теб. Всъщност се чувствам по-добре. След минутка ще стана, ще си събера багажа, ще извикам такси и заминавам за летището. Кой знае, може дори да ми остане време да се оправя с кучетата ти преди това. Засега обаче ще остана тук, сгънат като акробат, и ще удържам болката с помощта на думи, понеже е зинала да ме погълне...

**Изпратете коментар:**

*JennyTricks*: ЧАКАЙ ТУК. ИДВАМ СИ У ДОМА. ИДВАМ ДА СЕ ПОГРИЖА ЗА ТЕБ.

Бльфира, разбира се. Тя няма представа. Само че ако не знаех как стоят нещата, сега можеше и да се уплаща мъничко. Толкова успешно имитира гласа на мама, че косъмчетата на врата ми настръхват, а гърбът на ризата ми е мокър от пот. Въпреки това си е само бльф, основан на нещата, които знае за мен. Знае, че имам тази слабост, това е. Стреля напосоки. Спечелих и тя нищо не може да направи...

**Изпратете коментар:**

*JennyTricks*: МИСЛИШ СЕ ЗА ГОЛЯМ УМНИК, НАЛИ? НЕ ТРЯБВАШЕ ДА ОПИТВАШ ДА МЕ МАМИШ. САМО ДА СИ ПИПНАЛ ПОРЦЕЛАНОВИТЕ МИ ФИГУРКИ, ЩЕ ТИ СЧУПЯ ВРАТА, ЯСНО?

Добре, *JennyTricks*. Мисля, че търпението ми се изчерпи. Имам да ходя насам-натам, да върша престъпления и всякакви такива. За човек с моите способности на Хаваите има колкото щеш възможности. Чакат ме нови места. Може и да ти изпратя съобщение оттам. А дотогава, Джени, която и да си...

---

[1] От гр. „родна майка“. — Бел.прев. ↑

Разглеждате уебдневника на *sineokotomche*.

Публикуван в: 05:32, петък, 22 февруари

Достъп: ограничен

Настроение: уплашен

Слуша: „АББА“: „Победителят получава всичко“

*Добре, шегувай се колкото щеш — мисли си sineokotomche.*  
Вече не е смешно. Разбира се, тя знае твърде много за него; той почти се върза. Изправя се въпреки ужасната болка. Стаята отново се завърта насечено. Вкопчва се в бюрото, за да не падне.

Дрън! Отново пощенската кутия. Този път не обръща внимание.  
Премята сака през рамо, все още облегнат на бюрото.

Дрън! Още едно съобщение. *Постинг на badguysrock!*

Той обаче е на половината път до площадката на стълбите, облегнат на перилата. *badguysrock* е остров, от който изведнъж неистово му се иска да избяга. Всяка стъпка, която прави, му струва усилие, но ще излезе навън, ако ще това да го убие. Никакво пълзене, *sineokotomche*. Ще успее да се качи на проклетия самолет...

Толкова е съсредоточен, че почти не чува шума от колата, и когато тя спира на алеята, му трябват няколко секунди, преди да реагира.

„Нима полицията вече е тук?“, питат се *sineokotomche*.

Затръшва се вратата на кола. Чува хрущенето на стъпки, които приближават в снега. Издрънква ключ и се превърта в ключалката. Входната врата бавно се отваря. Чува тупването на ботуши върху изтривалката. Два пъти. После боси стъпки по паркета в коридора.

„Намерили са ключовете, това е“, казва си. Отключват си. Двама детективи. Вижда ги мислено, мъж и жена (винаги има и жена). Мъжът ще се държи простишко и делово, жената ще бъде по-мила, почувителна. Но... защо си свалиха ботушите? И защо не звъннаха, за бога?

— Ей! — гласът му е дрезгав. — Тук, горе!

Никой не отговаря. Вместо това нагоре по стълбите се извива цигарен дим. После се разнася тихичък и хълзгав шум, като змия — или като дълго парче електрически кабел, което се пълзга по паркета.

Сграбчва го паника. Строполява се върху перилата. Мъчи се да се изправи, но краката не го държат. Ругаейки, запълзява към стаята си. Не че там ще бъде в безопасност — вратата е свалена от пантите. Обаче му остава компютърът, така си казва, неговото убежище, неговият остров, неговото светилище.

Отново влиза в *badguysrock*. Очакват го две съобщения.

Прочита ги и стаята шеметно се завърта край него. Очите му текат, главата го боли, коремът му сякаш е пълен с бръснарски ножчета.

Откъм стълбите безмилостно се чуват стъпки.

— Кой е там? — дрезгаво пита той. — Мамо, моля те? Ти ли си?

Никакъв отговор, само стъпките по стълбите приближават неотклонно. Той започва да трaka по клавиатурата с треперещи ръце. Стъпките стигат площадката. Нещо се пълзга по килима. *sineokotomche* започва да пише по-бързо. Не може, не се осмелява да престане да пише. Защото ако спре, ще трябва да се извърне и тогава ще се наложи да я погледне...

Но, разбира се, това е просто измислица. *sineokotomche* не вярва в призраци. Дори докато пише, знае, че това е *Albertine*. В крайна сметка не е могла да го изостави, отбила се е да прочете имейла си, после се е върнала, понеже е разбрала, че той се нуждае от помощ. Призрачната миризма на цигари е само в съзнанието му, така си повтаря, но уханието на „Синият час“ е толкова силно, че няма как да е истинско. Не, това е само *Albertine*, която идва да го спаси...

— Знаех, че няма да си тръгнеш, Бет. — Гласът му звучи немощно и признателно.

*Albertine* не отговаря.

— Обаче адски ме уплаши. Мислех, че е майка ми.

Той се мъчи да се засмее, но прозвучава по-скоро като писък. Хълзгането се приближава.

— Е, вече сме квит. Дори ще призная, че си го заслужих.

Все още никаква реакция от *Albertine*. Зад него стъпките спират. Вече може да я помирише, роза на сред дима.

— Донесох ти лекарството — казва тя.  
— Мамо? — прошепва той. — Мамо? *Мамо?*

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.